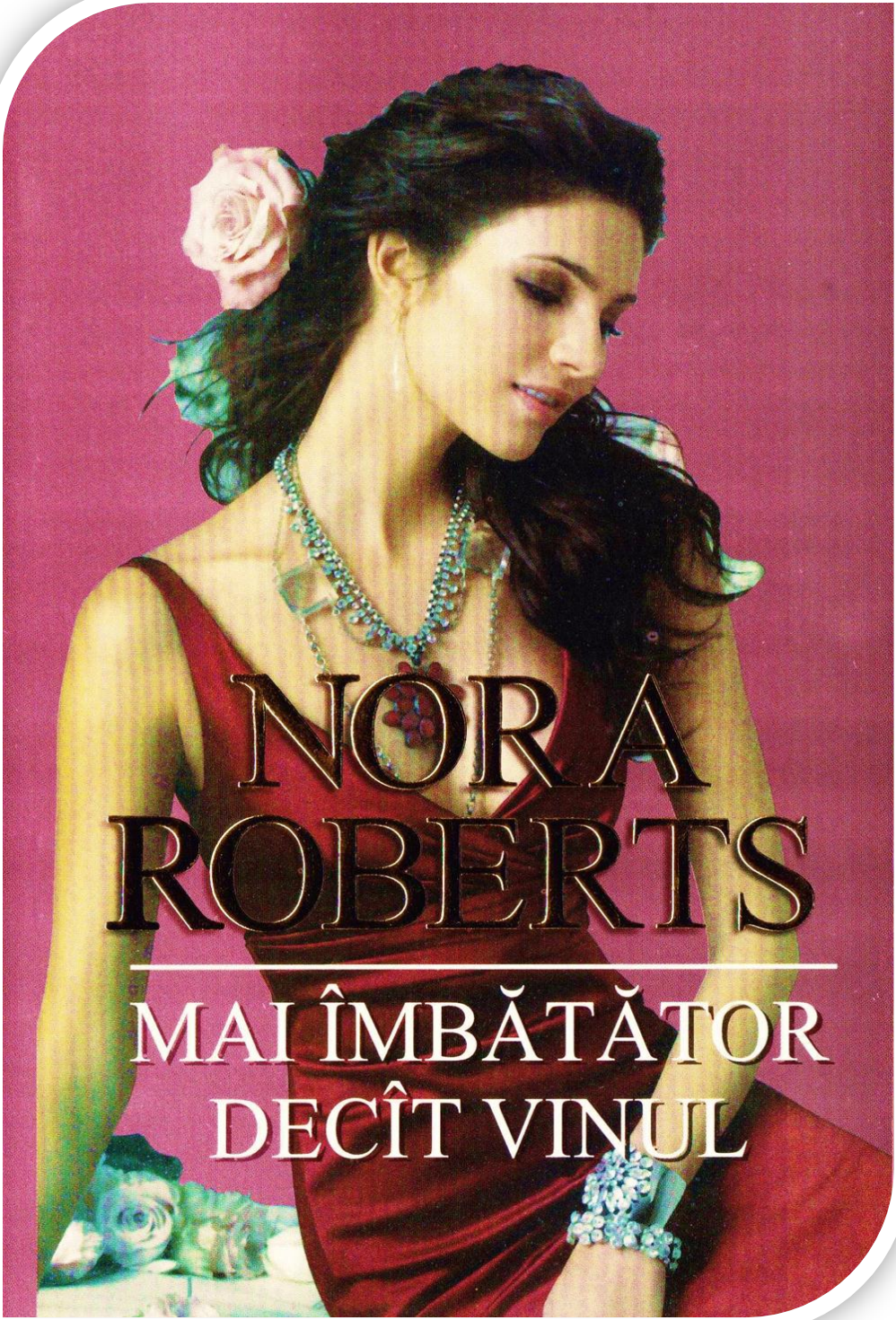
NORA
ROBERTS
MAI ÎMBĂTĂTOR
DECÎT VINUL

NORA ROBERTS

Mai îmbătător decât vinul

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

București

THE VILLA

by Nora Roberts

PROLOG

În noaptea când a fost asasinat, Bernardo Baptista a cinat simplu, cu pâine, brânză şi o sticlă de Chianti. Vinul era cam tânăr, iar Bernardo nu mai prea era. Niciunul nu avea să îmbătrânească în continuare.

La fel ca pâinea şi brânza, Bernardo era un om simplu. De cincizeci şi unu de ani, de când se căsătorise, trăia în aceeaşi căsuţă de pe colinele blânde din nordul Veneţiei. Acolo fuseseră crescuţi cei cinci copii ai lui. Şi tot acolo murise şi soţia lui. Acum, în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, Bernardo locuia singur, cu cea mai mare parte a familiei la o aruncătură de băţ distanţă, pe marginile marii podgorii Giambelli unde lucrase încă din tinereţe.

O cunoscuse pe *La Signora* de când era mică şi fusese învăţat să-şi descopere capul ori de câte ori o vedea trecând. Chiar şi acum, dacă venea din California înapoi la *castello* şi la podgorie, Tereza Giambelli se oprea din mers dacă-l vedea. Şi vorbeau despre vechile vremuri, când bunicii lor munciseră la vie.

Signore Baptista, aşa îl numea Tereza. Iar el o admira mult pe *La Signora,* şi toată viaţa îi fusese credincios, ei şi alor ei. Timp de peste şaizeci de ani, Bernardo participase la prepararea vinurilor Giambelli. Avuseseră loc multe schimbări – unele în bine, după părerea lui Bernardo, altele nu la fel de pozitive. Văzuse multe la viaţa lui.

Prea multe, socoteau unii. Viile, legănate în somnul dulce al iernii, aveau să înverzească curând. Artrita îl împiedica să mai muncească mult cu mâinile, ca pe vremuri, dar totuşi ieşea în fiecare dimineaţă să-şi privească fiii şi nepoţii ducând tradiţia mai departe.

Un Baptista lucrase întotdeauna pentru Giambelli. Şi, în opinia lui Bernardo, întotdeauna avea să fie aşa. În ultima noapte a celor şaptezeci şi trei de ani ai vieţii sale, Bernardo a privit peste vii – viile lui, observând ce se făcuse, ce mai era de făcut, şi ascultând cum şuiera printre aracii viei vântul de decembrie. De la fereastra pe unde acel vânt încerca să se strecoare înăuntru, Bernardo vedea coardele viţei căţărându-se încet pe pante. În timp, aveau să se îmbrace cu frunze şi viaţă, fără să se usuce ca omul. Acesta era miracolul strugurilor. Vedea umbrele şi contururile marelui *castello* care domnea peste acele vii şi peste cei ce le îngrijeau. Acum era pustie, singură în noapte şi în iarnă, când în *castello* dormeau numai servitorii, iar strugurii încă mai aşteptau să se nască.

Lui Bernardo îi era dor de primăvară şi de vara cea lungă care-i urma, când soarele îi încălzea măruntaiele şi pârguia roadele tinere. Dorea, cum dorise toată viaţa, încă o recoltă. Frigul îl durea pe Bernardo până-n măduva oaselor.

Se gândea să încălzească puţin din supa pe care i-o adusese nepoata lui, dar Annamaria nu era cea mai grozavă bucătăreasă. Gândindu-se la acest lucru, îşi făcuse datoria cu brânza şi sorbise din vinul bun şi cu buchet plin, lângă micul foc. Era mândru de munca lui de-o viaţă, din care o parte se găsea în paharul unde lumina focului lucea cu licăriri de un roşu adânc, profund. Vinul fusese primit în dar, printre multe altele, cu ocazia pensionării, deşi toţi ştiau că pentru Bernardo pensia nu era decât o formulă tehnică. Cu toată durerea din oase şi slăbirea inimii, Bernardo avea să umble mai departe prin vie, să guste strugurii, să privească cerul şi să adulmece aerul.

Trăia pentru vin. Murea pentru vin.

Bea, moţăind lângă foc, cu o pătură potrivită împrejurul picioarelor lui subţiratice. Deşi prin minte îi treceau imagini cu plantaţii scăldate în soare, cu soţia lui râzând, cu el însuşi învăţându-şi fiul cum să susţină o viţă tânără, cum să taie una matură. Cu *La Signora,* stând lângă el între rândurile viei.

„Signore Baptista,“ îi spunea ea când feţele le erau încă tinere, „ni s-a dăruit o lume. Trebuie s-o apărăm.“

Şi o apăraseră. Vântul şuiera la ferestrele căsuţei. Focul se stingea în cămin. Iar când durerea îl lovi ca un pumn, strângându-i de moarte inima, ucigaşul lui Bernardo se afla la zece mii de kilometri distanţă, înconjurat de prieteni şi asociaţi, savurând un somon gătit impecabil şi un Pinot Blanc de soi ales.

PARTEA ÎNTÂI

TĂIATUL

„Un om e un mănunchi de relaţii, un nod de rădăcini, ale căror flori şi roade formează lumea.”

RALPH WALDO EMERSON

CAPITOLUL 1

Sticla de Castella di Giambelli Cabernet Sauvignon se vânduse la licitaţie cu o sută douăzeci şi cinci de mii cinci sute de dolari americani.

O grămadă de bani, îşi spunea Sophia, pentru acea combinaţie de vin şi sentiment. Vinul din vechea sticlă fusese produs din strugurii recoltaţi în anul când Cezare Giambelli înfiinţase podgoria Castello di Giambelli, pe o proprietate deluroasă, la nord de Veneţia.

Pe vremea aceea, *castello*-ul fusese fie o păcăleală, fie un semn de optimism suprem, în funcţie de punctul de vedere. Casa modestă a lui Cezare şi mica vinărie de piatră nu arătau deloc ca nişte castele. Dar viile lui erau regale, iar din aceste vii Cezare îşi clădise un imperiu.

După aproape un secol, până şi un Cabernet Sauvignon era mai savuros pus în salată decât băut, dar datoria Sophiei nu era aceea de a discuta cu omul care dădea banii.

Bunica ei avusese dreptate, ca întotdeauna. Aveau să plătească gras pentru privilegiul de a poseda o parte din istoria familiei Giambelli.

Sophia notă ultima licitare şi numele cumpărătorului, deşi era improbabil să le uite, pentru memoriul pe care avea să-l trimită bunicii sale la sfârşitul licitaţiei.

Participa la acţiune nu numai ca director de *public relations* care concepuse şi implementase promovarea şi catalogul licitaţiei, ci şi ca reprezentantă a familiei Giambelli la acel eveniment precentenar în exclusivitate.

În această calitate, stătea tăcută în fundul sălii, urmărind licitările

şi prezentările. Stătea picior peste picior, într-o poziţie elegantă, cu spatele drept, aşa cum învăţase la şcoala mânăstirească. Purta un taior negru cu dungi, croit în talie, în care reuşea să arate atât sobru, cât şi de o feminitate totală.

Adică exact în modul cum se considera Sophia. Faţa îi era ascuţită, un triunghi auriu-pal dominat de ochii căprui mari, adânciţi în cap, şi gura lată, mobilă.

Avea pometii proeminenţi, bărbia ca un vârf de diamant, trăsăturile sculptate parte ca ale unei zâne, parte ca ale unei amazoane. În mod deliberat şi nemilos, îşi folosea faţa ca armă atunci când i se părea cea mai bună soluţie.

După părerea ei, uneltele erau făcute pentru a fi folosite – şi folosite cu succes. În urmă cu un an, îşi tăiase părul lung până la talie într-o tunsoare ca o bonetă neagră cu breton ţepos.

Îi stătea bine.

Sophia ştia perfect ce anume îi stătea bine.

Purta un singur şirag de perle antice pe care i le dăruise bunica ei la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani şi avea o expresie de interes politicos. O considera expresia tatălui ei pentru sala de consiliu.

Ochii i se luminară şi colţurile gurii se arcuiră uşor când fu prezentat următorul articol.

Era o sticlă de Borolo din recolta pe care bunicul ei o numise Di Tereza, în cinstea naşterii bunicii ei.

Acea serie particulară purta pe etichetă un portret al Terezei la vârsta de zece ani, anul când vinul fusese considerat suficient de îmbătrânit în butoaiele de stejar şi îmbuteliat.

Acum, la şaizeci şi şapte de ani, Tereza Giambelli era o legendă vie, al cărei renume de podgodreancă îl eclipsase chiar şi pe cel al bunicului ei. Aceea era prima sticlă cu eticheta respectivă oferită vreodată la vânzare sau înstrăinată din familie. Conform aşteptărilor Sophiei, licitaţia fu vioaie şi însufleţită.

Omul aşezat lângă ea bătu cu degetul în fotografia sticlei,

publicată în catalog:

— Semănaţi cu ea.

Sophia se foi uşor pe scaun, îi zâmbi, mai întâi lui – un domn distins, cam la vreo şaizeci de ani – apoi imaginii fetei care privea cu seriozitate dintr-o sticlă de vin roşu.

— Vă mulţumesc.

Marshall Evans, îşi aminti ea. Afaceri imobiliare, *Fortune 500* a doua generaţie.

Îşi impunea să cunoască numele şi datele esenţiale ale pasionaţilor şi colecţionarilor de vinuri cu buzunare adânci şi gusturi rafinate.

— Sperasem ca *La Signora* să participe la licitaţia de azi. Se simte bine?

— Da. Dar e foarte ocupată.

Pagerul din buzunarul jachetei vibră.

Cam nemulţumită de întrerupere, Sophia îl ignoră, pentru a urmări licitaţia.

Ochii ei scrutară sala, observând semnalele. Ridicarea dezinvoltă a unui deget, în rândul trei, ridică preţul cu încă cinci sute. O înclinare subtilă din cap, pe rândul cinci, supralicită.

În cele din urmă, Borolo-ul depăşi Cabernet Sauvignon-ul cu o mie cinci sute, iar Sophia se întoarse să-i întindă mâna omului de lângă ea.

— Felicitări, domnule Evans. Contribuţia dumneavoastră pentru Crucea Roşie Internaţională va fi folosită cu succes. Din partea familiei şi companiei Giambelli, sper să vă bucuraţi de câştig.

— Nu încape nicio îndoială, îi luă el mâna, ridicând-o la buze. Am avut plăcerea s-o cunosc pe *La Signora,* cu mulţi ani în urmă. E o femeie extraordinară.

— Este, într-adevăr.

— Poate că nepoata dumneaei ar dori să ia cina cu mine astă seară?

Era destul de bătrân ca să-i fie tată, dar Sophia era prea europeană

ca să se simtă descurajată de un asemenea detaliu. Altădată ar fi acceptat şi, fără îndoială, compania lui i-ar fi făcut plăcere.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Eventual cu ocazia următoarei mele călătorii în Est, dacă sunteţi liber.

— Voi avea grijă să fiu.

Cu un surâs cald, Sophia se ridică:

— Dacă mă scuzaţi…

Ieşi din sală, scoţându-şi pagerul din buzunar ca să vadă numărul.

Făcu un ocol spre salonul doamnelor, uitându-se la ceas şi luând telefonul din poşetă. După ce formă numărul, se aşeză pe o canapea, cu carnetul şi organizatorul electronic pe genunchi.

După o săptămână lungă şi istovitoare la New York, era încă activă şi, consultându-şi lista de întâlniri, descoperi încântată că avea timp să-şi facă şi câteva cumpărături înainte de a trebui să se schimbe pentru cină.

Jeremy DeMorney, medită ea. Asta însemna o seară elegantă, sofisticată.

Un restaurant franţuzesc, discuţii despre mâncare, călătorii şi teatru. Şi, desigur, despre vin.

El fiind un descendent al familiei DeMorney, cea cu podgoria La Coeur, iar ea o mlădiţă a neamului Giambelli, urmau să aibă loc câteva tentative jucăuşe de a-şi smulge unul altuia secrete profesionale.

Şi şampanie.

Perfect, avea poftă de aşa ceva.

Toate, urmate de o încercare scandalos de romantică de a o ademeni în pat.

Sophia se întrebă dacă şi pentru una ca asta avea poftă.

Era atrăgător şi putea fi amuzant. Poate că, dacă n-ar fi ştiut amândoi că tatăl ei se culcase o dată cu soţia lui Jeremy, ideea unei mici aventuri n-ar fi părut atât de penibilă şi oarecum incestuoasă.

Oricum, trecuseră ani de zile…

— Maria, spuse Sophia, când îi răspunse servitoarea familiei Giambelli. Am primit un apel de la mama. E liberă?

— A, da, Miss Sophia. Spera s-o sunaţi. Un moment…

Sophia şi-o imagină pe servitoare străbătând grăbită aripa casei, căutând prin camere ceva de pus în ordine după ce Pilar Giambelli Avano făcuse deja ea însăşi ordine.

Mama ei ar fi fost mulţumită într-o căsuţă plină cu trandafiri, unde să poată coace pâine, să brodeze şi să-şi îngrijească grădina. Ar fi avut o jumătate de duzină de copii. Şi când colo, trebuie să se mulţumească numai cu ea.

— Sophia, tocmai mă duceam spre seră. Aşteaptă. Să-mi trag respiraţia. Nu mă aşteptam să suni aşa de repede. Credeam că eşti în plină licitaţie.

— S-a terminat. Şi cred că putem spune că a fost un succes fără egal. Diseară am să faxez un memoriu cu datele, sau dimineaţă la prima oră. Acum, trebuie să mă duc şi să rezolv ce mai e de rezolvat. Pe-acolo e totul în regulă?

— Mai mult sau mai puţin. Bunica ta a ordonat o întrunire la vârf.

— Of, mamă, doar nu moare iar. Ne-a mai făcut figura asta şi acum şase luni.

— Opt, o corectă Pilar. Da' cine mai stă să numere? Îmi pare rău, fetiţo, însă insistă. A chemat avocaţii pentru o nouă refacere a testamentului. Şi mi-a dat broşa cu camee de la mama ei, ceea ce înseamnă că gândeşte în viitor.

— Parcă ţi-o dăduse data trecută.

— Nu, atunci a fost aia cu boabe de chihlimbar. A chemat pe toată lumea. Trebuie să te întorci.

— Bine, bine.

Sophia îşi privi organizatorul şi-i suflă o bezea de rămas bun lui Jeremy DeMorney.

— Termin aici şi pornesc. Dar, zău aşa, mama, obiceiul ăsta al ei de-a muri şi a-şi reface testamentul la fiecare câteva luni e foarte incomod.

— Eşti o fată bună, Sophia. Am să-ţi las bobiţele de chihlimbar.

— Mersi mult, râse Sophia şi închise.

Peste două ore, zbura spre vest, întrebându-se dacă peste patruzeci de ani urma să aibă şi ea puterea de a face un singur semn cu degetul, pentru ca toţi să se-adune buluc în jurul ei.

Simpla idee o făcu să zâmbească, în timp ce se rezema de spătar, cu un pahar de şampanie şi acordurile lui Verdi în căşti.

Nu toţi se-adunau buluc. Tyler MacMillan era la câteva minute distanţă de Villa Giambelli, nu la câteva ore, dar considera că viile erau mult mai urgente decât o chemare la *La Signora.*

Şi o şi spuse.

— Ei, haide, Ty. Poţi să-ţi iei câteva ore libere.

— Nu acum.

Ty se plimba prin birou, nerăbdător să ajungă din nou în vie.

— Îmi pare rău, bunicule. Ştiu cât de vital e plivitul de iarnă, iar Ţereza ştie şi ea.

Îşi mută telefonul portabil la cealaltă ureche. Nu putea suferi portabilele. Le pierdea mereu.

— Viile MacMillan au nevoie de tot atâta îngrijire ca viile Giambelli.

— Ty…

— M-ai pus şef aici. Îmi fac datoria.

— Ty, repetă Eli. Tereza şi cu mine suntem la fel de devotaţi viilor MacMillan ca şi celor de sub eticheta Giambelli, de douăzeci de ani suntem aşa. Te-am pus şef fiindcă eşti un podgorean excepţional. Tereza are planurile ei. Planuri care te implică şi pe tine.

— Săptămâna viitoare.

— Mâine.

Eli nu punea prea des piciorul în prag; nu aşa lucra el. Dar, când era necesar, o făcea fără cruţare.

— La ora unu. La prânz. Îmbrăcat cum se cuvine.

Tyler îşi privi încruntat cizmele vechi şi tivul destrămat la

pantalonilor groşi.

— Asta-i în toiul zilei, la naiba!

— Eşti singurul de la MacMillan capabil să taie via, Tyler? Se pare că-n sezonul trecut ţi-ai cam pierdut din muncitori.

— Am să vin. Dar spune-mi un lucru.

— Sigur că da.

— Asta-i ultima dată c-o să moară, măcar pentru un timp?

— La unu, replică Eli. Încearcă să fii punctual.

— Bine, bine, bine, mormăi Tyler, dar numai după ce închise telefonul.

Îşi adora bunicul. Până şi pe Tereza o adora, poate fiindcă era atât de sâcâitoare. Când bunicul lui se însurase cu moştenitoarea familiei Giambelli, Tyler avea unsprezece ani. Se îndrăgostise de podgorii, de unduirea colinelor, de umbrele din grote, de cavernele uriaşe ale beciurilor.

Şi, într-un sens foarte real, se îndrăgostise de Tereza Louisa Elana Giambelli, acea persoană subţire ca un bici, dreaptă ca un vătrai, uneori înfricoşătoare, pe care prima oară o văzuse îmbrăcată cu pantaloni şi cizme ca ale lui, umblând cu paşi mari printre plantele de muştar, spre şirurile viilor.

Îi aruncase o singură privire, înălţase o sprânceană neagră şi tăioasă ca briciul şi îl găsise bleg şi orăşenizat. Dacă era vorba să-i fie nepot, îi spusese ea, trebuia să se călească.

Făcuse om din el. Îl plivise de la vârsta de unsprezece ani, instruindu-l spre a deveni ceea ce era. Dar nu-i era stăpână. Printr-o ironie a sorţii, toată munca ei îl transformase în singurul om care-i nesocotea poruncile.

Ridicând din umeri, Tyler ieşi din birou. Putea lipsi câteva ore, o ştiau la fel de bine ca el. Viile MacMillan angajau cei mai buni lucrători.

Dar adevărul era că detesta acele reuniunile numeroase şi pompoase pe care le convoca familia Giambelli. Erau ca un circ plin de acrobaţii pestriţe în mai multe arene.

Nu le puteai ţine socoteala şi oricând era posibil ca unul dintre tigri să sară din cuşcă, repezindu-ţi-se în beregată.

Atâta lume, atâtea probleme, atâtea prefăcătorii şi intrigi obscure. Se simţea mai bine umblând prin vie, verificând butoaiele sau discutând cu podgorenii lui calităţile Chardonnay-ului de anul ăsta.

Nu mai era orăşenizat, nici bleg. Trecuse de un metru optzeci şi avea un trup sculptat de munca pe dealuri şi preferinţa spaţiilor libere. Mâinile îi erau late, înăsprite de bătături, cu degete lungi care se pricepeau să scormonească delicat sub frunzele de viţă.

Părul tindea să i se cârlionţeze dacă uita să se tundă, ceea ce i se întâmpla adesea, şi avea o culoare şatenă închisă cu înspicări roşcate, ca un vin burgund vechi la lumina soarelui.

Chipul cu oase aspre îi era mai mult colţuros decât agreabil, cu riduri ce începeau să i se răsfire la colţurile ochilor de un albastru limpede şi calm care putea deveni dur ca oţelul.

Cicatricea din lungul maxilarului, pe care o avea de când căzuse de pe o grămadă de pietre, la treisprezece ani, nu-l supăra decât când îşi amintea să se bărbierească. Ceea ce trebuia să facă înaintea prânzului de-a doua zi. Cei care lucrau pentru el îl considerau un om drept, deşi adesea cu vederi cam înguste. Îl mai considerau şi un artist, ceea ce l-ar fi uluit complet.

Pentru Tyler MacMillan, artistul era strugurele.

Ieşi în aerul tăios al iernii.

Mai avea două ore până la apusul soarelui şi o vie de îngrijit.

Donato Giambelli avea o durere de cap monstruoasă. O chema Gina şi era soţia lui.

Când venise chemarea la Los Angeles, Don era angajat într-o partidă de amor trosnitor cu actuala lui amantă, o aspirantă la actorie plină de talente, cu coapsele destul de puternice ca să spagă nucile.

Spre deosebire de soţia lui, amanta nu pretindea altceva decât un flecuşteţ din când în când şi o călăreală năduşită de trei ori pe

săptămână. N-avea nevoie de conversaţie.

În unele momente, Gina nici nu cerea altceva.

Trăncănea la el.

Trăncănea la fiecare dintre cei trei copii ai lor. Trăncănea la mama lui până când aerul din turboreactorul companiei vibra de torentul interminabil al cuvintelor.

Prins între palavrele ei, zbieretele ţâncului, tropăielile micului Cezare şi ţopăitul Terezei Maria, Don se gândea foarte serios să deschidă sasul şi să-şi arunce naibii toată familia din avion.

Numai mama lui tăcea – iar asta, doar fiindcă luase un somnifer, o pastilă contra răului de avion, o pilulă anti-alergică şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, înghiţindu-le pe toate cu două pahare de Merlot înainte de a-şi pune masca opacă pe ochi şi a da în primire.

Îşi petrecuse aproape toată viaţa îndopată cu medicamente şi cufundată în inconştienţă. Pe moment, Don o considera o pildă de înţelepciune.

Nu putea decât să stea pe loc, cu tâmplele vâjâindu-i, blestemând-o pe mătuşă-sa Tereza pentru că insistase să vină cu tot neamul.

Era vicepreşedinte executiv al firmei Giambelli din Veneţia, nu? Afacerile aveau nevoie de prezenţa lui, nu de-a familiei.

De ce îl năpăstuise Dumnezeu cu o asemenea familie?

Nu că nu i-ar fi iubit. Cum să nu-i iubească? Dar ţâncul era gras ca un curcan îndopat, iar Gina îşi şi scotea un sân pentru guriţa lui lacomă.

Cândva, sânul acela fusese o adevărată operă de artă. Auriu, tare şi cu gust de piersică. Acum, se întindea ca un balon prea umflat şi, dacă ar fi avut chef să-l guste, aromat cu bale de plod.

Iar muierea făcea deja aluzii că mai voia încă unul.

Femeia cu care se însurase el fusese coaptă, opulentă, cu trupul plin de sex şi cu capul gol ca o tobă.

Perfecţiunea întruchipată. În numai cinci ani, devenise grasă, şleampătă şi cu capul plin – de copii.

Era de mirare că Don îşi căuta consolarea pe de lături?

— Donny, cred că *Zia* Tereza te-aşteaptă cu-o *ditamai* avansarea, şi ne vom muta cu toţii în *castello.*

Murea de poftă după casa cea mare a familiei Giambelli – toate acele camere frumoase, cu atâţia servitori… Copiii ei aveau să fie crescuţi în lux şi privilegii.

Haine elegante, cele mai bune şcoli şi, într-o zi, toată averea familiei Giambelli la picioare.

Doar ea era singura care-i dăruia lui *La Signora* copii, nu? Trebuia să conteze cu ceva.

— Cezare, îi spuse Gina fiului ei, care tocmai smulgea capul păpuşii soră-sii. Termină! Uite, ai făcut-o să plângă. Ia, dă-ncoa' păpuşa aia. O repară mămica.

Micul Cezare, cu ochii scăpărând, aruncă vesel capul peste umăr şi începu să-şi sâcâie sora.

— În engleză, Cezare! îl ameninţă Gina cu degetul. Mergem în America. Ai să vorbeşti în engleză cu *Zia* Tereza şi-ai să-i arăţi ce băiat deştept eşti.

Tereza Maria, urlând că-i murise păpuşa, luă capul smuls şi o luă la goană în lungul salonului, pradă durerii şi furiei.

— Cezare! Fă ce zice mama!

Drept răspuns, băiatul se trânti pe jos, dând din mâini şi din picioare.

Don sări din fotoliu şi plecă împleticit să se închidă în sanctuarul biroului său din avion.

Lui Anthony Avano îi plăceau cele mai alese lucruri. Îşi alesese mansarda cu etaj din Back Bay, San Francisco, cu grijă şi meticulozitate, apoi îl angajase pe cel mai bun decorator din oraş să i-o aranjeze.

Camerele lui îi reflectau concepţia de gust clasic – de la pereţii tapetaţi cu mătase şi covoarele orientale până la mobila de stejar lăcuit.

Arta modernă, care pentru el nu însemna absolut nimic, reprezenta, i se spusese, un contrapunct frapant cu eleganţa discretă.

Unii dintre detractorii lui spuneau că Tony Avano se născuse cu gust. În gură – tot. Nu i-ar fi contrazis. Dar cu bani, după părerea lui Tony, se putea cumpăra tot gustul de care avea nevoie un om.

La un singur lucru se pricepea. La vin. Avea un nas superior. Iar acel nas urcase statornic treptele ierarhiei din corporaţia Giambelli, California.

Cu treizeci de ani în urmă, acelaşi nas o luase de soţie pe Pilar Giambelli. N-avusese nevoie nici de doi ani pentru a începe să amuşineze după alte femei.

Tony era primul care recunoştea că femeile erau slăbiciunea lui. Existau atât de multe, în fond. O iubise pe Pilar cât de profund era el capabil să iubească altă fiinţă omenească. Desigur, îşi iubise propria funcţie privilegiată în organizaţia Giambelli, ca soţ al fiicei lui *La Signora* şi tată al nepoatei acesteia.

Din acest motiv încercase, ani de zile, să fie cât mai discret cu slăbiciunea lui. Slăbiciunea care în cele din urmă îl costase căsnicia, măcar în sens tehnic, dacă nu şi legal.

El şi Pilar trăiau despărţiţi de şapte ani. Niciunul dintre ei nu înaintase divorţul. Pilar, pentru că îl iubea şi ar fi nemulţumit-o enorm pe Tereza.

Menţineau o relaţie politicoasă, chiar rezonabil de amicală, iar Tony îşi păstra postul de preşedinte comercial al firmei Giambelli, California.

Şapte ani respectaseră această limită civilizată. Acum, se temea foarte tare că ajunsese pe punctul de a cădea dincolo de ea. Rene insista să se căsătorească. Asemenea unui bolid aerodinamic, Rene avea obiceiul de a se repezi spre ţelul ales, doborând toate obstacolele.

Discuţiile cu ea îl lăsau pe Tony moleşit şi ameţit.

Era de o gelozie violentă, autoritară, pretenţioasă şi predispusă spre bosumflări îngheţate.

Tony murea după ea. La treizeci şi doi de ani, Rene era cu douăzeci şi şapte de ani mai tânără decât el, fapt care îi mângâia amorul propriu. Faptul de a şti că o interesau şi banii lui, pe lângă celelalte nu-l deranja deloc – ba chiar, o respecta pentru asta.

Era îngrijorat că, dacă-i dădea ceea ce dorea, avea să piardă tocmai lucrul pentru care îl dorea ea.

A naibii încurcătură.

Ca s-o rezolve, Tony proceda ca întotdeauna când avea dificultăţi. Le ignora cât de mult posibil.

Studiind vederea spre golf, în timp ce sorbea dintr-un vermut mic, Tony o aştepta pe Rene să termine cu îmbrăcatul pentru seara în oraş.

Şi era îngrijorat că nu mai avea timp.

Soneria îl făcu să întoarcă, încruntat, capul. Nu aşteptau pe nimeni. Întrucât era seara liberă a majordomului, se duse să răspundă.

De cum deschise uşa, chipul i se însenină.

— Sophia, ce surpriză plăcută!

— Tată.

Sophia se ridică uşor pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Ridicol de chipeş, ca întotdeauna, îşi spuse ea. Genele bune şi chirurgul plastic excelent îi priau de minune.

Se străduí să nu ia în seamă scurtul junghi instinctiv de nemulţumire, încercând să se concentreze asupra junghiului la fel de scurt şi instinctiv de afecţiune.

— Tocmai am venit de la New York şi am vrut să te văd înainte de a porni spre vilă.

Îi scrută chipul – neted, aproape neridat şi, cu siguranţă, netulburat. Părul brunet era încărunţit atrăgător pe la tâmple, ochii albaştri erau limpezi.

Avea o bărbie pătrată, cu o gropiţă în mijloc. Când era mică, îi plăcea să-şi bage degetul înăuntru, făcându-l să râdă.

— Văd că te pregăteşti să ieşi, comentă ea, observându-i

smokingul.

— În curând.

O luă de mână, trăgând-o în casă.

— Dar am timp destul. Ia loc, prinţeso, şi spune-mi ce mai faci. Cu ce să te servesc?

Sophia îi aplecă paharul spre ea. Mirosi, mulţumită.

— Ce bei şi tu, e perfect.

Scrută încăperea, în timp ce Tony mergea spre bar. Numai paradă şi niciun pic de substanţă. Tipic pentru tatăl ei.

— Te duci mâine?

— Unde să mă duc?

Sophia înclină capul:

— La vilă.

— Nu, de ce?

Luă paharul, gânditoare, în timp ce sorbea.

— N-ai primit un telefon?

— În legătură cu ce?

Sophia era în dilemă.

Tony o înşelase pe mama ei, îşi încălcase cu nepăsare jurămintele de când îl ştia, iar în cele din urmă le părăsise pe amândouă, fără o singură privire în urmă.

Dar continua să facă parte din familie, iar familia era chemată la vilă.

— *La Signora.* Unul din summit-urile ei cu avocaţii, am auzit. N-ar strica să fii şi tu acolo.

— A, da, mă rog, eu de fapt…

Se întrerupse, când intră Rene.

Dacă exista o fată de afiş pentru regina amantelor, îşi spuse Sophia, simţind cum îi veneau dracii, Rene Fox era aceea.

Înaltă, plină de curbe şi blondă de blondă. Rochia Valentino cuprindea un trup tonifiat nemilos, reuşind să arate modestă şi elegantă în acelaşi timp.

Părul îi era adunat în creştet, de unde se revărsa pe spate,

scoţându-i în evidenţă faţa frumoasă şi răsfăţată, cu buze senzuale, pline – de colagen, îşi spuse veninos Sophia – și ochi verzi, vicleni.

Alesese diamante, ca să se asorteze cu rochia Valentino, şi îi scânteiau irizat pe pielea netedă.

Cam cât de mult îl costaseră pietrele alea pe tatăl ei? se întrebă Sophia.

— Bună, salută ea, luând încă o sorbitură de vermut pentru a-şi alunga gustul amar din gură. Rene, nu-i aşa?

— Da, de aproape doi ani. Tot Sophia?

— Da, de douăzeci şi şase.

Tony îşi drese glasul. După părerea lui, nimic nu era mai periculos decât două femei gata să-şi scoată ochii.

— Rene, Sophia tocmai a venit de la New York.

— Nu zău?

Distrându-se de minune, Rene luă paharul lui Tony şi sorbi.

— Acum înţeleg de ce arăţi cam răvăşită. Noi tocmai plecam la o petrecere. Poţi veni cu noi, adăugă ea, luându-l pe Tony de braţ. Cred că am în debara ceva care să-ţi vină bine.

Dacă-i era dat să se ia de păr cu Rene, n-avea de gând s-o facă în apartamentul tatălui ei, după un zbor transcontinental.

Sophia avea să aleagă ea însăşi locul şi momentul.

— Foarte amabil din partea ta, dar m-aş simţi penibil îmbrăcată cu ceva prea larg pentru mine. Şi, adăugă ea, cu o voce dulce ca mierea, tocmai pornesc spre nord. Afaceri de familie.

Puse paharul jos.

— Distracţie plăcută.

Porni spre uşă, unde Tony o ajunse din urmă ca s-o bată uşor, împăciuitor, pe umăr.

— De ce nu vrei să vii cu noi, Sophia? Arăţi minunat aşa cum eşti.

— Nu, mulţumesc.

Se întoarse spre el, iar ochii li se întâlniră. Ai lui erau plini de scuze spăşite.

O expresie pe care Sophia o văzuse de prea multe ori ca să mai

aibă încredere.

— Nu prea am chef de petreceri.

Şi îi trânti uşa în nas, făcându-l să tresară.

— Ce voia? vru să ştie Rene.

— Era doar în trecere, cum am spus.

— Fiica ta nu face niciodată ceva fără motiv.

Tony ridică din umeri.

— Poate s-o fi gândit să mergem împreună spre nord, mâine dimineaţă. Tereza a trimis o convocare.

Ochii lui Rene se îngustară.

— Nu mi-ai spus.

— La mine n-a ajuns.

Expediind problema, Tony preferă să se gândească la petrecere şi la intrarea pe care aveau să şi-o facă.

— Arăţi fabulos, Rene. Mare păcat să acoperi rochia asta, chiar şi cu hermină. Să-ţi aduc etola?

— Cum adică, la tine n-a ajuns? trânti Rene pe masă paharul gol. Funcţia ta la Giambelli e cu siguranţă mai importantă decât a fiică-tii.

Iar Rene era foarte hotărâtă ca această situaţie să nu se schimbe.

— Dacă baba cheamă familia, te duci şi tu. Mâine mergem cu maşina.

— Amândoi? Dar…

— E ocazia ideală ca să pui piciorul în prag, Tony, şi să-i spui lui Pilar că vrei să divorţezi. Vom sta puţin astă seară, ca să fim amândoi cu mintea limpede.

Se apropie de el şi-şi trecu degetele peste obrazul lui. Cu Tony, ştia prea bine, manipularea cerea ordine ferme şi compensaţii fizice, îmbinate judicios.

— Iar la noapte, când ne întoarcem, am să-ţi arăt ce poţi aştepta de la mine după ce vom fi căsătoriţi. Când ne întoarcem, Tony…

Se aplecă spre el, muşcându-i în joacă buza de jos.

— Poţi să faci tot ce vrei.

— Hai mai bine s-o dăm încolo de petrecere.

Rene râse, ferindu-se de mâinile lui.

— E importantă. Şi vei avea timp să te gândeşti la ce vrei să-mi faci. Adu-mi hermina, vrei, iubitule?

În seara aceea, îşi spuse Rene, în timp ce Tony se ducea să i-o aducă, se simţea exact ca o hermină.

În seara aceea, se simţea bogată.

CAPITOLUL 2

Valea şi colinele care se înălţau în jurul ei purtau o mantie subţire de zăpadă.

Viile, ca nişte soldaţi aroganţi şi adeseori temperamentali, urcau pe pante, cu coardele golaşe sfredelind ceaţa liniştită care prefăcea munţii din zare în umbre palide.

În zorile perlate, podgoria dormea înfrigurată.

Acea privelişte paşnică dăduse naştere unei averi, unei averi care era mizată iar şi iar, în fiecare sezon. Cu natura ca partener şi ca duşman.

Pentru Sophia, facerea vinului era o artă, o afacere, o ştiinţă. Dar mai era şi cel mai important joc din lume.

De la o fereastră a vilei bunicii sale, studia terenul.

Era sezonul plivitului, iar Sophia se bucura că fusese chemată, ca să asiste personal.

Totuşi, nu putea sta mult. Avea treburi în San Francisco. Pregătirea unei noi campanii de publicitate.

Centenarul tocmai se punea pe picioare. Şi, cu succesul licitaţiei de la New York, etapele următoare aveau nevoie de supravegherea ei.

Vin vechi pentru un mileniu nou, îşi spuse ea. Villa Giambelli: începe următorul secol al valorii. Dar aveau nevoie de ceva proaspăt, ceva rafinat, pentru piaţa tânără.

Cei care cumpărau vin pe fugă, înhăţând impulsiv o sticlă ca s-o ducă la o petrecere.

Ei bine, avea să se gândească. Era sarcina ei, să se gândească la aşa ceva.

Şi, dacă-şi punea mintea la muncă, nu se mai gândea la tatăl ei şi la intriganta de Rene.

Nu era treaba ei, îşi reaminti Sophia.

N-o privea cu nimic dacă tatăl lui avea chef să se înhăiteze cu-o fostă prezentatoare de lenjerie cu inima mică şi scofâlcită ca o stafidă.

Se mai făcuse de râs şi nu încăpea nicio îndoială că îl aştepta aceeaşi soartă.

Şi-ar fi dorit să-l poată urî pentru asta, pentru jalnica lui slăbiciune de caracter şi modul inofensiv în care-şi neglija propria fiică.

Dar iubirea statornică pe care i-o nutrea nu voia să se dea la o parte. Ceea ce o făcea să fie la fel de nechibzuită ca mama ei.

La niciuna dintre ele nu ţinea la fel de mult ca la croiala costumului. Şi, la două minute după ce dispăreau din ochii lui, nu le mai învrednicea nici cu un gând.

Era o canalie. Perfect egoist, sporadic afectuos şi întotdeauna neglijent.

Ceea ce, probabil, făcea parte din farmecul lui.

În timp ce scruta colinele, Sophia văzu două siluete mergând prin ceaţă. Bărbatul, înalt şi costeliv, cu o căciulă maro veche pe cap. Femeia, dreaptă ca o prăjină, cu cizme şi pantaloni bărbăteşti, şi părul alb ca zăpada de sub picioare.

Un collie Border lipăia pe lângă ei. Bunicii, făcându-şi plimbarea de dimineaţă, împreună cu bătrâna şi nemărginit de credincioasa Sally.

Vederea lor îi ridică moralul. Indiferent ce se schimba în viaţa ei, orice ajustări aveau loc, aceasta era o constantă. *La Signora* şi Eli MacMillan.

Şi viile.

Se repezi de la fereastră să-şi ia haina şi să li se alăture.

La şaizeci şi trei de ani, Tereza Giambelli era o femeie statuară şi tăioasă ca un brici, la trup şi la minte. Învăţase arta viticulturii de la

bunicul ei.

Îşi însoţise tatăl în California, la numai trei ani, pentru a transforma pământul văii mănoase în vin.

Devenise bilingvă şi călătorise încontinuu între California şi Italia, la fel cum alte fete făceau naveta la terenul de joacă.

Se măritase cu un bărbat aprobat de familia ei şi învăţase să-l iubească. Cu el, făcuse o fiică – şi, spre îndelungata ei suferinţă, doi băieţi născuţi morţi.

Îşi îngropase soţul când avea numai treizeci de ani. Şi niciodată nu-i preluase numele, nici nu i-l dăduse singurului lor copil.

Era o Giambelli, iar această moştenire, această responsabilitate, era mai vitală şi mai sacră chiar şi decât căsătoria.

Avea un frate pe care-l iubea, preot, în Veneţia. Mai avusese unul, mort pe front înainte de a fi apucat să cunoască viaţa. Îi venera memoria, deşi aceasta se înceţoşa tot mai mult.

Şi mai avea o soră pe care o considera în cel mai bun caz neghioabă, aducătoare pe lume a unei fiice şi mai neghioabe.

Ei îi revenise sarcina de a duce mai departe linia familiei, arta familiei. Şi o făcuse.

Cununia ei cu Eli MacMillan fusese gândită cu grijă şi planificată scrupulos. O considerase o fuziune, întrucât viile lui erau de cel mai ales soi şi stăteau cuibărite mai jos de ale ei, în vale.

Era un om cumsecade şi, lucru mai important, un bun podgorean.

Îl considera asemenea Merlotului, al cărui buchet mai blând se contopea cu puternicul şi asprul ei Cabernet Sauvignon. O combinaţie potrivită, producătoare de rezultate excelente.

Era încă un bărbat arătos. Tereza nu privea cu nepăsare aceste lucruri, întrucât în ele se citeau genele. La fel de important era din ce aluat era plămădit omul, ca şi ceea ce făcea el însuşi cu viaţa lui.

Deşi avea cu zece ani mai mult decât ea, nu dădea niciun semn de bătrâneţe. Numai în bunicul ei avusese Tereza mai multă încredere, şi ţinea la el mai mult decât la oricare alt bărbat de alt sânge. Eli îi cunoştea toate planurile şi aproape toate secretele.

— Sophia a venit azi-noapte, târziu.

— Aha.

Eli îi puse o mână pe umăr, în timp ce mergeau printre şirurile de viţe. Era un gest simplu, obişnuit pentru el. Tereza avusese nevoie de câtva timp pentru a se deprinde cu o asemenea atingere dezinvoltă din partea unui bărbat, a unui soţ. Şi chiar de mai mult timp, pentru a ajunge să se bazeze pe el.

— Credeai că nu vine?

— Ştiam c-avea să vină.

Tereza era prea obişnuită să fie ascultată, ca să se mai îndoiască.

— Dacă venea direct de la New York, ar fi ajuns aici mai devreme.

— Ei, o fi avut şi ea o întâlnire… Sau a făcut nişte cumpărături.

Ochii Terezei se îngustară.

— Sau a trecut pe la taică-său.

— Sau o fi trecut pe la taică-său, încuviinţă Eli, în stilul lui blajin, plăcut. Întotdeauna ai admirat loialitatea, Tereza.

— Când e meritată.

Existau momente când nemărginita toleranţă a lui Eli începea s-o înfurie.

— Anthony Avano nu merită decât silă.

— Un om vrednic de milă, un soţ nenorocit şi un tată mediocru.

Ceea ce-l făcea să semene foarte mult cu propriul lui fiu, medită Eli.

— Şi totuşi, continuă să lucreze pentru tine.

— L-am lăsat să pătrundă prea intim în firma Giambelli, pe vremuri.

Avusese încredere în el, crezuse că avea posibilităţi. O înşelase. Niciodată n-avea să-i ierte asta.

— Oricum, ştie bine cum să vândă. Folosesc orice unealtă, dacă îşi face bine datoria. Puteam să-l concediez de mult – ar fi fost o satisfacţie personală şi o prostie în planul afacerilor. Ce-i bun pentru Giambelli, e bun şi gata. Dar nu-mi place să-mi văd nepoata gudurându-se pe lângă el. *Pfui.*

Înlătură gândurile la ginerele ei, cu un gest nervos.

— Să vedem cum o să ia ceea ce am de spus azi. Sophia trebuie să-l fi anunţat că am chemat-o. Deci, va veni şi el.

Eli se opri, întorcându-se.

— Adică exact ceea ce voiai. Ştiai că avea să-i spună.

Ochii negri ai bătrânei luciră, în timp ce zâmbea cu răceală.

— Şi dacă ştiam…?

— Eşti o femeie dificilă, Tereza.

— Sunt. Îţi mulţumesc.

Eli râse şi, clătinând din cap, porni iar.

— Anunţurile tale de azi vor crea probleme. Resentimente.

— Aşa şi sper.

Tereza se opri să examineze o viţă tânără, susţinută pe araci. Trebuia să taie în carne vie, îşi spuse ea. Numai cei mai puternici lăstari puteau fi lăsaţi să crească.

— Îngăduinţa duce la putreziciune, Eli. Trebuie să respectăm tradiţia şi să explorăm posibilităţile de schimbare.

Scrută pământul. Ceaţa era rece, iar aerul, umed. În ziua aceea n-avea să fie soare, nu se îndoia.

Cu fiecare an, iernile se lungeau tot mai mult.

— Unele din viţele astea le-am plantat cu mâinile mele, continuă ea. Mlădiţe aduse de tatăl meu, din Italia. Pe măsură ce îmbătrâneau, le-au născut pe cele noi. Cele noi trebuie să aibă întotdeauna loc să-şi înfigă rădăcinile, Eli, iar cele mature au dreptul să fie respectate. Ceea ce-am clădit eu aici, ce am clădit împreună la vremea noastră, ne aparţine. Voi face aşa cum cred eu că e mai bine.

— Întotdeauna ai făcut-o. Şi în cazul ăsta, ca de cele mai multe ori, îţi dau dreptate. Dar asta nu înseamnă că ne aşteaptă vremuri uşoare.

— Nu uşoare, dar de soi. Anul ăsta…

Întinse mâna să răsucească între degete un lăstar golaş.

— O recoltă rară, de soi ales. O ştiu de pe-acum.

Întorcându-se, Tereza o văzu pe nepoata ei apropiindu-se în fugă,

pe pantă.

— Ce frumoasă e, Eli!

— Da. Şi puternică.

— Va avea nevoie, replică bătrâna, păşind înainte să ia mâna Sophiei într-a ei. *Buon giorno, cara. Come va?*

— *Bene. Bene.*

Se sărutară pe obraji, cu mâinile unite strâns.

— *Nonna.*

Apoi, Sophia se retrase, studiind faţa bunicii sale. Era o faţă frumoasă, nu blândă şi drăguţă, ca a fetiţei de pe eticheta făcută cu atâta timp în urmă, ci puternică, aproape feroce. Sculptată atât de vremuri, cât şi de ambiţii.

— Arăţi minunat. Şi tu la fel.

Îl cuprinse pe Eli cu braţele. Aici, totul era atât de simplu. El era Eli, Eli şi atât, singurul bunic pe care-l cunoscuse vreodată. Sigur, iubitor şi necomplicat.

Eli o ridică puţin de la pământ, făcând-o să se agaţe de el, râzând.

— V-am văzut de la fereastră, zise Sophia, în timp ce picioarele ei atingeau din nou pământul, aplecându-se s-o mângâie pe răbdătoarea Sally. Parcă eraţi un tablou, toţi trei. „Podgoria", aşa l-aş intitula. Ce mai dimineaţă…!

Închise ochii, lăsându-şi capul pe spate, pentru a inspira adânc.

— A avut succes deplasarea? o întrebă Tereza.

— Am toate memoriile la mine. Memoriile mele au memorii, adăugă, râzând, în timp ce-i lua de braţe ca să se plimbe toţi trei împreună. O să te bucuri, *Nonna.* Şi am nişte idei excelente, o spun cu toată modestia, pentru campania de promovare.

Când văzu că Tereza nu comentă, Eli o bătu pe Sophia pe dosul mâinii. Problemele aveau să înceapă extrem de curând.

— A început tăiatul, spuse Sophia, observând tăieturile proaspete din vie. Şi la MacMillan?

— Da. E timpul.

— Ce mult pare să fie până la recoltă. *Nonna,* îmi spui de ce ne-ai

adus pe toţi aici? Ştii bine cât de fericită sunt că te văd, şi pe Eli, şi pe mama. Dar pregătirea viilor nu e singura muncă necesară pentru firma Giambelli.

— Vorbim mai târziu. Acum, hai să luăm micul dejun, până nu se trezesc monştrii ăia ai lui Donato, să ne scoată pe toţi din minţi.

— *Nonna!*

— Mai târziu, repetă Tereza. Încă nu ne-am adunat cu toţii.

Villa Giambelli stătea pe o movilă deasupra centrului văii, lângă o pădure care fusese lăsată să crească în voie. Pietrele ei străluceau aurii, roşiatice şi chihlimbarii, în zilele cu soare, şi avea nenumărate ferestre. Vinăria fusese construită aidoma celei din Italia şi, cu toate că se extinsese şi se modernizase, continua să funcţioneze.

Îi fusese adăugată o cameră de degustare, spaţioasă şi mobilată atrăgător, unde clienţii puteau să deguste produsele, cu brânzeturi şi pâine. Curtea centrală a vilei era pardosită cu roşu de Chianti şi se mândrea cu o fântână unde un Bacchus zâmbitor îşi înălţa de-a pururi cupa.

Casa conţinea douăsprezece dormitoare şi cincisprezece băi, o seră, o sală de bal şi o sufragerie formală, în care încăpeau şaizeci de meseni. Avea bazine interioare şi exterioare, un garaj cu douăzeci de locuri, iar grădinile erau o adevărată fantezie.

Dar, în pofida proporţiilor, a întinderii şi a comorilor nepreţuite, era o casă caldă şi primitoare.

Prima dată când o văzuse, Tyler se gândise la un castel, plin de camere enorme şi pasaje complicate. Pe moment, o considera o închisoare, unde era condamnat să-şi piardă prea mult timp, cu mult prea mulţi oameni.

Tyler voia să stea afară, în aerul tăios, îngrijindu-şi viile şi bând cafea tare din termos. Şi când colo, era sechestrat în salonul de familie, sorbind un Chardonnay excelent. În cămin trosnea vesel focul, iar prin cameră erau răspândite mici hors d'oeuvres elegante, pe platouri de ceramică italiană colorată.

Nu înţelegea de ce-şi pierdeau oamenii vremea cu nimicurile astea, când era mult mai uşor şi mai reconfortant să trânteşti un sandviş la repezeală şi să-l înfuleci.

De ce trebuia musai ca mâncarea să constituie un asemenea eveniment afurisit? Îşi imagina că, dacă ar fi rostit o asemenea erezie în casa unor italieni, ar fi fost linşat pe loc.

Fusese nevoit să-şi schimbe hainele de lucru cu pantaloni marinăreşti şi pulovăr – ideea lui de îmbrăcăminte sobră. Măcar nu se încoţopenise într-un costum, ca ăla… cum îl chema? Don. Don de la Veneţia, cu nevasta prea fardată, prea plină de bijuterii şi mereu cu câte un plod zbierând agăţat de câte o parte din ea.

Vorbea întruna şi nimeni, cu atât mai puţin bărbatu-său, nu părea să-i dea atenţie.

Francesca Giambelli Russo spunea între puţin şi zero. Ce contrast cu *La Signora,* reflectă Ty. În veci nu le-ai fi crezut surori. Era slabă şi lunecoasă, o femeiuşcă nesubstanţială care stătea lipită pe scaun şi arăta de parcă ar fi făcut un atac de cord în prima clipă când cineva i se adresa direct.

Ty avea întotdeauna grijă să n-o facă.

Băieţaşul – dacă puteai numi „băiat“ un diavol din iad – se tolănise pe covor, unde lovea unul de altul două camioane. Căţeaua collie Border a lui Eli, Sally, se ascunsese sub picioarele Sophiei.

Superbe picioare, remarcă Ty absent.

Arăta la fel de cizelată şi lustruită ca întotdeauna, de parcă ar fi coborât direct de pe un ecran de cinema, în lumea tridimensională. Şi părea să fie fascinată de tot ceea ce-i spunea Don, fără a-şi lua o clipă dinspre chipul lui ochii aceia mari, de culoarea ciocolatei. Ty, însă, observă că-i strecura pe furiş lui Sally hors d'oeuvres. Avea mişcările mult prea dibace şi calculate ca să poată fi complet atentă la conversaţie.

— Poftim. Măslinele umplute sunt excelente, apăru lângă el Pilar, cu o farfurioară.

— Mulţumesc.

Tyler se foi pe scaun. Dintre toţi membrii familiei Giambelli, cel mai bine se înţelegea cu Pilar. Ea nu-i pretindea niciodată să se întindă la conversaţii fără sens, numai de dragul de a-şi auzi propria voce.

— Ai idee când ne apucăm de treabă?

— Când va fi gata mama, nu înainte. Sunt informată că prânzul e pregătit pentru paisprezece persoane, dar nu-mi dau seama pe cine mai aşteptăm. Oricine-o fi, şi oricare ar fi problema, Eli pare mulţumit. Semn bun.

Tyler dădu să bombăne, apoi îşi aminti de buna cuviinţă.

— Să sperăm.

— Nu te-am mai văzut pe-aici de săptămâni de zile – ai fost ocupat, răspunse tot ea, chiar în timp ce Tyler pronunţa aceleaşi cuvinte, apoi râse. Evident. În afară de afaceri, cu ce te mai ocupi?

— Ce altceva ar mai fi?

Clătinând din cap, Pilar îi întinse din nou măslinele.

— Semeni cu mama mea mai mult decât oricare dintre noi. Vara trecută nu erai în relaţii cu cineva? O blondă drăguţă? Pat, Patty…?

— Patsy. Nu tocmai în relaţii. Doar un fel de…

Făcu un gest vag.

— Ştii tu…

— Iubitule, trebuie să ieşi şi tu mai mult în lume. Şi nu doar pentru… ştii tu.

Era o remarcă atât de mămoasă, încât Tyler fu nevoit să zâmbească.

— Cred că e valabil şi pentru tine.

— Ei, eu nu-s decât o babă în devenire.

— Cea mai arătoasă babă în devenire din camera asta, replică el, făcând-o să râdă din nou.

— Întotdeauna eşti dulce, când îţi pui mintea.

— Mama, ai luat toate măslinele, se repezi Sophia să înhaţe una din farfurie. Pe lângă mama ei, atât de calmă şi liniştită, ea părea un fulger globular, trosnind de energie. Genul care te electrocutează pe

neaşteptate dacă te apropii prea mult.

Sau, cel puţin, aşa i se păruse întotdeauna lui Ty.

Numai din acest motiv, încercase mereu să se menţină la o distanţă sigură.

— Repede, vorbeşte-mi. Vrei să mă laşi pe veci prizoniera plicticosului de Don? murmură Sophia.

— Biata Sophia. Ei, ia gândeşte-te aşa: probabil că e prima oară, după săptămâni de zile, când reuşeşte să spună cinci cuvinte la rând fără ca Gina să-l întrerupă.

— Crede-mă, şi-a scos pârleala, îşi dădu Sophia peste cap ochii exotici. Deci, Ty, cum o mai duci?

— Bine.

— Munceşti din greu la MacMillan?

— Sigur.

— Ştii şi cuvinte mai lungi de două silabe?

— Unele. Credeam că erai la New York.

— Eram, sublinie Sophia. Acum, sunt aici.

Aruncă o privire peste umăr, când cei doi veri mai mici ai ei începură să chiăie, suspinând.

— Mama, dacă şi eu am fost aşa de nesuferită, cum de te-ai stăpânit să nu mă îneci în fântână?

— N-ai fost nesuferită, scumpete. Pretenţioasă, arogantă, temperamentală – dar nesuferită, niciodată. Scuză-mă.

Îi dădu Sophiei farfuria şi se duse să facă lucrul la care se pricepuse întotdeauna cel mai bine: pace.

— Cred că pe-asta eu ar fi trebuit s-o fac, oftă Sophia, în timp ce-şi privea mama luând în braţe fetiţa nefericită. Da-n viaţa mea n-am văzut doi copii mai antipatici.

— Rezultatul răsfăţului şi al neglijării.

— În acelaşi timp.

Stătu un moment pe gânduri, studiindu-l pe Don care nu îşi lua în seamă fiul, în timp ce Gina se prostea adresându-i tot felul de gângureli.

— Că bine zici, conchise ea.

Apoi, întrucât copiii nu erau problema ei – slavă Domnului – reveni spre Tyler.

Era un adevărat… bărbat. Arăta ca sculptat din munţii care străjuiau valea. Şi, cu siguranţă, oferea un spectacol mai plăcut decât crizele din spatele ei.

Dacă ar fi putut să-i smulgă o conversaţie rezonabilă, îşi găsea o ocupaţie agreabilă până se servea masa.

— Ai idee care-i tema micii noastre întruniri de azi? îl întrebă.

— Nu.

— Dacă ai şti, mi-ai spune?

Tyler ridică din umeri, privind cum Pilar îi murmura micuţei Tereza, în timp ce o ducea spre fereastră. Arăta firesc, reflectă el.

Ca o Madonă, probabil ăsta era cuvântul cel mai potrivit. Şi, din această cauză, fetiţa nervoasă şi irascibilă căpăta o înfăţişare aproape atractivă.

— Ce crezi c-or face unii copii, când părinţii nu le dau nicio atenţie?

Sophia dădu să răspundă, apoi se întrerupse, când în cameră intrară tatăl ei şi Rene.

— Bună întrebare, murmură ea şi, luându-i paharul din mână, îi termină vinul. A naibii de bună.

La fereastră, Pilar se încordă, pierindu-i toată plăcerea de a fi distrat fetiţa amărâtă.

Dintr-o dată, se simţea bătrână, grasă şi acră. Intrase bărbatul care renunţase la ea. Iar lângă el se afla ultima dintr-o lungă serie de înlocuitoare. Mai tânără, mai frumoasă, mai isteaţă, mai sexy.

Dar, pentru că ştia că mama ei n-avea s-o facă, Pilar puse fetiţa jos şi le ieşi în întâmpinare. Avea un zâmbet cald şi dezinvolt, pe o faţă mult mai convingătoare decât credea. Pulovărul şi pantalonii ei simpli arătau mai elegant şi mai feminin decât taiorul sobru al lui Rene.

Iar în manierele ei se simţea o clasă înnăscută, cu o strălucire

incomparabil mai autentică decât a diamantelor.

— Tony, ce bine c-ai reuşit să vii. Bună, Rene.

— Pilar.

Zâmbind alene, Rene îşi plimbă o mână pe braţul lui Tony. Diamantul de pe deget sclipi în lumină. Aşteptă o clipă, să se asigure că Pilar văzuse şi înţelesese.

— Arăţi… odihnită.

— Mulţumesc.

Pilar simţi că i se înmuiau genunchii, ca şi cum Rene ar fi lovit-o cu vârful unuia dintre escarpenii ei roşii.

— Te rog, intră, ia loc. Ce să-ţi ofer de băut?

— Nu te deranja, Pilar, o expedie Tony cu un gest, aplecându-se s-o sărute absent pe obraz. Mergem s-o salutăm pe Tereza.

— Du-te la maică-ta, mormăi Tyler printre dinţi.

— Poftim?

— Du-te, găseşte o scuză şi ia-o de-acolo.

Sophia văzu abia acum diamantul care lucea pe degetul lui Rene şi expresia şocată din ochii mamei sale. Îi dădu farfuria lui Ty şi traversă camera cu paşi mari.

— Mama, poţi să m-ajuţi un minut cu ceva?

— Da… Lasă-mă doar să…

— Doar o secundă durează, continuă Sophia, trăgând-o repede după ea din cameră. Îşi continuă drumul până ajunseră în biblioteca înaltă cât două niveluri, de la capătul culoarului. Acolo, închise uşile pliante în urma ei şi se rezemă de ele.

— Mama, îmi pare aşa de rău…

— A…!

Încercând să râdă, Pilar îşi trecu peste faţă o mână nesigură.

— Nu face nimic. Crede-mă, e-n regulă.

— În regulă pe dracu'. O urăsc. Pe amândoi îi urăsc şi chiar acum am să mă-ntorc acolo ca să le-o spun.

— În niciun caz, o apucă Pilar de braţe. Nu rezolvi nimic, nu schimbi nimic. Ura n-are niciun rost, Sophia. Numai ţie îţi faci rău.

„Nu-i adevărat," îşi spuse Sophia. „Nu. Ura poate să te călească."

— Înfurie-te! îi spuse. Fii furioasă, rea, înnebunită.

„Fii *oricum,* adăugă în sinea ei. Oricum, numai rănită şi învinsă nu. Nu suport."

— Fii tu aşa, fetiţo, o mângâie Pilar pe braţ, liniştitor. Te pricepi mult mai bine decât mine.

— Să intre aşa aici! Să intre şi să se fălească în faţa noastră cu diamantul ăla! N-avea niciun drept să-ţi facă asta, mama, nici ţie şi nici mie.

— Tony are dreptul să facă ce vrea. Numai că nu se pricepe. Nu-l lăsa să te rănească. E totuşi tatăl tău. Orice s-ar întâmpla, aşa va rămâne întotdeauna.

— Nu mi-a fost niciodată ca un tată.

Pilar păli.

— O, Sophia…

— Nu, nu! ridică Sophia o mână, înfuriată pe şine însăşi. Nu de mine e vorba, dar n-am încotro. Nici măcar de el nu e vorba, continuă ea, mai calmă. Lui nu-i pasă de nimic. Ei, însă, da. Ştie ce face. Ştie şi cum s-o facă. Şi nu pot s-o sufăr pentru că intră în casa noastră şi te umileşte aşa – nu, la naiba, *ne* umileşte aşa. Pe toţi.

— Uiţi un amănunt, fetiţo. S-ar putea să-l iubească.

— Hai, te rog!

— Cât cinism! Şi eu l-am iubit, ea de ce nu l-ar iubi?

Sophia se răsuci în loc. Îi venea să lovească ceva, să spargă. Să ia cioburile şi să le frece de faţa impecabilă a lui Rene.

— Îi iubeşte banii, funcţia şi nenorocitul ăla de cont.

— Probabil. Dar e genul de bărbat care face femeile să-l iubească – fără efort.

Sophia percepu nostalgia din vocea mamei sale. Nu iubise niciodată un bărbat, dar recunoştea tonul femeilor îndrăgostite. Sau, foste îndrăgostite. Iar neputinţa acestei situaţii o moleşi complet.

— N-ai încetat să-l iubeşti.

— Dacă aşa e, ar fi bine să încetez cât mai curând. Îmi promiţi un

lucru? Nu cauza o scenă.

— Sunt dezolată să renunţ la satisfacţia asta, dar cred că un dezinteres îngheţat va avea mai mult efect. Oricum, vreau să-i şterg înfumurarea de pe mutră.

Îşi sărută mama pe obraji, apoi o îmbrăţişă.

— Ai să faci faţă, mama?

— Da. Viaţa mea nu se schimbă, nu-i aşa?

O, şi cât o mai irita acest gând!

— Nimic nu se schimbă cu adevărat. Hai să ne-ntoarcem.

— Îţi spun eu ce-o să facem, începu Sophia, când ajunseră din nou în hol. Jonglez cu programul şi-mi iau două zile libere. Pe urmă, o să ne ducem amândouă la băi. Ne scufundăm până la gât în nămol, ne facem masaje, ne lustruim şi ne dichisim…

Uşa toaletei se deschise şi apăru o brunetă între două vârste.

— Sună minunat de ispititor! Când plecăm?

— Helen! îşi apăsă Pilar o mână pe inimă în timp ce se apleca grăbit să-şi sărute prietena pe obraz. M-ai speriat de moarte.

— Scuză-mă. A trebuit să dau o fugă pân-la budă, explică Helen, trăgându-şi peste şolduri fusta taiorului gri închis pe care încerca încontinuu să şi-l netezească.

— Am băut atâtea cafele, pe drum. Sophia, arăţi superb! Deci…

Îşi săltă în mână servieta, îndreptându-şi umerii.

— Cine-i în salon, suspecţii obişnuiţi?

— Mai mult sau mai puţin. Şi, când mama a spus că vin avocaţii, nu mi-am dat seama că la tine se referea.

Iar dacă bunica ei o chemase pe judecătoarea Helen Moore, însemna că treaba era serioasă.

— Pentru că nici Pilar nu ştia, şi nici eu, până acum câteva zile. Bunica ta a insistat să rezolv personal problema asta.

Ochii isteţi ai lui Helen se îndreptară spre salon. Avea relaţii cu familia Giambelli şi afacerile lor, într-un fel sau altul, de aproape patruzeci de ani. Niciodată nu încetaseră s-o fascineze.

— Vă ţine pe toţi în beznă?

— Aşa se pare, murmură Pilar. Helen, e totul în regulă cu ea, aşa-i? Am considerat că toată povestea asta recentă cu schimbarea testamentului şi celelalte face parte din faza prin care trece de-un an de zile, de când a murit *Signore… Baptista.*

— Din câte ştiu eu, *La Signora* e sănătoasă tun.

Helen îşi potrivi ochelarii cu rame negre, zâmbindu-i încurajator prietenei sale mai vârstnice.

— În calitate de avocată a ei, nu-ţi pot spune mai multe despre aceste motive, Pilar. Chiar dacă le-aş înţelege complet. Spectacolul îi aparţine. Ce-ar fi să mergem să vedem dacă e gata să ridice cortina?

CAPITOLUL 3

La Signora nu se pripea niciodată. Planificase personal meniul, dornică să dea tonul unei mese bogate şi nepretenţioase în acelaşi timp. Vinurile servite erau din podgoriile californiene, atât Giambelli cât şi MacMillan.

Şi acest lucru era planificat meticulos. N-avea de gând să discute la masă. Şi nici nu intenţiona, spre marea nemulţumire a Ginei, să permită prezenţa la masă a trei copii prost crescuţi.

Fuseseră trimişi într-o cameră separată, cu o servitoare care urma să primească o primă şi considerabilul respect al Terezei, dacă rezista cu ei o oră.

Când catadicsea să-i vorbească lui Rene, o făcea cu un formalism îngheţat. Din această cauză, simţea o admiraţie ostilă faţă de rezistenţa acelei femei. Altele, multe altele, se ofiliseră văzând cu ochii în faţa unei asemenea răceli.

Pe lângă familie şi Helen, pe care o considera de-a lor, îl invitase pe cel mai de încredere podgorean al ei, cu soţia. Paulo Borelli lucra la firma Giambelli, California, de treizeci şi opt de ani. În pofida vârstei, încă mai era numit Paulie. Soţia lui, Consuelo, era o femeie dolofană şi veselă, cu un râs zgomotos, care cândva fusese bucătăreasă la vilă.

Ultima participantă era Margaret Bowers, şefa serviciului comercial de la MacMillan. Era o femeie divorţată, de treizeci şi şase de ani, pe care în momentul de faţă tocmai o scotea din minţi de plictiseală turuiala Ginei, făcând-o să-şi dorească o ţigară cu disperare.

Tyler îi surprinse privirea şi zâmbi cu compasiune. Uneori,

Margaret îl dorea cu disperare şi pe el. Când masa luă sfârşit şi se turnă vinul de porto în pahare, Tereza se rezemă de spătar.

— Castello di Giambelli îşi sărbătoreşte anul viitor centenarul, începu ea.

Imediat, toate conversaţiile încetară.

— Villa Giambelli produce vin în Napa Valley de şaizeci şi patru de ani. MacMillan face acelaşi lucru de nouăzeci şi doi. În total, sunt două sute cincizeci şi şase de ani.

Scrută chipurile din jurul mesei.

— Cinci generaţii de podgoreni şi negustori de vinuri.

— Şase, *Zia* Tereza, ciripi Gina. Cu copiii mei, sunt şase.

— Din ce-am văzut eu, copii tăi au mai mari şanse să ajungă criminali în serie, decât podgoreni. Te rog să nu mă întrerupi.

Ridică paharul, mirosi vinul şi sorbi încet.

— În aceste cinci generaţii, ne-am format pe două continente reputaţia de a produce vin de calitate. Numele Giambelli este sinonim cu vinul. Am stabilit tradiţii şi le-am adăugat sisteme noi, tehnologie nouă, fără a sacrifica acest nume, sau ceea ce înseamnă el. Şi nu-l vom sacrifica niciodată. Acum douăzeci de ani, am înfiinţat un fel de parteneriat cu o altă podgorie de calitate. MacMillan din Napa Valley merge cot la cot cu Giambelli, California. Asociaţia noastră a îmbătrânit frumos. E timpul să fie decantată.

Îl simţi pe Tyler, mai degrabă decât să-l vadă, încordându-se. Dându-i în sinea ei o notă mare pentru că-şi ţinea gura, îl privi în ochi.

— Schimbările sunt necesare, spre binele amândurora. Următoarea sută de ani începe azi. Donato.

Don deveni atent.

— *Si…* da, se corectă el, amintindu-şi că Tereza prefera limba engleză la masa ei din California. Da, mătuşă Tereza.

— Giambelli Italia şi California au fost conduse separat una de alta. Nu va mai fi cazul. De-acum încolo, răspunzi în faţa principalului director de operaţiuni al companiei nou formate

Giambelli-MacMillan, care va avea baze atât în California, cât şi la Veneţia.

— Ce-nseamnă asta? Ce-nseamnă asta? explodă Gina, în italiană, ridicându-se cu stângăcie de la masă. Donato e şeful. E următorul la rând. El poartă numele. E moştenitorul tău.

— Moştenitorul meu e cine spun eu că este.

— Ţi-am dăruit copii, se plesni Gina cu palma peste burtă, după care îşi agită dezgustată braţul spre masă. Trei copii, şi-au să mai vină şi alţii. Nimeni nu-i dăruieşte familiei copii, numai eu şi Donato. Cine-o să ducă numele mai departe, când tu n-ai să mai fi, dacă nu copilaşii mei?

— Negociezi cu burta? întrebă calmă Tereza.

— E fertilă! se răsti Gina, în timp ce soţul ei încerca s-o tragă la loc pe scaun. Mai fertilă decât a ta, şi decât a fiică-tii. Câte un copil fiecare, atâta aţi făcut. Eu pot să fac o duzină.

— Atunci, Dumnezeu să ne păzească pe toţi. Ai să-ţi păstrezi casa scumpă, Gina, şi banii de buzunar. Dar nu vei ajunge stăpână la *castello.* La *castello*-ul meu, adăugă ea, rece. Primeşte ce ţi se dă, sau ai să pierzi mult mai mult.

— Gina, *basta!* Destul! ordonă Don, alegându-se drept răsplată cu o palmă peste dosul mâinii.

— Eşti bătrână, scrâşni Gina printre dinţi. Într-o zi, ai să mori, iar eu mai am. Atunci să vedem!

— *Zia Tereza, scusi,* începu Donato şi fu întrerupt cu un gest tăios.

— Soţia ta nu-ţi face niciun serviciu, Donato, iar munca ta e sub nivelul aşteptărilor. Ai la dispoziţia un an ca să corectezi aceste probleme. Vei rămâne în post la Giambelli până vine vremea următoarei tăieri. Atunci, vom judeca din nou. Dacă voi fi mulţumită, ai să fii avansat, cu un salariu şi toate beneficiile aferente. Dacă nu, vei mai rămâne cu compania numai pe hârtie. N-am să înlătur pe cineva din sângele meu, dar viaţa nu-ţi va mai fi la fel de uşoară ca până acum. Deci, ne-am înţeles?

Donato simţi dintr-o dată că-l strângea prea tare cravata, iar

mâncarea pe care tocmai o savurase ameninţa să i se răzvrătească în stomac. Intră în panică, neştiind ce să facă sau cum să reacţioneze.

— Lucrez pentru Giambelli de optsprezece ani.

— Ai lucrat doisprezece. În ultimii şase ani, ai făcut doar act de prezenţă, până şi această prezenţă fiind tot mai inconsistentă în ultima vreme. Crezi că nu ştiu ce faci, sau pe unde-ţi petreci timpul? Crezi că nu sunt informată despre ce „afaceri" e vorba când te duci la Paris, la Roma, la New York şi în California, pe cheltuiala firmei Giambelli?

Tereza aşteptă ca lovitura să-şi facă efectul, îi văzu pelicula subţire de sudoare apărând pe faţă. Şi din nou se simţi dezamăgită de el.

— O fi soţia ta o proastă, Donato, dar eu nu sunt. Ia seama.

— E un băiat bun, spuse încet Francesca.

— O fi fost. Şi poate va mai fi un om de treabă. Margaret, te rog să ierţi histrionismele familiei. Aşa suntem noi, temperamentali.

— Desigur, *La Signora.*

— Margaret, vei supraveghea, dacă accepţi, şi vei coordona vânzările firmei Giambelli-MacMillan, adică secţiile din California şi Veneţia. Pentru asta va fi nevoie de deplasări şi responsabilităţi considerabile din partea ta, cu creşterea de salariu adecvată. Va fi nevoie de tine la Veneţia peste cinci zile, ca să-ţi stabileşti baza acolo şi să te familiarizezi cu operaţiunile. Ai timp până mâine ca să te hotărăşti dacă vrei să primeşti aranjamentul ăsta, iar dacă da, vom discuta detaliile.

— N-am nevoie de timp ca să mă hotărăsc, mulţumesc, răspunse Margaret, cu voce calmă şi binevoitoare, deşi inima îi bătea ca valurile oceanului pe furtună. Discut cu plăcere detaliile oricând doreşti. Sunt recunoscătoare pentru şansa asta.

Se întoarse spre Eli, dând din cap:

— Amândurora vă sunt recunoscătoare.

— Bine zis. Atunci, mâine. Paulie, noi am discutat deja planurile şi-ţi mulţumesc pentru participare şi discreţie. Vei ajuta la

coordonarea operaţiunilor de pe plantaţii şi din vinărie. Îi cunoşti pe cei mai buni oameni de-aici şi de la MacMillan. Vei lucra ca maistru.

— Pentru Paulie nu am decât respect.

Glasul lui Tyler era calm, chiar dacă nervii şi frustrarea îl strângeau de gât cu ghearele.

— Îi respect talentul şi instinctele. N-am decât admiraţie pentru acţiunile de-aici, de la vilă, şi pentru oamenii care participă la ele. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Giambelli, Veneţia, din câte o ştiu. Dar noi, la MacMillan, avem o operaţiune de prima mână şi oameni la fel. Nu văd operaţiunea sau oamenii ăia eclipsaţi de ai dumitale, *La Signora.* Eşti mândră de ceea ce aţi realizat, dumneata şi ai dumitale, de moştenirea pe care ai primit-o şi o vei da mai departe. La fel de mândru sunt şi eu de a mea.

— Perfect. Atunci, ascultă. Şi chibzuieşte.

Tereza făcu un gest spre Eli.

— Ty, începu acesta, Tereza şi cu mine n-am luat hotărârea asta peste noapte, şi nici pe negândite. O discutăm de mult timp.

— Nu sunteţi obligaţi să mă implicaţi şi pe mine în discuţiile astea… începu Tyler.

— Nu, îl întrerupse Eli, înainte ca focul pe care-l vedea aprinzându-se în ochii nepotului său să aibă timp să explodeze. Nu suntem. Am stabilit, cu Helen, cum trebuie să fie şi cum vor fi respectate legile şi formalităţile. Am gândit o strategie de a pune în aplicare această adevărată fuziune, spre binele tuturor – nu numai pentru actualul sezon, ci şi pentru sezonul de peste o sută de ani.

Se aplecă înainte:

— Crezi că ţin mai puţin decât tine la MacMillan? Că-ţi doresc mai puţin decât îţi doreşti tu însuţi?

— Nu ştiu ce doreşti. Deşi credeam că ştiu.

— Atunci, o voi spune clar, acum şi aici. Făcând asta, vom deveni nu numai una dintre cele mai mari firme producătoare de vin din lume, ci chiar cea mai bună. Vei continua să supervizezi MacMillan.

— Să supervizez?

— Cu Paulie ca maistru şi tu ca operator, ca podgorean. Plus câteva adaosuri.

— Cunoşti plantaţiile, Ty, interveni Tereza.

Îi înţelegea nemulțumirea. Şi o bucura. Furia aceea fierbinte care-l îneca dădea de înţeles cât conta totul pentru el.

— Cunoşti vinurile şi butoaiele. Dar ceea ce faci tu, ceea ce înveţi, se opreşte la sticlă. E timpul să mergi mai departe. Vinul înseamnă mai mult decât strugurele. Eli şi cu mine intenţionăm să-i vedem pe nepoţii noştri uniţi. Asta ne dorim şi asta vrem.

— Pe nepoţi? o întrerupse Sophia.

— Când ai lucrat ultima oară pe teren? o întrebă Tereza. Când ai gustat ultima oară vin care să nu fi fost luat dintr-un bar sau dintr-o frapieră? Ţi-ai neglijat rădăcinile, Sophia.

— N-am neglijat nimic! ripostă Sophia. Eu nu sunt podgoreancă. Sunt agent de publicitate.

— Vei fi podgoreancă. Iar tu, continuă Tereza, arătând spre Tyler, vei învăţa ce înseamnă comerţul, piaţa, transportul. Veţi învăţa unul de la altul.

— Hai, serios, *Nonna*…

— Linişte. Aveţi un an de zile. Pilar, Sophia nu va mai avea la fel de mult timp pentru îndatoririle ei obişnuite. O vei suplini tu.

— Mama, nu-şi putu stăpâni Pilar râsul. Eu habar n-am de marketing sau promovări.

— Ai o minte ageră. E timpul să ţi-o foloseşti din nou. Ca să reuşim, vom avea nevoie de toată familia.

Întoarse privirea spre Tony.

— Şi de alţii. Vei rămâne la vânzări şi, deocamdată, îţi vei păstra titlul şi privilegiile de-acolo. Dar vei raporta, la fel ca Donato şi toţi ceilalţi directori şi şefi de departamente, la C.O.O. Din acest moment, avem numai relaţii de afaceri. Să nu mai vii în casa sau la masa mea, neinvitat.

Era un regres. Titlul lui însemna un lucru. Salariul şi beneficiile pe termen lung însemnau altceva.

— Sunt tatăl Sophiei.

— Ştiu ce eşti.

— Îmi prezint scuzele, *signora,* interveni Rene, cu o politeţe meticuloasă, pe sub care se simţea oţelul. Îmi permiteţi să vorbesc şi eu?

— Invitată sau nu, eşti oaspete sub acoperişul meu. Ce doreşti să spui?

— Îmi dau seama că prezenţa mea aici nu e deosebit de binevenită.

Tonul nu-i ezita nicio clipă, iar ochii nu i se desprindeau dintr-ai Terezei.

— Şi că relaţia mea cu Tony nu întruneşte aprobarea dumneavoastră. Dar Tony a fost şi este o valoare pentru compania dumneavoastră. Aşa cum intenţionez şi eu să fiu pentru el, astfel încât să nu aveţi decât de câştigat.

— Asta rămâne de văzut. Acum te rog să ne scuzi.

Tereza privi în jurul mesei.

— Helen, Eli şi cu mine avem de vorbit cu Sophia şi Tyler. Cafeaua se va servi în salon. Distracţie plăcută în continuare.

— Spui un lucru, începu Sophia, tremurând de nervi, în timp ce restul ieşea din sufragerie, şi este ca şi făcut. Te-ai obişnuit atât de mult cu asta, *Nonna,* încât cumva crezi că poţi schimba vieţile unor oameni cu doar câteva cuvinte.

— Toată lumea are de ales.

— Cine are de ales? sări Sophia în picioare, nemaiputând sta locului. Donato? N-a lucrat niciodată în afara companiei, îi absoarbe toată viaţa. Tyler? Şi-a dăruit toată energia şi tot timpul firmei MacMillan, de când era mic.

— Pot vorbi şi singur.

— Mai taci din gură! se răsuci Sophia spre el. Spui patru cuvinte la rând şi ţi se strepezesc dinţii! Şi cică eu să te-nvăţ cum să comercializezi vinul!

Tyler se ridică în picioare şi, spre surprinderea ei, o apucă de

mâini, smucind-o înainte, în timp ce i le întorcea cu palmele în sus.

— Ca petalele de trandafir. Fine şi delicate. Şi cică eu să te-nvăţ cum să munceşti?

— Muncesc la fel de mult ca tine. Numai pentru că nu transpir şi nu tropăi cu cizmele prin noroi nu-nseamnă că nu-mi dau toată silinţa.

— Haideţi c-aţi început nemaipomenit, amândoi, oftă Eli, turnându-şi încă un pahar de porto. Dacă vreţi să vă certaţi, certaţi-vă. O să vă prindă bine. Problema e că niciunul dintre voi n-a fost niciodată obligat să facă ceva care să nu-i convină sută la sută. Poate veţi da greş, poate-o să cădeţi amândoi în nas încercând să faceţi şi altceva. Ceva mai mult.

Sophia îşi repezi bărbia în sus.

— Eu nu dau greş niciodată.

— Ai la dispoziţie un sezon ca s-o dovedeşti. Ţii să ştii ce te-aşteaptă la sfârşit? Helen?

— Mă rog, până acum a fost distractiv, comentă Helen, săltându-şi servieta pe masă. O cină şi un spectacol, la un singur preţ, şi-ăla ieftin.

Scoase câteva dosare şi-şi puse servieta la loc pe podea. Îşi potrivi ochelarii.

— În interesul scurtimii şi al clarităţii, voi vorbi cât mai pe scurt şi în termeni pe înţelesul tuturor. Eli şi Tereza îşi contopesc firmele respective, dându-le o linie mai aerodinamică, lucru care va reduce unele costuri şi le va ridica pe altele. Cred că este o decizie de afaceri foarte înţeleaptă. Fiecare dintre voi va avea titlul de vicepreşedinte cu operaţiunile. Fiecare va avea diverse sarcini şi responsabilităţi, care sunt precizate în contractele pe care le am la mine. Termenul contractual este de un an. Dacă, la sfârşitul acestui an, performanţele voastre sunt inacceptabile, veţi fi retrogradaţi în poziţii inferioare. Aceşti termeni vor fi negociabili, în acel moment şi într-o asemenea eventualitate.

În timp ce vorbea, scoase dintre dosare două contracte groase.

— Ty, tu vei rămâne cu reşedinţa la MacMillan, iar casa şi conţinutul ei îţi vor sta în continuare la dispoziţie ca să le foloseşti. Sophia, tu va trebui să te muţi aici. Apartamentul tău din San Francisco va fi menţinut de Giambelli în timpul acestui an, ca să-l foloseşti când ai de lucrat în oraş. Ty, când tu ai de lucrat acolo, ţi se vor crea condiţii de locuit. Toate deplasările în alte locuri, pentru companie, vor fi aranjate şi plătite, bineînţeles, de firmă. *Castello*-ul din Italia vă stă la dispoziţie amândurora, când călătoriţi acolo în interes de afaceri, de plăcere sau şi una şi alta.

Ridică privirea, zâmbind:

— Până acum, nu-i tocmai rău, aşa-i? Şi-acum, răsplata. Dacă la sfârşitul acestui an contractual, Sophia, performanţele tale sunt acceptabile, vei primi douăzeci la sută din companie, jumătate din *castello* şi titlul de co-preşedinte. Reciproc, Tyler, dacă şi tu ai performanţe acceptabile, vei primi de asemenea douăzeci la sută, proprietatea completă a casei unde locuieşti acum şi titlul de co-preşedinte. Amândurora vi se vor oferi zece acri de vie, ca să vă dezvoltaţi propria etichetă dacă doriţi, sau s-o comercializaţi la valoarea pieţei, dacă preferaţi.

Tăcu, după care adăugă ultima bombă:

— Pilar primeşte şi ea douăzeci la sută, dacă e de acord cu propriii ei termeni contractuali. Astfel, toţi vor avea părţi egale. În eventualitatea decesului lui Eli sau al Terezei, părţile lor îi vor reveni partenerului de viaţă. În acea nefericită zi când niciunul dintre ei nu va mai fi printre noi, cele patruzeci de procente ale lor vor fi distribuite după cum urmează: câte cincisprezece procente fiecăruia dintre voi şi zece procente lui Pilar. Astfel, în timp, fiecare dintre voi va primi în total treizeci şi cinci la sută dintr-una din cele mai mari companii de vinuri ale lumii. Ca să câştigaţi, nu trebuie decât să respectaţi prevederile contractuale în timpul acestui an.

Sophia aşteptă până când fu sigură că putea vorbi, ţinându-şi mâinile strâns încleştate în poală. I se oferea mai mult decât ar fi îndrăznit vreodată să-şi imagineze sau să ceară. Şi, în acelaşi timp,

era pusă la punct ca un copil.

— Cine va hotărî acceptabilitatea performanţelor noastre?

— În interesul corectitudinii, răspunse Tereza, vă veţi aprecia unul pe altul lunar. Eli şi cu mine vă vom evalua de asemenea performanţele, iar evaluările noastre se vor adăuga celor generate de C.C.O.

— Cine naiba mai e şi C.C.O. ăsta? întrebă Tyler.

— Se numeşte David Cutter. A venit recent de la La Coeur şi are baza la New York. Va fi aici mâine.

Tereza se ridică în picioare.

— Vă lăsăm să vă citiţi contractele, să discutaţi, să analizaţi. Helen? îi zâmbi ea cu căldură avocatei. O cafea?

Rene refuza să cedeze. Era singurul lucru pe care-l învăţase în cariera ei de model, în timpul scurtei perioade de actorie şi în toată viaţa de ascensiune pe scara socială. Singura direcţie de mers e în sus.

Era gata să suporte insultele bătrânei, deznădejdea nevestei înstrăinate şi privirile ucigătoare ale fiicei, atâta vreme cât însemnau că învingea.

Dispreţul la adresa lor nu o împiedica să-i tolereze, cu condiţia să fie necesar.

Avea diamantul pe deget, cel pe care personal îl alesese, hotărâtă ca verigheta să urmeze cât mai curând. Tony era portalul ei spre lumea celor ridicol de bogaţi şi ţinea sincer la el. Aproape la fel de mult ca la ideea de a acapara averea familiei Giambelli.

Avea să se asigure că, în următorul an, făcea tot ceea ce era necesar ca să-şi fortifice poziţia în relaţie cu Giambelli, şi era hotărâtă s-o facă în calitate de soţie a lui.

— Spune-i acum, îi ordonă ea, luându-şi ceaşca de cafea.

— Rene, iubito, îşi mişcă Tony umerii; simţea deja greutatea jugului. E un moment foarte nepotrivit.

— Ai avut la dispoziţie şapte ani, Tony. Fă-o odată, şi fă-o acum.

Aruncă o privire semnificativă spre Pilar.

— Că de nu, o fac eu.

— Bine, bine, o bătu Tony pe dosul mâinii.

Prefera penibilul în locul hidosului. Cu un zâmbet binevoitor pe faţă, se ridică în picioare, pornind spre locul unde Pilar încerca s-o calmeze pe Francesca, vizibil nedumerită şi cam amărâtă.

— Pilar, pot vorbi ceva cu tine? Între patru ochi.

Prin mintea lui Pilar trecură vreo duzină de scuze. În absenţa mamei sale, ea era gazda. Camera era plină de musafiri. Mătuşa avea nevoie de atenţia ei. Ar fi trebuit să mai ceară nişte cafele.

Dar nu erau decât atât, simple scuze, şi n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul.

— Sigur că da…

Îi murmură mătuşii ei câteva cuvinte liniştitoare în italiană, apoi se întoarse spre Tony.

— Mergem în bibliotecă?

Bine măcar că n-o aducea şi pe Rene cu el. În timp ce treceau prin faţa ei, Rene îi aruncă o privire, dură şi strălucitoare ca piatra de pe deget.

O privire de învingătoare, îşi spuse Pilar. Ridicol. Nu era nimic de câştigat şi nimic de pierdut.

— Îmi pare rău că mama a hotărât să facă anunţul ăsta cu atâta lume de faţă, începu ea. Dacă-mi spunea dinainte, aş fi insistat să-ţi vorbească în particular.

— Nu contează. Sentimentele ei personale pentru mine sunt foarte limpezi. Pe plan profesional, mă rog, m-aş fi putut aştepta la mai mult. Dar, o rezolvăm noi.

Rezolvările erau a doua lui calitate – principala, era ignorarea problemelor.

Tony intră în cameră şi se aşeză într-unul dintre fotoliile de piele. Odată, crezuse că avea să locuiască în această casă, sau cel puţin să aibă o bază şi aici. Din fericire, după cum reieşise, prefera oraşul. În Napa nu prea avea altceva de făcut decât să se uite la struguri cum

creşteau.

— Ei bine, Pilar…

Zâmbea dezinvolt, fermecător ca de obicei.

— Ce mai faci?

— Ce mai fac, Tony?

În gât i se opri un râs isteric.

— Destul de bine. Şi tu?

— Bine. Sunt ocupat, fireşte. Ia spune-mi, ce-ai de gând să faci cu propunerea lui *La Signora* ca tu să participi mai activ la treburile companiei?

— N-a fost o propunere şi nu ştiu ce am de gând să fac.

Ideea continua să-i vâjâie prin cap ca un roi de bărzăuni.

— N-am avut timp să mă gândesc.

— Sunt sigur că ai să te descurci, se aplecă el înainte, cu o expresie sinceră.

Făcea parte din talentul lui la înşelătorie, îşi spuse Pilar, cu o undă de înverşunare. Acea prefăcătorie că-l interesa. Acel smalţ de interes.

— Eşti o femeie frumoasă şi, cu siguranţă, o valoare pentru companie, în calitatea asta. Îţi va prinde bine să mai ieşi din casă şi, mai mult, să ai o ocupaţie. Poate chiar îţi vei descoperi un talent. O carieră ar putea fi lucrul de care ai nevoie.

Pilar îşi dorise o familie. Un soţ, copii. Carieră, niciodată.

— Am venit ca să discutăm despre nevoile mele, Tony, sau despre ale tale?

— Nu se exclud. Pilar, cred că ar trebui să privim direcţia asta nouă pe care ne-a stabilit-o Tereza ca pe o ocazie ca s-o luăm amândoi de la capăt.

Îi luă mâna într-a lui, cu acea uşurinţă pe care o avea întotdeauna faţă de femei, cuprinzându-i-o protector şi provocator.

— Poate că aveam totuşi nevoie de acest impuls. Îmi dau seama că ideea divorţului a fost dificilă pentru tine.

— Serios?

— Fireşte.

Avea să-i facă probleme, îşi spuse el. Ce plictiseală!

— Adevărul este, Pilar, că trăim separat de mai mulţi ani.

Încet, deliberat, Pilar îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Te referi la viaţa noastră de când te-ai mutat tu la San Francisco, sau la cea pe care am dus-o cât timp mai continuam să ne prefacem căsătoriţi?

Mari probleme. Tony oftă.

— Pilar, căsnicia noastră n-a reuşit. Nu e deloc constructiv s-o luăm de la capăt cu motivele, acuzaţiile, toate argumentele, după atâta timp.

— Cred că n-am luat-o niciodată de la acel „capăt", Tony. Dar poate că a trecut de mult vremea când aşa ceva ar fi avut vreo importanţă.

— Realitatea e că, neluând măsura legală ca să pun capăt situaţiei, am fost nedrept faţă de tine. E clar că nu ţi-ai putut începe o viaţă nouă.

— Ceea ce pentru tine nici n-a fost o problemă, nu-i aşa?

Pilar se ridică, mergând în faţa şemineului pentru a privi focul. De ce se împotrivea? Ce mai conta?

— Hai măcar cu asta să fim cinstiţi. Ai venit azi aici ca să-mi ceri divorţul şi n-are nicio legătură cu deciziile mamei mele. Decizii despre care nu ştiai nimic când ai pus inelul ăla pe degetul lui Rene.

— Orice-ar fi, e o prostie să ne prefacem că n-am aşteptat peste măsură de mult. De dragul tău am amânat divorţul, Pilar.

În timp ce o spunea, Tony o şi credea. O credea total, ceea ce-l făcea să vorbească pe cel mai sincer ton.

— La fel cum, şi acum, tot de dragul tău ţi-l cer. E timpul să mergi înainte.

— Nu-i adevărat, murmură ea.

Încă nu se întoarse, nu încă, să-l privească. Cumva, când se uita la el, când privea ochii aceia liniştiţi şi sinceri, ajungea să creadă minciuna.

— Nu putem nici măcar să fim cinstiţi. Dacă vrei să divorţezi, nu

te pot opri. Oricum, mă îndoiesc că aş putea. Dar să ştii că ea nu se va lăsa manipulată la fel de uşor ca mine, adăugă, întorcându-se în sfârşit. Poate că pentru tine e mai bine aşa. Poate că e femeia potrivită pentru tine. Eu, cu siguranţă, n-am fost.

Tony nu reţinuse decât că avea să obţină uşor ceea ce dorea.

— Mă ocup eu de detalii. Discret. După atâta timp, n-o să mai intereseze presa. În faza asta nici nu înseamnă mai mult decât semnarea câtorva hârtii. Sunt sigur că toţi, cu excepţia celor mai intimi prieteni ai noştri, cred că am şi divorţat.

Când Pilar nu spuse nimic, Tony se ridică în picioare:

— Vom fi mai fericiţi cu toţii, după ce lăsăm în urmă povestea asta. Vei vedea. Între timp, cred că ar fi cazul să vorbeşti cu Sophia. E mai bine să i-o spui tu – ca între femei. Fără îndoială, când o să vadă că eşti de acord, va fi mai prietenoasă cu Rene.

— Tu chiar subestimezi pe toată lumea, Tony?

— Consider doar că ne vom simţi cu toţii mult mai bine dacă situaţia rămâne amiabilă. Rene va fi soţia mea şi, ca atare, va participa la viaţa mea profesională şi socială. Ne vom mai vedea din când în când. Sper ca Sophia să fie politicoasă.

— Şi eu am sperat să fii credincios. Toţi avem dezamăgirile noastre. Acum, ai căpătat ce-ai dorit, Tony. Aş propune s-o iei pe Rene şi să plecaţi înainte de a-şi termina mama vinul de porto. Cred că în casa asta au fost destule neplăceri pentru o singură zi.

— De acord. Îţi doresc numai bine, Pilar.

— Da, te cred. Nu ştiu din ce motiv, şi eu îţi doresc acelaşi lucru. La revedere, Tony.

După ce Tony închise uşile în urma lui, Pilar ridică mâna şi-şi trase verigheta până pe prima falangă. Purtase inelul acela simplu timp de treizeci de ani. Acum, i se spunea să-l lepede, o dată cu toate făgăduielile pe care le făcuse în faţa familiei, a prietenilor şi a lui Dumnezeu.

Când uşile se deschiseră din nou, îşi strânse degetele peste inel, înghiţindu-şi lacrimile.

— Pilar.

Helen îi aruncă o singură privire şi buzele i se subţiară.

— Bine, să uităm punctul cu cafeaua din programul distractiv al zilei de azi.

Deschise barul şi alese o carafă cu brandy. Turnă în două cupe, apoi se aşeză pe taburetul din faţa fotoliului lui Pilar.

— Bea, iubito. Eşti palidă.

Fără o vorbă, Pilar desfăcu palma. Verigheta luci o dată în lumina focului.

— Mda, am bănuit, când târfa aia şi-a fâlfâit pietroiul de pe deget. Se merită unul pe altul. Pe tine nu te-a meritat niciodată.

— Sunt o proastă, o proastă, să mă las zguduită aşa. De ani de zile nu mai eram căsătoriţi, în adevăratul sens al cuvântului. Dar, Helen, treizeci de ani…

Ridică verigheta şi, privind prin golul rotund din mijlocul ei, îşi văzu toată viaţa. Închisă, comprimată.

— Treizeci de ani afurisiţi. Când l-am cunoscut pe Tony, ea era în scutece.

— Ăsta-i lucrul cel mai dureros. Deci, e mai tânără şi are sâni mai mari, ridică din umeri Helen. Dar ia gândeşte-te: dacă rămâne cu el, când va avea vârsta ta, *ea* îi va da lui mâncare de bebeluşi şi-i va schimba scutecele.

Pilar râse amar.

— Detest situaţia în care am ajuns şi nu ştiu cum să scap. Nici măcar n-am luptat, Helen.

— Bun, nu eşti o luptătoare, se ridică Helen să se aşeze pe braţul fotoliului, cuprinzând-o pe Pilar pe după umeri. Eşti o femeie bună, inteligentă şi frumoasă, care a fost lovită dureros. Şi, la naiba, dacă uşa asta se închide în sfârşit, e numai spre binele tău.

— Doamne, vorbeşti de parc-ai fi Tony.

— Nu e nevoie să mă insulţi. Şi-n plus, el n-a vorbit serios, pe când eu, da.

— Poate, poate. Acum nu pot vedea limpede. Nu-mi dau seama

cum va fi următoarea oră, necum următorul an. Dumnezeule, nici măcar nu i-am cerut să-mi plătească. N-am avut curaj.

— Nicio grijă, va plăti.

Helen se aplecă, sărutând-o pe creştet. Niciun om ca Tony nu trebuia să fie lăsat să se strecoare prin viaţă fără să plătească.

— Şi dacă vrei să-l opăreşti un pic, te-ajut să întocmeşti un acord de divorţ care să-l lase toată viaţa cu cicatrici şi-un singur testicul – şi-ăla scofâlcit.

Pilar zâmbi vag. Pe Helen putea conta oricând.

— Oricât ar fi de distractiv, n-ar face decât să tărăgăneze lucrurile şi să îngreuneze şi mai mult situaţia pentru Sophia. Helen, ce naiba am să mă fac eu acum, cu viaţa asta nouă care mi-a fost trântită în braţe?

— Găsim noi o soluţie.

Sophia era cufundată în gânduri. Deja o durea capul după ce citise contractul. Înţelesese esenţialul, deşi se împotmolea în termeni tehnici. Iar esenţialul era că *La Signora* rămânea stăpână pe situaţie, ca întotdeauna. În anul următor, Sophiei i se pretindea să-şi dovedească aptitudinile, lucru pe care credea că îl făcuse. Dacă reuşea, spre satisfacţia bunicii ei, o parte din acel control mult dorit avea să treacă în mâinile ei.

Aruncă o privire spre Tyler, care-şi citea propriul contract, încruntat.

Ăsta avea să intre în sala de consiliu cu tancurile. Şi avea în joc o miză la fel de mare ca a ei.

Da, *La Signora* fusese, din nou, pe cât de inteligentă, pe atât de necruţătoare. Acum, când nervii i se calmaseră, făcând loc raţiunii, Sophia înţelegea nu numai că formula putea să reuşească, ci şi că trebuia.

Doar dacă nu cumva Tyler încurca borcanele.

— Nu-ţi convine, observă ea.

— Ce naiba ar putea să-mi convină? A fost o adevărată

ambuscadă, la naiba!

— De acord. Asta-i stilul lui *Nonna*. Trupele se aliniază mai rapid şi mai organizat când le iei din scurt înainte de luptă. Dacă le dai prea mult timp de gândire, pot să dezerteze. Te bate cumva gândul să dezertezi, Ty?

Ochii lui se ridicară, iar Sophia îi văzu oţelul din privire.

— Conduc firma MacMillan de opt ani. N-am s-o las de izbelişte.

Nu, n-avea să încurce borcanele.

— Bine. S-o luăm de-aici. Tu le vrei pe ale tale, eu le vreau pe ale mele. Cum le rezolvăm?

Sophia se ridică în picioare, începând să se plimbe.

— Ţie ţi-e mai uşor.

— Şi de ce, mă rog?

— În esenţă, eu renunţ la apartament şi mă întorc acasă. Tu rămâi unde eşti. Eu trebuie să urmez un curs intensiv de preparare a vinurilor, iar tu nu trebuie decât să ieşi în societate şi să participi din când în când la unele întâlniri.

— Şi crezi că asta-i uşor? Societatea înseamnă oameni. Nu-mi plac oamenii. Iar dacă particip la discuţii despre lucruri de care mă doare-n cot, unul pe care nici nu-l cunosc o să mi se uite peste umăr.

— E valabil şi pentru mine, se răsti Sophia. Cine naiba-i David Cutter ăsta?

— Un tip la cravată, replică Tyler cu dezgust.

— Mai mult decât atât, murmură Sophia. Trebuie doar să aflăm cu cât anume mai mult. Şi va trebui să găsim o cale de a coopera cu el, şi între noi. Ultima parte n-ar trebui să fie chiar atât de grea. Ne cunoaştem de ani de zile.

Se îndrepta cu repeziciune spre locul unde Tyler ar fi dorit să ajungă el primul. Dar al dracului să fi fost dacă nu ţinea pasul cu ea.

— Ba nu ne cunoaştem deloc. Eu, de pildă, nu te cunosc, nu ştiu ce faci, nici de ce.

Sophia îşi rezemă palmele pe masă, aplecându-se spre el, cu faţa magnifică aproape de a lui.

— Sophia Tereza Maria Giambelli. Fac comerţ cu vinuri. Şi îl fac fiindcă mă pricep. Peste un an, voi avea douăzeci la sută dintr-una din cele ai mari, mai importante şi mai de succes companii de vinuri din lume.

Tyler se ridică încet, imitându-i poziţia:

— Va trebui să fii pricepută şi mai mult decât atât. Va trebui să-ţi mânjeşti mâinile, să te umpli de noroi pe cizmele tale la ultima modă şi să-ţi faci praf manichiura.

— Crezi că nu ştiu ce-nseamnă munca, MacMillan?

— Cred că ştii ce înseamnă munca la birou, sau în fotoliul de clasa-ntâi al avionului. Fundul ăsta superior al tău n-o să aibă o viaţă prea uşoară în anul care-ncepe, Giambelli.

Sophia văzu o ceaţă roşie înaintea ochilor, semn sigur că îi veneau nervii şi urma să facă o prostie.

— Punem pariu. Pe cinci mii de dolari că, la sfârşitul sezonului, voi fi o podgoreancă mai bună decât vei fi tu ca director.

— Cine judecă?

— O terţă parte. David Cutter.

— S-a făcut.

Tyler îşi întinse mâna mare şi aspră, apucând mâna ei subţire.

— Cumpără-ţi nişte haine de tăvăleală şi o pereche de cizme făcute pentru muncă, nu de dragul modei. Fii gata să-ncepi prima lecţie mâine dimineaţă, la ora şapte.

— Perfect, scrâşni ea din dinţi. La amiază o întrerupem şi mergem în oraş, ca să-ncepem prima ta lecţie. Îţi poţi lua o oră liberă ca să-ţi cumperi nişte costume civilizate, croite în ultimul deceniu.

— Era vorba că te muţi aici. De ce trebuie să ne ducem în oraş?

— Fiindcă am nevoie de câteva lucruri din biroul meu, iar tu ai nevoie să te familiarizezi cu rutina de-acolo. Mai am nevoie şi de unele lucruri din apartament. Ai un spate zdravăn, şi nici cu fundul nu stai tocmai rău, adăugă ea, cu un zâmbet subţire. Mă poţi ajuta la cărat.

— Am şi eu ceva de spus.

— Vai de mine. Să mă pregătesc…

— Nu-mi place gura ta. Niciodată nu mi-a plăcut.

Îşi înfundă mâinile în buzunare, fiindcă atunci când Sophia râdea afectat, aşa cum făcea acum, îi venea să-i ardă una.

— Dar n-am nimic personal cu tine.

— O, Ty! E aşa de… înduioşător!

— Ascultă, mai bine ţine-ţi gura, îşi împinse el o mână prin păr, după care şi-o îndesă la loc în buzunar.

— Faci ceea ce faci fiindcă te pricepi. Eu fac ceea ce fac fiindcă-mi place. Niciodată n-am vrut să fac altceva. N-am nimic cu tine, Sophia, dar dacă voi avea impresia că rămân fără vie din cauza ta, să ştii că te tai.

Intrigată şi provocată, îl studie dintr-un unghi nou. Cine-ar fi crezut că băiatul din vecini putea fi neînduplecat?

— Bine, deci m-ai prevenit. E valabil şi pentru tine, Ty. Orice-aş avea de făcut, apăr ceea ce-mi aparţine.

Răsuflând zgomotos, Sophia îşi coborî privirea spre contracte, apoi ridică din nou ochii spre el.

— Cred că am ajuns la aceeaşi pagină.

— Aşa se pare.

— Ai un pix?

— Nu.

Sophia se duse spre un scrin, unde găsi două pixuri într-un sertar. Îi oferi şi lui unul şi întoarse paginile până la locul pentru semnătură.

— Cred că ne putem fi martori unul altuia.

Trase adânc aer în piept şi-şi ţinu respiraţia.

— La trei?

— Unu… doi… Trei!

În tăcere, semnară, îşi împinseră unul altuia contractele peste masă, apoi semnară din nou, ca martori.

Întrucât simţea un nod în stomac, Sophia umplu paharele şi îl aşteptă pe Tyler să şi-l ridice pe-al lui.

— Pentru noua generaţie, închină ea.
— Pentru un sezon bun.
— Una fără alta nu se poate.
Cu ochii într-ai lui, ciocni paharele.
— *Salute.*

CAPITOLUL 4

Ploaia era rece ca gheaţa şi tăioasă ca un brici, o burniţă nesuferită care pătrundea până-n măduva oaselor şi-n adâncul sufletului. Transforma pătura albă a zăpezii în mocirlă şi lumina zorilor în dâre mohorâte pe cer.

Era genul de dimineaţă în care oamenii cu mintea întreagă stăteau cuibăriţi în pat. Sau, cel puţin, întârziau la încă o cafea. Tyler MacMillan, descoperi Sophia, nu era un om cu mintea întreagă.

Telefonul o trezi din somn, făcând-o să-şi scoată mâna de sub plapumă, fără tragere de inimă, dibuind după receptor şi trăgându-l lângă ea, la căldură.

— Ce?

— Ai întârziat.

— Hmm? N-am întârziat. Nici nu s-a luminat de ziuă.

— Ba s-a luminat, dar plouă. Scoală-te, îmbracă-te şi vino aici. Eşti în perioada alocată mie.

— Dar…

Tonul telefonului o făcu să se încrunte.

— Canalie, mormăi ea, dar fără a-şi putea aduna destulă energie ca să sune convingător.

Rămase nemişcată, ascultând ropotul ploii în ferestre. Părea mărginit cu gheaţă.

Căscând, Sophia aruncă plapuma la o parte şi se dădu jos din pat. O fi fost ea în perioada alocată lui Tyler, dar nu peste mult avea să înceapă perioada ei.

Stropii de ploaie picurau de pe cozorocul şepcii lui Ty şi, uneori, i

se strecurau pe sub guler, dar nu erau destul de reci ca să-l oprească din muncă. Iar ploaia de iarnă era o binecuvântare. O iarnă răcoroasă şi umedă era primul pas decisiv spre o recoltă rară.

O privi pe Sophia, care se canonea prin noroi cu cizmele ei de cinci sute de dolari.

— Ţi-am spus să-ţi cumperi haine ieftine.

Sophia pufni zgomotos.

— Astea-s hainele mele ieftine.

Tyler îi studie jacheta de piele fină şi pantalonii croiţi elegant.

— Mă rog, au să se ieftinească ele, până terminăm.

— Aveam impresia că ploaia a amânat tăiatul.

— Nu plouă.

— Nu?

Sophia întinse o mână sub stropii de ploaie.

— Ce ciudat, eu întotdeauna am definit ca ploaie substanţa asta umedă care cade din cer.

— E burniţă. Unde ţi-e căciula?

— Nu port.

— Iisuse.

Enervat, Tyler îşi scoase şapca şi i-o trase pe cap.

— Tăiatul se face din două motive principale, începu el.

— Ty, nu-mi închipuiam că tăiatul n-ar avea niciun motiv.

— Perfect. Explică-mi.

— Ca să se cureţe via, scrâşni ea printre dinţi. Şi dacă trebuie să ţinem cursuri teoretice, de ce nu le putem face în casă, la căldură?

— Fiindcă via e afară.

Şi fiindcă, adăugă Tyler în gând, aici el stabilea regulile.

— Tăiem viţele ca să le dăm o formă mai potrivită pentru cultură şi recoltă, şi să le apărăm de boli.

— Ty…

— Linişte. Multe podgorii folosesc tehnici de curăţire, în locul tăiatului manual. Aici, fiindcă agricultura e un experiment fără sfârşit, le folosim pe amândouă. Araci verticali, suporţi în formă de T

şi alte tipuri. Dar continuăm să aplicăm şi metoda tradiţională a tăiatului manual. Al doilea scop este acela de a potrivi viţele pe araci pentru a ridica productivitatea, în timp ce le menţinem capacitatea de a produce struguri de cea mai bună calitate.

Când îi spunea să tacă, vorbea ca un părinte cu un copil mic şi mofturos. Sophia, bănuind că era conştient de acest lucru, îşi fâlfâi genele.

— Dăm şi extemporal, dom' profesor?

— N-ai să-mi tai viile, nici n-ai să le pui pe araci, până nu ştii de ce o faci.

— Tăiem şi punem araci ca să cultivăm struguri. Cultivăm struguri ca să producem vin.

Vorbea gesticulând. Mişcările ei erau ca un balet – graţioase şi pline de sensuri.

— Şi, continuă ea, eu vând vinul prin procedee de promovare şi tehnici de marketing inteligente şi novatoare. Ceea ce, dacă-mi dai voie să-ţi amintesc, e la fel de esenţial ca şi foarfeca de tăiat.

— Perfect, dar acum suntem în vie, nu în biroul tău. Aici nu iei nicio măsură fără a fi conştientă de motivele şi consecinţele ei.

Sophia studie şirurile din jurul lor. Ploaia uda părul lui Tyler, scoţând în evidenţă lucirile roşcate, de culoarea Cabernetului vechi.

— Deci, aici tăiem vârful.

— De ce?

Sophia îşi potrivi cozorocul.

— De-aia.

— De-aia, preluă el, scoţându-şi foarfeca din teaca de la centură, fiindcă vrem ca toţi ciorchinii să fie distribuiţi egal la capătul tulpinii.

O răsuci pe Sophia în loc şi-i trânti foarfeca în mână.

— Centrul şi vârful trebuie să rămână libere. Au nevoie de loc ca să aibă destul soare.

— Şi tăiatul mecanic?

— Îl facem şi pe ăla. Tu, nu.

Apoi, o conduse spre lăstarul următor. Mirosea a femeie, simţi el.

Un contrapunct exotic la aroma simplă de ploaie şi pământ reavăn.

— Lucrezi manual, îi spuse, străduindu-se să nu-i inhaleze parfumul. Lăstar cu lăstar. Plantă cu plantă. Rând cu rând.

Sophia scrută înşiruirea nesfârşită a rândurilor, nenumăratele viţe îngrijite de muncitori sau aşteptând să le vină rândul.

— La amiază întrerupem, îi aminti ea.

— La unu. Ai întârziat.

— N-am întârziat chiar atât de mult.

Întoarse capul, iar trupul i se apropie de al lui. Tyler stătea aplecat spre ea, înconjurând-o cu braţele, astfel încât să-i acopere mâinile cu ale lui, peste lăstar şi foarfece.

Uşoara schimbare a poziţiei fusese neprevăzută. Şi avea un efect puternic.

Ochii li se întâlniră – ai lui iritaţi, ai ei gânditori. Sophia îi simţi trupul încordându-se, urmat de propria ei reacţie.

O accelerare a pulsului, un fel de parfumare a aerului, un freamăt interior.

— La te uită, aproape că toarse ea, lăsându-şi privirea să coboare un moment spre gura lui. Cine-ar fi crezut.

— Termină.

Tyler se îndreptă şi făcu un pas înapoi, ca un om care s-a pomenit brusc pe marginea unei prăpăstii.

— Nicio grijă, MacMillan, nu eşti genul meu.

Masiv, aspru, stihinic.

— De obicei…

— Nici tu nu eşti genul meu.

Tăioasă, alunecoasă, periculoasă.

— Niciodată.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, şi-ar fi dat seama că o asemenea declaraţie nu reprezenta o insultă pentru ea, ci o provocare. Interesul ei moderat şi strict instinctiv se activă şi mai mult.

— Nu zău? Dar care e genul tău?

— Nu-mi plac deloc femeile bărbate şi agresive, cu muchii tăioase.

Sophia zâmbi.

— Au să-ţi placă.

Şi reveni spre lăstari.

— Întrerupem la douăsprezece şi jumătate, spuse ea, privindu-l din nou peste umăr. Facem un compromis. Vom avea o mulţime de treburi, dacă vrem s-o scoatem la capăt cu sezonul ăsta.

— La jumătate. Îşi scoase apoi mănuşile şi i le dădu. Pune-ţi-le. Ai să te umpli de băşici pe mâini.

— Mulţumesc. Sunt prea mari.

— Au să-ţi vină. Mâine ţi le aduci pe ale tale, şi ceva de pus pe cap. Nu, nu acolo, o opri el, când Sophia se pregăti că cureţe încă un lăstar.

Trecu iarăşi în spatele ei, apucând-o de mâini şi potrivind foarfecele.

Şi nu-i văzu zâmbetul discret, de satisfacţie.

În pofida mănuşilor, i se făcuseră băşici. Erau mai mult iritante decât dureroase, în timp ce Sophia se schimba rapid pentru după-amiază în oraş.

Îmbrăcată şi aranjată, îşi luă servieta şi se repezi pe uşă afară.

Intră ca vântul pe poarta din faţă a casei întinse, din piatră şi lemn de cedru, şi claxonă rapid de două ori.

Tyler n-o lăsă să aştepte, spre mulţumirea ei.

Şi se schimbase, observă, ceea ce însemna ceva. Deşi cămaşa de doc şi blugii decoloraţi mai aveau mult până la o ţinută de birou, oricât de sportivă, Sophia se hotărî să lase pe mai târziu discuţia despre garderobă.

Tyler deschise portiera B.M.W.-ului decapotabil, încruntat.

— Şi vrei să mă-nghesui în jucăria asta?

— E mai încăpătoare decât pare. Haide, acum eşti în timpul meu.

— Nu puteai merge cu una cu dublă tracţiune? se plânse Tyler, în

timp ce se ghemuia pe fotoliul din dreapta. Doar ca să ne chinuim.

— Ba da, dar n-am vrut. Şi-n plus, îmi place să circul cu maşina mea.

Şi, de cum îl văzu cu centura de siguranţă încheiată, o dovedi, apăsând pe accelerator pentru a porni ca vântul pe alee.

— Principala prioritate, începu ea, e campania pentru centenar. Are multe etape, dintre care unele, ca licitaţia de săptămâna asta, s-au rezolvat deja. Altele sunt încă în faza de proiect. Căutăm ceva nou, dar care să şi onoreze tradiţia. Ceva distins şi discret, pe gustul clienţilor din înalta societate, şi ceva de efect, care să atragă interesul pieţei tinere şi mai puţin bănoase.

— Mda, exact.

— Ty, şi ăsta e tot un lucru căruia trebuie să-i înţelegi cauzele şi consecinţele. Vânzarea vinului e la fel de importantă ca munca ta. Altfel, ai munci numai pentru tine însuţi, nu?

Tyler se foi pe fotoliu, încercând să-şi facă loc pentru picioare.

— Sigur, aşa ar fi mai uşor.

— Ascultă, tu faci vinuri de niveluri diferite. Cele de calitate superioară, a căror producţie costă mai mult, şi cele medii, până la nivelul vinului la litru. În proces intră mai multe elemente, nu numai vinul.

— Fără vin, toate celelalte n-au nicio importanţă.

— Fie şi-aşa, consimţi Sophia, cu o răbdare de-a dreptul eroică, dar datoria mea, şi a ta, de-acum încolo, e să vindem toate aceste niveluri de calitate consumatorilor. Celor individuali şi celor mari. Hoteluri, restaurante… Să-i atragem pe comercianţii de vinuri, pe brokeri, şi să le demonstrăm că trebuie să aibă pe listă Giambelli, sau ceea ce va fi de-acum încolo Giambelli-MacMillan. Pentru asta, eu trebuie să vând şi conţinutul sticlei, dar şi ambalajul.

— Ambalajul e apă de ploaie, replică el, privind-o lung. Conţinutul e cel ce înclină balanţa.

— Asta-i o insultă foarte inteligentă şi subtilă. Ai parţial dreptate. Oricum, ambalatul, marketingul, promovarea, sunt cele care scot pe

piaţă produsul existent. Trebuie ca *ideea* produsului să intrige, să fie exclusivă şi accesibilă, substanţială, atrăgătoare, sexy. Aşa că trebuie să cunosc produsul, iar aici suntem pe aceeaşi lungime de undă. Dar mai trebuie să cunosc şi piaţa pe care o vizăm. Asta trebuie să înveţi tu.

— Sondaje, studii, statistici, întâlniri, petreceri.

Sophia îl bătu pe mână.

— Ai să supravieţuieşti.

Se întrerupse, încetinind uşor.

— Cunoşti de undeva furgonul ăsta?

Tyler se încruntă, mijind ochii spre un mini-furgon de culoare închisă, ultimul tip, care cotea de pe drum, spre intrarea la Villa Giambelli.

— Nu.

— Cutter, murmură Sophia. Pariez că e Cutter.

— Am puteam să amânăm drumul la San Francisco şi să aflăm.

Era tentant, iar speranţa din glasul lui Tyler o amuza. Totuşi, clătină din cap, conducând mai departe.

— Nu, ar însemna că-i dăm prea multă importanţă. Şi-n plus, am s-o descos pe maică-mea când ajung acasă.

— Vreau să aflu şi eu.

— De bine de rău, Ty, în combinaţia asta suntem împreună. Eu te ţin pe tine la curent cu ale mele, tu mă ţii cu ale tale. Este bine aşa? Nu avem de ales.

Drumul de pe o coastă pe alta era lung.

Într-un fel, era o altă lume, o lume unde toţi erau străini. Îşi smulsese rădăcinile pe care reuşise să şi le înfigă în betonul New Yorkului, cu speranţa de a şi le putea răsădi aici, în văile şi colinele din nordul Californiei.

De-ar fi fost numai atât, David nu şi-ar fi făcut griji.

O considera o aventură, un joc de noroc la care, în tinereţe, s-ar fi şi repezit. Dar când omul are patruzeci şi trei de ani şi doi

adolescenţi care depind de el, miza devine mult mai mare.

Dacă era sigur că cel mai bine pentru copiii lui era să rămână la La Coeur, în New York, ar fi făcut-o.

Însă nu mai era atât de convins, de când fiul lui de şaisprezece ani fusese arestat pentru furturi din magazine, iar fata, la numai paisprezece ani, începuse să-şi lăcuiască unghiile de la picioare cu negru.

Pierduse contactul cu copii lui, astfel pierzându-şi şi controlul asupra lor. Oferta de la Giambelli-MacMillan păruse un semn.

Să profite de ocazie. Să încerce un nou început.

Dumnezeu îi era martor că nu le făcea pentru prima dată. Acum, însă, era la mijloc şi fericirea copiilor lui.

— Aici suntem în plin pustiu.

David îşi privi fiul în oglindă. Maddy, care câştigase tragerea la sorţi cu banul în San Francisco, stătea pe locul din faţă, încercând cu disperare să facă pe plictisita.

— Cum poate un pustiu să fie „plin"? întrebă David. Întotdeauna m-am întrebat.

Avu plăcerea să-l vadă pe Theo zâmbind afectat, singurul surâs cât de cât sincer de care era capabil în ultima vreme.

„Seamănă cu maică-sa", îşi spuse David.

O versiune mai tânără, masculină, a Sylviei. Ceea ce n-ar fi bucurat-o nici pe ea, nici pe Theo.

Şi trăsătura asta o aveau în comun, hotărârea de a fi consideraţi persoane individuale.

Pentru Sylvia, asta însemnase să abandoneze căsnicia şi rolul de mamă. Pentru Theo… numai timpul avea să răspundă.

— De ce-o fi trebuind să plouă? întrebă Maddy, încercând să-şi ascundă interesul din ochi, la vederea enormului conac de piatră.

— Păi, e ceva în legătură cu umezeala care se adună în atmosferă, şi…

— Tată! chicoti ea, ceea ce suna ca o muzică în urechile lui David.

Avea să-şi aducă aici copiii, cu orice preţ.

— Haideţi s-o cunoaştem pe *La Signora.*

— Trebuie neapărat să-i spunem aşa? îşi dădu Maddy ochii peste cap. E atât de medieval.

— Să-ncepem cu „doamna Giambelli“, şi pe urmă mai vedem noi. Şi să-ncercăm să arătăm normal.

— Mad nu poate. Handicapaţii n-au cum s-arate normal.

— Şi nici psihopaţii.

Maddy se dădu jos din maşină, cu bocancii ei negri hidoşi, înalţi de-un stânjen. Se opri în ploaie, arătând ca un fel de prinţesă excentrică, blondă-decolorată, cu păr lung, buze bosumflate şi ochi albaştri cu gene lungi.

Trupul ei mărunt – era încă atât de mică! — era înfăşurat şi drapat în straturi-straturi de materiale negre.

La fiecare ureche îi atârnau câte trei lanţuri argintii – un compromis de pe vremea când David fusese îngrozit auzindu-i campania de a-şi perfora nasul, sau un loc şi mai neigienic.

Theo contrasta în mod neguros.

Înalt, deşirat, cu părul şaten-închis ca o claie de bucle neîngrijite în jurul feţei chipeşe.

Ochii lui erau de un albastru mai blând şi, mult prea des, tulburi şi nefericiţi.

Purta blugi prea largi, pantofi aproape la fel de urâţi ca ghetele surorii sale şi o geacă atârnând până mai jos de şolduri.

David urcă treptele late de la intrare şi se opri în faţa uşii sculptate a vilei, unde-şi trecu o mână peste părul des, blond-închis.

— Ce e, tată? Ai emoţii?

În glasul fiului său se simţea ironia, lucru suficient pentru a forţa şi mai mult eforturile lui David de a-şi păstra calmul.

— Mai scuteşte-mă, bine?

Theo deschise gura, cu o replică sarcastică pe vârful limbii. Dar observă privirea prevenitoare a surorii lui şi expresia încordată a tatălui lor.

— Hai, că te descurci tu cu ea.

— Sigur, ridică din umeri Maddy. E doar o italiancă bătrână, nu?

Râzând fără chef, David apăsă pe butonul soneriei.

— Exact.

— Stai, trebuie să-mi pun mutra normală.

Theo îşi ridică mâinile la faţă, trăgând şi împingând pielea.

— N-o găsesc.

David îi cuprinse pe amândoi cu câte un braţ pe după gât. Avea să fie bine, îşi spuse el, cu îndârjire. Totul avea să fie bine.

— Răspund eu, Maria!

Pilar apăru în antreu, cu un buchet de trandafiri albi în braţe.

Când deschise uşa, văzu un bărbat înalt, care ţinea pe după gât doi copii. Toţi trei zâmbeau.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu era o italiancă bătrână, observă David, în timp ce se grăbea să le dea drumul copiilor. Doar o femeie frumoasă, cu ochii surprinşi şi nişte trandafiri pe braţ.

— O caut pe doamna Giambelli.

Pilar zâmbi, privind şi spre cei doi copii.

— Suntem mai multe.

— Tereza Giambelli. Eu sunt David Cutter.

— A, domnul Cutter! Scuzaţi-mă, îi întinse ea mâna. Nu ştiam că veniţi azi.

„Nici că aveţi familie“, adăugă, în gând. Mama ei nu-i dăduse prea multe detalii.

— Vă rog să intraţi. Eu sunt Pilar. Pilar Giambelli… Fiica lui *La Signora.*

— Aşa-i spui? întrebă Maddy.

— Uneori. Când ai s-o cunoşti, îţi vei da seama de ce.

— Madeline, fiica mea. Fiul meu, Theodore.

— Theo, mormăi Theo.

— Încântată de cunoştinţă, Theo. Şi Madeline.

— Maddy, okay?

— Maddy. Poftiţi în salon. Voi pregăti o tratаţie, dacă vreţi. Ce zi

urâtă. Sper că n-a fost o călătorie prea neplăcută.

— Nu prea.

— Interminabilă, corectă Maddy. Groaznică.

Dar, când intrară în cameră, făcu ochii mari.

Era un adevărat palat. Ca o poză dintr-o carte, numai culori bogate, lucruri vechi şi preţioase.

— Nici nu mă mir. Să vă iau hainele…

— Sunt ude, începu David, dar Pilar i le luă din mână, punându-şi-le peste braţul liber.

— Mă ocup eu de ele. Luaţi loc, vă rog, simţiţi-vă ca acasă. O anunţ pe mama mea că aţi venit şi merg să pregătesc ceva cald de băut. Doriţi o cafea, domnule Cutter?

— Neapărat, doamnă Giambelli.

— Şi eu.

— Ba tu nu, îi răspunse el lui Maddy, făcând-o să se bosumfle din nou.

— Un *latte,* eventual?

— Marfă. Adică, se corectă fata, primind un cot de la tatăl ei, da, mulţumesc.

— Şi Theo?

— Da, doamnă, vă mulţumesc.

— Un minut doar…

— Bă nenică, se trânti Theo într-un fotoliu, imediat ce Pilar ieşi. Ăştia trebuie că-s bogaţi ca dracu'. Aici parc-ar fi un muzeu, sau nu ştiu ce.

— Nu-ţi pune pantofii acolo, îi ordonă David.

— Scaunul ăsta-i pentru picioare.

— Când ţi le bagi în ghetele alea, nu mai sunt picioare.

— Hai, mă tată, îi dădu Maddy o palmă pe spate, mai-mai să-l dărâme. O să-ţi placă toate alea.

— Exact.

Din vicepreşedinte executiv, ajunsese director prim de operaţiuni, printr-un salt de patru mii cinci sute de kilometri.

— Sparg avioane prin casă, mormăi el şi, auzind paşi, se întoarse spre uşă.

Dădu să le spună copiilor să se ridice în picioare, dar nu fu nevoie. Când Tereza Giambelli intra într-o cameră, oamenii se ridicau automat.

David uitase că era atât de scundă.

Se întâlniseră de două ori la New York, şi rămăsese cu imaginea unei amazoane statuare, nu a femeii zvelte şi cu oase fine care venea acum spre el. Mâna pe care i-o întinse Tereza era mică şi puternică.

— Domnule Cutter. Bine aţi venit la Villa Giambelli.

— Vă mulţumesc, *signora.* Aveţi o casă frumoasă, într-un decor magnific. Familia mea şi cu mine vă suntem recunoscători pentru ospitalitate.

Pilar intră tocmai la timp pentru a-i observa formalismul îndelung exersat.

— Sper că drumul n-a fost obositor, continuă Tereza, privind spre copii.

— Deloc. Ne-a făcut plăcere. *Signora* Giambelli, aş dori să vi-i prezint pe copiii mei. Fiul meu, Theodore, şi fiica mea, Madeline.

— Bine aţi venit în California, îi întinse ea mâna lui Theo care, deşi se simţea prost, i-o strânse, abţinându-se să şi-o vâre pe-a lui în buzunar.

— Mulţumesc.

Maddy îi strânse şi ea mâna.

— Ne bucurăm că am venit.

— Sper să vă facă plăcere, continuă Tereza, cu un uşor zâmbet. De-ajuns, deocamdată. Vă rog, staţi jos. Faceţi-vă comozi. Pilar, stai şi tu cu noi.

— Sigur că da.

— Trebuie că sunteţi mândri de tatăl vostru, începu Tereza, aşezându-se. Şi de tot ce-a realizat.

— Ăă… sigur.

Theo se aşează, amintindu-şi să nu se cocoşeze. Nu ştia prea multe

despre munca tatălui său. În lumea lui, tata se ducea la serviciu şi venea acasă.

Îl pisa cu lecţiile, cu cina arsă, îl trimitea să ia mâncare la pachet. Sau, de cele mai multe ori în ultimul an, le telefona să-şi ia oricum, că el mai întârzia.

— Pe Theo îl interesează mai mult muzica, decât vinul sau afacerile cu vin, comentă David.

— Aha. Şi cânţi la vreun instrument?

— La chitară. Şi pian.

— Va trebui să-mi cânţi şi mie cândva. Îmi place foarte mult muzica. Ce genuri preferi?

— Numai rock. Îmi place şi techno, şi alternative.

— Theo compune, interveni David, iar fiul său clipi din ochi surprins. Sunt materiale interesante.

— Mi-ar plăcea să le ascult, după ce vă instalaţi. Şi tu, se întoarse Tereza spre Maddy, cânţi la ceva?

— Am luat lecţii de pian, ridică fata dintr-un umăr. Nu mă prea ţin. Vreau să fiu om de ştiinţă.

Pufnetul fratelui ei o făcu să se enerveze.

— Pe Maddy o interesează de toate, se grăbi David să intervină înainte de a începe vărsarea de sânge. Din câte-am auzit, liceul de aici va corespunde şi intereselor ei, şi celor ale lui David.

— Artă şi ştiinţă, comentă Tereza. Păşesc pe urmele tatălui lor, întrucât vinul e şi una, şi alta. Presupun că aveţi nevoie de câteva zile ca să vă acomodaţi, continuă ea, în timp ce era adus un cărucior. O funcţie nouă, o locuinţă nouă, oameni noi. Şi, desigur, o şcoală şi un program nou, pentru familie.

— Tata zice că-i o aventură, spuse Maddy, iar Tereza îi răspunse dând sobru din cap:

— Vom încerca să fie aşa.

— Vă stau la dispoziţie, *signora*, spuse David, în timp ce Pilar le servea cafelele şi prăjiturile. Vă mulţumesc din nou pentru casa de oaspeţi. Sunt sigur că ne va face mare plăcere să ne instalăm.

Întrucât o privea, o văzu pe Pilar făcând ochii mari. „Deci," spuse el în gând, „te surprinde. Mă întreb de ce."

— Mulţumesc.

— Poftă bună, murmură Pilar.

După ce fu servită şi cafeaua, începură să converseze nimicuri. Urmând exemplul Terezei, David ocoli subiectul afacerilor.

După fix douăzeci de minute, Tereza se ridică.

— Regret că soţul meu nu v-a putut vedea azi, ca să-i cunoască pe aceşti copii fermecători. V-ar conveni să vă întâlniţi cu noi mâine?

— La dispoziţia dumneavoastră, *signora,* se ridică şi David.

— Atunci, la unsprezece. Pilar, le arăţi tu casa de oaspeţi, şi te îngrijeşti să nu le lipsească nimic?

— Sigur că da. Merg să vă aduc hainele.

„Ce naiba era asta?" se întrebă Pilar, în timp ce le lua canadienele. În mod normal, simţea cum mergeau treburile casei. Şi totuşi, mama ei reuşise să strecoare înăuntru o familie întreagă, fără ca ea să bănuiască nimic.

— Drumul e scurt, le spuse, în timp ce se urcau în furgon. Iar pe vreme frumoasă, se ajunge foarte repede pe jos. Aveţi şi piscină. Desigur, acum n-o puteţi folosi, dar puteţi veni oricând doriţi la bazinul acoperit din casa principală.

— Bazin acoperit? se înveseli Theo. Mişto!

— Asta nu-nseamnă să vă fâțâiți pe-aici în slip când vă taie capul, îl preveni tatăl lui. Nu-i lăsaţi să se simtă ca la ei acasă, doamnă Giambelli. Într-o săptămână, ajungeţi la psihoterapie.

— Cu tine n-a mers, replică Theo.

— Ne place compania tinerilor. Şi mă numesc Pilar, te rog.

— David.

La spatele celor doi, Maddy se întoarse spre fratele ei, fluturându-şi genele cu subînţeles.

— David, ia-o la stânga. Casa se vede de-aici. E foarte frumoasă, iar ploaia o face să arate cam ca într-o poveste.

— Aia e? se aplecă înainte Theo, cu interes. E măricică.

— Patru dormitoare. Cinci băi. Un living frumos, dar bucătăria e şi mai prietenoasă, cred. Găteşte cineva?

— Tata, cică, răspunse Maddy. Iar noi mâncăm, cică.

— Faci pe deşteapta. Şi tu? o întrebă David pe Pilar. Găteşti?

— Da, şi foarte bine, dar rareori. Mă rog, poate că soţia ta se va simţi bine la bucătărie, când vine.

Clipa de tăcere care urmă o făcu pe Pilar să se crispeze în sinea ei.

— Sunt divorţat.

David opri în faţa casei.

— Numai noi trei suntem. Ia să vedem casa. Lucrurile le aducem mai târziu.

— Îmi pare foarte rău, murmură Pilar, după ce copiii se repeziră jos din maşină. N-aş fi crezut…

— Era firesc. Un bărbat, doi copii… Te-aştepţi la o familie completă. Nu-ţi face probleme, o bătu el pe mână, după care îi deschise portiera. Ştii, au să se bată pentru dormitoare. Sper că nu te deranjează scenele cu urlete.

— Sunt italiancă, se mulţumi Pilar să răspundă, ieşind în ploaie.

CAPITOLUL 5

Italiancă, îşi spuse David mai târziu. Şi superbă. Aristocratică şi prietenoasă în acelaşi timp. Deloc uşor. În privinţa asta, îşi moştenea mama.

Ştia că era căsătorită, şi cu cine, dar întrucât nu purta verighetă, presupunea că mariajul cu Tony Avano cel de tristă faimă se terminase, sau trecea prin probleme serioase. Trebuia să afle cum stăteau lucrurile, înainte de a se gândi la ea pe un plan mai personal.

Avea o fiică. Toţi cei din domeniu auziseră despre Sophia Giambelli. Avea reputaţia unei bombe, cu stil şi ambiţie cât cuprinde.

Putea fi necesar să-şi pună în joc diplomaţia, medită el, căutându-şi ţigările în buzunar, numai pentru a-şi aminti că se lăsase de fumat în urmă cu trei săptămâni şi cinci zile.

Şi îl omora.

„Gândeşte-te la altceva," îşi impuse, chiar în clipa când muzica din camera fiului său începea să urle cu volumul dat la maximum. Slavă Domnului că era în celălalt capăt al culoarului.

Maddy deschise uşa, pentru a fi izbită în plin de o rafală a Chemical Brothers.

Theo zăcea pe pat, cu ghitara pe piept, încercând să acompanieze acordurile din boxele stereo. În cameră domnea deja haosul.

— Era vorba că-ţi despachetezi.

— Era vorba că-ţi vezi de treburile tale.

Maddy se trânti pe burtă la picioarele patului.

— Aici nu-i nimic de făcut.

— Te-ai prins în sfârşit?

— Poate că lui tata n-o să-i placă şi ne-ntoarcem acasă.

— Nicio şansă. N-ai văzut cum se gudura pe lângă babă?

— Nimic n-o să mai fie la fel. Se uita la tipa aia.

— Hm?

— La Pilar, aia. Ce nume o mai fi şi ăsta?

— Cred că italian, sau aşa ceva. Cum adică, se uita la ea?

— Hai că ştii tu. O dezbrăca din privire.

— Fugi d-aci.

— Băi, da' voi, tipii, nu observaţi niciodată nimica, se ridică Maddy, cu superioritate, înfoindu-şi părul. O măsura.

— Şi ce dacă? ridică smucit Theo din umeri. A mai măsurat femei. Auzi, fac pariu că s-a şi culcat cu unele.

— I-auzi, chiar crezi?

Lăsând sarcasmul să-şi facă efectul, Maddy se duse la fereastră. Ploaie şi vii, vii şi ploaie.

— Poate că, dacă se culcă şi cu fiica patroanei, îl prinde, îl concediază şi plecăm acasă.

— Unde acasă? Dacă-l dă afară, nu mai avem unde să mergem. Bagă-ţi minţile-n cap, Maddy.

Fata îşi lăsă umerii să cadă.

— Nasol.

— Mie-mi spui?

Aceeaşi era şi părerea lui Tyler despre viaţă în general, la şedinţa unde-l adusese Sophia – o sesiune de brainstorming, cum o numea ea.

Îi turui o serie de nume, în timp ce trecea ca vântul prin secţia de publicitate.

Tyler nu-l reţinuse pe niciunul, bineînţeles, iar feţele se pierdeau ca prin ceaţă, în timp ce se ţinea după Sophia. Femeia aia alerga ca o extremă dreapta care a interceptat mingea. Rapid şi lunecos.

În cameră mai erau trei persoane, Războinici urbani, cum îi numea el, cu haine la ultima modă, păr la ultima modă şi ochelari

mici cu rame metalice.

Două femei şi un bărbat. Nici mort nu şi-ar fi putut aminti care cum se numea, toţi trei având nume androgine.

În mână avea un soi de cafea fandosită pe care n-o ceruse şi toţi vorbeau în acelaşi timp, mestecând biscuiţi.

Îl omora durerea de cap.

— Nu, Kris, ceea ce caut eu trebuie să fie subtil, dar puternic. O imagine tare, cu mesaj emoţional. Trace, schiţă rapidă: cuplu – tineri, sportivi, spre treizeci de ani. Relaxaţi, pe o verandă. Sexual, dar cu limite.

Întrucât bărbatul cu păr blond şi frezat îşi luă creionul şi blocul, Tyler presupuse că acela era Trace.

— Apus de soare, continuă Sophia, ridicându-se să se plimbe prin cameră. Ziua e pe sfârşite. Cei doi sunt angajaţi, n-au copii, în ascensiune, dar aşezaţi.

— Balansoar pe verandă, propuse negresa ţanţoşă cu vestă roşie.

— Prea aşezaţi. Prea ca la ţară. Canapea de răchită, eventual, zise Sophia. Perne în culori tari. Lumânări pe masă. Groase, nu de spermanţet.

Se aplecă peste umărul lui Trace, murmurând comentarii:

— Bun, bun, da' uite cum să faci: se uită unul la altul, ea poate sta cu piciorul peste genunchii lui. Intimitate prietenoasă. Suflecă-i mânecile, pe ea îmbrac-o-n blugi – nu, în kaki.

Se aşeză pe marginea biroului, cu buzele ţuguiate, meditând.

— Vreau să converseze. Relaxaţi, bucurându-se unul de compania celuilalt după o zi grea.

— Dacă unul din ei toarnă vinul? Ţine sticla la vedere.

— Încercăm. Vrei s-o schiţezi tu pe asta. T.J.?

Dând scurt din cap, ţanţoşa T.J., cum o numea acum Tyler în sinea lui, îşi luă blocul.

— Trebuie şi apă, spuse a doua femeie, o roşcată care părea cam plictisită, stăpânindu-şi un căscat.

— Văd că am deranjat siesta lui Kris, comentă suav Sophia, iar

Tyler observă fulgerul de sub genele coborâte ale roşcatei.

— Scenele suburbane mă plictisesc. Apa măcar adaugă un element de sexualitate subliminală.

— Kris vrea apă, dădu din cap Sophia şi se ridică în picioare să se plimbe iar, pe gânduri. Apă, e bine. Un eleşteu, un lac. Ne poate da o lumină bună. Reflectări. Ia uită-te şi tu, Ty. Cum ţi se pare?

Tyler se strădui să-şi recapete luciditatea şi să pară inteligent, în timp ce Trace întorcea schiţa spre el.

— Eu nu mă pricep la publicitate. E un desen drăguţ.

— Te uiţi la reclame, îi aminti Sophia. Tot timpul, indiferent dacă percepi conştient sau nu mesajul. Ce-ţi spune asta de aici?

— Îmi spune că stau pe verandă şi beau vin. De ce n-ar putea avea şi copii?

— De ce să aibă?

— Avem un cuplu, pe o verandă. Verandă înseamnă de obicei casă. De ce nu pot avea copii?

— Fiindcă nu trebuie să apară copii mici în reclamele la băuturi alcoolice, răspunse Kris, cu o undă de sarcasm în voce. Publicitate 101.

— Atunci, semne ale unor copii. Ştiţi, nişte jucării pe verandă. Atunci, înseamnă că oamenii ăştia au o familie, sunt împreună de câtva timp şi încă le mai place să stea pe verandă după o zi de muncă şi să bea un pahar de vin. E sexy.

Kris dădu să deschidă gura, apoi observă luminiţa care se aprinsese în ochii Sophiei şi tăcu.

— Bun. Excelent, răspunse Sophia. Chiar mai bine, pentru asta. Aruncă nişte jucării pe verandă, Trace. Lasă sticla de vin pe masă, cu lumânările. Avem un cuplu suburban plăcut, dar în ascensiune.

În timp ce oamenii ieşeau, discutând între ei, Sophia se aşeză, picior peste picior.

— Nu-i rău, MacMillan. Nu-i rău deloc.

— Bine. Acum putem pleca acasă?

— Nu, mai am o mulţime de treburi aici. Ştii să desenezi?

— Sigur.

— Ăsta-i un punct în favoarea ta.

Sophia se ridică de la birou şi luă un bloc de desen de pe un raft.

Pe rafturi erau o mulţime de lucruri. Nu doar rechizite de birou, ci fel de fel de mărunţişuri cum le place oamenilor să colecţioneze – femeilor în primul rând, după părerea lui Tyler. În fruntea surselor de praf se aflau broaştele.

Broscuţe verzi, broaşte mari de bronz, broaşte dansatoare, broaşte îmbrăcate la ultima modă şi broaşte care păreau să se împerecheze.

Nu arătau deloc potrivite cu femeia îmbrăcată sobru care trecea ca o furtună pe coridoare, ţăcănind cu tocurile, şi mirosea ca o noapte pe timp de furtună.

— Cauţi un prinţ?

— Mmm?

Sophia întoarse capul, urmărindu-i gestul.

— A, nu, prinţii costă prea mult. Îmi plac broaştele, atâta tot. Uite ce văd eu. Un fel de montaj. Viile, unduindu-se pe dealuri în lumina soarelui. Un personaj solitar umblând printre rânduri. Pe urmă, în plan detaliu, coşuri enorme cu struguri proaspăt culeşi.

— Noi nu folosim coşuri.

— Urmăreşte-mă atent, Ty. Simplitate, accesibilitate, tradiţie. Mâini noduroase ţinând coşul. Apoi, trecem la butoaie, şiruri-şiruri de butoaie de lemn, în lumina slabă din beciuri. Misterul, romantismul. Doi tipi interesanţi, în haine de lucru, trăgând vin din butoaie. Vom folosi vin roşu, curgând spectaculos dintr-un cep. Mai departe, diverşi lucrători, degustând, probând. Şi, în sfârşit, o sticlă. Poate cu două pahare şi un tirbuşon lângă ea. De la vin, mergem la masă. O sută de ani de excelenţă. Nu,: de la vinurile *noastre,* la masa *dumneavoastră.*

Fruntea i se încreţi, în timp ce-şi imagina reclama.

— Deschidem cu suta de ani de excelenţă, apoi montajul, şi mai jos: de la vinurile noastre, la masa dumneavoastră. Tradiţia Giambelli-MacMillan continuă.

Reveni spre Tyler, se uită peste umărul lui şi lăsă să-i scape un pufnet. În timp ce o asculta, desenase, iar rezultatul consta în oameni din cercuri şi beţe şi un tub strâmb care s-ar fi vrut o sticlă de vin roşu.

— Spuneai că ştii să desenezi.

— N-am spus că ştiu să desenez bine.

— Okay, deci avem o problemă. Desenul nu e nici punctul meu forte, deşi în comparaţie cu tine eu sunt Da Vinci. Lucrez mai uşor când am un ajutor vizual.

Expiră zgomotos, începând să se plimbe din nou.

— O să ne descurcăm noi. Voi pune echipa să-mi trimită schiţele prin fax, pe parcurs. Ne vom coordona programele astfel încât să putem ţine câte o şedinţă săptămânală, fie aici, fie în biroul meu de la vilă.

Se aşeză pe braţul fotoliului lui Tyler, cu privirea în gol, încruntată.

Se gândea la cei din echipă. Simţise cum bătea vântul şi trebuia să rezolve problema imediat.

— Mai am de lucru aici o jumătate de oră. Ce-ar fi să te duci tu înainte la Armani, şi te găsesc acolo.

— De ce să mă duc la Armani?

— Fiindcă ai nevoie de haine.

— Am haine destule.

— Iubitule, hainele tale sunt la fel ca talentul la desen. Răspund la definiţia de bază, dar nu vor câştiga niciun premiu. Eu te costumez, şi pe urmă poţi să-mi cumperi şi tu echipamentul potrivit pentru vie.

Îi dădu o palmă uşoară pe umăr şi se ridică.

Tyler vru să spună ceva, dar preferă să nu piardă timpul. Cu cât terminau mai repede, cu atât mai bine.

— Unde-i Armani?

Sophia îl privi lung. Ani de zile, omul ăsta locuise la o oră distanță de San Francisco. Cum putea să nu ştie?

— Întreab-o pe asistenta mea. O să-ţi explice. Vin şi eu imediat.

— Un costum, o preveni Tyler, pornind spre uşă. Nimic mai mult.

— Mmm.

Asta rămânea de văzut. Putea fi amuzant, să-l gătească un pic. Cam ca şi cum ar fi modelat lutul. Dar, până să înceapă distracţia, avea de lucru. Se întoarse la birou şi ridică receptorul.

— Kris, poţi veni aici un minut? Mda, acum. Am foarte puţin timp.

Răsucindu-şi umerii ca să şi-i dezmorţească, Sophia începu să strângă dosarele şi dischetele.

Lucra cu Kris de peste patru ani şi ştia prea bine că sosirea ei, imediat după colegiu, ca şefă de departament, cauzase resentimente considerabile. Ajunseseră la o înţelegere, delicat, dar nu se îndoia că pe Kris încă o mai rodea ranchiuna.

N-avea ce face. Trebuia să se descurce.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă, apoi Kris intră.

— Sophia, am o grămadă de treburi.

— Ştiu. Cinci minute. În următoarele câteva luni, îmi va fi greu să-mi împart munca între Napa şi aici. Sunt strâmtorată, Kris.

— Serios? Nu prea pari.

— Nu m-ai văzut tăind via, în zorii zilei. Ascultă, bunica mea are motivele ei pentru ceea ce face şi cum face. Nu le înţeleg întotdeauna, foarte des nu-mi convin, dar compania e a ei. Eu nu fac decât să lucrez aici.

— Mhmm, exact.

Sophia se opri din împachetat, privind-o pe Kris drept în ochi.

— Dacă-ţi închipui c-o să-mi placă să alerg de colo-colo între ceea ce-mi place să fac şi umblatul prin vie, în noroi, eşti nebună. Iar dacă crezi că Tyler vizează vreun post în birourile astea, mai gândeşte-te.

— Scuză-mă, dar acum *are* un post în birourile astea.

— Da, un post care consideri că ţi s-ar fi cuvenit ţie. N-am să te contrazic, dar îţi spun că e doar temporar. Am nevoie de tine aici. Nu voi putea veni în oraş zilnic, nu voi putea să fiu prezentă la toate întâlnirile, nici să deleg toate sarcinile. În esenţă, Kris, tocmai te-am

avansat. Nu primeşti un titlu nou, dar voi face tot ce pot ca să primeşti compensaţia financiară pentru responsabilităţile suplimentare care-ţi vor fi puse în cârcă.

— Nu de bani e vorba.

— Dar banii nici nu strică vreodată, încheie Sophia. Postul lui Ty aici şi titlul lui sunt de formă. Habar n-are de promovare şi marketing, Kris, şi nici nu-l prea interesează.

— Îl interesează destul ca să vină cu comentarii şi sugestii.

— Stai o clipă.

Putea avea răbdare, îşi spuse Sophia, dar n-avea să se lase bruscată.

— Te-aştepţi să stea cu gura-nchisă ca un cretin? Are dreptul să-şi exprime o opinie şi, întâmplător, a făcut sugestii foarte civilizate. A fost aruncat în gol fără paraşută şi se descurcă. Poţi să-nveţi şi tu de la el.

Kris strânse din dinţi. Lucra la Giambelli de aproape zece ani şi se săturase să tot fie trecută cu vederea în favoarea sângelui lor albastru.

— Are paraşută, cum ai şi tu. V-aţi născut cu ea. Oricare dintre voi, dacă pică, tot în picioare cade. Pentru noi, ceilalţi, nu e valabil.

— N-am de gând să discut cu tine problemele de familie. Spun numai că eşti o membră de valoare a firmei Giambelli, iar acum a organizaţiei Giambelli-MacMillan. Îmi pare rău dacă găseşti că talentele şi competenţele tale au fost trecute cu vederea sau subestimate. Voi face tot ce pot ca să îndrept lucrurile. Dar ajustările astea trebuie să se facă, şi în următoarele câteva luni ar fi mai bine pentru noi toţi să fim siguri că n-o încurcăm. Trebuie să mă pot baza pe tine. Dacă nu pot, te rog să-mi spui, ca să găsesc altă formulă.

— Am să-mi fac treaba, răspunse Kris şi se întoarse spre uşă, deschizând-o smucit. Şi pe-a ta.

— I-auzi, murmură Sophia, după ce uşa se trânti. Ce-am mai râs.

Cu un oftat, ridică din nou receptorul.

— P.J., am nevoie de tine un minut.

— Nu, vrem ceva clasic. Ăsta subtil, cu dungi, pentru început.

— Bun, perfect. Îl iau. Să mergem.

— Tyler, îşi ţuguie Sophia buzele, bătându-l pe obraz. Fii băiat cuminte şi probează-l.

Tyler îi dădu mâna la o parte.

— Mămico?

— Da, scumpete?

— Mă laşi?

— Dacă în ultima jumătate de oră făceai şi altceva decât să stai bosumflat, acum am fi fost afară. Ăsta, continuă ea, înmânându-i costumul maro cu dungi, şi ăsta, adăugă, alegând unul clasic, din trei piese.

Ca să scape de alte mofturi, se îndepărtă de el, să studieze cămăşile.

— Shawn? îl chemă ea pe un asociat pe care-l cunoştea din vedere. Prietenul meu, domnul MacMillan, are nevoie de unele îndrumări.

— Am eu grijă de el, domnişoară Giambelli. Apropo, tatăl dumneavoastră şi logodnica lui au fost aici, azi-dimineaţă.

— Serios?

— Da, făceau cumpărături pentru luna de miere. Dacă vă interesează ceva deosebit pentru nuntă, aveam o jachetă de seară nouă, fabuloasă, care v-ar veni trăsnet.

— Azi nu prea am timp, abia reuşi ea să-şi păstreze calmul. Revin s-o văd cu prima ocazie.

— Numai să mă anunţaţi. Vă trimit cu plăcere unele selecţiuni, pentru aprobare. Acum merg să văd de domnul MacMillan.

— Mulţumesc.

Sophia luă la nimereală o cămaşă elegantă, privind fix modelul crem pe crem.

„Niciun minut nu pierd“, îşi spuse ea.

„Fac cumpărături pentru luna de miere înainte de a se fi

pronunţat divorţul. Dau sfoară-n ţară.“ Poate, poate că era mai bine ca un timp să nu mai frecventeze locurile ei obişnuite din oraş.

Ca să nu dea la tot pasul numai peste oameni care turuiau despre nunta tatălui ei.

De ce se lăsa atinsă? Iar dacă pe ea o durea atât de tare, cu cât putea fi mai chinuitor pentru mama ei?

N-avea niciun rost să-şi facă sânge rău, îşi spuse ea, începând să caute printre cămăşi ca şi cum s-ar fi uitat după aur într-un râu cu ape repezi. La ce bun să se îmbufneze?

La ce bun să se gândească?

De la cămăşi trecu la cravate şi tocmai adunase o grămadă de variante, când Tyler ieşi din cabină.

Arăta plictisit, cam ruşinat şi absolut seducător.

„Ia fermierul de la coada vacii“, reflectă Sophia, „şi uite cu ce te-alegi. Umeri laţi, şolduri înguste şi picioare lungi, într-un costum italienesc clasic.“

— Ia te uită, înclină ea capul într-o parte, cu admiraţie. Te prinde bine, MacMillan. Lasă moda în seama italienilor şi n-ai cum să dai greş. Cheamă croitorul, Shawn, şi să-i dăm bătaie.

Se apropie cu cele două cămăşi, cea crem pe crem şi una maro închis, ridicându-le lângă sacou.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Tyler.

— Nimic. Amândouă se potrivesc de minune.

Tyler o apucă de încheietura mâinii, ţinând-o până când Sophia ridică ochii spre el.

— Ce s-a întâmplat, Sophia?

— Nimic, repetă ea, tulburată că-i observa îngrijorarea. Nimic important. Arăţi bine, adăugă, străduindu-se să zâmbească. Zdravăn şi sexy.

— Sunt numai nişte haine.

Sophia îşi apăsă o mână pe inimă, făcând un pas clătinat înapoi.

— MacMillan, dacă poţi crede asta, mai avem mult până să ajungem pe un teren neutru.

Culese o cravată şi o depuse peste cămaşă.

— Da, categoric. Pantalonii cum îţi stau? începu ea, întinzând mâna să le verifice betelia.

— Mă scuzi? îi dădu Tyler una peste mână, fâstâcit.

— Dac-aveam de gând să te pipăi, începeam mai jos. Ce-ar fi să-ţi pui şi costumul negru? O să se-ocupe croitorul de tine.

Tyler bombăni, de formă, dar fu uşurat să se refugieze în cabină. Un minut, două, nimeni n-avea să se mai ocupe de el.

Nu se simţea atras de Sophia. În niciun caz. Dar îl studiase, îl atinsese… Era şi el om, nu? Om şi mascul. Şi avusese o reacţie absolut masculină.

Pe care n-avea de gând să i-o dezvăluie nici unui croitor sau vânzător slăbănog pe nume Shawn.

Ceea ce trebuia să facă acum era să se calmeze, să-i lase să măsoare tot ce aveau de măsurat, să cumpere tot ce-i vâra Sophia pe gât şi să termine odată cu tot calvarul.

Ar fi vrut să ştie ce se întâmplase în lipsa lui. Ce anume umpluse de nefericire ochii aceia mari şi închişi la culoare. O nefericire care-i trezea dorinţa de a-i oferi un umăr de care să se rezeme.

Şi aceasta era o reacţie normală, se asigură el, în timp ce-şi scotea costumul maro în dungi şi-l îmbrăca pe cel negru. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind.

În clipa următoare, făcu greşeala de a se uita la etichetă.

Niciodată nu-şi dăduse seama că o serie de cifre putea opri inima cuiva în loc.

Era încă şocat, şi nici pe departe excitat, când Shawn intră voios în cabină, cu croitorul după el.

— Consider-o o investiţie, îl sfătui Sophia, în timp ce ieşeau din oraş, spre nord. Şi, iubitule, arătai într-adevăr fabulos.

— Gura. Nu vorbesc cu tine.

Doamne, drăgălaş mai era!

— N-am cumpărat tot ce mi-ai spus tu să cumpăr? Chiar şi

urâţenia aia de bluză de flanelă?

— Ba da, şi cât te-a costat? Nişte cămăşi, o pereche de nădragi, o căciulă şi ghete. Nici cinci sute de parai.

— Nota mea de plată a ajuns la aproape de douăzeci de ori pe-atâta. Nu-mi bine să cred că m-ai tapat de zece miare.

— Vei arăta ca un director de succes, din creştet până-n tălpi. Ştii, dacă erai îmbrăcat cu costumul ăla negru când te-am cunoscut, mi s-ar fi aprins călcâiele după tine.

— Nu zău? încercă el, fără succes, să-şi întindă picioarele în maşina prea mică. Azi dimineaţă nu-l purtam, şi tot ţi s-au aprins.

— Ba nu mi s-au aprins deloc, am avut doar un acces momentan de poftă. Cu totul altceva. Însă costumele din trei piese bine croite au un efect deosebit asupra mea. Asupra ta ce anume are efect?

— Femeile goale. Sunt un om simplu.

Sophia râse şi, mulţumită că ieşise pe şoseaua liberă, apăsă pe accelerator.

— Nu eşti tu chiar atât de simplu. Crezusem că eşti, dar nu-i adevărat. Azi, la birou, ai făcut faţă foarte bine.

— Cuvinte şi desene, ridică el din umeri. Ce mare scofală?

— Haide, nu-mi strica cheful, Tyler. N-am spus nimic înainte de a intra, fiindcă nu voiam ca opiniile mele să te influenţeze, dar cred că ar trebui să-ţi fac o prezentare sumară a persoanelor cu care vei coopera cel mai îndeaproape.

— Tipul merge. Are cap pentru ceea ce face şi-i place munca. Probabil burlac, deci n-are pe nimeni care să-l îmbrâncească în sectorul ambiţiilor. Şi-i place să lucreze cu femei atrăgătoare.

— Eşti pe-aproape, îi aruncă Sophia o privire, impresionată. Şi ai nimerit-o bine, pentru un om care susţine că nu-i place societatea.

— Dacă nu-mi plac oamenii nu-nseamnă că nu pot să-i descifrez. Acum, ţanţoşa de P.J…

Se întrerupse, când Sophia izbucni în râs.

— Ce?

— „Ţanţoşa de P.J.“. Aici ai nimerit-o!

— Mda, mă rog, are multă energie. O intimidezi, dar încearcă să nu se dea de gol. Vrea să ajungă ca tine, când o mai creşte, dar e destul de tânără ca să se răzgândească.

— Se lucrează uşor cu ea. Ştie să facă din rahat bici. Dacă intri în vreo încurcătură şi nu mă găseşti pe-aproape, ei trebuie să-i ceri ajutorul.

— Fiindcă roşcata mă urăşte deja de moarte, încheie Ty. Şi nici despre tine nu are o părere prea grozavă. Ea nu vrea să ajungă ca tine când o să mai crească. Vrea să fie în locul tău încă de pe-acum, şi n-ar deranja-o să ai un accident sângeros care să te elimine din calea ei.

— Ai învăţat multe în prima zi de şcoală. Kris e foarte pricepută la concepte, la campanii şi, când crede în ceea ce face, la detalii. Nu e un bun manager, fiindcă ia oamenii în răspăr şi tinde să-i privească de sus pe ceilalţi. Şi ai dreptate, pe moment te detestă, numai fiindcă exişti în spaţiul pe care-l consideră al ei. Personal, n-are nimic cu tine.

— Ba are. Întotdeauna e ceva personal. Nu-mi fac griji, dar dacă aş fi în locul tău aş fi mai atent. Tare i-ar mai plăcea să-ţi lase o urmă de şut pe fund.

— A mai încercat şi n-a reuşit.

Sophia bătu cu degetele în volan, alene.

— Sunt mult mai dură decât mă cred oamenii.

— Am observat.

Tyler se aşeză mai comod – mă rog, atât cât putea. Aveau să vadă cât de dură era după câteva săptămâni în vie.

Îi aştepta o iarnă grea şi geroasă.

CAPITOLUL 6

Pilar aproape adormise în sfârşit când, la ora două noaptea, sună telefonul. Sări în capul oaselor, înhăţând receptorul, cu inima bătându-i în gât.

Un accident? O moarte? O tragedie?

— Alo? Da?

— Târfă nenorocită. Crezi că poţi să mă alungi?

— Ce? îşi trecu ea prin păr o mână tremurândă.

— N-am să-ţi înghit încercările jalnice de hărţuire.

— Cine-i la telefon? întrebă Pilar, bâjbâind să aprindă lumina, a cărei strălucire neaşteptată o orbi.

— Ştii prea bine cine e. Mare tupeu mai ai, în mă-ta, să mă suni ca să-ţi verşi veninul. Gura, Tony. Am să spun tot ce am de spus.

— Rene?

Recunoscând în apropiere glasul împăciuitor al soţului ei, Pilar făcu un efort să-şi limpezească mintea, să gândească peste bubuitul nebunesc al inimii.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntâmplat?

— Mai scuteşte-mă cu aerele astea de mironosiţă. Ţi-o fi ţinând ţie cu Tony, da' cu mine să ştii că nu ţine. Te ştiu eu. Tu eşti târfa, scumpo, nu eu. Tu eşti mincinoasa-mpuţită, futu-te-n cur de prefăcută ce eşti. Dacă mai dai un singur telefon aici…

— N-am dat niciun telefon.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Pilar îşi trase plapuma până sub bărbie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Sau tu, sau curva de fiică-ta, mie mi-e totuna. Să-ţi intre bine-n

cap. Ai ieşit din combinaţie, de ani de zile ai ieşit. Eşti o frigidă, o scuză jalnică, uscată, de femeie. O fată bătrână de cincizeci de ani. Tony şi cu mine am şi vorbit cu avocaţii şi-o să legalizăm ceea ce ştie toată lumea de-atâţia ani. Niciun bărbat nu te vrea. Decât poate pentru banii maică-tii.

— Rene, Rene, încetează. Opreşte-te în clipa asta… Pilar?

Prin vuietul sângelui din cap, Pilar auzi glasul lui Tony.

— De ce faci asta?

— Iartă-mă. Cineva a sunat aici şi i-a spus nişte porcării lui Rene. E foarte supărată.

Tony era nevoit să strige, ca să se facă cumva auzit peste zbieretele isterice ale femeii.

— Fireşte, i-am spus că tu n-ai face niciodată aşa ceva, dar ea… e supărată, repetă Tony, cam descumpănit. Acum trebuie să te las. Te sun eu mâine.

— E supărată, şopti Pilar, începând să se legene înainte şi-napoi, în timp ce din receptor se auzea tonul. Sigur, trebuie s-o liniştească. Şi eu? Cu mine cum rămâne?

Închise telefonul, aruncă într-o parte plapuma, apoi cedă instinctului şi se ghemui în aşternut, într-o poziţie defensivă.

Tremurând, trase pe ea un capot şi începu să scormonească prin sertarul cu lenjerie, după pachetul secret de ţigări pentru cazuri de urgenţă.

Îndesându-le în buzunar, deschise glaswandul şi ieşi în noapte.

Avea nevoie de aer. Avea nevoie de-o ţigară. Avea nevoie, îşi spuse, în timp ce cobora în fugă treptele de piatră ale terasei, de linişte.

Nu era destul că singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, singurul căruia i se dăruise, nu dăduse pe ea doi bani?

N-o respectase îndeajuns ca să-şi ţină jurămintele? Trebuia acum s-o mai tortureze şi cea mai recentă dintre înlocuitoare? S-o trezească în toiul nopţii, să ţipe la ea, s-o înjure?

Se îndepărtă de casă, prin grădină, rămânând în umbră, astfel

încât dacă se trezea cineva să n-o vadă pe fereastră.

O duzină de persoane ar fi putut-o suna pe Rene. Şi, foarte probabil, merita insultele pe care i le-ar fi aruncat cu toţii.

După tonul lui Tony, Pilar ştia că acesta era destul de sigur cine telefonase. Îi era mai uşor s-o lase pe Rene să creadă că era nevasta părăsită, decât o amantă mai recentă.

Mai uşor s-o lase pe îndurătoarea Pilar să încaseze palmele şi insultele.

— N-am încă cincizeci de ani, mormăi ea, chinuindu-se să aprindă bricheta. Şi nici virgină nu-s.

— Nici eu.

Se răsuci în loc, scăpând bricheta, cu un zgomot de metal lovind piatra. Enervarea i se lupta cu umilinţa, când în lumina lunii apăru David Cutter.

— Iartă-mă că te-am speriat, spuse el, aplecându-se să ia bricheta. Dar am considerat că se cade să te-anunţ că sunt aici, înainte de a-ţi continua conversaţia.

Aprinse bricheta, studiindu-i în lumina flăcării obrajii şi genele ude de lacrimi.

— Nu puteam dormi, continuă. Casă nouă, pat nou… Am ieşit la o plimbare. Vrei să merg mai departe?

Probabil că numai buna creştere o împiedica să bată în retragere, rapid şi nedemn.

— Nu fumez. Oficial.

— Nici eu.

Totuşi, inhală adânc, cu savoare, aerul cu miros de tutun.

— M-am lăsat. Îmi vine să mor.

— Niciodată n-am fumat oficial. Aşa că, uneori, mă strecor afară şi păcătuiesc.

— Cu mine, secretul tău e în siguranţă. Sunt foarte discret. Uneori, faptul de a te deschide în faţa femeilor face minuni. Vrei să facem o plimbare?

Pilar voia să fugă în casă, să se îngroape sub plapumă până trecea

şi această nouă umilinţă. Avea toate motivele să ştie că jena se risipea mai repede când te ţineai pe picioare şi mergeai înainte.

Aşa că îl însoţi.

— V-aţi instalat bine? îl întrebă în timp ce-şi potrivea pasul după al lui.

— Merge. Suntem în perioada de adaptare. Fiul meu a avut nişte probleme la New York. Copilării, dar cam sistematice. Am vrut să schimb atmosfera.

— Sper că vor fi fericiţi aici.

— Şi eu.

David scoase o batistă din blugi şi i-o întinse în tăcere.

— Abia aştept să văd viile, mâine. Acum, arată spectaculos, pline de promoroacă, în lumina lunii.

— Te pricepi, murmură ea. La fel de bine şi ca să te prefaci că n-ai dat peste o femeie isterică în toiul nopţii.

— Nu păreai deloc isterică. Păreai tristă şi revoltată.

Şi frumoasă. Halat alb, noapte neagră. Ca o fotografie stilizată.

— Am primit un telefon supărător.

— A păţit cineva ceva?

— Numai eu, şi numai din vina mea.

Pilar se opri, strivind ţigara şi îngropând-o adânc în frunzele umede de la marginea cărării. Apoi se întoarse, privindu-l lung.

Avea un chip frumos, conchise ea. Bărbie puternică, ochi limpezi.

Albaştri, îşi aminti.

Un albastru închis, care noaptea părea negru. O undă de zâmbet pe buze îi spunea că David observase că-l examina, îl analiza. Şi avea suficientă răbdare şi încredere ca s-o lase.

Îşi aminti cum zâmbise când îşi ţinea copiii de umeri.

Un om care-şi iubea copiii, înţelegându-i îndeajuns încât să le vorbească străinilor despre interesele lor, aşa cum făcuse David cu mama ei, îi inspira încredere lui Pilar.

În orice caz, era dificil să continue cu prefăcătoria când stătea numai în capot, lângă un bărbat, în toiul nopţii.

— Încerci să te hotărăşti? o întrebă el.

— Cred că da. În orice caz, acum, că aproape vei locui cu familia noastră, vei auzi diverse lucruri. Soţul meu şi cu mine ne-am despărţit de câțiva ani. Recent, foarte recent, m-a informat că divorţează. Viitoarea lui soţie e foarte tânără. Frumoasă, tăioasă. Şi… foarte tânără, repetă ea, cu un uşor râs. Este ridicol, cred, cât de mult mă deranjează asta. În orice caz, este o situaţie penibilă şi dificilă.

— Va fi şi mai penibilă şi dificilă pentru el, dacă se va uita vreodată bine la ceea ce-a lăsat să-i scape.

Pilar avu nevoie de câteva secunde pentru a asimila complimentul.

— Eşti foarte amabil.

— Nu sunt amabil. Eşti frumoasă, elegantă şi interesantă.

Şi deloc deprinsă să audă aşa ceva, îşi dădu el seama, când Pilar îl privi surprinsă. Ceea ce era cu atât mai interesant.

— Un divorţ e dificil continuă David. Un fel de moarte, mai ales dacă îl iei în serios. Chiar dacă tot ceea ce laşi în urmă nu e decât iluzie, şocul de-a o vedea spulberându-se e îngrozitor.

— Într-adevăr, confirmă ea, simţindu-se încurajată. Tocmai mi s-a spus că avocaţii vor rezolva foarte rapid aspectul legal al despărţirii. Deci, cred că n-ar strica să-ncep să adun cioburile.

— Poate ar fi mai bine ca pe unele doar să le mături din drum, îi atinse el umărul, rămânând cu degetele acolo, uşor, când o simţi încordându-se şi dând să se retragă. E noapte. Unele dintre regulile zilei nu se aplică la ora trei dimineaţa, aşa că am să ţi-o spun de-a dreptul. Mă atragi foarte mult.

Pilar simţi un mic junghi în pântec. Habar n-avea dacă era plăcere sau nelinişte.

— E un compliment foarte măgulitor.

— Nu e compliment, e o realitate. Cu complimentele te alegi de la tipi care vor să se dea la tine, la petreceri. Ştiu eu ce spun.

David îi zâmbi, larg şi dezinvolt, la fel ca prima oară când îl văzuse. Junghiul o sfredeli din nou, mai tare, mai adânc. Pilar îşi

dădu seama, stupefiată, că era atracţie – pură, animalică.

— Am împărţit destule complimente pe parcurs. La fel cum îmi închipui că şi tu ai respins destule. Deci, îţi spun direct.

Zâmbetul i se şterse, iar ochii îi deveniră serioşi, calmi.

— Azi, în clipa când ai deschis uşa, parcă m-ar fi trăsnit. De mult n-am mai simţit asta.

— David.

Pilar mai făcu un pas înapoi, după care se opri brusc, când el îi luă mâna.

— Ţie n-am să-ţi fac asemenea avansuri. Dar mă gândeam la asta.

Continua s-o privească, ferm, în timp ce bătăile inimii ei se accelerau.

— Probabil că de-asta nu puteam dormi.

— Abia ne cunoaştem. Şi sunt…

O fată bătrână de cincizeci de ani.

Nu, îşi spuse ea, nu era aşa ceva. Dar nici mult nu mai avea.

— Destul de adevărat. Nu intenţionam să aduc vorba atât de repede, dar a părut momentul potrivit. O femeie frumoasă, în halat alb, la lumina lunii, într-o grădină. Nu-i poţi pretinde unui om să reziste la toate. Şi-n plus, acum ai o temă de gândire.

— Da, cu siguranţă. Ar trebui să plec.

— Iei cina cu mine?

Îi ridică mâna la buze – părea momentul potrivit şi pentru un asemenea gest.

Îi plăcu uşorul ei tremur, parfumul subtil.

— Curând?

— Nu ştiu, îşi smulse Pilar mâna dintr-a lui, simţindu-se ca o fetişcană proastă şi împiedicată. Eu… Noapte bună.

O luă la fugă pe cărare şi ajunse la trepte, cu sufletul la gură.

Avea palpitaţii în abdomen, iar inima i se zbuciuma în piept. Senzaţii pe care nu le mai cunoscuse de-atâta vreme, încât era aproape jenant.

Dar nu mai era furioasă. Şi nici tristă.

La New York era miezul nopţii, când Jeremy DeMorney răspunse la telefon.

O considera pe persoana de la celălalt capăt al firului o simplă unealtă. Pe care o mânuia după cum era necesar.

— Sunt gata. Pot trece la faza următoare.

— I-auzi.

Zâmbind, Jerry îşi turnă un brandy.

— Ţi-a luat cam mult timp până să te hotărăşti.

— Am mult de pierdut.

— Şi mai mult de câştigat. Familia Giambelli se foloseşte de tine şi te vor arunca fără să clipească, dacă e în interesul lor. O ştii, o ştiu şi eu.

— Poziţia mea este sigură încă. Reorganizarea n-a schimbat-o.

— Pentru moment. Nu mi-ai fi dat telefon, dacă nu-ţi făceai griji.

— M-am săturat, atâta tot. M-am săturat să nu mi se recunoască eforturile. Nu-mi convine să mă supravegheze şi să mă evalueze străinii.

— Evident. Sophia Giambelli şi Tyler MacMillan au fost crescuţi pentru a duce tradiţia mai departe, indiferent dacă o merită sau nu. Iar acum, a mai apărut şi David Cutter. Un tip deştept. Cei de la La Coeur plâng după el. Va examina serios toate zonele companiei. Un examen minuţios, care poate foarte bine să scoată la iveală anumite… discrepanţe.

— Am avut grijă.

— Niciodată nu poţi avea destulă grijă. Acum ce intenţionezi să mai scoţi pe tapet? Va trebui să fie mai mult decât avansul despre care am discutat.

— Centenarul. Dacă în timpul fuziunii apar probleme, cu consecinţe prelungite până în anul viitor, cel jubiliar, au să roadă temeliile companiei. Pot face diverse lucruri.

— Cum ar fi otrăvirea unui bătrân, de pildă?

— Ăla a fost un accident.

Panica scâncită din tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte îl făcură pe Jerry să zâmbească. Totul era perfect.

— Tu aşa-i zici?

— A fost ideea ta. Ai spus că-l va îmbolnăvi doar.

— A, idei am eu, multe.

Alene, Jerry îşi examină unghiile. La Coeur îl plătea pentru ideile lui – cele mai puţin radicale – la fel de mult ca şi pentru numele de DeMorney.

— Tu ai pus-o în aplicare, prietene. Şi ai rasolit-o.

— De unde era să ştiu că avea inima slabă?

— Cum spuneam, niciodată nu poţi avea destulă grijă. Dacă era vorba să omori pe cineva, mai bine i-ai fi făcut-o bătrânei. Fără ea, n-ar mai putea astupa găurile din stăvilar la fel de repede pe cât le-am sparge noi.

— Nu asasinez oameni.

— Îmi permit să te contrazic.

„Exact asta faci", adăugă Jerry în sinea lui. „Motiv pentru care vei face orice, totul, tot ce vreau eu acum."

— Mă întreb dacă poliţia italiană ar fi destul de interesată să exhumeze trupul lui Baptista şi să-i facă nişte analize, dacă întâmplător primeşte un telefon anonim. Ai ucis, spuse Jerry, după o pauză semnificativă. Fă bine şi pregăteşte-te să faci tot ce e necesar ca să-ţi asiguri spatele. Dacă vrei ca ajutorul meu, şi sprijinul financiar, să continue, începe să-mi arăţi ce poţi face pentru mine. Poţi începe prin a-mi obţine copii după toate documentele. Hârtiile legale, contractele, planurile pentru campania publicitară. Pas cu pas. Registrele podgoriilor, din Veneţia şi Napa.

— Va fi riscant. O să dureze.

— Riscul ţi se va plăti. Şi timpul.

Era un om răbdător, bogat, şi le putea permite pe amândouă.

În amândouă era dispus să investească, pentru a înmormânta familia Giambelli.

— Să nu mă mai cauţi până nu ai ceva de folos.

— Am nevoie de bani. Nu pot obţine ceea ce-mi ceri, fără…

— Adu-mi ceva ce să pot folosi. Atunci, am să te plătesc. Asta-i regula jocului, prietene.

— Sunt nişte vii. Mare lucru.

— Va fi mare lucru pentru noi. Viile, îl informă David pe fiul său, care stătea bosumflat, sunt cele care-ţi vor aduce ţie bani de burgeri şi cartofi prăjiţi în viitorul apropiat.

— Şi de maşină?

David îi aruncă o privire, în oglinda retrovizoare.

— Nu-ţi forţa norocul, amice.

— Tată, în pustietatea asta nu poţi trăi fără un motor.

— În clipa când văd că nu mai respiri, am să mă interesez la cel mai apropiat atelier de maşini uzate.

Cu trei luni în urmă – ba pe naiba, cu trei săptămâni – un asemenea comentariu ar fi atras din partea fiului său o tăcere îngheţată sau o replică tăioasă.

Faptul că Theo reacţionă apucându-se de beregată, holbând ochii şi prăbuşindu-se cu gâfâieli pe bancheta din spate îi încălzi lui David inima.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să urmăm cursurile de reanimare, zise David, în timp ce intra la Podgoriile MacMillan.

— Las' că-i bine. Dacă el se duce, îmi rămân mie mai mulţi cartofi prăjiţi.

Pe Maddy n-o deranja trezitul devreme. N-o deranja să se plimbe pe dealuri şi prin văi. Ceea ce-o deranja era că nu avea nimic de făcut.

Pe moment, cea mai mare speranţă a sa era ca tatăl ei să cedeze şi să-i cumpere lui Theo o maşină.

Atunci, îşi putea pisa fratele s-o ducă undeva. Oriunde.

— E frumos aici.

David opri maşina, coborând să privească spre plantaţiile şi muncitorii care tăiau viile în dimineaţa geroasă.

— Iar astea, copiii mei, toate astea, continuă el, cuprinzându-i de umeri când i se alăturară, nu vor fi niciodată ale voastre.

— Poate unu' din ei are vreo gagică, de fiică. Ne căsătorim, şi-atunci ai să lucrezi pentru mine.

— Mă sperii, Theo, se cutremură David. Hai să vedem despre ce e vorba.

Tyler îi văzu pe cei trei venind printre rânduri şi înjură înfundat.

Turişti, dornici de vizite cu ghid. N-avea timp de vizite. Şi nu voia străini în via lui.

Dădu să pornească spre ei, apoi se opri, privind-o pe Sophia. Era terenul ei, hotărî Tyler. Să se descurce ea cu oamenii, el se ocupa de vie.

Apropiindu-se, observă fără chef că-şi făcea treaba, şi o făcea bine.

— Ne vin nişte turişti, îi spuse. Ce-ar fi să-ţi iei o pauză de-aici şi să-i conduci la cramă, în camera de degustare. Trebuie să găseşti pe-acolo pe cineva care să-i plimbe.

Sophia se îndreptă, întorcându-se să-i vadă pe noii sosiţi. Tatăl şi fiul arătam cam ca scoşi din L.L. Bean, iar fata făcuse un ocol prin Gothland.

— Sigur, îi duc.

Avea să se-aleagă şi cu o cafea, pentru osteneală.

— Dar o vizită scurtă pe plantaţii şi câteva explicaţii informative despre perioada de tăiere ar fi o introducere bună pentru cramă, iar tata ar fi mai dornic să destupe două sticle.

— Nu vreau civili pe pământurile mele.

— Nu mai fi aşa de teritorial şi ursuz.

Cu un zâmbet vesel, îl apucă de mână, trăgându-l spre cei trei.

— Bună dimineaţa! Bine aţi venit la Podgoria MacMillan. Eu sunt Sophia, iar Tyler şi cu mine vă răspundem cu plăcere la orice întrebări. Pe moment, suntem în perioada de plivire. O parte esenţială a procesului de producţie a vinului. Faceţi turul văii?

— Într-un fel.

„Are ochii bunică-sii“, îşi spuse David. „Forma, profunzimea…“ Ai lui Pilar erau mai blânzi, mai luminoşi, cu irizări aurii.

— De fapt, speram să vă întâlnesc pe amândoi. Eu sunt David Cutter. Iar ei sunt copiii mei, Theo şi Maddy.

— Aha…

Sophia îşi reveni repede, luând mâna întinsă a lui David. „Ne verifică“, îşi spuse ea. „Ei bine, e valabil şi invers.“

Până acum, cercetările ei nu scoseseră la iveală decât faptul că David Cutter era un tată divorţat, cu doi copii, care urcase scara corporaţiei La Coeur cu constanţă şi competenţă, în ultimii douăzeci de ani.

— Ei, încă o dată, bine aţi venit. Toţi trei. Doriţi să intraţi în cramă, sau în casă?

— Aş dorit să arunc o privire viei. E ceva timp de când n-am mai văzut o tăiere în curs de desfăşurare.

Simţind starea de spirit a lui Tyler, încărcată de nemulţumire şi prudenţă, David se întoarse spre el:

— Aveţi o vie frumoasă, domnule MacMillan. Şi un produs superior.

— Că bine ziceţi. Acum am treabă.

— Pe Tyler va trebui să-l scuzaţi.

Strângând din dinţi, Sophia îşi înlănţui braţul de al lui Tyler, pentru a-l ţine pe loc.

— Are vederi foarte concentrate, iar în momentul de faţă nu vede decât viile. Pe lângă asta, n-are pic de discernământ social. Nu-i aşa, MacMillan?

— Via n-are nevoie de taifas.

— Tot ceea ce creşte se dezvoltă mai bine sub stimulare auditivă.

Expresia nemulţumită a lui Tyler n-o descurajă pe Maddy.

— De ce tăiaţi iarna? se interesă ea. De ce nu toamna, sau la începutul primăverii?

— Tăiem în sezonul de hibernare.

— De ce?

— Maddy… începu David.

— E-n regulă.

Tyler o privi mai atent. S-o fi îmbrăcat ea ca o ucenică de vampir, dar avea o faţă inteligentă.

— Aşteptăm primul ger mai intens, care sileşte viile să adoarmă. Tăierea lor le pregăteşte pentru reluarea creşterii, primăvara. Tăindu-le în timpul iernii, le reducem vulnerabilitatea. Ne interesează calitatea, nu cantitatea. Viile supraîncărcate produc prea mulţi struguri inferiori.

Privi din nou spre David.

— Cred că nu prea aveţi vii, în Manhattan.

— Întocmai, şi e unul dintre motivele pentru care am acceptat această oferă. Îmi era dor de pământ. Acum douăzeci de ai, am petrecut un ianuarie foarte rece şi umed în Bordeaux, tăind viile pentru La Coeur. Am mai lucrat pe teren de-a lungul anilor, doar ca să nu-mi pierd mâna. Dar nimic nu s-a comparat cu iarna aceea lungă.

— Puteţi să-mi arătaţi cum se face? îl întrebă Maddy pe Tyler.

— Păi, eu…

— Începe eu, interveni radioasă Sophia, făcându-i-se milă de Tyler. Ce-ar fi să veniţi cu mine, tu şi Theo? O să observăm cu atenţie procesul, înainte de a merge la cramă. E fascinant, serios, deşi faza asta pare foarte simplă. Are nevoie de precizie şi de o considerabilă practică. Am să vă arăt.

După ce se îndepărtară, David oftă:

— Theo o să cadă-n limbă. E o femeie foarte frumoasă. Nu pot să-l condamn.

— Mda, arată bine.

Tonul prevenitor îl făcu pe David să-şi stăpânească un zâmbet. Dădu din cap, serios.

— Iar eu sunt destul de bătrân ca să-i fiu tată, aşa că, din partea asta, nicio grijă.

— Între Sophia şi mine nu e nimic, răspunse categoric Tyler.

— Oricum. Ca să fie totul clar, bine? N-am venit aici ca să vă stau în drum, nici să mă amestec în programul vostru. Dumneata eşti podgoreanul, MacMillan, nu eu. Dar intenţionez să-mi fac datoria şi să urmăresc fiecare etapă a activităţii.

— Dumneata ai birourile. Eu am plantaţiile.

— Nu sută la sută. Am fost angajat ca să coordonez, să supervizez, şi pentru că mă pricep la vii. Nu sunt doar un costum cu cravată şi, sincer să fiu, m-am şi săturat de-aşa ceva. Îmi dai voie?

Luă foarfecele din teaca lui Tyler şi se întoarse spre şirul de alături. Fără mănuşi, ridică un lăstar, îl studie şi tăie.

Rapid, eficient. Şi corect.

— Mă pricep la vii, repetă el, înapoindu-i instrumentul lui Tyler. Dar asta nu înseamnă că sunt ale mele.

Iritat, Tyler luă foarfecele şi le înfipse în teacă de parcă ar fi fost o spadă.

— Bine, atunci să mai lămurim ceva. Nu-mi place să-şi bage nimeni nasul în ciorba mea şi să ştiu că-mi dă note, ca la şcoală. Mă aflu aici ca să fac vin, nu să leg prietenii. Nu ştiu cum se proceda la La Coeur, şi nici nu mă interesează. Eu conduc podgoria asta.

— Ai condus-o, răspunse calm David. Acum, o conducem amândoi – că ne place, că nu ne place.

— *Nu* ne place, replică scurt Tyler şi se îndepărtă.

Căpos, inflexibil, autoritar, medită David. Mica luptă se anunţa interesantă. Privi spre locul unde Sophia se ocupa de copiii lui.

Hormonii inflamaţi ai lui Theo aruncau scântei roşii, înnebunite de sex.

Ceea ce, îşi spuse David obosit, avea să creeze complicaţii în plus.

Se apropie, privind mulţumit cum fiica lui tăia un lăstar.

— Bravo. Mulţumesc, îi spuse el Sophiei.

— Plăcerea e de partea mea. Presupun că vrei să te informez despre planurile campaniei promoţionale. Am un cabinet la vilă. Azi după-amiază îţi convine? La două, eventual.

„Deşteaptă fată, " reflectă David. „Face ea prima mişcare, îşi alege

terenul. Ce mai familie!“

— Sigur, mie îmi convine. Numai să ţi-i iau de pe cap pe ăştia doi.

— Vreau să văd şi restul, spuse Maddy. Acasă oricum n-avem nimic de făcut. Ne plictisim.

— N-aţi terminat cu despachetatul.

— Şi e vreo grabă? puse Sophia o mână pe umărul lui Maddy. Dacă nu, pe Maddy şi Theo îi poţi lăsa cu mine. Peste vreo oră trebuie să mă întorc la vilă, şi-am să-i las din drum. Staţi în casa de oaspeţi, nu?

— Exact.

David se uită la ceas. Mai avea ceva timp, până la întâlnire.

— Dacă nu deranjează…

— Deloc.

— Perfect. Atunci, ne vedem la două. Şi voi, vedeţi să nu faceţi vreo boroboaţă.

— De parc-am căuta-o cu luminarea, mormăi Maddy printre dinţi.

— Altfel, comentă Sophia, în timp ce David pleca, unde-ar mai fi distracţia?

Îi plăceau cei doi copii.

Întrebările neobosite ale lui Maddy o distrau, şi era plăcut să descopere că era obiectul pasiunii la prima vedere a unui băiat adolescent.

Mai mult, cine ştia mai multe despre un om, despre felul cum se comporta, cum gândea, cum planifica, decât copii lui? O dimineaţă cu adolescenţii lui David Cutter avea să fie interesantă şi, după câte se părea, revelatoare.

— Haideţi să-l luăm şi pe Ty, propuse ea. Şi să-l convingem să ne ducă la cramă. Nu sunt la fel de familiarizată cu MacMillan cum sunt cu Giambelli. Cu toţii vom avea de învăţat.

Pilar se plimba prin camerele judecătoarei Helen Moore, încercând să nu se agite.

Viaţa ei părea să scape de sub control.

Nu era deloc sigură cum să-i apuce din nou frâiele.

Mai rău, nu era sigură nici cât de mult dorea să-şi păstreze din vechea viaţă.

Cu un oftat învins, se lăsă într-un fotoliu, tocmai când Helen intra grăbită.

— Iartă-mă, am cam întârziat.

— Nu-i nimic. Întotdeauna arăţi aşa de distinsă şi înfricoşătoare, în robă.

— Dacă reuşesc să dau jos astea cinşpe livre în plus, voi începe să port bikini pe dedesubt.

Îşi scoase roba şi o agăţă în cuier.

Pe sub ea purta un taior maro discret.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare că ţi-ai făcut timp pentru mine. Ştiu ce ocupată eşti.

— Avem două ore.

Helen se aşeză la birou, se descălţă şi-şi dezmorţi degetele de la picioare.

— Vrei să ieşim la masă?

— Nu neapărat. Helen… Ştiu că nu eşti avocată de divorţuri, dar… Tony se grăbeşte să finalizeze lucrurile. Nu ştiu ce să fac.

— Pot să te-ajut, Pilar. Sau să-ţi recomand pe cineva. Cunosc mai mulţi rechini unşi cu toate unsorile, numai buni pentru treaba asta.

— M-aş simţi mult mai bine dacă te-ai ocupa tu şi ar merge cât mai simplu posibil. Şi cât mai curat.

— Ei, mă dezamăgeşti, se încruntă Helen, împingându-şi ochelarii pe nas. Tare mi-ar mai plăcea să-i dau borşul lui Tony. Voi avea nevoie de hârtiile tale financiare, începu ea, scoţând un bloc-notes galben. Noroc că te-am convins să vă separaţi cu banii, de câţiva ani. Dar să-ţi asigurăm spatele. Se prea poate să vină cu pretenţii, monetare, imobiliare şi aşa mai departe. Nu trebuie să accepţi *nimic.*

Îşi coborî din nou ochelarii, pentru a o privi peste rame cu o expresie care îngrozea toţi avocaţii.

— Vorbesc serios, Pilar. N-o să capete nimic. *Tu* eşti partea vătămată. El cere divorţul. Vrea să se recăsătorească. O să plece cu ce-a venit. Nu-ţi voi permite să-i laşi vreun profit. Ai înţeles?

— Nu e vorba de bani…

— N-o fi, pentru tine. Dar trăieşte pe picior mare şi va dori să continue. Cât de mult ţi-a stors, în ultimii zece ani?

Pilar se foi, stânjenită.

— Helen…

— Exact. Împrumuturi care n-au mai fost achitate. Casa din San Francisco, şi casa din Italia. Mobila din amândouă.

— Am vândut…

— *A* vândut, o corectă Helen. N-ai vrut să mă asculţi, dar ai să mă asculţi acum, sau de nu, îţi găseşti alt avocat. Nu ţi-ai recuperat niciodată partea care ţi se cuvenea din proprietate, care cu banii tăi a fost plătită, din capul locului. Şi ştiu al naibii de bine că ţi-a vândut destule bijuterii şi bunuri personale. S-a terminat.

Îşi împinse ochelarii la loc şi se rezemă de spătar. Atitudinea de judecătoare redeveni prietenoasă.

— Pilar, ţin la tine, şi de-asta-ţi spun ceea ce-am să-ţi spun. L-ai lăsat să te trateze ca pe-o ştergătoare de picioare. Bine că nu ţi-ai brodat pe ţâţe „Bine aţi venit", ca să te terfelească şi la venire, şi la plecare.

— Aşa o fi… L-am iubit şi, parţial, am crezut că dacă avea destulă nevoie de mine, m-ar fi iubit şi el. Azi-noapte s-a întâmplat ceva care a schimbat totul. M-a schimbat pe mine, cred.

— Spune-mi.

Ridicându-se, Pilar începu să se plimbe prin cabinet, în timp ce-i povestea lui Helen despre telefon.

— Când i-am ascultat scuzele alea nepăsătoare, cum mă întrerupea din vorbă ca s-o împace pe Rene după ce ea mă atacase pe mine, am fost dezgustată. Iar mai târziu, după ce m-am calmat, mi-am dat seama de un lucru. Nu-l mai iubesc, Helen. Cred că am încetat să-l mai iubesc de ani de zile. Sunt demnă de milă.

— Nu mai e cazul.

Helen ridică receptorul.

— Hai să comandăm ceva aici. Am să-ţi explic ce e de făcut. Pe urmă, iubito, ne apucăm de treabă. Te rog, îi întinse ea o mână. Lasă-mă să te ajut. Am să te-ajut cu adevărat.

— Okay, oftă Pilar. Okay. Va dura mai mult de-o oră?

— Nu e nevoie. Carl? Comandă-mi două copane de pui, cu salată, două cappuccino şi o sticlă mare de apă minerală. Mulţumesc.

Şi închise telefonul.

— Perfect, se aşeză Pilar la loc. E pe-aici, prin apropiere, vreun bijutier bun, unul scump?

— De fapt, da. De ce?

— Dacă ai timp, înainte de-a îmbrăca din nou roba, poate mă ajuţi să-mi cumpăr ceva simbolic şi bătător la ochi.

Ridică mâna stângă:

— Să-nnebunească Rene când o vedea.

Helen dădu din cap, aprobator:

— Ei, aşa mai vii de-acasă!

CAPITOLUL 7

Ziua de duminică fu înlocuită de luni pe nesimţite, ca balsamul absorbit de o mâncărime slabă, sâcâitoare.

N-avea să-şi petreacă orele dimineţii înfofolită în lâneturi şi flanele, tăind viile. Nici Tyler n-avea să-i mai sufle-n ceafă, pândindu-i cea mai mică greşeală.

Sophia bătu la uşa dormitorului mamei sale, apoi o deschise fără a aştepta răspunsul.

Patul era deja făcut, iar draperiile deschise lăsau să intre lumina şovăitoare a soarelui.

Când Sophia intră, din baia alăturată apăru Maria.

— Mama?

— A, s-a sculat demult. Cred că e în seră.

— O găsesc eu.

Dădu să iasă, apoi ezită.

— Maria, abia dacă am văzut-o, toată săptămâna. E bine?

Buzele Mariei se subţiară, în timp ce-şi făcea de lucru cu trandafirii galbeni de pe scrin.

— Nu doarme prea bine. Mănâncă doar cât o păsărică, şi atuncea doar dacă insişti. Mai ieri am certat-o, şi-a zis că-i stresul sărbătorilor. De unde stres? îşi aruncă Maria mâinile în sus. Mamei tale îi e drag Crăciunul! Bărbatul ăla o necăjeşte. Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl tău, da' dacă o-mbolnăveşte pe puicuţa mea, o să-mi dea socoteală.

— Potoleşte-te, murmură Sophia. Vom avea noi grijă de ea, Maria. Mă duc s-o caut.

— Vezi să mănânce!

Din mers, Sophia se uită prin casă.

Pe masa lungă din sufrageria de familie stăteau cei trei îngeri Giambelli – Tereza, Pilar şi Sophia, chipurile sculptate arătând-o pe fiecare la vârsta de doisprezece ani.

Cât de mult semănau! Într-o zi, avea să-i revină misiunea de a aduce pe lume propriul ei înger.

Ce gând ciudat, reflectă Sophia.

Deloc neplăcut, dar ciudat, cu siguranţă. Următoarea generaţie, când sosea momentul, trebuia să fie întemeiată de ea.

Ieşi pe uşa laterală, coborî în fugă scara de piatră în spirală, o luă la stânga şi alergă spre seră.

Căldura umedă dinăuntru era nespus de ispititoare.

— Mama?

— Aici sunt. Sophia, unde ţi-e haina?

— Am uitat-o.

Se aplecă şi-şi sărută mama pe obraz, apoi o privi lung.

Pulovărul vechi al lui Pilar era larg la coate şi atârna pe şolduri. Îşi legase părul la ceafă.

— Ai cam slăbit.

— N-am slăbit deloc, gesticulă Pilar cu mâinile pe care purta mănuşile de grădină. Ai vorbit cu Maria. E convinsă că, dacă nu mă îndop de trei ori pe zi, cad de pe picioare. Adevărul e că pe drum încoace am şterpelit două fursecuri şi m-aştept să-mi apară pe şolduri din clipă-n clipă.

— Astea au să-ţi ajungă până la prânz. Când am să fac cinste. Am rămas în urmă cu cumpărăturile de Crăciun. Ajută-mă.

— Sophia.

Clătinând din cap, Pilar mută lădiţa prelungă cu narcise şi începu să cureţe lalelele.

— Tu-ţi începi cumpărăturile pentru sărbători încă din iunie, şi le termini în octombrie.

— Bine, m-ai prins, se săltă Sophia pe marginea bancului de lucru. Totuşi, mor să mă duc în oraş şi să-mi fac de cap câteva ore. Am avut

o săptămână criminală. Sau să fugim, pe ziua de azi.

Încruntându-se, Pilar dădu lalelele la o parte.

— Sophia, noul sistem impus de bunica ta ţi-e prea greu? Te scoli zilnic cu noaptea-n cap, apoi îţi petreci orele în biroul de-aici. Ştiu că nu te vezi cu niciun prieten.

— Mă simt bine sub tensiune. Totuşi, nu mi-ar strica o asistentă şi cred că tu corespunzi din toate punctele de vedere.

— *Cara,* ştim amândouă că nu ţi-aş fi de niciun folos.

— Ba eu, una, n-o ştiu deloc. Okay, trecem la planul B. Te pun la treabă. Apropo, ai decorat toată casa şi arată minunat. Îmi pare rău că nu te-am ajutat şi eu.

— Ai fost ocupată.

— Nu chiar atât de ocupată. Dar acum suntem în timpul programului şi trebuie să-mi dai raportul despre pregătirile pentru petrecere – face parte din îndatoririle tale de asistentă.

Fata asta îi făcea capul să se învârtească.

— Sophia, zău aşa.

— Da, zău aşa. Tu eşti ucenica, eu sunt şefa.

Sări jos, frecându-şi palmele.

— Vreau să-mi scot pârleala pentru toţi anii cât ai făcut instrucţie cu mine. Mai ales între vârstele de doisprezece şi cincisprezece ani.

— Nu, nu perioada hormonală! N-ai putea fi atât de crudă!

— Punem pariu? M-ai întrebat dacă noul sistem e prea greu pentru mine. Nu e. Dar nici mult nu mai are. Nu-s obişnuită să-mi fac singură toate treburile – dosarele, telefoanele, scrisul… Şi cum faţă de *Nonna* n-am s-o recunosc, nici faţă de MacMillan, ai putea să mă ajuţi.

Cu un oftat, Pilar îşi scoase mănuşile.

— Vrei doar să-mi găseşti o ocupaţie, la fel cum mă bate şi Maria la cap să mănânc.

— Parţial, recunoscu Sophia. Dar asta nu schimbă faptul că îmi petrec fiecare zi cu munci birocratice de rutină. Dacă aş putea sări peste ele, cine ştie, poate chiar aş începe să mai am câte-o întâlnire în

deceniul ăsta. Îmi lipsesc bărbaţii.

— Bine, da' să nu dai vina pe mine dacă pe urmă nu-ţi mai găseşti dosarele.

Pilar îşi scoase panglica subţire din păr, răvăşindu-şi-l cu degetele.

— N-am mai făcut muncă de birou de la şaisprezece ani, iar atunci eram atât de catastrofică, încât mama m-a concediat.

Izbucnind în râs, se întoarse, după care observă că Sophia îi privea lung mâna.

Jenată, Pilar aproape că şi-o ascunse la spate, cu tot cu rubinul de cinci carate, cu tăietură pătrată.

— E cam mult, nu-i aşa?

— Ştiu eu? Cred că m-a orbit văpaia.

Sophia luă mâna mamei sale, examinând piatra şi diamantele montate în jur.

— Mamăăă! *Magnifico!*

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Dar erai atât de ocupată… încercă Pilar să-i explice. Fir-ar să fie… Am profitat de programul tău încărcat ca să evit să-ţi vorbesc. Iartă-mă.

— Nu e nevoie să te scuzi pentru că ţi-ai cumpărat un inel, mama. Cred, numai, că ăsta poate fi considerat un mic monument.

— Eram furioasă. Niciodată să nu faci nimic la furie.

Pentru a-şi găsi o ocupaţie, Pilar îşi luă uneltele de grădinărit şi începu să le pună la loc.

— Fetiţo, Helen se ocupă de problemele divorţului. Ar fi trebuit să…

— Perfect. Nu-i va lăsa să te scalpeze. Nu te uita aşa la mine, mama. Ai avut grijă, toată viaţa ai avut grijă să nu spui nimic împotriva tatei. Dar nu sunt oarbă, şi nici proastă nu-s.

— Într-adevăr…

Biruită de tristeţe, Pilar puse lădiţa deoparte.

— Nu eşti niciuna, nici alta.

Şi văzuse, înţelesese, mult mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru

un copil.

— Dacă l-ai lăsa, ţi-ar lua banii şi orice altceva nu mai e bătut în cuie. Nu s-ar putea stăpâni. Acum sunt mai liniştită, când ştiu că mătuşa Helen îţi apără interesele. Hai, să ducem florile astea în casă.

— Sophia, îi puse Pilar mână pe braţ, în timp ce Sophia lua un ghiveci cu amaryllis. Îmi pare atât de rău că te doare…

— Din cauza ta n-am suferit niciodată. Dintr-a lui, întotdeauna. Cred că n-am ce face.

Luă încă un ghiveci.

— Rene o să-şi înghită limba când vede pietroiul ăsta.

— Ştiu. Asta şi era ideea.

De peste cincizeci de ani, firma Giambelli, California organiza petreceri somptuoase de Crăciun, pentru rude, prieteni, salariaţi şi asociaţi. O dată cu compania, crescuse şi lista invitaţilor.

Conform tradiţiei consacrate de ramura italiană a companiei, petrecerile aveau loc simultan, în ultima sâmbătă dinainte de Crăciun.

Casa le era deschisă prietenilor şi rudelor, iar crama, angajaţilor. Asociaţii, în funcţie de poziţiile lor în lanţul trofic, erau repartizaţi în locurile potrivite.

Invitaţiile în casa principală valorau cât propria lor greutate în aur şi erau folosite adesea ca un simbol al prestigiului sau al succesului.

Totuşi, familia Giambelli nu era mai prejos nici cu festivităţile din cramă.

Se servea mâncare elegantă, din belşug, vinul curgea liber, iar decoraţiunile şi distracţiile erau de prima calitate.

Fiecare membru al familiei obişnuia să-şi facă apariţia în ambele locuri.

Întrucât o făcea de la cincisprezece ani, Sophia ştia că petrecerea din cramă era mult mai amuzantă şi mai lipsită de relaţii enervante.

Auzea una dintre odraslele verişoarei Gina chirăind, în celălalt capăt al culoarului. Speranţele ei ca Don şi liota lui să rămână în

Italia se spulberaseră în seara dinaintea sosirii lor.

Totuşi, nici chiar prezenţa acestora nu era la fel de iritantă ca aceea a tatălui ei, cu Rene. Pilar insistase categoric să fie invitaţi, ţinându-i piept lui La *Signora* în această privinţă. Consolarea era că fuseseră invitaţi în cramă.

Ceea ce, îşi spuse ea, în timp ce-şi punea cerceii cu diamante, avea exact efectul unei directe de dreapta în mutra lui Rene.

— Uită-te la tine! exclamă Helen, intrând, drăgălaşă şi durdulie, într-un roz lucios. Străluceşti toată!

— Rochia e superbă, nu-i aşa? făcu Sophia o piruetă în faţa oglinzii. Nu-i prea mult, cu diamantele?

— Cu diamantele, nimic nu e prea mult, iubito, închise Helen uşa. Voiam să vorbim un minut între patru ochi. Sunt dezolată că aduc acum vorba, chiar înainte de a te întâlni cu sutele de invitaţi, dar Pilar mi-a spus că vor veni Tony şi Rene.

— Şi care e problema?

— S-a pronunţat divorţul. Ieri. N-a fost decât o formalitate, după atâţia ani. Întrucât Tony era grăbit şi n-a complicat lucrurile cu negocieri financiare, n-a trebuit decât să se semneze hârtiile.

— Înţeleg.

Sophia îşi luă poşeta, jucându-se cu catarama.

— L-ai spus mamei?

— Da. Adineaori. E mulţumită. Sau, rezistă bine. Ştiu că e important pentru ea ca şi tu să faci la fel.

— Cu mine nu-ţi face griji, mătuşă Helen.

Se apropie de ea şi îi luă mâinile.

— Eşti o comoară la casa omului. Nu ştiu ce s-ar fi făcut, fără tine.

— Trebuie să-şi trăiască viaţa.

— Ştiu.

— Şi tu la fel, îi strânse Helen mâinile. Nu-i da lui Rene satisfacţia să vadă că te afectează, la niciun nivel.

— N-am să i-o dau.

— Perfect.

Deschise uşa, aruncând o privire în urmă.

— Tony n-a făcut multe lucruri admirabile la viaţa lui, dar tu eşti unul dintre ele.

— Mulţumesc.

Rămasă singură, Sophia expiră prelung.

Apoi, îşi îndreptă umerii, revenind la oglindă, unde-şi rujă buzele într-o nuanţă roşie ca sângele.

David sorbea dintr-un Merlot, umblând prin mulţimea înghesuită sub bolţile înalte de piatră ale cramei, unde încerca să-şi scoată din minte acordurile hot ale formaţiei ce-l încânta pe fiul lui, în timp ce scruta împrejurimile în căutarea lui Pilar.

— David. Îmi pare bine că te văd.

Se întoarse, surprins, când văzu chipul zâmbitor al lui Jeremy DeMorney.

— Jerry. Nu ştiam că aveai să fii aici.

— Încerc să nu lipsesc de la niciun bairam anual al familiei Giambelli şi trec întotdeauna pe la cramă înaintea vilei. E foarte democratic din partea lui *La Signora,* că invită reprezentanţi ai concurenţei.

— E o doamnă extraordinară.

— Fără pereche-n lume. Cum faci faţă cu munca?

— Sunt încă la început. Dar merge bine. Mă bucur că am scos copiii din oraş. Care mai e situaţia la New York?

— Reuşim să ne descurcăm fără tine, deşi cam pe bâjbâite.

Aciditatea declaraţiei nu era atenuată de zâmbetul afectat.

— Regret, încă ne mai doare. Sunt dezolat că te-am pierdut, David.

— Nimic nu ţine o veşnicie. Mai e pe-aici cineva de la La Coeur?

— A venit Duberry, din Franţa. O cunoaşte pe bătrâna doamnă de-o sută de ani. Pearson reprezintă grupul local. Mai sunt câţiva directori de la alte mărci. Avem ocazia să-i bem vinul şi să ne spionăm între noi. Ai vreo bârfă nouă pentru mine?

— Cum spuneam, e încă devreme.

Vorbea nepăsător, dar devenise precaut. Unul dintre motivele pentru care părăsise firma La Coeur era tocmai politica de bârfă şi lovituri pe la spate a lui Jerry.

— Oricum, e o petrecere excelentă. Scuză-mă, a venit o persoană pe care o aşteptam.

„Poate toată viaţa", adăugă David în sinea lui, în timp ce pleca fără o privire în urmă, înaintând prin mulţime spre Pilar.

Era îmbrăcată în albastru. O rochie de catifea albastră, cu un şirag lung de perle.

Avea o înfăţişare caldă şi regală, aparent plină de încredere în sine – dacă David nu i-ar fi observat scurta licărire de panică din ochi.

Apoi, întorcând capul, doar puţin, îl văzu. Şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, roşi. Ideea că el era cauza îl scotea din minţi.

— Te căutam, o luă David de mână, nelăsându-i timp să se împotrivească. Parc-aş fi un licean la o reuniune cu colegii. Ştiu că trebuie să circuli printre musafiri, dar vreau să-mi acorzi un minut mai întâi.

Parcă ar fi învăluit-o un val cald.

— David…

— Fără vin nu poţi circula. Nu merge.

O trase înainte.

— Vom discuta despre vreme, despre afaceri. N-am să-ţi spun că eşti frumoasă decât de cinci, maximum şase… duzini de ori. Poftim, culese el o cupă cu şampanie de pe o tavă. După cum arăţi, nu te văd bând altceva.

În abdomenul lui Pilar se pornise vechea palpitaţie.

— Nu pot ţine pasul cu tine.

— Eu nu pot ţine pasul cu mine însumi. Te neliniştesc.

Îi atinse paharul cu al lui.

— Aş spune că-mi pare rău, dar aş minţi. Cel mai bine e ca o relaţie să fie începută cu sinceritate, nu crezi?

— Nu… Ba da… Termină! încercă Pilar să râdă.

David arăta ca un fel de cavaler sofisticat, în costumul negru formal, cu părul blond lucind în lumina irizată. Ce gânduri prosteşti, îşi spuse ea, pentru o femeie între două vârste!

— Copiii tăi sunt aici?

— Mda. S-au smiorcăit că-i târăsc după mine, iar acum sunt într-al nouălea cer. Eşti frumoasă. Am precizat că urma să ţi-o spun, nu?

Pilar aproape chicoti, înainte de a-şi aduce aminte că avea patruzeci şi opt de ani, nu optsprezece, şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

— Da, cred că ai amintit ceva…

— Presupun că nu putem găsi un colţ întunecos, unde să ne giugiulim.

— Nu. Categoric.

— Atunci, nu-ţi rămâne decât să dansezi cu mine, oferindu-mi o şansă de a te face să te răzgândeşti.

Ideea că ar fi putut să se răzgândească o răscolea. Şi, cu atât mai mult, că dorea s-o facă. Nepotrivit, îşi spuse ea cu fermitate. Ridicol. Avea cu câţiva ani mai mult decât el.

Doamne, ce putea să facă? Ce să spună? Ce să simtă?

— O mie de gânduri îţi trec prin cap, murmură el. Aş dori să mi le spui pe toate.

— Te pricepi al naibii de bine.

— Mă bucur că spui asta, pentru că de fiecare dată când de văd, mă simt stânjenit.

— M-ai păcălit.

Trase aer în piept, calmându-se.

— David, eşti foarte atrăgător…

— Crezi? îi atinse el părul – nu se putea stăpâni; îi plăcea cum se ondula pe lângă obraz. Ai putea fi mai concretă?

— Şi foarte fermecător, adăugă ea, străduindu-se să-şi păstreze tonul sub control. Sunt foarte flatată, dar nu te cunosc. Şi-n plus…

Se întrerupse, cu zâmbetul îngheţându-i pe faţă.

— Bună, Tony. Rene.

— Pilar. Arăţi superb, se aplecă Tony s-o sărute pe obraz.

— Mulţumesc. David Cutter, Tony Avano şi Rene Foxx.

— Rene Foxx Avano, preciză Rene, ca o pisică torcând; ridică mâna, fâlfâindu-și degetele pentru a face inelul de logodnă cu diamante să scânteieze. Începând de azi.

Nu era o lovitură de pumnal în inimă, aşa cum se temuse, constată Pilar. Mai degrabă o arsură, un şoc scurt pe cât de dureros, pe-atât de iritant.

— Felicitări. Sunt sigură că veţi fi foarte fericiţi împreună.

— A, suntem deja, îl luă Rene pe Tony de braţ. Imediat după Crăciun, zburăm în Bimini. Ce plăcut va fi, să scăpăm de ploaia şi frigul ăsta. Zău c-ar trebui să-ţi găseşti şi tu timp pentru o mică vacanţă, Pilar. Pari palidă.

— Ciudat. Tocmai îmi spuneam cât de însufleţită arată în seara asta.

Simţind cum bătea vântul, David ridică mâna lui Pilar, sărutându-i degetele.

— Delicios, chiar. Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc, Tony, înainte de a pleca din ţară.

Şi, cu o mişcare lină, o cuprinse pe Pilar de talie.

— Mi-a fost foarte greu să te găsesc, în ultimele câteva zile, continuă el, cu o privire scurtă spre Rene, la limita politeţii. Acum observ de ce. Să anunţi la biroul meu ce planuri de călătorie ai, bine? Avem de discutat afaceri.

— Oamenii mei îmi cunosc planurile.

— Se pare că nu şi ai mei. Acum ne scuzaţi, da? Trebuie să ne facem rondul, înainte de a porni spre vilă.

— Ai fost nedelicat, îi şopti Pilar.

— Şi ce dacă?

Farmecul cochet îi pierise. În locul lui se simţea o putere rece şi necruţătoare. Care-l făcea cu atât mai atrăgător.

— Pe lângă faptul că nu-l plac din principiu, sunt C.O.O. și

trebuia să fiu informat dacă un vicepreşedinte pleacă din ţară. Mă ocoleşte de zile întregi, îmi evită telefoanele. Nu-mi place treaba asta.

— Nu e obişnuit să aibă de dat socoteală, nici în faţa ta, nici într-a altora.

— Va trebui să se obişnuiască.

Pe deasupra capului ei, David îl zări pe Tyler.

— Şi alţii la fel. Ce-ar fi să mă ajuţi puţin şi să mă prezinţi unora dintre oamenii care se întreabă ce naiba caut eu aici?

Tyler încerca să se facă invizibil.

Detesta petrecerile mari. Erau prea mulţi oameni cu care să vorbească şi prea puţini care aveau ceva de spus.

Îşi calculase deja planul. O oră în cramă, o oră în casa principală.

După care putea să se strecoare afară, să plece acasă şi să se culce. În ceea ce-l privea pe el, muzica urla prea tare, crama era prea aglomerată, iar mâncarea cădea prea greu la stomac. Nu-i displăcea să se uite la oameni, mai ales când toţi erau dichisiţi şi lustruiţi şi încercau să arate mai grozav decât cei cu care stăteau de vorbă.

Parcă ar fi privit o piesă de teatru şi, atâta vreme cât putea sta la loc sigur, în public, era în stare să reziste un timp.

Urmărise mica scenă dintre Pilar şi Rene. Tyler ţinea destul de mult la Pilar ca să-şi sacrifice colţul, sărindu-i în ajutor, dacă n-ar fi fost deja lângă ea David Cutter.

Cutter îl irita din principiu, dar Tyler era nevoit să-i recunoască iuţeala. Mica sărutare a mâinii fusese o manevră inspirată, care păruse să-i enerveze pe Rene şi Avano.

Iar cuvintele pe care le rostise şterseseră cât ai clipi de pe mutra lui Avano zâmbetul ăla idiot.

Avano era un bou. Dar, îmboldit de Rene, putea fi un bou periculos. Dacă David putea să-l pună la punct, aproape că merita să-l aibă în tabăra lui.

Aproape.

— De ce stai aici, singur?

Tyler coborî privirea, încruntat, spre Maddy.

— Fiindcă nu-mi place aici.

— Şi ce? Eşti adult. Poţi să faci ce vrei.

— Mai gândeşte tu mult aşa, fetiţo, şi-o să ai o mare dezamăgire.

— Îţi place să faci pe nervosul.

— Nu, *sunt* nervos şi gata.

Dând din cap, Maddy îl privi cu buzele ţuguiate.

— Okay. Pot să beau şi eu o gură din vinul tău?

— Nu.

— În Europa, copiii sunt învăţaţi să aprecieze vinul.

O spusese pe un ton atât de măreţ, stând în faţa lui cu straturile ei de material negru şi ghetele urâte ca moartea, încât lui Tyler îi veni să râdă.

— Atunci, du-te în Europa. Pe-aici, se numeşte contribuţie la delincvenţă.

— Am fost în Europa, da' nu mi-o amintesc foarte bine. Am să mai merg. Poate-am să stau la Paris, o vreme. Vorbeam cu domnul Delvecchio, podgoreanul. Spunea că vinul e un miracol, dar de fapt nu e decât o reacţie chimică, aşa-i?

— Şi una, şi alta. Şi, în acelaşi timp, niciuna, nici cealaltă.

— Trebuie să fie. Voiam să fac un experiment şi m-am gândit că poate mă ajuţi tu.

Tyler clipi din ochi, privind-o pe fata drăguţă, îmbrăcată dizgraţios şi cu o minte atât de iscoditoare.

— Cum? De ce nu vorbeşti cu tatăl tău?

— Pentru că tu eşti cel care prepară vinul. Mă gândeam să iau nişte struguri, să-i pun într-un castron şi să văd ce se-ntâmplă. Aş mai lua un castron, de acelaşi gen şi cu aceeaşi cantitate de struguri, şi-acolo aş face diverse chestii. Chestii cum faceţi şi voi.

— Eu, strugurii din castroane îi mănânc.

Totuşi, îi captase interesul.

— Înţelegi, un castron l-aş lăsa în pace, miracolul domnului

Delvecchio. Pe celălalt l-aş prelucra, cu aditivi şi tot felul de tehnici. Ca să determin reacţia chimică. Pe urmă, aş vedea care-a ieşit mai bine.

— Chiar dacă foloseşti acelaşi soi de struguri, vor apărea diferenţe între teste.

— De ce?

— În perioada asta a anului, nu-i poţi obţine decât de la magazin. S-ar putea să nu fie culeşi din aceeaşi vie. Şi chiar dacă sunt, tot există mai multe variabile. Tipul de sol, fertilitatea, infiltrarea apei. Data culesului. Felul cum au fost culeşi. Mustul din fiecare castron va ieşi cu totul altfel, chiar dacă le-ai lăsa pe amândouă în pace.

— Ce-i ăla must?

— Sucul.

Vin la castron, îşi spuse Tyler. Interesant.

— Dar, dacă vrei să încerci, e mai bine să foloseşti castroane de lemn. Lemnul îi dă mustului un anumit caracter. Nu mult, dar totuşi.

— O reacţie chimică, zâmbi Maddy. Vezi? E ştiinţă, nu religie.

— Fetiţo. Vinul e ştiinţă, e religie şi mai mult decât atât.

Pe negândite, îi oferi paharul.

Maddy sorbi, delicat, privind în jur ca tatăl ei să nu fie prin apropiere. Îşi rostogoli experimental vinul pe limbă, înainte de a-l înghiţi.

— E destul de bun.

— Destul de bun?

Clătinând din cap, Tyler luă paharul înapoi.

— Ăsta-i Pinot Noir de soi ales. Numai un barbar l-ar numi „destul de bun“.

Fata zâmbi, fermecător, pentru că-l păcălise.

— Ai să-mi arăţi şi mie odată butoaiele alea mari de vin şi aparatele?

— Mda. Sigur.

— Domnul Delvecchio zice că vinul alb se face în inox, iar alea

roşii, în lemn. N-am apucat să-l întreb de ce. De ce?

Nu arăta drăguţ? îşi spuse Sophia.

Namila de MacMillan, adâncit în conversaţie serioasă cu Morticia în miniatură. Şi, dacă situaţia era aşa cum părea, se distra de minune.

— Sophia. Răpitoare ca întotdeauna.

— Jerry. Sărbători fericite, se aplecă ea să-l sărute pe obraji. Cum merg afacerile?

— Am avut un an trăsnet, o cuprinse Jeremy DeMorney pe după umeri, conducând-o printre grupurile din camera de degustare, spre bar. Şi mă aştept la încă unul. O păsărică mi-a spus că planifici o campanie de promovare extraordinară.

— Păsăricile astea ciripesc cam mult, nu? O şampanie, te rog, îi ceru ea barmanului, zâmbitoare. Alta din stol cânta că lansezi o marcă nouă. Pentru piaţa medie, cu clientelă americană.

— Trebuie să împuşte cineva păsăricile astea. Am văzut în *„Vino"* reclama la Cabernetul tău '84.

— O recoltă excelentă.

— Şi la licitaţie ţi-a mers bine. Ruşine să-ţi fie, Sophia, că m-ai ocolit când ai fost la New York. Ştiai doar că abia aşteptam să te văd.

— N-am avut încotro. Dar, cu următoarea ocazie, îţi promit.

— Contez pe asta.

Sophia ridică paharul şi sorbi.

Jerry era un bărbat atractiv, onctuos, aproape mătăsos. Câteva fire argintii la tâmple îi sporeau distincţia, iar uşoara brazdă din bărbie îi adăuga un plus de farmec.

Niciunul dintre ei nu aduse vorba despre tatăl ei, nici despre secretul cunoscut de toţi al infidelităţii soţiei lui Jerry. În schimb, menţineau relaţii prieteneşti, cu o undă de flirt.

Se înţelegeau foarte bine, după părerea Sophiei. Concurenţa dintre firmele Giambelli şi La Coeur era înverşunată, adesea înviorătoare. Iar Jeremy DeMorney nu se dădea înapoi de la nicio metodă, pentru a-şi forţa avantajul.

Îl admira pentru asta.

— Îţi promit chiar şi o cină, adăugă ea. Şi vin. Vin Giambelli-MacMillan. Vrem să bem ce e mai bun, în fond.

— Atunci, poate ar merge un brandy La Coeur, în apartamentul meu.

— Ei, da' ştiu că te pricepi să combini afacerile şi… afacerile.

— Eşti o femeie crudă, Sophia.

— Eşti un bărbat periculos, Jerry. Ce-ţi mai fac copiii?

— Copiii fac bine. I-a luat mama lor la San Moritz, de sărbători.

— Probabil ţi-e dor de ei.

— Desigur. Mă gândeam să mai stau o zi, două, în vale, înainte de a porni spre casă. Ce-ar fi să combinăm plăcerea şi plăcerea?

— E tentant, Jerry, dar nu-mi mai văd capul de treburi. Şi nu cred să mă mai liniştesc înainte de Anul Nou.

Zări o mişcare cu coada ochiului şi-şi văzu mama pornind spre toaletă. Cu Rene le câţiva paşi în urma ei.

— Şi, apropo de treburi, pe una o am de rezolvat chiar acum. Mă bucur că te-am văzut.

— Şi eu pe tine, răspunse Jerry, în timp ce Sophia îşi croia drum prin mulţime.

Mult mai mult avea să se bucure văzând-o ruinată – cu toată familia.

Grăbirea acestui lucru avea să fie o adevărată combinaţie de afaceri cu afaceri. Şi de plăcere cu plăcere.

Rene deschise uşa salonului pentru doamne, la câteva clipe după Pilar.

— Ai reuşit să cazi în picioare, este? întrebă ea, rezemându-se de uşă, ca să nu mai poată intra nimeni.

— Ai căpătat ce-ai dorit, Rene.

Deşi mâinile îi erau gata să tremure, Pilar îşi deschise poşeta şi scoase rujul.

— Nu văd de ce mai reprezint o problemă pentru tine.

— Fostele neveste sunt întotdeauna o problemă. Îţi spun un singur lucru, nu-ţi permit să mă suni, nici pe mine nici pe Tony, ca să-ţi descarci frustrările nevrotice.

— N-am sunat pe nimeni.

— Minţi. Şi mai eşti şi laşă. Acum te-ascunzi după David Cutter.

O apucă de mână, smucindu-i-o în sus, cu inelul în lumină.

— Ce-ai făcut ca să-l tapezi de chestia asta?

— Eu n-am nevoie să-mi cumpere bărbaţii bijuterii, Rene, nici altceva. Asta-i diferenţa esenţială între noi.

— Ba am să-ţi spun eu care-i diferenţa esenţială între noi. Eu alerg după ceea ce vreau, pe faţă. Dacă-ţi închipui c-am să-l lase pe Tony să zboare pentru că tu te-ai dus smiorcăind la ai tăi, te înşeli. N-o să-l daţi afară, nici voi şi nici David Cutter. Iar dacă-ncerci… gândeşte-te numai la toate informaţiile interesante pe care le-ar putea strecura concurenţei.

— Ameninţând familia şi firma nu asiguri viitorul lui Tony. Şi nici pe-al tău.

— Mai vedem noi. Acum sunt doamna Avano. Iar domnul şi doamna Avano vor fi alături de familie, şi de ceilalţi directori superiori, diseară la vilă. Sunt sigură că pe invitaţia noastră s-a strecurat o confuzie.

— Ai să te faci de râs, atâta tot, replică Pilar.

— Eu nu mă fac prea uşor de râs. Să ţii minte. Tony are o bucată din Giambelli, iar eu am o bucată din el. Sunt mai tânără decât tine, iar cu maică-ta nici nu mă compar. Când voi nu veţi mai fi, eu am să fiu tot aici.

— Serios?

Încet, calculat, Pilar se întoarse spre oglindă, începând să-şi rujeze buzele.

— Cât timp crezi că va trece până când Tony va începe să te înşele?

— N-ar îndrăzni.

Convinsă de propria ei putere, Rene zâmbi:

— Ştie că, dacă o face, îl omor. Eu nu-s o nevastă bleagă şi răbdătoare. Tony mi-a spus ce dezastru erai la pat. Facem un haz nemaipomenit pe chestia asta. Vrei să-ţi dau un sfat? Ca să nu-ţi scape Cutter, mai bine pasează-i-l fiică-tii. Îmi face impresia uneia care ştie cum să distreze bărbaţii.

Chiar în timp ce Pilar se răsucea, Sophia deschise uşa.

— Vai, ce distracţie! vorbiţi ca-ntre fete? Rene, cât curaj din partea ta, să-ţi dai cu movul ăsta pe la ochi, la culoarea ta de păr.

— Du-te-n pizda mă-tii, Sophia.

— Erudită ca-ntotdeauna. Mama, eşti chemată la vilă. Sunt sigură că Rene o să ne scuze. Are nevoie de spaţiu şi linişte, ca să-şi cârpească faţa.

— Dimpotrivă, vă las eu pe voi, ca s-o ţii pe maică-ta de mână până-i trece plânsul. N-am terminat, Pilar, adăugă Rene, deschizând uşa. Pe când tu, gata, eşti terminată.

— Amuzant, comentă Sophia, studiindu-i mamei sale faţa. Nu pari să izbucneşti în plâns.

— Nu, am terminat cu asta.

Pilar îşi lăsă rujul să cadă în poşetă şi o închise scurt.

— Sophia, iubito, tatăl tău s-a însurat cu ea azi.

— Of, la naiba…

Cu un oftat prelung, Sophia se apropie şi-şi îmbrăţişă mama, rezemându-şi capul pe umărul ei.

— Sărbători fericite.

CAPITOLUL 8

Sophia nu se grăbi. Trebuia să-şi prindă tatăl singur pentru a-i spune ce avea de spus, nu când Rene stătea agăţată de el ca iedera otrăvitoare pe trunchiul unui copac. Îşi impuse să fie calmă, matură şi limpede precum cristalul. Dacă îşi pierdea calmul, nu rezolva nimic. Când o zări pe Rene cu Jerry pe ringul de dans, acţionă.

Nu fu surprinsă să-şi vadă tatăl la o masă din colţ, flirtând cu Kris. O cam revolta, dar nu se mira că-i făcea ochi dulci altei femei chiar în ziua nunţii lui.

Când se apropie, însă, percepu semnalele subtile – o uşoară atingere, o privire promiţătoare – care-i spuneau că nu era doar un simplu flirt. Iar asta o surprinse într-adevăr.

Vasăzică, tatăl ei o înşela pe Rene cu Kris. Nu ştia care din trei era nătărăul cel mai mare şi, deocamdată, nici n-o interesa.

— Kris, îmi pare său că vă deranjez din momentul ăsta de tandreţe, dar am ceva de vorbit cu tatăl meu. Între patru ochi.

— Şi eu mă bucur că te văd, se ridică în picioare Kris. Este atâta timp de când nu te-ai mai deranjat să treci pe la birou, că aproape am uitat cum arăţi.

— Nu cred că am să-ţi dau ţie socoteală, dar voi avea grijă să trimit o poză.

— Ei, prinţeso… începu Tony.

— Nu forţa lucrurile.

Sophia vorbea calm, încet, dar cu o expresie care-l făcu pe tatăl ei să închidă gura, înroşindu-se la faţă.

— Hai să punem totul pe seama nebuniei de Crăciun. Kris, cu tine voi avea o discuţie în biroul meu, când o să-mi permită programul.

Pentru seara asta, să lăsăm afacerile în favoarea problemelor personale. Poţi considera că ai noroc că te-am văzut eu înaintea lui Rene. Şi-acum, am de vorbit cu tatăl meu afaceri de familie.

— Cu tine la cârmă, familia asta n-o să mai facă mult timp afaceri.

Cu o mişcare calculată, Kris îşi plimbă un deget peste dosul mâinii lui Tony.

— Mai târziu, murmură ea şi se îndepărtă.

— Sophia, ţi-ai făcut o impresie complet greşită. Kris şi cu mine beam un pahar împreună, doar, ca oamenii civilizaţi…

— Pe-astea păstrează-le pentru Rene. Eu te cunosc de mai mult timp. De suficient timp ca să mă doară-n cot de piţipoancele tale. Te rog să nu mă întrerupi, i-o reteză ea, nelăsându-l să protesteze. Nu va dura mult. Am auzit că se cuvine să te felicit. Sau, dacă nu se cuvine, măcar bunele maniere elementare mă obligă. Aşa că, na-ţi felicitările mele şi bagă-ţi-le-n cur.

— Haide, Sophia, se ridică el, dând s-o apuce de mână, dar Sophia şi-o smuci la distanţă. Ştiu că nu-ţi place Rene, dar…

— De Rene mi se rupe fix în paişpe şi, pe moment, e valabil şi pentru tine.

Tony păru sincer surprins, sincer lezat. Sophia se întrebă dacă nu cumva îşi exersa expresia în oglinda de bărbierit.

— Nu vorbeşti serios. Îmi pare rău că eşti supărată.

— Ba nu-ţi pare deloc. Îţi pare rău doar că te-am încolţit. Azi te-ai căsătorit, şi mie nici nu te-ai deranjat să-mi spui. Asta-i una la mână.

— Prinţeso, a fost o ceremonie mică, simplă. Nici Rene şi nici eu n-am…

— Taci şi-ascultă.

Răspunsul lui fusese prompt şi firesc, dar Sophia ştia adevărul.

Nici nu se gândise s-o anunţe.

— Ai venit la o petrecere de familie – şi, sub pretextul afacerilor, asta este o petrecere de familie – făcând paradă cu noua ta nevastă şi cu alta pe lângă ea, pentru siguranţă. Nesimţirea e destul de mare, dar creşte şi mai mult de vreme ce n-ai avut bunul simţ să-i spui mai

întâi mamei despre căsătorie. Asta-i a doua la mână.

Ridicase vocea, suficient pentru a face să se întoarcă spre ei câteva capete.

Stânjenit, Tony se apropie de ea, apucând-o de braţ cu blândeţe.

— Hai mai bine afară şi-am să-ţi explic. Nu e cazul să cauzăm scene aici.

— Ba este. Am toate motivele. Încerc cu disperare să rezist ispitei de a o face. Fiindcă tocmai ăsta-i pontul, nenorocitule. Ai împins-o pe aia în faţa mamei.

Pierzându-şi complet calmul, îl împunse pieptul cu un deget.

— Ai lăsat-o pe Rene s-o încolţească, să-şi verse pe ea tot veninul, să facă scene şi s-o facă să sufere, în timp ce tu stăteai aici cu balele curgându-ţi după alta – una destul de tânără ca să-ţi fie fiică, dacă mai ţii minte că ai una. Şi cu asta, sunt trei la mână, fir-ai tu al dracului să fii! Trei, şi ai zburat. Să nu te mai apropii de ea, şi nici de mine. Ţine distanţa, şi vezi ca şi *nevastă-ta* să facă la fel. Că de nu, am eu grijă s-o păţiţi, îţi dau cuvântul meu, o s-o păţiţi urât de tot.

Înainte de Tony să-şi revină, se răsuci în loc, tocmai la timp pentru a observa zâmbetul ironic de pe faţa lui Kris. Făcu un pas spre ea, nu prea sigură ce avea de gând. În clipă următoare, fu prinsă de braţ şi trasă în mulţime.

— Proastă inspiraţie, spuse încet Tyler, în timp ce-şi muta mâna de pe braţul pe talia ei, ca s-o ţină lângă el. Foarte proastă, să omori angajaţii la bairamul de Crăciun al firmei. Hai afară.

— Nu vreau afară.

— Trebuie. E frig. Ai să te răcoreşti. Până acum, ai distrat doar câţiva oameni care erau destul de aproape ca să te audă cum îl ciuruiai pe Avano. Şi l-ai ciuruit frumos, apropo. Dar, cu aburii care-ţi ies pe urechi, până la urmă ai să dai un spectacol pentru toată lumea.

Aproape că o împinse pe uşă afară.

— Nu mă mai împinge şi nu mă mai trage. Nu-mi place să fiu bruscată, se smulse Sophia, răsucindu-se, gata-gata să-l pocnească.

— Hai, dă. Primul pumn e gratis. După aia, dau şi eu.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră, inspiră din nou, în timp ce continua să-l sfâşie din priviri. Tyler o găsea scandaloasă şi magnifică.

— Ţine-o tot aşa, o încurajă el. Încă două, trei guri de aer, şi vei putea să vezi prin sângele care-ţi înceţoşează ochii.

— Ticălosul. Puţin îmi pasă şi de el, şi de Kris, chiar dacă asta complică într-adevăr lucrurile în sectorul meu. Dar a rănit-o pe mama.

— Se descurcă ea, Sophia. O să fie bine.

Tyler îşi înfundă mâinile în buzunare, înainte de a ceda imboldului de a o mângâia. Arăta atât de nefericită. Văzând că începea să tremure, îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri.

— Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

— Mhm. Şi altceva?

— Cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai scos de-acolo până nu mă repezeam în spectatori.

— Dacă te referi la Kris, nu mi s-a părut o simplă spectatoare. Mai mult operatoare. Oricum, nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

Sophia se întoarse, pentru a vedea pe chipul lui că începea să se simtă jenat. Înduioşată, se ridică pe vârfuri, sărutându-l uşor pe obraz.

— Totuşi, îţi mulţumesc. N-am strigat, nu-i aşa? Când îmi vin dracii, nu mai ştiu ce fac.

— Nu prea, iar formaţia cânta tare.

— Ei, tot e ceva. Şi cu asta, cred că mi-am terminat treaba aici. Mă conduci până la vilă? Ca să fii sigur că nu mai fac o criză.

— Cred că da. Să-ţi aduc haina?

— Nu e nevoie, zâmbi Sophia, strângându-şi mai tare pe trup sacoul lui. O am pe a ta.

Grădinile vilei scânteiau în mii de lumini. Terasele încălzite erau decorate cu flori şi copaci ornamentali. Mesele grupate invitau

oaspeţii să se răspândească sub lumina stelelor, savurând noaptea şi muzica din sala de bal.

Pilar profită de ocazie ca să stea un moment la aer înainte de a intra să-şi facă datoria şi faţă de oaspeţii din casă. Se gândea să strecoare o ţigară de urgenţă.

— Te scunzi?

Tresări, în colţul întunecos unde stătea, apoi se relaxă, văzând că era tatăl ei vitreg.

— M-ai prins.

— Şi eu mă ascundeam.

Cu o mişcare exagerată, Eli îşi lungi gâtul, privind în jur, apoi şopti:

— Ai?

Râsul îi dădea o senzaţie minunată.

— Numai una, şopti şi ea. Putem s-o poştim.

— Aprinde-o, colega. Mama ta e ocupată. Avem timp destul să tragem una mică.

Pilar aprinse ţigara şi începură să şi-o treacă de la unul la altul, amical, conspirativ.

— E o petrecere reuşită.

— Ca întotdeauna.

Cu regret pentru amândoi, Eli strivi chiştocul ţigării.

— Anul ăsta, tu, mama ta şi Sophia v-aţi întrecut pe voi înşivă. Sper că Tereza ţi-a spus cât admirăm eforturile pe care le-ai făcut pentru evenimentul ăsta.

— Mi-a spus. În felul ei.

— Atunci, lasă-mă să-ţi mulţumesc şi eu, într-al meu.

O cuprinse cu braţele, pornind cu ea în pas de dans.

— O femeie drăguţă nu trebuie să rămână niciodată fără partener.

— O, Eli, îşi lăsă Pilar capul pe umărul lui. Ce m-aş face eu fără tine? Sunt într-un hal fără de hal.

— Nu tu. Pilar, când m-am însurat cu mama ta, erai femeie în toată firea, cu copil. Am încercat să nu mă amestec în viaţa ta.

— Ştiu.

— O face destul Tereza pentru amândoi, continuă el, smulgându-i un chicotit. Oricum, voi spune ce am pe suflet. Niciodată n-a fost destul de bun pentru tine.

— Eli…

— Şi nici n-ar fi putut să fie. Ţi-ai irosit o groază de ani cu Tony Avano, dar ai reuşit să te alegi cu o fiică minunată. Preţuieşte-o şi nu-ţi consuma restul vieţii întrebându-te de ce n-a mers.

— S-a căsătorit cu Rene. Aşa, simplu.

— Cu atât mai bine.

Când Pilar se retrase scurt, să-l privească, Eli dădu din cap:

— Pentru tine, pentru Sophia, pentru toată lumea. Se potrivesc unul cu altul, aşa cum sunt. Iar căsnicia lor nu face decât să-l îndepărteze şi mai mult de viaţa ta. Dacă era după mine, ar fi zburat şi din firmă. De tot. Şi cred că asta o să se şi întâmple, în următorul an.

— E bun pe meserie.

— Alţii vor fi la fel de buni, şi n-au să-mi cauzeze indigestii. Mama ta are motivele ei de a-l păstra. Dar motivele astea nu mai sunt la fel de importante ca altădată. Lasă-l în pace, o sărută el pe frunte. Sau înoată, sau se-neacă. Oricum, nu mai e problema ta.

Gura lui Tony, care asculta de pe terasa de jos, se înăspri. Încă îl mai ustura atacul din partea fiicei lui, pe care-l considera complet nedrept şi nepotrivit. Îl putuse trata cu nepăsare, dar atunci fusese în public. În public, la o petrecere de afaceri.

Şi nu fusese vorba de afaceri.

Nu credea cu adevărat că familia Giambelli avea să-l dea afară. Dar urmau să-i îngreuneze viaţa.

Îl credeau prost, neatent. Dar se înşelau. Avea deja un plan ca să-şi asigure garanţiile financiare. Dumnezeu îi era martor câtă nevoie de bani avea, şi-ncă de cât mai mulţi. Rene îi secătuia deja toate resursele.

Sigur că fusese neinspirat să se încurce cu Kris. Se străduia să

rupă legătura, delicat. Până acum, fusese puţin mai problematic decât se aşteptase. Era chiar măgulitor că o tînără fermecătoare ca ea era atât de ataşată de el. Şi furioasă, îşi amintea, destul de furioasă pentru a-i telefona lui Rene în toiul nopţii.

Totuşi, o rezolvase şi pe asta. Rene crezuse că era Pilar, iar el n-o corectase. De ce-ar fi făcut-o? Sorbi din vin şi, conform obiceiului său, începu să-şi alunge din minte necazurile înainte de a apuca să prindă rădăcini.

Cu Kris se descurca bine.

Promisiunea de a o ajuta să treacă în locul Sophiei o potolise, la fel cum şi câte un cadou drăguţ o potolea, în general, pe Rene.

Totul era să cunoşti slăbiciunile prăzii.

Şi, cunoscându-le, folosindu-le, să menţii starea de fapt.

Intenţiona să-şi trăiască în continuare viaţa aşa cum considera că merita. Era timpul să-şi mai mulgă sursele, puţin de ici, puţin de colo. Şi să privească spre viitor.

Sophia umbla prin cercul prietenilor, străduindu-se s-o evite pe Gina. Femeia aia devenea mai mult decât o pacoste. Urcase până la nivelul penibilului. Nu numai că era îmbrăcată într-un cort roşu cu douăzeci şi cinci de kile de paiete, ca un pom de Crăciun, dar mai avea şi grijă să le trâncănească tuturor celor pe care-i putea încolţi despre deşteptăciunea lui bărbatu-său.

Don, observă Sophia, se ţinea pe lângă bar. Era pe jumătate beat şi încerca să devină invizibil.

— Mama ta e bine?

Sophia se opri să-i zâmbească lui Helen.

— Ultima dată când am văzut-o, da. Bună, unchiule James, se întoarse ea spre soţul lui Helen, îmbrăţişându-l cu putere. James Moore era unul dintre elementele constante ale vieţii ei şi, adeseori, îi fusese un tată mai apropiat decât cel real.

Se lăsase să se buhăiască, pierduse mai mult păr decât păstrase, dar înapoia ochelarilor cu rame de argint ochii lui verzi licăreau

poznaşi. Arăta ca unchiul favorit tipic şi era unul dintre cei mai buni şi mai vicleni avocaţi de drept penal din California.

— Cea mai drăguţă fată din cameră, nu-i aşa, Helen?

— Întotdeauna.

— N-ai mâi trecut pe la mine de săptămâni de zile.

— Am să mă compensez, îi dărui ea un al doilea sărut pe obraz. *La Signora* mi-a dat de lucru.

— Am auzit. Ţi-am adus un cadou.

— Mor după cadouri. Dă-ncoa'!

— E acolo, se distrează cu roşcata aia.

Sophia întoarse capul şi scoase un scurt chiot de plăcere, când îl zări pe Lincoln Moore.

— Credeam că Linc e tot la Sacramento.

— O să-ţi povestească el. Hai, du-te. Şi, de data asta, convinge-l să te ia de nevastă.

— James, arcui Helen o sprânceană. Noi mergem s-o căutăm pe Pilar. Fugi şi distrează-te.

Lincoln Moore era înalt, brunet şi chipeş. Mai era şi cel mai apropiat înlocuitor de frate al Sophiei. În diverse momente din viaţa lor, profitaseră de cele două luni avans ale ei – amândoi.

Prietenia mamelor lor îi ajutase să crească împreună. Din acest motiv, niciunul dintre ei nu se simţise vreodată singur la părinţi.

Sophia veni în spatele lui, îl luă de un braţ şi o întrebă pe roşcată:

— Ăsta se dă la tine?

— Sophia!

Râzând, Lincoln o luă în braţe, învârtind-o prin aer.

— Înlocuitoarea mea de soră, îi spuse el roşcovanei. Sophia Giambelli, Andrea Wainwright. Partenera mea. Fii drăguţă cu ea.

— Andrea, îi întinse Sophia mâna. O să vorbim.

— Ba n-o să vorbiţi nimic. Numai minciuni spune despre mine. E hobby-ul ei.

— Mă bucur să te cunosc. Linc mi-a spus multe despre tine.

— Şi el minte. Aţi venit amândoi de la Sacramento?

— Nu, de fapt, eu sunt internă la Saint Francis, fac prin rotaţie la urgenţă.

— Accident la baschet, ridică Lincoln mâna dreaptă, arătându-i atela de pe degetul arătător. Dislocat la o încercare de blocaj. Andy i-a aruncat o privire şi mi l-a dres. Atunci mi-a căzut cu tronc.

— De fapt, el mi-a căzut mie cu tronc, înainte să-l dreg. Dar, de vreme ce nu i-am putut disloca şi celelalte degete, uite-mă aici. Şi e o petrecere extraordinară.

— Locuiesc din nou în San Francisco, îi spuse Linc Sophiei. M-am hotărât să primesc oferta lui taică-meu, un post la firma lui. Vreau să adun puţină experienţă din avocatură, înainte de-a mă adânci prea mult în politică. Sunt un funcționar strălucit – mă rog, nu tocmai strălucit, dar o să-mi asigure ceea ce mi-e necesar până intru în barou.

— Excelent! Linc, e fabulos. Ştiu că părinţii tăi sunt fericiţi să te aibă din nou acasă. O să ne găsim timp ca să deşertăm sacii, okay?

— Categoric. Am auzit că-n momentul de faţă nu-ţi mai vezi capul de treburi.

— Pentru tine, niciodată nu-s prea multe. Când dai examenul la barou?

— Luna viitoare.

— E foarte bun, să ştii, îi spuse Sophia lui Andy. Poate fi un adevărat cui în capul omului.

— Nu-ncepe, Sophia.

— Distracţie plăcută.

Îl zări pe Tyler intrând, cu o expresie nefericită.

— Mă cheamă datoria. Să n-o ştergeţi fără să vorbiţi şi cu mama. Ştii că moare după tine. Numai Dumnezeu o fi ştiind de ce.

— Îţi promit Şi-am să te sun.

— Fă bine. Încântată de cunoştinţă, Andrea.

— Şi eu.

Andy ridică privirea spre Linc:

— Deci, eşti chiar atât de bun?

— Mda. Un blestem pe capul meu.

Şi, zâmbind, o trase pe ringul de dans.

— Zâmbeşte, MacMillan.

Tyler o privi pe Sophia.

— De ce?

— Fiindcă ai să dansezi cu mine.

— De ce? repetă el.

Îşi stăpâni un oftat, când Sophia îl luă de mână.

— Scuză-mă. Am stat prea mult cu Maddy Cutter. Fata asta nu mai încetează cu întrebările.

— Păreaţi să vă înţelegeţi. Am dansa mai bine dacă chiar m-ai atinge.

— Ai dreptate, îi puse el o mână pe talie. E o puştoaică interesantă, şi isteaţă. L-ai văzut pe bunicul meu?

— De câtva timp, nu. De ce?

— Vreau să vorbesc cu el şi cu *La Signora.* Pe urmă, cred că am terminat aici şi pot să mă duc acasă.

— Nu suporţi petrecerile. Trăieşte şi tu, Ty. E Crăciunul.

— Încă nu e. Şi mai am o mulţime de treburi până la Crăciun, şi după.

— Auzi, îl trase Sophia de păr, ca să nu se mai tot uite prin mulţime, privind-o în schimb pe ea. În seara asta n-ai nicio treabă de făcut, şi încă îţi mai sunt datoare că mi-ai sărit în ajutor.

— Nu tu erai în pericol. Ceilalţi erau.

Tyler nu avea nevoie de recunoştinţă, ci de distanţă. O distanţă cât mai sigură. Sophia era întotdeauna periculoasă, dar lipită de trupul unui bărbat devenea mortală.

— Şi am nişte diagrame şi grafice peste care vreau să mă uit. Ce-ai găsit de râs? întrebă el, când o văzu chicotind.

— Mă întrebam cum ar fi dacă te-ai destinde vreodată. Pariez că eşti un nebunatic, MacMillan.

— Mă mai destind şi eu, mormăi el.

— Spune-mi ceva, îşi plimbă Sophia degetele peste ceafa lui, distrându-se cu fulgerul de iritare din ochii aceia albaştri. Ceva care să n-aibă legătură cu vinul sau cu munca.

— Altceva, ce-ar mai fi?

— Artă, literatură, o întâmplare amuzantă din copilărie, o dorinţă sau o fantezie secretă.

— Fantezia mea actuală e să scap de-aici.

— Mai străduieşte-te. Hai, încearcă. Primul lucru care-ţi trece prin cap.

— Să smulg rochia asta de pe tine şi să văd dacă ai acelaşi gust ca mirosul.

Aşteptă o clipă.

— Bun, cu asta ţi-am închis gura.

— Numai momentan, pentru că îmi studiez propria reacţie. Constat că imaginea mă intrigă mult mai mult decât mă aşteptam.

Îşi lăsă capul pe spate, pentru a-i studia faţa.

Da, îi plăceau ochii lui, mai ales acum, când aruncau scântei fierbinţi.

— Oare de ce?

— Am răspuns la destule întrebări pentru o singură seară.

Tyler dădu să se retragă, dar Sophia îl apucă strâns de umăr.

— Ce-ar fi să ne onorăm îndatoririle aici, apoi să mergem la tine?

— Ţi-e chiar aşa de uşor?

— Poate fi.

— Nu şi pentru mime, dar îţi mulţumesc oricum.

Tonul lui deveni nepăsător şi rece, în timp ce privea iar prin jur.

— Dar aş spune că ai destule alte variante pe-aici, dacă te interesează o aventură de-o noapte. Mă duc acasă.

Şi se îndepărtă. Sophia avu nevoie de aproape zece secunde pentru ca să-şi recapete respiraţia, şi încă trei până când furia începu s-o ardă pe gât. Răgazul îi permise lui Tyler să iasă din cameră şi să coboare primul tronson al scării, înainte de ea să-l ajungă din urmă.

— Ba s-o crezi tu! şuieră Sophia printre dinţi, depăşindu-l. Intră

aici.

Îl împinse în salonul de familie şi trânti uşile pliante.

— *Cazzo! Culo!* Nesimţitule.

Chiar şi acum, vocea îi era scăzută, controlată. Tyler nu avea de unde şti ce efort o costa.

— Ai dreptate, o întrerupse el, înainte de a apuca să se descarce complet. A fost o mitocănie şi te rog să mă scuzi.

Scuzele lui, prezentate calm, îi transformară enervarea în lacrimi, dar Sophia şi le stăpâni, printr-un efort de voinţă.

— După părerea ta, sunt o târfă, fiindcă mă gândesc la sex la fel ca un bărbat.

— Nu-i adevărat, Iisuse.

Nu voise să spună asta, ci numai să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Şi-apoi, să scape naibii cât mai repede.

— Nici nu ştiu ce să mai cred.

— Ar fi perfect, nu-i aşa, dacă m-aş preface nehotărâtă, dacă te-aş lăsa să mă seduci. Dar eu, fiindcă sunt sinceră, sunt şi ieftină.

— Nu.

O apucă de braţe, sperând ca acest gest să-i calmeze pe amândoi.

— M-ai pus pe jăratic. Întotdeauna ai efectul ăsta. Nu trebuia să spun ce-am spus. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge.

— N-am să plâng.

— Perfect. Okay. Ascultă, eşti frumoasă, trăsnet, şi nu eşti de nasul meu. Am reuşit să-mi ţin mâinile-acasă până acum şi-am să mi le ţin şi de-acum încolo.

— În momentul de faţă, ţi le ţii pe mine.

— Scuză-mă, şi le lăsă el să cadă pe lângă trup. Te rog să mă scuzi.

— Vrei să zici că din laşitate m-ai insultat?

— Ascultă, Sophia. Mă duc acasă şi-mi bag capul sub robinetul cu apă rece. Mâine ne apucăm din nou de treabă şi uităm tot ce s-a-ntâmplat.

— N-aş crede. Te pun pe jar, zici?

— Iar reacţia ta a fost să-mi dai o palmă.

— A fost o reacţie greşită. Am spus că-mi pare rău.

— Nu-i de-ajuns. Încearcă acum.

Înainte ca Tyler să facă vreo mişcare, se prăvăli peste el. Nu-i mai rămânea decât să reacţioneze. Gura ei era fierbinte, gingaşă şi foarte iscusită. I-o devora cu ferocitate. Trupul ei era lasciv, fin şi cât se poate de feminin. Se îndesa intim într-al lui.

În mintea lui Tyler se căscă un gol. Abia mai târziu avea să-şi dea seama – i se rupsese filmul complet, lăsându-l fără nicio pavăză în faţa acelui salt de panteră al excitaţiei. Sophia avea acelaşi gust cu mirosul; măcar atâta lucru aflase.

Neguroasă, periculoasă şi femeie. O smucise spre el înainte de a se putea opri, răspunse la muşcătura tăioasă a dinţilor chiar în timp ce tot organismul îi intra în turaţie maximă.

Sophia stătea înfăşurată peste el, ca o viţă exotică, sugrumătoare – iar peste o clipă, Tyler se simţi eliberat, cu ţeasta golită complet de sânge.

— Şi-acum, descurcă-te.

Sophia îşi trecu un deget peste buza de jos, apoi se întoarse să deschidă din nou uşile. Apoi, îi văzu expresia şocată. Înainte de a schiţa vreun gest, Sophia îl îmbrânci în lături, repezindu-se spre masa din mijlocul camerei.

— *Dio! Madonna,* cine să facă una ca asta?

Abia atunci văzu şi el – cei trei îngeri Giambelli. Pe feţele lor sculptate se prelingeau şiroaie roşii, ca sângele din nişte tăieturi. Fiecare avea scris pe piept, cu aceeaşi culoare violentă, câte un mesaj obscen.

CURVA 1
CURVA 2
CURVA 3

— Stai jos, Sophia. Îi iau de-aici până nu-i vede mama sau bunica ta. Îi duc acasă şi-i spăl.

— Lasă că-i spăl eu. Cred că e lac de unghii. O poznă de fetişcană răutăcioasă, spuse ea încet.

Nervii nu i-ar fi folosit la nimic, iar tristeţea îi îneca furia.

— Rene, cred. Sau Kris. În clipa asta, amândouă le urăsc pe femeile din familia Giambelli.

— Lasă-mă să rezolv eu, îi puse el mâinile pe umeri. Cine a făcut-o a vrut să lovească în tine. Pot să-i spăl şi să-i pun la loc înainte să observe cineva.

Tonul lui era atât de blând şi răbdător, încât Sophia oftă.

— Trebuie s-o fac eu. Şi am nevoie să mai fiu furioasă pe tine încă puţin timp. Aşa că dă-te la o parte.

Tyler îi dădu drumul dar, după ce ieşi, se întoarse şi urcă scara de piatră, spre sala de bal.

Avea să mai stea un timp. Numai ca să se asigure că-n noaptea aceea nu era lovit şi altcineva, pe lângă îngerii de lemn.

În camera ei, Sophia spălă cu grijă statuile.

Într-adevăr, erau mânjite cu lac roşu de unghii. Un act de vandalism meschin şi urât, dar fără efecte permanente.

„Nu poţi distruge atât de uşor nişte Giambelli“, reflectă ea. „Suntem destul de duri.“

Destul de duri ca să ignore răutatea faptei, lăsând-o pe autoare dezamăgită.

Duse îngerii înapoi la parter, îi puse la loc şi constată că această acţiune simplă o calmase pe dată. Îi era mult mai uşor decât să se calmeze după cele întâmplate între ea şi Tyler.

Cretinul, îşi spuse, apropiindu-se de o oglindă antică pentru a-şi retuşa pudra. Cretinul ştia să sărute, când îşi dădea silinţa, dar tot cretin rămânea.

Spera să sufere. Spera să-l treacă toate sudorile, până dimineaţa.

Dacă a doua zi arăta nedormit şi amărât, putea, putea numai, să-i dea drumul din cârlig.

Dar, în fond…

Se privi în oglindă, în timp ce-şi trecea un deget peste buze. Îşi coborî mâna repede, să-şi ia rujul, când uşile se deschiseră.

— Sophia.

— *Nonna.*

Privi spre cei trei îngeri. Totul era în regulă.

— Mă aranjam doar. Vin imediat.

Tereza închise uşile în urma ei.

— Te-am văzut luându-te de Tyler.

— Mmm… se mulţumi Sophia să murmure, rujându-se.

— Credeai că, dacă sunt bătrână, nu-ţi mai recunosc expresia din ochi?

— Şi ce expresie era, *Nonna?*

— Sânge aprins.

Sophia ridică din umeri, astupând tubul de ruj.

— Ne-am certat.

— Certurile nu-ţi cer să-ţi refaci rujul.

Râzând, Sophia se întoarse:

— Ce ochi ageri ai, bunico. Ne-am certat într-adevăr, şi am rezolvat-o în felul meu. E şi legal, şi moral să-l sărut pe Ty, *Nonna.* Nu suntem rude de sânge.

— Ţin la tine, Sophia. Şi ţin şi la Tyler.

Sophia se mai îmbună. Tereza rostea rareori asemenea cuvinte.

— Ştiu.

— Nu v-am pus să lucraţi împreună ca să vă loviţi unul pe altul.

— Atunci, de ce ne-ai pus împreună?

— Pentru binele familiei. Sângele aprins poate tulbura judecata. E un an hotărâtor şi, încă dinainte de a începe, avem frământări. Eşti o tânără frumoasă.

— Unii zic că semăn cu bunica mea.

Tereza îşi îngădui un uşor surâs. Privi şi ea spre cele trei sculpturi şi ochii i se îmblânziră.

— Poate, puţin. Dar ai moştenit mai mult de la bunicul tău. Era frumos ca un tablou. M-am măritat din datorie, dar nu mi-a fost

greu. Şi era bun. Frumuseţea e o armă, *cara.* Ia seama cum o foloseşti, pentru că, fără bunătate, se întoarce asupra ta.

Sophia se aşeză.

— Sunt… dură, *Nonna*?

— Da.

Bătrâna întinse mâna, atingând-o uşor pe a Sophiei.

— Asta nu-i rău. O femeie moale se lasă modelată prea uşor şi e rănită la fel de uşor. Mama ta a păţit şi una, şi alta. E fiica mea, Sophia, adăugă, când Sophia deveni ţeapănă. Voi spune ce am pe suflet. Tu nu eşti moale şi faci ce ştii tu. Sunt mulţumită de tine. Nu spun decât că, dacă nu ai grijă, duritatea poate deveni casantă. Ai grijă ce faci.

— Eşti mulţumită de mine, *Nonna,* fiindcă făcând ceea ce ştiu eu, fac şi ce vrei tu?

— Poate. Eşti o Giambelli. Sângele apă nu se face.

— Sunt şi o Avano.

Tereza înclină din cap, iar vocea îi deveni aprigă.

— Şi eşti dovada vie, nu-i aşa, care linie e mai puternică? Tatăl tău e în tine. Este un om viclean, iar tu poţi fi de asemenea vicleană. E ambiţios, cum eşti şi tu. Dar slăbiciunile lui nu ţi s-au transmis niciodată. Lipsa de inimă l-a distrus, ca şi lipsa curajului. Tu ai şi inimă, şi curaj, aşa că poţi fi dură fără să te spargi.

— Ştiu că-l urăşti, spuse încet Sophia. În seara asta, şi eu îl urăsc.

— „Ură“ e un cuvânt cam tare. Nu trebuie să-l foloseşti la adresa tatălui tău, orice-ar fi, orice-ar face. Eu nu-l urăsc pe Anthony Avano.

Se ridică din nou în picioare.

— Acum, nu mai simt nimic pentru el. Din partea mea, a ales. Ne vom confrunta pentru o ultimă oară, după care nu va mai exista pentru mine.

— Vrei să spui că-l pui pe liber.

— El a ales, repetă Tereza. Acum, va suporta consecinţele. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Ridică o mână.

— Haide, trebuie să fii prezentă la petrecere. O vom găsi pe mama ta şi le arătăm tuturor trei generaţii de femei Giambelli.

Era foarte târziu, când Tony intră în apartament. Se întrebă dacă mai ştia cineva că avea cheia, după atâta timp.

Îşi adusese propria sticlă de vin, aleasă din beciul lui personal.

Barolo-ul avea să menţină situaţia civilizată.

Discuţiile de afaceri, căci cuvântul „şantaj" nici nu-i trecea prin minte, trebuiau să se desfăşoare întotdeauna civilizat.

Destupă sticla în bucătărie, o lăsă pe bufet pentru ca vinul să respire şi alese două pahare. Negăsind fructe proaspete în frigider, se mulţumi cu o roată de brânză Brie.

Chiar şi la ora trei dimineaţa, prezentarea era importantă.

Era un noroc că stabilise întâlnirea atât de târziu. Îi luase ceva timp, până s-o calmeze pe Rene.

O oră întreagă îl bătuse la cap, chiar şi după întoarcerea în oraş, în legătură cu familia Giambelli, cu felul cum o tratau, pe ea şi viitorul lui în firmă. Şi banii.

Banii erau principalul, fireşte.

Nu putea s-o acuze pentru asta.

Stilul lor de viaţă necesita bani mulţi.

Spre deosebire de Pilar, Rene nu aducea pe masă fonduri nelimitate.

Şi, tot spre deosebire de Pilar, toca banii de parcă ar fi fost demodat să-i aibă în buzunar.

Oricum, avea să aplice o metodă simplă şi civilizată pentru a îmbogăţi sursa.

Familia Giambelli intenţiona să-l dea afară.

Acum era sigur. Nici Pilar şi nici Sophia n-aveau să-i ţină partea. Ştiuse că aceasta era o posibilitate, dar preferase s-o ignore.

Sau, mai bine-zis, îi permisese lui Rene să-l împingă în colţul ringului.

Dar avea mai multe posibilităţi.

Chiar foarte multe. Dintre care prima urma să sosească din clipă-n clipă.

Prima tranzacţie avea să fie o acţiune de temporizare, ca să câştige timp.

Mai existau şi alte căi, care puteau fi extinse, la nevoie. Avea relaţii, avea perspective.

Terezei Giambelli avea să-i pară foarte rău că-l subestimase. Multor oameni urma să le pară rău.

În cele din urmă, avea să cadă în picioare, ca întotdeauna. Nu se îndoia.

Bătaia în uşă îl făcu să zâmbească.

Turnă două pahare de vin, le puse pe o tavă, cu sticla, brânza şi nişte crochete.

Duse tava pe masa de cafea din living.

Îşi trase manşetele, îşi netezi părul şi porni spre uşă, gata să înceapă negocierile.

PARTEA A DOUA

CREŞTEREA

Nu a avea şi a adăsta, ci a creşte şi a deveni este caracterul perfecţiunii, aşa cum o concepe cultura.

MATTHEW ARNOLD

CAPITOLUL 9

— Nu înțeleg de ce-a trebuit să ne întoarcem aici.

— Fiindcă mai am nevoie de câteva lucruri.

Ar fi putut să amâne, recunoscu Sophia în sinea ei. Dar nu avea niciun motiv de a irosi un drum la San Francisco fără să treacă şi prin apartamentul ei.

Nu i se făcuse milă de Tyler şi venise cu S.U.V.-ul lui Eli, în locul B.M.W.ului ei decapotabil?

— Ascultă, continuă ea, ţi-am explicat că la început va trebui să verific birourile. Kris va continua să se împotrivească noului sistem, în mod sigur. Trebuie să ne vadă împreună, ca o echipă.

— Halal echipă.

— Am să mă descurc eu.

Introduse maşina în parcare şi trase frâna.

— Cred că l-am putea numi un armistiţiu de sărbători. Pe moment, Ty, pur şi simplu nu am timp să mă cert cu tine.

Coborî, trânti portiera şi-şi îndesă cheile în servietă.

— Care-i problema?

— N-am nicio problemă. Tu eşti problema.

Tyler ocoli până lângă ea şi se rezemă de aripa maşinii. Era nervoasă de două zile. Timp suficient pentru oricine ca să fiarbă în suc propriu.

Nu credea că era din cauza incidentului de la petrecerea de Crăciun. De-acolo, Sophia ieşise în avantaj.

— Echipă, ţii minte? Mai eşti supărată din cauza îngerilor?

— Nu. M-am ocupat de ei, nu? Sunt ca şi noi.

— Mda, te-ai ocupat. Ai dreptate. Atunci, care-i problema?

— Vrei să ştii care-i problema? Perfect. Nu suport să mă scol cu noaptea-n cap în fiecare zi şi să mă trambalez prin vie pe frigul ăsta. Dar o fac. După care, mă-ntorc la munca pe care am învăţat-o. Dar sunt obligată să fac naveta între vilă şi sediul de-aici, unde am o comandantă secundă care nu numai că s-a culcat cu taică-meu, ci mai e şi gata să se revolte.

— Concediaz-o.

— Da, asta ar fi o idee, îşi ciocăni ea tâmpla cu degetul, sarcastică. Mă mir cum de nu mi-a trecut prin minte. Poate fiindcă de câteva săptămâni suntem în plină reorganizare, în toiul unei campanii promoţionale enorme, intense şi vitale, şi n-am pe nimeni calificat ca să-i ia locul? Da, ştim, cred că ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care nu i-am tras un şut în fundul ăla de târfă escroacă.

— Ascultă, fetiţo, când îţi intră un cui în talpă, ţi-l scoţi.

— N-am timp deloc, se răsti ea şi, ca s-o dovedească, îşi scoase smucit Filofaxul. Vrei s-arunci o privire aici, să-mi vezi programul pe următoarele şase săptămâni?

Şi îl trânti la loc în servietă.

— Deci, eşti presată, ridică din umeri Tyler. Ia-ţi dimineţile libere ca să faci ceea ce ai de făcut. În vie, am să te duc pe braţe.

Sophia îi aruncă o privire ca o împuşcătură.

— Pe mine nu mă duce nimeni pe braţe, MacMillan. Dar ai dreptate când spui că sunt presată. Ar trebui s-o instruiesc pe maică-mea, care habar n-are de public relations. Am fost nevoită să contramandez trei întâlniri cu trei bărbaţi foarte interesanţi, fiindcă sunt îngropată pân-aici în treburi. De viaţa mea personală se-alege praful. Nici măcar n-am putut s-o găsesc pe vaca de Rene, ca să iau legătura cu taică-meu, care lipseşte de la birou de două zile. Şi e obligatoriu ca, în următoarele patruzeci şi opt de ore, să discut cu el despre un contract principal, întrucât cineva – care nu-s eu – va trebui să zboare la o întâlnire din San Diego, peste aproximativ patruzeci şi nouă de ore.

— Şi Margaret? Credeam că se ocupă ea de majoritatea

contractelor importante.

— Crezi că n-am încercat? Par cumva proastă?

Obosită, frustrată şi sătulă, Sophia se duse la liftul din garaj şi apăsă pe buton.

— A plecat în Italia, ieri după-amiază. Nici ea şi nici cei din serviciul ei nu sunt complet informaţi despre contractul cu Twiner, pentru că a fost întotdeauna favoritul lui taică-meu.

— Nu te duce nimeni pe braţe, sublinie Tyler, dar tu îl duci pe Avano.

— Ba m-am săturat să-l tot duc. Însă duc firma Giambelli şi de-asta îl acopăr atâta timp cât pot. Nu-mi convine, am draci şi mă mai doare şi capul.

— Okay. Ia o aspirină, şi pe urmă o luăm pas cu pas.

— N-are niciun drept să mă-mpiedice să vorbesc cu tatăl meu. Nici la nivel personal, nici de afaceri.

— N-are, într-adevăr.

Asta, bănuia Tyler, era adevărata durere de cap.

— E un joc de-a puterea. Nu se simte bine până nu descoperă cât te enervează. Ocoleşte-l.

— Dacă-l ocolesc, o să pară… fir-ar să fie. *Este* un nătărău. Sunt aşa de furioasă pe el, că m-a pus în situaţia asta. Dacă până diseară n-o rezolv…

— Ai s-o rezolvi până diseară.

— Mda.

Expiră scurt, apoi opri liftul la etajul ei. Se întoarse spre Tyler.

— De ce eşti aşa de drăguţ cu mine?

— Fiindcă te descumpăneşte. În plus, Twiner e o miză mare. Nici eu nu-mi petrec tot timpul la câmp, adăugă el, când Sophia îl privi suspicioasă. Dacă-mi spuneai că-l cauţi pe tatăl tău, ţi-aş fi dat o mână de ajutor. La Cutter nu te-ai dus.

Sophia strânse buzele.

— Nu. Dar cred că ştie că se coace ceva. O să-şi găsească ţinta destul de curând.

— Atunci, nu trebuie decât să fim mai rapizi. Muncă de echipă, mai ştii?

— Spui asta numai fiindcă-l antipatizezi mai mult decât pe mine…

Se întrerupse, cu un zâmbet complice.

— Doar dacă nu cumva ai prefera să încerci un alt gen de muncă de echipă.

— Mai scuteşte-mă.

— Ţi-a plăcut să mă săruţi.

— Şi merele acre îmi plăceau, când eram mic. Am descoperit că-s otravă pentru organism.

— Eu sunt coaptă.

Tyler întinse mâna pe lângă ea, apăsând pe clanţă.

— Mie-mi spui?

Îl strânse amical de braţ, în timp ce se răsucea spre uşă.

— Începi să-mi placi, MacMillan. Ce naiba putem face cu chestia asta?

Deschise uşa, făcu un pas şi încremeni.

— Tată?

Tatăl ei stătea prăbuşit pe scaun.

Pieptul cămăşii îi era mânjit cu maroniu şi scorţos. Iar ochii, ochii lui frumoşi şi inteligenţi, deveniseră sticloşi.

— Tată. El e… trebuie să… Tatăl meu.

Palidă ca moartea, începu să tremure, când Tyler o împinse spre perete, afară din apartament.

— Ascultă-mă cu atenţie, Sophia. Ascultă bine. Scoate celularul. Sună la nouă-unu-unu. Acum.

— O salvare… îşi croi Sophia drum prin ceaţa care-i învăluia creierul, începând să se zbată în braţele lui Tyler. Are nevoie de-o ambulanţă. Trebuie să mă duc la el.

— Nu, o apucă el de braţe, scuturând-o scurt. N-ai cum să-l mai ajuţi.

Alungă ideea de a se întoarce să vadă el de Tyler. Nu putea s-o

lase singură.

Şi văzuse deja destul ca să fie sigur că nu mai era nimic de făcut.

O aşeză pe Sophia lângă perete, îi deschise servieta şi scoase telefonul celular.

— Cu poliţia, ceru el.

Sophia îşi lăsă fruntea pe genunchi, în timp ce Tyler dădea informaţiile necesare.

Nu putea judeca.

Încă nu voia să gândească.

Într-un fel sau altul, trebuia s-o scoată la capăt.

— N-am nimic, spuse ea cu voce înceată, aproape calmă. Ştiu că a murit. Trebuie să mă duc la el.

— Ba nu.

Tyler se aşeză pe jos lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Nu te duci. Îmi pare rău, Sophia. Nu se mai poate face nimic.

— Întotdeauna se poate face ceva.

Sophia înălţă capul.

Avea ochii uscaţi. Arzător de uscaţi.

— Cineva mi-a omorât tatăl şi trebuie să pot face ceva. Ştiu ce fel de om a fost.

Vocea i se frânse şi o podidiră lacrimile.

— Totuşi, e tatăl meu.

— Ştiu.

Tyler o strânse mai tare, până când Sophia îşi lăsă capul pe umărul lui.

Era ceva de făcut – fie şi doar să aştepte.

N-o lăsă singură.

Sophia îşi impuse să ţină minte că, orice s-ar fi întâmplat – sau nu – între ei, Tyler rămăsese alături de ea.

Stătea pe canapea, în apartamentul de vizavi de al ei.

Îşi amintea că fusese acolo la vreo două petreceri.

Cei doi gay din vecini organizau petreceri foarte reuşite. Iar

Frankie, graficianul care lucra adesea acasă, o primise înăuntru şi se închisese discret în dormitor, pentru a o lăsa să discute în linişte cu poliţia.

— Nu ştiu ce căuta în apartamentul meu, spuse din nou Sophia.

Încercă să studieze chipul omului care o chestiona. La fel ca numele – detectiv Lamont? Claremont? – i se tot ştergea din minte.

— Tatăl dumneavoastră, sau altcineva, avea cheia?

Se numea Claremont. Alexander Claremont.

— Nu, n-am… Da.

Ridică o mână, apăsându-şi un deget pe frunte, ca pentru a-şi limpezi gândurile.

— Tatăl meu. I-am dat o cheie, după ce m-am mutat. Îşi făcea nişte decoraţiuni interioare acasă, eu plecam din ţară şi i-am pus la dispoziţie locuinţa mea. Nu cred că mi-a mai dat cheia. Nu m-am mai gândit la ea.

— Venea des aici?

— Nu. Când i-am oferit casa, a preferat să stea la un hotel.

Sau, cel puţin aşa spusese.

Atunci nu folosise apartamentul – dar mai târziu?

Nu i se întâmplase de-atâtea ori să descopere, la întoarcere, că fusese cineva în casă?

Mărunţişuri mutate din loc.

Nu, era o prostie.

Trebuia să fi fost femeia de serviciu.

Tatăl ei nu avea niciun motiv să-i folosească apartamentul. Îl avea pe al lui, cu Rene.

Îi înşela mama, murmură o voce în mintea ei. O înşela şi pe Rene.

— Domnişoară Giambelli?

— Mă scuzaţi. Ce-aţi spui?

— Vrei puţină apă? Ceva? îi întrerupse Tyler.

— Nu, mulţumesc. Iertaţi-mă, domnule detectiv. Îmi tot pierd şirul.

— Nu face nimic. Am întrebat când aţi vorbit ultima oară cu tatăl

dumneavoastră.

— Sâmbătă seara. A fost o petrecere, la podgorie. E un eveniment anual. A venit şi tatăl meu.

— La ce oră a plecat?

— Nu ştiu. Era foarte multă lume. Nu şi-a luat rămas bun de la mine.

— A venit singur?

— Nu, cu soţia lui. Rene.

— Tatăl dumneavoastră e căsătorit?

— Da, se căsătorise chiar în ziua petrecerii. Cu Rene Foxx. N-a vorbit nimeni cu ea?

— Nu ştiam de existenţa ei. O pot găsi la adresa tatălui dumneavoastră?

— Da, cred că… Da, repetă ea, stăpânindu-se să continue.

— Aveţi pistol, domnişoară Giambelli?

— Nu.

— Nu ţineaţi nicio armă de foc în apartament?

— Nu. Nu-mi plac pistoalele.

— Tatăl dumneavoastră avea pistol?

— Nu ştiu. N-am auzit să fi avut.

— Când aţi fost ultima oară în apartament?

— Acum peste o săptămână. Cum vă spuneam, de câteva luni stau mai mult la Napa. Am venit aici azi, după ce am plecat de la sediu cu domnul MacMillan, ca să-mi mai iau câteva lucruri.

— În ce relaţii eraţi cu tatăl dumneavoastră?

Sophia se încordă. Aşezat alături, Tyler simţi imediat.

— Era tatăl meu, domnule detectiv. De ce nu treceţi direct la subiect, întrebându-mă dacă eu l-am omorât. Nu, n-am făcut-o eu. Şi nici nu ştiu cine a făcut-o, sau de ce.

Glasul lui Claremont rămase ferm.

— Tatăl dumneavoastră avea duşmani?

— Evident.

— Pe care să-i cunoaşteţi.

— Nu. Nu cunosc pe nimeni care să-l fi putut omorî.

Claremont îşi privi carnetul, studiind însemnările.

— De cât timp divorţaseră părinţii dumneavoastră?

— Erau despărţiţi legal de şapte ani.

— Despărţiţi?

— Da. N-au mai trăit împreună, în niciun sens, de când eram eu mică.

— Această Rene Foxx era a doua soţie a tatălui dumneavoastră?

— Corect.

— Căsătoriţi doar de câteva zile.

— Aşa mi s-a spus.

— Când au divorţat părinţii dumneavoastră, domnişoară Giambelli?

Simţea un bulgăre de gheaţă în burtă.

Dar n-avea de gând să-şi trădeze nervozitatea.

— Cred că decizia s-a pronunţat cu o zi înainte ca tatăl meu să se însoare cu Rene. N-a fost decât o formalitate, domnule detectiv.

Deşi îi tremurau genunchii, Sophia se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, acum trebuie să mă duc la familia mea. Nu vreau să afle de la actualităţi, sau de la vreun străin. Îmi puteţi spune… ce se va întâmpla cu tatăl meu acum? Ce aranjamente trebuie să se facă?

— Vom continua ancheta. Colega mea e vizavi, lucrând cu echipa criminalistică. Voi discuta aranjamentele cu ruda cea mai apropiată.

— Sunt singurul lui copil.

— După lege, ruda cea mai apropiată e soţia lui, domnişoară Giambelli.

Sophia deschise gura, apoi o închise la loc.

Când mâna începu să i se agite, Tyler i-o luă şi o ţinu strâns.

— Înţeleg. Desigur. Trebuie să mă duc acasă. Ty.

— Mergem.

— Domnule MacMillan, am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— V-am dat adresa, aruncă Tyler o privire peste umăr, în timp ce o conducea pe Sophia spre uşă. Ştiţi unde să mă găsiţi.

— Mda.

Când uşa se închise, Claremont bătu cu pixul în carnet.

— Sigur că ştiu…

Presimţea că el şi colega lui aveau să facă un drum la ţară, foarte curând.

Lui Alexander Claremont îi plăceau vinurile franţuzeşti, pantofii italieneşti şi bluesurile americane.

Crescuse în San Francisco, fiu mijlociu al unor părinţi de clasă mijlocie, strâns uniţi, care munciseră din greu ca să le asigure celor trei băieţi ai lor o viaţă îndestulată şi studii de calitate.

Fratele lui mai mare era medic pediatru, iar cel mai mic, profesor la Berkeley.

Alex Claremont plănuise să se facă avocat.

Fusese născut pentru a fi poliţist.

În mâinile unui poliţist, legea însemna cu totul altceva decât într-ale unui avocat. Pentru un avocat, rostul ei era acela de a fi manipulată, modelată şi croită după nevoile clientului.

Înţelegea acest lucru şi, la un nivel elementar, îl respecta.

Pentru poliţist, legea era ordinea.

Iar Claremont adora ordinea.

Acum, la doar două ore după ce studiase locul faptei, se gândea la ordine.

— Ce părere ai de fiică?

La început nu răspunse, dar colega lui era obişnuită cu asta.

Conducea ea, fiindcă ajunsese prima la maşină.

— Bogată, spuse Claremont după un timp. Rasată. Neînduplecată. N-a spus nimic ce nu voia să spună. Îi treceau multe gânduri prin cap, dar are grijă ce vorbeşte.

— Familie mare, importantă. Un scandal de toată frumuseţea.

Maureen Maguire frână la un stop. Bătu cu degetele în volan.

Ea şi Claremont erau diametral opuşi, motiv pentru care, după primele ciocniri, în urmă cu trei ani, găsiseră un ritm comun şi lucrau bine împreună.

Era cât de albă poate fi o femeie albă. Irlandeză, pistruiată şi blond-roşcată, cu ochi albaştri şi gropiţe.

La treizeci şi şase de ani, avea cu patru mai mult decât Claremont şi era căsătorită comod, în timp ce el trăia singur.

— Nimeni nu-l vede intrând. Niciun autovehicul. Vom verifica la companiile de taxiuri, să vedem dacă au lăsat vreun client acolo. După cum arată, e mort de cel puţin treizeci şi şase de ore. Cheia casei era în buzunarul lui, lângă trei sutare şi mărunţiş, cash şi mult plastic. Avea un Rolex de aur, butoni de aur cu diamante. În apartament era plin de obiecte uşor transportabile. N-a fost jaf.

Claremont îi aruncă o privire.

— Nu pe bune!

— Îl tai doar de pe listă. Două pahare de vin, unul plin, unul pe jumătate. Numai unul cu amprente – ale lui. A fost împuşcat pe locul unde stătea. Nicio urmă de luptă. După unghiul împuşcăturilor, ucigaşul stătea aşezat pe canapea. Un vinişor, o brânzică şi vai, mă scuzaţi, pac, pac, pac! Eşti mort.

— Tipul divorţase şi se recăsătorise a doua zi. Un interludiu romantic denaturat?

— Poate.

Maguire îşi ţuguie buzele.

— Greu de zis la prima vedere. Trei focuri, calibru douăzeci şi cinci, aş spune, şi de aproape. Nu prea zgomotos, dar mă mir că nimeni n-a auzit nimic, într-un bloc dichisit ca ăla.

Parcă maşina, ridicându-şi privirea spre un alt bloc dichisit.

— Foarte curios, nu-i aşa, cum de un proaspăt soţ nu vine acasă, iar proaspăta nevastă nu-l dă dispărut.

— Hai să aflăm de ce.

Rene tocmai se întorsese de la sesiunea de trei ore la salon.

Nimic n-o calma mai bine decât o şedinţă prelungită de răsfăţ.

Decât cumpărăturile. Însă se ocupase şi de asta, făcând o incursiune rapidă la Neiman, unde îşi satisfăcuse o serie de capricii.

Tony avea să plătească scump pentru criza asta de îmbufnare, îşi spuse ea, turnându-şi un vermut mic.

Noroc că se întorcea întotdeauna cu câte un farafastâc sclipitor în mână şi, evident, dispus să facă tot ceea ce-i cerea ea.

Ridică mâna stângă, admirând sclipirea inelelor.

Era doamna Anthony Avano şi aşa avea de gând să rămână.

Că dacă se ajungea la vreun divorţ, îl scalpa de-i mergeau fulgii.

Când auzi soneria, zâmbi.

Tony trebuia să fie, venind târâş înapoi la picioarele ei.

Deschise uşa, pregătindu-se să-l pună să se milogească, după care se încruntă la cei doi necunoscuţi care-şi arătau insignele.

— Doamna Avano?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Detectiv Claremont, şi colega mea, Detectiv Maguire, San Francisco P.D. Putem intra?

— De ce?

— Vă rugăm, doamnă Avano, putem intra?

— L-au închis pe Tony? şuieră ea printre dinţi, făcând un pas înapoi. Ce naiba a făcut?

— Nu, doamnă, nu e închis.

Maguire intră.

— Îmi pare rău, doamnă Avano. Soţul dumneavoastră a murit.

— A murit?

Rene pufni nervoasă.

— Dar e ridicol. Faceţi o confuzie.

— Nu e nicio confuzie, doamnă Avano, răspunse Claremont. Putem sta jos?

Rene simţi un mic junghi în stomac.

— Şi vreţi să cred că Tony e mort? Mort şi gata?

— Ne pare foarte rău, doamnă. Ce-ar fi să luăm loc?

Maguire vru s-o ia de braţ, dar Rene şi-l smuci. Pălise, însă ochii-i erau plini de viaţă. Şi furie.

— Ce-a păţit, un accident?

— Nu, doamnă. Ne-aţi putea spune când l-aţi văzut ultima oară pe soţul dumneavoastră, sau când aţi vorbit cu el?

Rene îl privi lung pe Claremont.

— Sâmbătă noaptea, sau duminică dimineaţa în zori, cred. Ce-a păţit Tony?

— Nu v-ați îngrijorat, când n-ați mai primit nicio veste de la el?

— Ne certaserăm, se răsti ea. După aşa ceva, Tony lipseşte adesea câteva zile, bosumflat. Nu-s maică-sa.

— Nu, doamnă, dădu din cap Maguire. Sunteţi soţia lui. V-aţi căsătorit recent, nu-i aşa?

— Întocmai. Ce-a păţit? Am dreptul să ştiu ce i s-a întâmplat.

— Anthony Avano a fost împuşcat mortal.

Capul lui Rene se ridică smucit, dar aproape imediat culoarea îi reveni în obraji.

— Am ştiut eu! L-am prevenit că avea să facă o nebunie, da' n-a vrut să mă asculte. Doar ne hărţuia, nu?

— Cine, doamnă Avano?

— Nevastă-sa.

Trase aer printre dinţi, apoi se răsuci şi se duse să-şi ia paharul.

— *Fosta* nevastă. Pilar Giambelli. Târfa aia l-a omorât. Sau, dacă nu ea, javra de fiică-sa.

Nu ştia ce să facă pentru ea.

Stătea pe fotoliul din dreapta, cu ochii închişi.

Tyler însă ştia că nu dormea.

Abia îşi mai păstra calmul, iar el nu era sigur ce s-ar fi întâmplat dacă şi-l pierdea.

Aşa că tăcea, în timpul lungului drum spre nord.

Când coti pe alee, Sophia deschise ochii.

Ca şi cum ar fi simţit că ajunsese acasă.

— Vin şi eu cu tine.

Vru să-l refuze, instinctiv.

Totuşi, îi era rudă.

Şi avea nevoie de cei apropiaţi.

— Mulţumesc. Mama mea…

Înghiţi un nod, în timp ce maşina se oprea la baza scării.

— Pentru mama va fi foarte greu.

— Sophia, îşi puse Tyler mâna peste a ei. Sophia, oamenii cred mereu că trebuie să fie puternici. Nu e nevoie.

— Pentru cei din familia Giambelli, este. Sunt amorţită, Ty. Şi mi-e frică de ce-o să se întâmple cu mine când nu voi mai fi. Mă tem să gândesc. Mă tem să simt. Nu pot face decât ce-mi vine.

— Atunci, vom face ce-ţi vine.

Coborî din maşina, ocoli până în dreptul ei şi, cu un gest care-i puse un nod fierbinte în gât, o luă de mână.

Casa era caldă şi parfumată de florile mamei sale.

Nimic nu se schimbase.

Cum era posibil?

Sophia o văzu pe Maria venind prin hol.

Toate se mişcau ca prin vis – până şi ecoul paşilor suna astfel.

— Maria, unde e mama?

— Sus. Lucrează în birou. Miss Sophia?

— Şi *La Signora*?

Stingherită, Maria privi spre Tyler.

— E pe plantaţie, cu domnul Mac.

— Trimite pe cineva după ei, te rog.

— Da, imediat.

Plecă grăbită, în timp ce Sophia se întorcea spre scară. Mâna ei o strânse pe a lui Tyler.

Din cabinet se auzea muzică.

Îşi văzu mama, cu părul strâns la spate, aplecată peste keyboardul computerului.

— Cum adică, am comis o funcţie ilegală? Fir-ai al dracului, nu

pot să te sufăr!

Altădată, enervarea ei nedumerită ar fi amuzat-o pe Sophia.

Acum, toate îi umpleau ochii de lacrimi.

— Mama?

— O, slavă Domnului! Sophia, am făcut ceva. Nu ştiu ce.

Exersez de-o oră şi tot nu-s bună de nimic cu drăcia asta.

Se ridică de la birou, privind-o – şi încremeni.

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Cunoştea fiecare trăsătură, fiecare linie, fiecare expresie de pe faţa fiicei sale.

Cu un junghi dureros în stomac, se grăbi spre ea.

— Ce-i cu tine?

— Mama.

„Acum totul se schimbă", îşi spuse Sophia.

După ce o spunea, nimic n-avea să mai fie ca înainte.

— Mama, cu tata e ceva…

— A pățit ceva? E bolnav?

— A…

Nu putu continua.

Dădu drumul mâinii lui Ty şi îşi cuprinse strâns mama pe după gât.

Freamătul din abdomenul lui Pilar se opri.

Totul în fiinţa ei se opri.

— O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule.

Îndesându-şi faţa în părul Sophiei, începu să se legene.

— Nu. O, fetiţa mea, nu.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, mama. Noi l-am găsit, în apartamentul meu. Acolo… acolo l-a omorât cineva.

— Ce? Stai!

Se retrase, tremurând.

— Nu se poate.

— Stai jos, Pilar.

Tony le conducea deja pe amândouă spre divanul cu spătar arcuit

de lângă perete.

— Nu, nu. Nu e cu putinţă. Trebuie să…

— Staţi jos, repetă Tyler, aşezându-le cu blândeţe. Ascultaţi-mă. Uitaţi-vă la mine.

Aşteptă până când Pilar găsi, pe dibuite, mâna Sophiei.

— Ştiu cât vă e de greu. Avano a fost în apartamentul Sophiei. De ce, nu ştim. Se pare că avea întâlnire cu cineva acolo.

Pilar clipi din ochi.

— În apartamentul Sophiei? De ce spui asta? Cum adică?

— Pe masă era o sticlă de vin. Şi două pahare.

Memorase perfect scena. Eleganţă discretă, moarte brutală.

— Se pare că persoana cu care s-a întâlnit acolo l-a omorât. Poliţiştii au chestionat-o deja pe Sophia.

— Sophia…

Degetele ei subţiri le strânseră pe ale fiicei sale, ca într-o menghină.

— Poliţia.

— Şi-i vor mai pune şi alte întrebări. Şi ţie. Poate tuturor. Ştiu că e greu, e greu să gândeşti limpede, dar trebuie să te pregăteşti să le răspunzi. Cred c-ar fi bine să chemi un avocat. Pentru amândouă.

— N-am nevoie de niciun avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, Tyler, Tony a fost asasinat!

— Aşa e. În apartamentul fiicei lui, la numai câteva zile după ce divorţase de tine şi se însurase cu alta. Câteva zile după ce Sophia l-a atacat în public.

Vinovăţia, hidoasă şi feroce, îşi dezveli dinţii în sufletul Sophiei.

— Pe naiba, Ty, dacă era vorba să-l omoare vreuna dintre noi, am fi făcut-o cu ani în urmă.

Tyler întoarse capul spre ea.

Observă că-i revenise energia şi era furioasă.

Cu atât mai bine.

— Asta ai să le spui poliţiştilor? Şi reporterilor, când vor începe să vină? Meseria ta este publicitatea, Sophia. Gândeşte-te.

Respira prea repede.

Nu se putea stăpâni.

Ceva, înăuntrul ei, voia să explodeze, să spargă pojghiţa subţire a controlului, să urle.

Apoi, simţi mâna mamei sale tremurând şi se înmuie.

— Bine. Dar încă nu. Nu acum. Avem dreptul să ţinem doliu, mai întâi.

Îşi trase mama mai aproape de ea.

— Avem dreptul să fim mai întâi oameni.

Se ridică în picioare şi se duse la uşă, cu mişcări ţepene.

— Vrei tu să vorbeşti cu *Nonna* şi Eli? Să le spui tot ce trebuie să ştie. Eu vreau să rămân singură cu mama.

— Bine. Pilar…

Tyler se aplecă, atingându-i genunchiul.

— Îmi pare rău.

După ce o mai privi o dată pe Sophia în ochi, ieşi.

Când închise uşa, nu vedea decât adâncimile lor întunecate.

CAPITOLUL 10

Tyler avea dreptate, dar Sophia avea să se gândească la asta mai târziu.

Îi putea prinde bine să aibă un subiect mărunt de meditaţie.

Reporterii începură să dea telefoane la nici zece minute după ce-şi anunţase mama şi înainte de a fi apucat să coboare pentru a vorbi cu bunica ei.

Ştia ce atitudine trebuia să adopte.

Unitate.

Şi era pregătită să se înfrunte cu poliţia, ca să atenueze lovitura la adresa mamei sale.

N-aveau să declare nimic presei înainte de a scrie ea un comunicat potrivit. Niciun interviu.

Era pe deplin conştientă că asasinarea tatălui ei urma să genereze un circ mediatic, dar familia Giambelli n-avea să se dea în spectacol.

Ceea ce însemna că mai avea multe telefoane de dat, membrilor familiei şi angajaţilor importanţi.

Dar în primul rând, lui Helen Moore.

Aveau nevoie de un avocat.

— Am sunat-o pe mătuşa Helen, îi spuse ea Terezei.

— Perfect.

Tereza stătea aşezată în salonul din faţă, cu spatele drept şi faţa calmă.

— Şi mama ta?

— A vrut să rămână câteva minute singură.

Dând din cap, Tereza luă mâna Sophiei.

— În cine dintre ai tăi ai mai multă încredere ca să scrie o

declaraţie pentru presă şi să selecteze telefoanele?

— În mine. Vreau să fac eu totul, *Nonna.*

— Bine. Îmi pare rău pentru suferinţa ta, *cara.* Tyler ne-a spus tot ce ştie. Nu-i convine că ai fost chestionată înainte de a fi putut vorbi cu Helen sau James.

— Nu am nimic de ascuns. Nu ştiu nimic. Tatăl meu a fost împuşcat în timp ce stătea la mine în casă, pe scaunul meu. Cum aş fi putut să nu le spun tot ce i-ar fi putut ajuta să afle cine l-a omorât?

— Dacă nu ştii nimic, n-ai nimic util să le spui.

Expedie subiectul, cu un gest nervos.

— Tyler, adu-i Sophiei puţin vin.

Când telefonul sună din nou, bătu cu palma în braţul fotoliului.

— Răspund eu, se oferi Tyler.

— Nu, e mai bine ca azi niciun membru al familiei să nu discute cu presa.

Sophia îşi frecă fruntea, impunându-şi să gândească.

— Trebuie să-l chemăm pe David. Dacă-i explici tu situaţia, eu încep să scriu un comunicat. Pentru moment, e simplu: familia s-a închis în izolare şi nu are niciun comentariu.

— Mă duc să-l chem.

Tyler se apropie de ea, ridicându-i faţa, cu o mână sub bărbie.

— N-ai nevoie de vin. De o aspirină ai nevoie.

— Nici de aia n-am nevoie. Într-o jumătate de oră sunt gata, îi spuse Sophia bunicii ei.

— Sophia, o cuprinse Eli cu braţele. Calmează-te.

— Nu pot.

— În regulă, fă ce ştii tu că-ţi prinde mai bine. Eu încep să dau telefoanele.

— Pot şi eu să le dau.

— Poţi, dar le voi da eu. Şi ia aspirina aia.

— Bine, dar să ştii că pentru tine o fac.

Era la jumătatea scării, când Maria le deschise uşa din faţă

poliţiştilor.

Privind pe lângă ea, Claremont o văzu pe Sophia.

— Domnişoară Giambelli.

— Domnule detectiv. E-n regulă, Maria. Mă ocup eu. Aveţi ceva informaţii noi pentru mine? îl întrebă, coborând treptele.

— Deocamdată, nu. Am dori să vă mai vorbim, şi mamei dumneavoastră.

— Mama mea se odihneşte. David, domnul este detectivul…

— Claremont. Şi colega mea, detectiv Maguire.

— David Cutter. Domnul este director principal de operaţiuni la Giambelli-MacMillan. Vă conduc în salon şi vin imediat.

— Mama dumneavoastră este acasă, domnişoară Giambelli?

— Am spus că se odihneşte. Nu poate vorbi cu dumneavoastră în acest moment.

— Sophia.

Pilar apăru pe scară, cu o mână pe balustradă, urmată de Helen.

— E-n ordine. Vreau să fac tot ce pot.

— Doamna Avano, începu Helen, având grijă să folosească numele de căsătorie al lui Pilar, este dispusă să vă răspundă la întrebări. Sunt sigură că veţi ţine seama de starea ei emoţională. Judecător Moore, adăugă, dând rece din cap. O veche prietenă de familie.

Claremont auzise despre ea.

Şi fusese examinat fără milă de soţul ei. „Avocaţii pe poziţii“, medită el.

— O reprezentaţi pe doamna Avano, doamnă judecător Moore?

— Mă aflu aici ca să-i ofer prietenei mele sprijinul şi sfatul meu, dacă va fi necesar.

— Să stăm jos, propuse Pilar. Sophia, o rogi tu pe Maria să aducă nişte cafele?

— Desigur.

Distinsă şi civilizată, observă Claremont. Dar şi femeile distinse ucideau, la fel ca restul oamenilor.

Mai ales când erau lepădate pentru modele mai tinere.

Totuşi, Pilar îi răspunse direct la toate întrebările.

Nu-l văzuse pe decedat şi nu mai vorbise cu el, după celebra petrecere.

Nu fusese în apartamentul fiicei sale de peste o lună. Nu avea cheia.

Nu avea pistol, deşi recunoscu, înainte ca judecătoarea s-o întrerupă, că în casă existau arme de foc.

— Aţi fost necăjită, când soţul dumneavoastră a finalizat divorţul pentru a se însura cu Rene Foxx.

— Într-adevăr, recunoscu Pilar, chiar în timp ce Helen deschidea gura să vorbească. Ar fi o naivitate s-o neg, Helen. Evident că am fost necăjită. Nu găsesc că sfârşitul unei căsătorii e un motiv de bucurie. Chiar dacă acea căsătorie mai era doar de formă. A fost tatăl fiicei mele.

— V-aţi certat?

— Nu. Cu Tony era greu să te cerţi. Se fofila pe după aproape toate argumentele. I-am dat ceea ce voia. Nici nu aveam ce altceva să fac, nu-i aşa?

— Eu am rezolvat problemele de divorţ, din partea doamnei Avano, interveni Helen. A fost amiabil din ambele părţi. Pe plan legal, cât se poate de simplu.

— Dar aţi fost totuşi necăjită, declară Maguire. Suficient de necăjită pentru a da telefon la reşedinţa fostului dumneavoastră soţ, săptămâna trecută, noaptea târziu, pentru a lansa anumite ameninţări şi acuzaţii.

— N-am făcut aşa ceva.

Pentru prima oară, în ochi i se aprinse o luminiţă bătăioasă.

— N-am dat niciun telefon acasă la Tony şi nu i-am spus lui Rene nimic. Îşi închipuie doar ea că eu am fost.

— Doamnă Avano, putem verifica registrul telefonic.

— Atunci, vă rog s-o faceţi, replică Pilar, mai rigidă. Oricât de mult mă nemulţumeau alegerile făcute de Tony, erau ale lui. N-am

obiceiul să sun pe nimeni în toiul nopţii, pentru a veni cu ameninţări sau acuzaţii.

— Actuala doamnă Avano susţine altceva.

— Atunci se înşală, sau minte. Ea m-a sunat, în toiul nopţii, şi m-a acuzat de asta, într-un mod agresiv şi supărător. Veţi găsi acel apel în registrul telefonic, doamnă detectiv, dar nu veţi găsi niciunul de-al meu.

— De ce ar minţi?

— Nu ştiu.

Cu un oftat, Pilar îşi masă tâmpla.

— Poate că nu minte. Sunt sigură că a sunat-o cineva, iar ea a presupus că eram eu. Era furioasă. Mă antipatiza din principiu.

— Ştiţi la ce oră a părăsit domnul Avano această casă, în noaptea petrecerii?

— Nu. De fapt, i-am evitat şi pe el, şi pe Rene, cât de mult posibil. Era penibil şi incomod pentru mine.

— Ştiţi de ce s-a dus la apartamentul fiicei dumneavoastră, la ora…

Compania de taxiuri răspunsese. Claremont îşi consultă carnetul:

— … trei dimineaţa?

— Nu.

— Dumneavoastră unde eraţi la ora aceea?

— În pat. Majoritatea invitaţilor au plecat înainte de ora unu. M-am dus în camera mea pe la două fără ceva. Singură, continuă ea, anticipând întrebarea. Î-am spus noapte bună Sophiei, apoi m-am culcat imediat, fiindcă eram obosită. Avusesem o zi grea.

— Ne puteţi lăsa o clipă? întrebă Helen, făcându-le semn detectivilor să iasă.

— Se poate ajunge de-aici la San Francisco într-o oră, speculă Maguire, în hol. Nu are alibi pentru momentul respectiv. Şi avea un motiv verosimil.

— De ce s-ar fi întâlnit cu fostul, în apartamentul fiicei?

— Probleme de familie.

— Da, poate, răspunse Claremont şi când judecătoarea îi chemă reveniră în cameră.

— Domnilor detectivi, doamna Avano ezită să vă dea anumite informaţii. Anthony Avano a fost soţul ei un număr de ani şi au avut o fiică. Nu vrea să spună nimic ce i-ar strica reputaţia. Totuşi, aşa cum i-am recomandat, e mai constructiv să vă dăm această informaţie, întrucât ar putea fi utilă pentru anchetă. Şi, mai mult… Mai mult, Pilar, adăugă ea încet, o vor deduce destul de curând, din alte surse.

— Bine.

Pilar se ridică în picioare, începând să se plimbe prin cameră.

— În regulă. M-aţi întrebat dacă am idee de ce s-o fi dus la Sophia. Nu pot fi sigură, dar… Tony avea o slăbiciune pentru femei. Unii oameni beau, alţi joacă, alţii au aventuri. Tony avea aventuri. E posibil să-şi fi dat întâlnire cu cineva acolo, ca să rupă o legătură sau să…

— Ştiţi cu cine ar fi putut avea legături?

— Nu, am încetat să mă mai interesez de mult timp. Dar era cineva. Ştia cine o sunase pe Rene în noaptea aceea, sunt sigură. Iar la petrecere părea cam nervos. Aşa ceva era neobişnuit pentru Tony. Rareori îl tulbura câte ceva. A fost cam grosolan cu David Cutter şi nu atât de sociabil pe cât obişnuia. Privind în urmă, cred că avea unele probleme. Nu ştiu ce să spun. Nu voiam să ştiu, aşa că n-am făcut nimic. Dacă făceam… nici nu ştiu dacă ar fi contat cu ceva. Asta-i cel mai dureros.

Claremont se ridică.

— Vă mulţumim pentru cooperare, doamnă Avano. Acum am dori să vorbim şi cu alţi membri ai familiei, cu domnul Cutter şi cu angajaţii care au fost la petrecere.

Dorea mai ales s-o chestioneze din nou pe Sophia. Discută cu ea singur, în timp ce partenera lui îl interoga pe David Cutter.

— Nu mi-aţi spus că dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră v-aţi certat în seara când a fost asasinat.

— Nu, fiindcă nu m-aţi întrebat. Acum, că aţi făcut-o, trebuie să detaliez. Oamenii se ceartă când nu se înţeleg asupra unui lucru. Între noi n-a fost nicio neînţelegere.

— Atunci, dumneavoastră cum aţi califica-o?

— Cuvinte grele. Cuvinte grele, care se anunţau de mult. Mi-e dificil, domnule detectiv, să ştiu că au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus în viaţa lui. Chiar dacă erau adevărate, chiar dacă le credeam, tot greu mi-e. Eram furioasă. Se însurase la câteva ore după finalizarea divorţului cu mama mea. Nu se deranjase să-mi vorbească despre planurile lui, nu se ostenise să aibă bunul simţ de a o informa pe mama, şi a venit la o petrecere de familie cu noua soţie la braţ. A fost nepăsător şi insensibil, lucru de altfel tipic pentru el. I-am şi spus-o.

— Din informaţiile mele reiese că l-aţi ameninţat.

— Serios? Poate. Rene o încolţise pe mama mea şi o atacase – verbal. Nu avea niciun motiv; obţinuse ceea ce voia. Iar el n-a făcut nimic. Tatăl meu se pricepea de minune să nu facă nimic, lăsând lucrurile să meargă de la sine, fără să-i pese de consecinţe.

Sophia petrecu aproape o săptămână rezolvând problemele legate de asasinarea tatălui ei ca pe o chestiune de afaceri. Stăpânindu-şi emoţiile, dădea telefoane, făcea aranjamente, punea întrebări, răspundea la alte întrebări şi îşi supraveghea mama ca un uliu.

Când ieşi din casă, Tyler tocmai oprea maşina pe alee.

— Unde te duci?

— Am treburi.

— Unde?

Încercă să treacă pe lângă el, spre garaj, dar Tyler îi ţinu calea.

— Ascultă, sunt grăbită. Trebuie să ajung în oraş.

— Perfect. Mergem cu maşina mea.

— Azi n-am nevoie de tine.

— Muncă de echipă, ai uitat?

Cunoştea o femeie care se clătina la limita rezistenţei şi n-avea de

gând s-o lase la volan.

— Mă descurc şi singură, MacMillan.

De ce naiba nu-i spusese că se ducea la cumpărături?

— Mda, tu te descurci cu toate.

Îi puse o mână pe braţ, iar cu cealaltă deschise portiera.

— Urcă.

— Ți-a trecut prin minte că aş prefera să fiu singură?

— Ți-a trecut prin minte că puţin îmi pasă?

Ca să rezolve problema, Tyler o luă în braţe şi o trânti pe scaun.

— Pune-ţi centura, îi ordonă el şi trânti portiera la loc.

Sophia se gândi s-o deschidă cu piciorul, apoi să-i dea şi lui un picior. Dar se temea că pe urmă nu s-ar mai fi oprit. Şi îşi reaminti, aşa cum îşi dăduse cuvântul, că Tyler îi fusese alături în cel mai greu moment.

— Deci, începu el, pornind motorul. Unde mergi de fapt?

— La poliţie. Nu pot pune întrebări la telefon.

— Okay.

Băgă în prima viteză şi demară.

— N-am nevoie de câine de pază, Ty, nici de-un umăr pe care să plâng.

— Bine, conduse el mai departe. Ca să se reţină, aş prefera să n-ai nevoie nici de un sac de box.

Drept răspuns, Sophia îşi încrucişă braţele pe piept, privind drept înainte. Dar nu vedea decât imaginea din mintea ei – foaia ruptă dintr-o revistă de specialitate, pe care o primise prin poştă în ajun.

Fotografia ei, a bunicii sale şi a mamei, publicată cu câteva luni în urmă şi pângărită la fel ca îngerii Giambelli. De data asta se folosise carioca roşu, declarându-le curve criminale.

Nu reuşea să şi-o scoată din minte.

— Eli ți-a cerut să mă cocoloşeşti?

— Nu.

— Bunică-mea?

— Nici.

— Atunci, cine?

— Uite ce e, Sophia. Primesc ordine, în meserie, când trebuie. În viaţa personală, niciodată. Iar asta e o problemă personală. E clar?

— Nu. Nici măcar nu-l plăceai pe tatăl meu, şi nici după mine nu te-nnebuneşti.

— Pe tatăl tău nu l-am plăcut, confirmă el simplu. În privinţa ta, juriul este încă retras pentru deliberare. Dar ţin la mama ta şi nu pot s-o sufăr pe Rene, plus faptul că a încercat să asmuţească poliţia asupra lui Pilar, poate şi asupra ta.

— Atunci, vei avea plăcerea să afli că a doua vizită pe ziua de azi e la Rene. Am de discutat cu ea despre slujba funerară.

— I-auzi, ce-o să ne mai distrăm! Crezi c-o să se lase cu muşcături şi păr smuls din cap?

— Pe voi, bărbaţii, chiar vă excită chestia asta, nu? Sunteţi bolnavi la cap.

— Mda, oftă el, adânc, nostalgic, făcând-o să râdă – un râs firesc, sincer, pentru prima oară după atâtea zile.

La vederea lor, Claremont aruncă o privire spre uşa dintr-o latură a camerei, apoi se ridică şi le ieşi în întâmpinare.

— Domnişoară Giambelli.

— Avem de vorbit despre tatăl meu. În legătură cu aranjamentele şi cu investigaţia dumneavoastră.

— Când am discutat la telefon…

— Ştiu ce mi-aţi comunicat la telefon, domnule detectiv. În esenţă, nimic. Cred că am dreptul la mai multe informaţii şi, cu siguranţă, am dreptul să ştiu când va fi predat trupul tatălui meu. Vă pot spune că, în continuare, voi folosi toate relaţiile pe care le am. Şi, credeţi-mă, familia mea are foarte multe relaţii.

— Sunt informat. Ce-ar fi să mergem în biroul locotenentului?

În clipa următoare, Claremont înjură printre dinţi, când uşa laterală se deschise şi apăru colega lui, împreună cu Rene.

În negru, Rene arăta magnifică. Palidă, cu părul strălucind ca

soarele, strâns la ceafă, arăta ca o imagine tipică a văduvei din înalta societate.

— Ce caută aici? întrebă Rene, când o văzu pe Sophia. V-am spus că mă hărţuieşte. Îmi dă fel de fel de telefoane, mă ameninţă. Vreau să cer un ordin de restricţie. Pentru ea, pentru ei toţi. L-au omorât pe sărmanul meu Tony.

— Ai repetat mult scena asta, Rene? întrebă rece Sophia. Trebuie s-o mai lucrezi puţin.

— Vreau protecţia poliţiei. L-au omorât pe Tony din cauza mea. Sunt italieni. Au legături cu Mafia.

Sophia izbucni în râs, fără să se mai poată opri. Se aşeză pe banca de lângă perete.

— A, aşa e, exact! În casa bunicii mele e un cuib al crimei organizate. Era nevoie de-o fostă manechină, o matracucă care scormoneşte după aur, ca să-l scoată la iveală.

Nu-şi dăduse seama că râsul i se transformase în plâns, iar pe obraji îi şiroiau lacrimile.

— Vreau să-l îngrop pe tatăl meu, Rene. Lasă-mă să fac măcar atâta lucru. Lasă-mă să particip şi eu, după care nu va mai fi nevoie să ne vedem vreodată.

Rene îşi vârî batista în poşetă şi traversă încăperea, unde se lăsase liniştea. Aşteptă ca Sophia să se ridice din nou în picioare.

— E al meu. Şi nu vei participa la nimic.

— Rene, întinse Sophia o mână, apoi îşi ţinu respiraţia, când primi o lovitură peste dosul palmei.

— Doamnă Avano, interveni Claremont, pe un ton prevenitor, apucând-o de braţ.

— Nu permit să mă atingă. Dacă tu sau altcineva din *familia* ta mă mai sunaţi, veţi avea de-a face cu avocaţii mei.

Şi, aruncându-şi bărbia în sus, ieşi din cameră.

— De-a dracu', murmură Sophia. Numai de-a dracu'.

— Domnişoară Giambelli, o atinse Maguire pe braţ. Ce-ar fi să luaţi loc, vă aduc o cafea.

— N-am nevoie de cafea. Îmi spuneţi dacă ancheta a mai avansat sau nu?

— N-avem ce să vă spunem. Îmi pare rău.

— Când va fi predat trupul tatălui meu?

— Rămăşiţele pământeşti ale tatălui dumneavoastră au fost eliberate azi-dimineaţă celei mai apropiate rude.

— Înţeleg. Mi-am pierdut vremea de pomană. Scuzaţi-mă.

În timp ce ieşea, scoase telefonul mobil din poşetă. Încercă mai întâi la Helen Moore, numai pentru a afla că judecătoarea era în instanţă şi nu putea fi deranjată.

— Crezi c-o poate opri ea?

— Nu ştiu. Trebuie să încerc.

Apoi sună la cabinetul lui James Moore, unde i se spuse că avocatul era într-o discuţie. În ultimă instanţă, încercă la Lincoln Moore.

— Linc? Sophia sunt. Am nevoie de ajutor.

Pilar stătea pe o bancă de piatră în grădină. Îi era frig, dar avea nevoie de aer. Se simţea prizonieră în casă, într-un fel cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Ridică privirea, pentru a o vedea pe Sophia în faţa ei, albă ca hârtia. Lângă ea, Lincoln Moore o ţinea de mână.

— Ce este? întrebă Pilar, ridicându-se. Fetiţa mea, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns prea târziu. Linc a încercat. A obţinut chiar şi un ordin temporar de restricţie, dar era prea târziu. L-a incinerat, mama. Aranjase încă dinainte.

— Îmi pare rău.

Continuând s-o ţină pe Sophia de mână, Linc se apropie de Pilar.

— L-a dus direct la crematoriu. Până să obţinem noi ordinul, începuse deja.

— S-a dus, mama.

CAPITOLUL 11

În timpul iernilor lungi, viile dormeau. Dealurile se întindeau, pogoane întregi de pământ, absorbind ploile, înghețând sub ger, înmuindu-se din nou la începutul dezghețului de primăvară.

Februarie era o lună a aşteptării. Unii aveau deja impresia că aşteptau de-o veşnicie.

La etajul doi din Villa Giambelli, Tereza îşi coordona activităţile. Prefera etajul, departe de forfota casei. Şi-i plăcea vederea de le ferestrele de sus.

În birou se aflau acum soţul ei şi nepotul lui, fiica şi nepoata ei, David Cutter şi Paulo Borelli.

Vechiul şi noul, îşi spuse Tereza.

Aşteptă să fie servite cafelele, în timp ce ploaia bătea în ferestre cu pumnii ei lichizi.

— Îţi mulţumesc, Maria.

În timp ce servitoarea ieşea, închizând uşa, Tereza îşi împreună mâinile.

— Îmi pare rău, începu ea, că nu ne-am putut întâlni cu toţii până acum. Pierderea tatălui Sophiei a amânat anumite acţiuni. Iar recenta boală a lui Eli l-a împiedicat să fie prezent la această întâlnire.

Privi spre el. Încă i se părea cam debil.

Răceala se transformase înspăimântător de repede în febră şi frisoane.

— Mi-e bine, o linişti el. Încă sunt cam slăbit din balamale, da-mi revin.

Tereza zâmbi, ştiind că asta dorea soţul ei, deşi îi auzea ţiuitul slab

din piept.

— În timp ce Eli se trata, l-am ţinut la curent cu afacerile. Sophia, am raportul tău şi proiectele pentru campania centenară.

În timp ce le împărţea tuturor copiile după proiect, începu să explice:

— Faza întâi a campaniei va începe în iunie, cu reclamele dispuse după cum veţi vedea în dosare. Am conceput o campanie pe trei direcţii, ţintind consumatorul de înaltă clasă, linie de mijloc, şi zona cea mai delicată, băutorii de vin tineri, cu buget limitat.

Tyler mai auzise totul şi nu o putea urmări cu prea mult interes. Prognozele meteorologice pe termen lung anunţau o tendinţă de încălzire a vremii.

Mult prea curând, unele dintre soiurile de viţe aveau să se trezească din hibernare.

Trebuia să fie atent la semnele celor mai mici însufleţiri ale mugurilor. Dacă se desfăceau prea devreme, riscau să fie distruşi de îngheţ.

Era pregătit să rezolve problema, la vremea respectivă, dar…

— Văd că nu-l lăsăm pe Tyler să doarmă, comentă dulce Sophia, făcându-l să revină la realitate.

— Nu e cazul. Dar dacă tot mi-ai întrerupt siesta, a doua fază se ocupă de participarea publicului. Degustările de vinuri, vizitele în podgorie, evenimentele mondene, licitaţiile, galele – toate, generatoare de publicitate.

Se ridică să-şi mai toarne o cafea de pe căruciorul de servit.

— Sophia ştie ce face. Cred că nimeni de-aici nu mă poate contrazice.

— Şi pe plantaţii? întrebă Tereza. Ştie şi acolo ce face?

Tyler nu răspunse imediat, sorbind din cafea.

— Pentru o ucenică, merge.

— Te rog, Ty, mai uşor cu complimentele, mă simt prost.

— Foarte bine, murmură Tereza. David? Ai vreun comentariu despre campanie?

— Inteligentă, elegantă, completă. Singura mea grijă, ca tată al unor adolescenţi, e că reclamele care vizează clienţii între douăzeci şi unu şi treizeci de ani arată al naibii de tentante.

— Într-adevăr, confirmă Sophia.

— Aşa vrem să fie proiectul, îi dădu dreptate David. Dar mă tem că reclamele sunt atât de atrăgătoare, încât vor avea efect asupra unui public prea tânăr. Vorbeşte tatăl din mine, recunoscu el. Dar am fost şi eu băiat, iar când voiam să mă îmbăt pulbere, o făceam fără nicio influenţă a publicităţii.

Pilar scoase un uşor sunet, apoi rămase tăcută. Dar David, care avusese grijă să se aşeze lângă ea, o auzi.

— Pilar? Ai vreo idee?

— Nu, eu doar… mă rog, de fapt, găsesc campania minunată, dar cred a David are dreptate. E dificil să comercializezi ceva care face apel la grupul tânăr fără a atrage şi vârstele prea fragede. Dacă am putea face un soi de declaraţie…

— Declaraţiile sunt plicticoase şi diluează mesajul, începu Sophia, dar se opri, pentru a relua apoi: poate doar dacă o facem amuzantă, spirituală, responsabilă şi integrată în mesaj. Lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Bun. Acum, Paulie.

În timp ce maistrul vorbea despre diversele soiuri de vinuri din butoaie şi rezervoare, Sophia căzu pe gânduri.

Vârsta, îşi spunea ea.

Vârstă. Recoltă. Perfecţiune. Răbdare. Vinul bun se face cu răbdare. Recompense.

Vârstă, recompense, răbdare. Avea să-i vină o idee.

Paulie termină şi luă din nou cuvântul David. Bunica ei îi puse deoparte raportul scris.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Pe moment, aş dori părerea dumitale despre oamenii-cheie de-aici.

— V-am scris-o şi pe asta în raport, *La Signora.*

— Într-adevăr, confirmă ea, ridicând din sprâncene.

— În regulă. Tyler nu are nevoie de mine în podgorie, şi o ştie. Adevărul e că datoria mea e să-l supervizez şi am o pereche de mâini competente care încă nu i-au tocit rezistenţa. O rezistenţă pentru care nu pot să-l condamn, dar care stă în calea eficienţei. În rest, podgoriile MacMillan sunt conduse mai bine decât oricare unde am lucrat. Ca şi Giambelli. Continuă să se facă ajustări, dar fuziunea dintre operaţiuni şi coordonarea echipelor sunt excelente. Sophia se descurcă destul de bine în vie, deşi nu e punctul ei forte. La fel cum nici marketingul şi promovarea nu sunt ale lui Tyler. Totuşi, în sediul din San Francisco se remarcă unele dificultăţi.

— Sunt conştientă de dificultăţi, interveni Sophia. Mă ocup şi de ele.

— De ea, o corectă David. Sophia, ai o angajată dificilă, revoltată, necooperantă, care de câteva săptămâni încearcă să-ţi submineze autoritatea.

— Am fixat o întâlnire cu ea, pentru mâine după-amiază. Îmi cunosc oamenii, David. Ştiu cum să procedez.

— Te interesează cum de-am aflat cât de dificilă, necooperantă şi revoltată e Kristin Drake?

Aşteptă o clipă.

— A vorbit cu alte companii. Curriculum-ul ei vitae a ajuns pe o jumătate de duzină de birouri, în ultimele două săptămâni. Una dintre sursele mele de la La Coeur mi-a spus că face diverse afirmaţii şi acuzaţii, cu tine ca ţintă principală, când consideră că are cine s-o asculte.

Sophia asimilă vestea trădării, cu dezamăgire, şi dădu din cap.

— Am să discut cu ea.

— Neapărat, o sfătui Tereza. Dacă o angajată nu poate fi loială, cel puţin să fie demnă. Nu vom permite ca o membră a personalului superior să se folosească de bârfe şi aluzii pentru a negocia un post în altă companie. Şi Pilar?

— Învaţă, răspunse David. Afacerile nu sunt vocaţia ei. Cred că o folosiţi greşit, *La Signora.*

— Poftim?

— După părerea mea, fiica dumneavoastră ar fi mai potrivită ca purtătoare de cuvânt, persoană de legătură din partea companiei, astfel încât să nu-şi irosească farmecul şi eleganţa, ca atunci când lucrează la keyboard. Mă mir că nu-i cereţi lui Pilar să vă ajute când au loc vizite şi degustări, unde, vizitatorii ar avea beneficiul în plus al unor contacte personale cu cineva din familie. E o gazdă excelentă, *La Signora.* Ca funcţionară, nu e tocmai excelentă.

— Vrei să spui că am greşit cerându-i fiicei mele să înveţe afacerile firmei?

— Da, răspunse Franc David, iar pe Eli îl apucă un acces de tuse.

— Scuze, scuze, făcu acesta un gest, în timp ce Tyler se repezea să-i toarne un pahar cu apă. Am încercat să-mi înghit râsul. Nu trebuia. Christoase, Tereza, are dreptate, şi o ştii foarte bine.

Luă paharul de la Tyler şi sorbi cu grijă.

— Nu suportă să greşească şi, slavă Domnului, nu greşeşte aproape niciodată. Sophia? Cum se descurcă mama ta ca asistentă?

— N-a prea avut timp să… îngrozitor, recunoscu Sophia, izbucnind în râs. Of, mama, îmi pare-aşa de rău, dar eşti cea mai nepricepută asistentă de birou din lume. Nici într-un milion de ani nu te-aş putea trimite în oraş să lucrezi cu echipa mea. Ai idei, adăugă ea, îngrijorată să vadă că mama ei nu spunea nimic. La fel ca azi, cu declaraţia. Dar nu le spui decât dacă eşti întrebată, şi nici chiar atunci nu ştii cum să le pui în aplicare. Mai mult decât atât, deteşti fiecare clipă în care stai blocată în biroul meu.

— Mă străduiesc. Şi e clar că nu reuşesc, spuse Pilar, ridicându-se.

— Mama…

— Nu, nu-i nimic. Mai bine să fii sinceră, decât să mă iei de sus. Daţi-mi voie să uşurez situaţia pentru toată lumea. Demisionez. Acum, dacă mă scuzaţi, merg să găsesc ceva la care mă pricep. De pildă, să stau undeva arătând elegantă şi fermecătoare.

— Mă duc să vorbesc cu ea, începu Sophia.

— Nu te duci nicăieri, ridică Tereza o mână. E femeie în toată

firea. Stai jos. Vom termina şedinţa.

Era încurajator, îşi spuse ea, în timp ce-şi lua ceaşca de cafea, să-şi vadă fiica demonstrând temperament şi puţină şiră a spinării.

În sfârşit.

Nu avea timp să netezească asperităţile, dar de vreme ce se simţea oarecum vinovat, David o căută pe Pilar.

În ultimele câteva săptămâni, Maria devenise una dintre sursele lui de informare despre dinamica familiei.

Cu ajutorul ei, o găsi pe Pilar în seră.

— Ai un minut liber?

— Am tot timpul, răspunse ea, fără căldură. Nu fac nimic.

— Nu faci nimic la birou, care să te satisfacă sau să ducă la vreun ţel. Asta e altceva. Îmi pare rău că evaluarea mea te-a lezat, dar…

— Dar e vorba de afaceri, replică Pilar, privindu-l.

— Mda. Afaceri. Vrei să scrii referate şi să organizezi dosare, Pilar? Să participi la şedinţe despre campaniile publicitare şi strategiile de marketing?

— Vreau să mă simt utilă.

Îşi aruncă lopăţica. Credeau că era ca florile pe care le îngrijea ea acolo? se întrebă.

Că avea nevoie de climat controlat şi mânuire atentă, ca să arate frumos în decor şi nimic mai mult?

— M-am săturat. Sunt sătulă şi plictisită să tot simt că nu am nimic de oferit. Niciun talent, nicio aptitudine, niciun dram de minte.

— Înseamnă că n-ai ascultat.

— A, ba te-am auzit.

Îşi scoase mănuşile, aruncându-le şi pe ele.

— Rolul meu e să fiu fermecătoare şi elegantă. Ca o păpuşă de comandă care poate fi pusă unde şi când trebuie, şi în restul timpului aruncată în debara. Ei bine, mulţumesc, nu. Am stat aruncată destulă vreme.

Dădu să treacă pe lângă el, dar David o apucă de braţ. Pilar se smuci, după care îl privi şocată, când el o luă şi de cealaltă mână, ţinând-o pe loc.

Nimeni n-o mânuia aşa.

Nu se făcea.

— Stai pe loc.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Imediat. Mai întâi, farmecul e un talent. Eleganţa e o aptitudine. Şi e nevoie de minte ca să ştii să spui ce şi când trebuie şi să faci oamenii să se simtă bineveniţi. Te pricepi la lucrurile astea, aşa că de ce nu le-ai folosi? În al doilea rând, dacă-ţi închipui că relaţiile cu turiştii şi clienţii la degustări sunt un fleac, vei avea o surpriză când vei avea curajul s-o încerci.

— N-am nevoie să-mi spui tu ce…

— Ba se pare că ai.

Pilar rămase cu gura căscată. Rareori o întrerupea cineva. Îşi aminti cum discutase cu Tony în noaptea petrecerii. Şi David folosea acum cu ea aceeaşi răceală tăioasă.

— Îţi reamintesc că nu lucrez pentru tine.

— Îţi reamintesc că în esenţă o faci, ripostă el. Dacă n-ai să pleci ca un copil răzgâiat, vei continua să lucrezi pentru mine.

— *Va' al diavolo.*

— N-am timp să-i fac vizite la ora asta. Îţi propun să-ţi foloseşti talentele în zona potrivită. Şi, înainte de a începe, trebuie să te examinezi bine pe tine însăţi şi să nu te mai tot vezi ca pe nevasta abandonată a unui bărbat care pe nimic nu punea mai mult preţ decât pe sine însuşi.

Pilar rămase cu gura căscată şi buzele tremurându-i. Abia putu articula cuvintele.

— Ce hidoşenii spui.

— Poate. Dar era timpul să le spună cineva.

— N-ai dreptul să-mi spui asemenea lucruri. Funcţia ta la Giambelli nu te autorizează să fii crud.

— Funcţia mea în cadrul firmei nu-mi dă dreptul să spun adevărul, aşa cum îl văd eu. Şi nu-mi dă dreptul să fac nici asta, adăugă, smucind-o spre el. Dar acum e ceva personal.

Pilar era prea şocată ca să-l oprească, să îngaime cel mai slab protest.

Iar când gura lui se lăsă peste a ei, dură şi furioasă, nu mai putu decât să simtă.

Cu un geamăt slab, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui. Se ciocniră de bancul de lucru, răsturnând ghivecele cu flori. Ceramica se ciocni, cu un sunet de spade încrucişate.

— Ce…?

Sufocată, abia reuşi să gâfâie, când David o ridică de pe picioare, aşezând-o pe banc.

— Ce ne-a apucat?

— O să ne gândim mai târziu.

Trebuia s-o atingă, să-i simtă pielea sub palme. O trăgea de pulovăr, alimentat de o energie sexuală care-l făcea să se simtă ca un adolescent pe bancheta din spate a unui Chevy.

— Pilar. Lasă-mă să…

Dacă nu i-ar fi rostit numele, şi l-ar fi uitat. Ar fi uitat totul, cedând doar cerinţelor propriului ei trup. Dar sunetul numelui ei o readuse le realitate, într-un val de panică.

— Stai. Asta-i o… nu putem să…

Îl împinse, chiar în timp ce capul îi cădea pe spate şi tot trupul îi tremura sub atingerea dinţilor lui pe gât.

— David. Nu. Stai. Opreşte-te…

— Pilar…

David nu-şi mai putea trage respiraţia, nu-şi regăsea echilibrul.

— Te doresc.

De câţi ani nu mai auzise aceste cuvinte? De cât timp nu le mai văzuse în privirea unui bărbat?

— David. Nu-s gata pentru aşa ceva. Nu mă aşteptam…

Avea mâini atât de puternice. Puternice şi cu palme aspre.

Atât de diferite de…

— Te rog, poţi să te dai mai încolo?

David rămase pe loc.

— Te-am dorit din prima clipa de când te-am văzut. De când ai deschis uşa.

— Sunt…

— Nu, i-o reteză el. Să nu spui că eşti flatată.

— Ba cum să nu fiu. Eşti atrăgător şi…

Şi nu mai putea *gândi* limpede, când o atingea.

— Te rog, vrei să te duci mai încolo?

— Bine, acceptă el, deşi cu preţul unui mare efort. Să ştii că asta nu se întâmplă de fiecare dată, cu oricine.

— Cred că ne-am luat unul pe altul prin surprindere, începu ea, dându-se jos de pe marginea bancului, prudentă.

— Pilar, nu suntem copii.

— Într-adevăr, nu suntem. Am patruzeci şi opt de ani, David, iar tu… tu nu ai.

Nu crezuse că situaţia ar fi avut ceva de râs.

Totuşi, David râse.

— Doar n-o să foloseşti o diferenţă de câţiva ani ca scuză.

— Nu e o scuză. E realitatea. Iar o altă realitate e că ne cunoaştem de foarte puţin timp.

— Opt săptămâni şi două zile. Vrei ceva mai convenţional? Vin să te iau diseară la şapte, la un restaurant.

— David, soţul meu a murit doar de câteva săptămâni.

— Fostul soţ, preciză el, rece. Nu-l aduce între noi, Pilar. Nu permit.

— Aproape treizeci de ani nu pot fi risipiţi într-o noapte, orice-ar fi.

David o luă de umeri, ridicând-o pe vârfuri, înainte ca Pilar să-şi dea seama cât de furios era.

— Tony Avano a încetat să mai fie zona ta de siguranţă, Pilar. Acceptă asta. Şi acceptă-mă şi pe mine.

O sărută din nou, apăsat, îndelung, apoi îi dădu drumul.

— La ora şapte, mai spuse el şi ieşi în ploaie.

Ticălosul ăla nenorocit n-avea să-i complice viaţa, nici pe a lui Pilar, din mormânt. Nu i-o permitea el.

Întrucât privea în pământ, încruntat, iar Sophia se uita tot în jos, alergând prin ploaie, se ciocniră pe cărare.

— Pardon, murmură ea. Credeam că te-ai dus acasă.

— Înainte, aveam ceva de făcut. Tocmai am încercat să-ţi seduc mama, în seră. Ai vreo obiecţie?

Mâinile Sophiei căzură pe lângă trup.

— Poftim?

— Ai auzit. Mama ta mă atrage şi am acţionat. Sunt hotărât să acţionez din nou, cât de curând posibil. Ai ceva împotrivă?

— Ă…

— Nicio replică? Nicio ripostă spirituală?

Cu tot şocul, Sophia îi putea recunoaşte furia şi frustrarea.

— Nu, scuză-mă. Procesam informaţia.

— Bine, când termini, trimite-mi naibii un referat.

În timp ce pleca, intempestiv, Sophia aproape că-i văzu aburii ieşind din trup.

Când năvăli în seră, Pilar stătea nemişcată, cu privirea spre bancul de lucru. Peste tot zăceau ghivece răsturnate, iar câteva mlădiţe erau strivite iremediabil.

— Mama?

Pilar tresări, apoi îşi luă repede mănuşile.

— Da?

Mai încet, Sophia se apropie. Obrajii mamei sale erau înroşiţi, iar părul răvăşit, ca atunci când îl răscolesc mâinile unui bărbat.

— M-am întâlnit cu David.

Mănuşile căzură din mâinile amorţite ale lui Pilar, care se grăbi să le ridice.

— Aşa…?

— Mi-a spus că a încercat să te seducă.

— Ce-a făcut?!?…

În vocea lui Pilar nu se simţea panică, ci de-a dreptul groază.

— Şi, după cum arăţi, nu i-a fost prea greu.

— A fost doar o…

Iritată, Pilar îşi înhăţă şorţul, dar nu-şi amintea prea bine cum să şi-l pună.

— Am avut o neînţelegere şi s-a enervat. Nu merită să vorbim.

— Mama.

Cu blândeţe, Sophia luă mănuşile şi şorţul şi le puse alături.

— Simţi ceva pentru David?

— Zău aşa, Sophia, ce întrebare!

„O întrebare la care nu răspunzi", observă Sophia.

— Hai s-o luăm aşa: te atrage?

— Este un bărbat atrăgător.

— De acord.

— Nu suntem… adică, nu sunt…

Ajunsă la capătul răbdării, Pilar îşi încordă mâinile pe bancul de lucru.

— Sunt prea bătrână pentru aşa ceva.

— Nu fi ridicolă. Eşti o femeie frumoasă, în plină maturitate. De ce n-ai avea o aventură romantică?

— N-am nevoie de aventuri romantice.

— Sex, atunci.

— Sophia!

— Mama! exclamă Sophia, pe același ton oripilat, după care o îmbrăţişă. Mă temeam că te-a jignit şi eşti tulburată. Şi când colo, te găsesc ciufulită şi roşie-n obraji după o zbenguială delicioasă, cred, cu C.C.O.-ul nostru cel nou şi atât de sexy! E minunat!

— Nu e deloc minunat şi n-o să se mai repete. Sophia, am fost măritată aproape treizeci de ani. Nu pot să mă arunc în braţele altui bărbat, la vârsta asta.

— Mama, tata nu mai e. Mi-e greu să accept, chiar ştiind că nu

m-a iubit cu adevărat.

— O, Sophia, dar te-a iubit!

— Nu, se retrase ea. Nu aşa cum am vrut eu, sau cum aveam nevoie. Nu mi-a fost alături. Şi nici ţie nu ţi-a fost. Acum, ai şansa să te bucuri de cineva care-ţi va da atenţie.

— Fetiţo, fetiţo… o mângâie Pilar pe obraz.

— Îţi doresc asta. Şi aş fi aşa de tristă să ştiu că ai refuzat şansa asta numai pentru ceva ce n-a existat niciodată. Vreau să fii fericită.

— Ştiu.

Pilar o sărută pe obraji.

— Ştiu. Am nevoie de timp ca să mă adaptez. Şi, *cara,* nu e vorba numai de tatăl tău, ci şi de mine. Nu ştiu cum să mă port cu alt bărbat, nici dacă vreau să trăiesc cu vreunul.

— Cum să ştii, dacă nu încerci? Îl placi, nu?

— Ei, sigur că da.

„Îl plac?“ se întrebă ea.

Nicio femeie nu se tăvălea prin pământul de flori cu un bărbat pe care nu-l plăcea.

— E un om foarte drăguţ. Un tată bun…

— Şi te atrage. Are un cur, trăsnet.

— Sophia!

— Dacă-mi spui că n-ai observat, voi încălca o poruncă şi-am să-mi fac mama mincinoasă. Şi pe urmă, zâmbetul…

— Are ochi buni, murmură Pilar, făcându-şi fiica să ofteze.

— Are, într-adevăr. Ai să te duci cu el?

Pilar îşi făcu de lucru, aranjând ghivecele.

— Nu ştiu.

— Du-te. Explorează puţin. Vezi şi tu ce simţi. Şi ia din noptiera mea un prezervativ.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sau, dacă stau să mă gândesc, nu lua unul, o cuprinse Pilar pe după talie, chicotind. Ia două.

CAPITOLUL 12

Maddy îşi privea cu şiretenie tatăl în timp ce-şi lega cravata.

Era cravata lui de Şusta A-Ntâia, cea gri cu dungi bleumarin.

Ştia că *spusese* că el şi doamna Giambelli luau doar masa împreună, pentru ca ea şi Theo să creadă că aveau de discutat afaceri. Dar cravata îl dădea de gol.

Trebuia să se gândească ce părere avea de treaba asta.

Dar, pe moment se distra zădărându-şi tatăl.

— E un simbol al auto-exprimării.

— E neigienic.

— E o tradiţie ancestrală.

— Nu e o tradiţie ancestrală a familiei Cutter. N-ai să-ţi găureşti nasul, Madeline. Şi cu asta am terminat.

Fata oftă, cu o expresie bosumflată reuşită.

De fapt, nu ţinea neapărat să-şi găurească nasul, dar îşi dorea o a treia gaură în lobul urechii stângi.

Ca să ajungă la ea, nasul oferea o strategie bună. Genul care i-ar fi plăcut tatălui ei, dacă ar fi ştiut.

— E trupul meu.

— Nu înainte de a avea optsprezece ani. Până în ziua aia fericită, e al meu. Du-te şi pisează-l pe fratele tău.

— Nu pot. Nu vorbesc cu el.

Se tolăni pe spate, ridicându-şi picioarele spre tavan.

Era îmbrăcată în negru, ca de obicei, dar începea să se sature.

— Pot în schimb să-mi fac un tatuaj?

— A, sigur. Toţi o să ne facem câte unul, în weekend-ul ăsta.

Se întoarse spre ea.

— Cum arăt?

Maddy îşi înclină capul, studiindu-l.

— Peste medie.

— Ce mângâiere eşti pentru mine, Maddy!

— Dacă primesc un A pe lucrarea la ştiinţe, pot să-mi găuresc nasul?

— Dacă Theo primeşte un A, la orice, poate m-aş gândi să-l las pe el să şi-l găurească.

Întrucât ambele ipoteze erau la fel de trase de păr, fata râse.

— Haide, tată!

— Tre' să mă duc.

O culese de pe pat, scoţând-o pe sus din cameră – obicei care întotdeauna o făcea să râdă încântată.

— Dacă nasul nu pot, atunci eventual încă una în urechea stângă?

— Dacă chiar eşti hotărâtă să te ciuruieşti ca o sită, am să mă gândesc.

Se opri lângă uşa lui Theo, ciocănind cu mâna liberă.

— Roiu', javră.

David o privi pe Maddy:

— Cred că la tine se referă.

Deschizând uşa, îşi văzu fiul întins pe pat, cu telefonul la ureche.

David simţi două stări contrare. Nemulţumirea că nu-şi făcea lecţiile şi bucuria că avea noi prieteni la şcoală, din cauza cărora să nu şi le facă.

— Te mai sun eu, mormăi băiatul şi închise. Făceam o pauză.

— Mhm, o pauză cât o lună, comentă Maddy.

— Aveţi destulă mâncare pentru cină. Nu vă bateţi, nu primiţi străini goi în casă, nu vă atingeţi de băuturi alcoolice. Niciun telefon sau televizor până nu vă terminaţi temele, şi nu daţi foc la casă. Am omis ceva?

— Fără sânge pe covor, interveni Maddy.

— Corect. Dacă-i musai, sângeraţi pe duşumea.

O sărută pe creştet, apoi o lăsă jos.

— Cred c-ajung pe la miezul nopţii.

— Tată, am nevoie de-o maşină.

— Mhm. Şi eu, de-o vilă în sudul Franţei. Ca să vezi. Stingerea, la unşpe, mai adăugă el, întorcându-se să plece.

Tereza nu era e părere că, la un moment dat, părintele se retrage din viaţa copilului său, urmărind-o în continuare de la distanţă. La urma urmei, ar sta o mamă pe mal, privindu-şi copilul, indiferent de vârstă, cum se îneacă?

Faptul că Pilar era femeie în toată firea, cu o fiică deja matură, n-o împiedica să intre în camera ei. Şi, mai ales, să spună ce avea pe suflet, în timp ce Pilar se îmbrăca pentru seara în oraș.

— O să vorbească lumea.

Pilar moşmondea la cercei. Fiecare etapă a îmbrăcatului dobândise proporţii enorme.

— Nu-i decât o cină.

Cu un bărbat. Un bărbat atrăgător, care spusese clar că voia să se culce cu ea. *Dio.*

— Oamenii găsesc motive de bârfă şi-ntr-un simplu gând.

Pilar îşi luă perlele. Oare erau prea formale? Prea demodate?

— Şi te deranjează, mama?

— Pe tine nu te deranjează?

— De ce? N-am făcut nimic interesant pentru nimeni.

— Eşti o Giambelli. Atâta e de-ajuns. Crezi că fiindcă ai preferat să ţii o casă şi să creşti o fiică n-ai făcut nimic demn de interes?

— Tu ai ţinut o casă, ai crescut o fiică şi ai condus un imperiu. În comparaţie cu tine, mai am mult. S-a văzut foarte clar, astăzi.

— Eşti o proastă.

— Oare, mama? se întoarse Pilar spre ea. Acum două luni, m-ai împins în iureşul afacerilor şi am dovedit imediat că nu am talent.

— Nu trebuia să aştept atâta. Dacă n-o făceam, nu dovedeai nimic.

— Nici chiar tu nu poţi făuri o femeie de afaceri.

— Atunci, făureşte tu altceva, replică Tereza nervoasă. Nu te mai considera imaginea pe care o văd alţii, şi *fii* tu însăţi. Ascultă. Dacă-l vrei pe David Cutter, fie şi pentru o clipă, ia-l. O femeie care stă şi-aşteaptă să primească rămâne cu mâinile goale.

— Nu e decât o cină, începu Pilar, dar se întrerupse, când intră Maria.

— Domnul Cutter e jos.

— Mulţumesc, Maria. Spune-i că domnişoara Pilar vine imediat.

Tereza se întoarse spre fiica ei, recunoscându-i cu uşoară aprobare uşoara lucire de panică din ochi.

— Aveai aceeaşi expresie la şaisprezece ani, când te aştepta un tânăr în salon. Mă bucur s-o revăd.

Se aplecă înainte, atingându-i obrazul cu buzele.

— Distracţie plăcută.

Nu intenţiona să ajungă mai departe decât, eventual, la o prietenie. Ori de câte ori se gândea la ceea ce-i strecurase fiica ei în poşetă, lui Pilar i se umezeau palmele.

Dar o prietenie cu un bărbat interesant şi atrăgător ar fi fost încântătoare.

— Pilar! Ce bine-mi pare că te văd!

Pilar recunoscu parfumul şi tonul vesel al vocii înainte de a ridica privirea.

— Susan.

Îşi afişă zâmbetul de societate.

— Arăţi superb. Susan Manley, David Cutter.

— Nu, nu vă ridicaţi, nu vă ridicaţi, dădu din mână Susan, care avea un păr blond orbitor şi tocmai îşi revenise după ultimul lifting facial. Mă întorceam doar la masă, de la toaletă, şi te-am văzut aici. Sunt cu Charlie şi cu doi clienţi de-ai lui din provincie. Nişte plicticoşi, făcu ea cu ochiul. Mai deunăzi îi spuneam Laurei că ar trebui să ne vedem. Ştiu prin ce perioadă groaznică ai trecut. Un asemenea şoc, pentru toată lumea…

— Da…

Pilar simţi usturimea înţepăturii şi felul cum îi pierea tot cheful.

— Îţi mulţumesc pentru scrisoare.

— Aș fi vrut să pot face mai mult. Dar, să nu vorbim despre lucruri triste.

O strânse uşor de braţ, în timp ce-i evalua comeseanul.

— Sper că mama ta e bine.

— Este, mulţumesc.

— Acum trebuie să mă duc. Încântată de cunoştinţă, domnule Cutter. Pilar, te sun săptămâna viitoare. O să luăm masa împreună.

— Aştept, răspunse Pilar, apoi, când Susan plecă, îşi luă vinul. Îmi pare rău. Valea nu e decât un orăşel, uneori. E greu să mergi undeva fără a întâlni cunoscuţi.

— Atunci, de ce te scuzi?

— E penibil.

Puse atent paharul la loc, plimbându-şi degetele pe piciorul acestuia.

— Aşa cum a prevăzut mama mea, lumea o să comenteze.

— Serios? îi luă el mâna de pe pahar. Atunci, să le dăm un motiv.

Îi duse mâna la gură, muşcându-i uşurel degetele.

— Îmi place Susan asta, spuse el, în timp ce Pilar îl privea cu ochi mari. Mi-a oferit pretextul. Oare ce-o să-i spună Laurei mâine, când îi dă telefon?

— Îmi şi închipui. David…

O străbăteau fiori prin tot braţul.

— Nu urmăresc… nimic.

— Curios, nici eu. Până nu te-am văzut pe tine.

Se aplecă spre ea, intim:

— Hai să păcătuim.

Lui Pilar îi veni sângele în cap.

— Ce?

— Hai să… şopti el seducător… comandăm desertul.

Respiraţia care i se oprise în piept se revărsă într-un râs de

uşurare.

— Perfect.

Aproape oftă când văzu luminile vilei. Se simţea mai bine. Era aproape acasă.

Începuse seara tremurând de emoţie, şi o sfârşea cu regretul că nu putuse dura mai mult.

— Copiii sunt încă treji, comentă David, observând că ferestrele casei de oaspeţi erau luminate ca un cazinou din Las Vegas. Va trebui să-i omor.

— Da, am observat ce tată denaturat eşti. Şi cât se tem de tine.

David îi aruncă o privire piezişă.

— Nu m-ar deranja să-i mai văd şi tremurând uneori.

— Cred că e prea târziu. Ai crescut doi copii fericiţi şi adaptabili.

— Încă mă mai străduiesc.

Pilar dădu să deschidă portiera, dar mâna lui i se depuse pe umăr, oprind-o.

— Cobor şi-ţi deschid eu. Să încheiem seara cum se cuvine.

Nervii îi reveniră. Ce voia să spună cu asta? se întrebă ea, în timp ce David ocolea maşina.

Avea s-o conducă până la uşă, nimic mai mult. Îşi puteau ura noapte bună, eventual cu un sărut amical – strict amical, îşi reaminti ea, pregătindu-se, când David deschise portiera.

— Îţi mulţumesc. A fost o seară minunată.

— Şi pentru mine.

O luă de mână, fără să se mire când simţi cât de rece era.

— Vreau să ne mai vedem, Pilar.

— A, sigur că da. Vom…

— Nu pentru afaceri, o întrerupse David, răsucind-o spre el, pe verandă. Singuri.

O trase mai aproape.

— Din motive foarte personale.

— David…

Dar gura lui i-o acoperi din nou pe a ei. Mai blând, de astă dată. Convingător.

Nu cu acea străfulgerare şocantă de fierbinţeală care-i deşteptase brutal toate instinctele adormite, ci cu o căldură înceată, mocnită, ce-i destindea răbdător toate tensiunile din trup. Până îşi simţi oasele înmuiate ca de ceară topită.

Când David se retrase, avea mâinile pe obrajii ei, cu degetele mângâindu-i pomeții, coborând, întârziind pe gât.

— Am să te sun.

Pilar dădu din cap, căutând orbeşte clanţa, în spatele ei.

— Noapte bună, David.

Intră în casă şi închise uşa. Oricât de naivă îşi spunea că era, urcă la etaj plutind.

Beciurile o duceau întotdeauna pe Sophia cu gândul la un paradis al contrabandiştilor.

Toate acele spaţii atât de mari, cu ecouri, pline de butoaie imense cu vin pus la învechit. Întotdeauna îi plăcuse acolo, încă din copilărie, când câte un podgorean o lăsa să stea la o măsuţă, degustând un pahar mic dintr-un butoi.

— Ea treia întâlnire a lor în două săptămâni.

— Mmm.

Tyler ţinea un pahar de bordo în dreptul focului, pentru a-i controla culoarea.

Şi el, la fel ca bunicul lui şi *La Signora*, respectau cu stricteţe metodele tradiţionale. Îi dădu două puncte pentru culoare şi limpezime, notându-le pe diagramă.

— Mama mea şi David, continuă Sophia.

Pentru a-i atrage atenţia, îi dădu un pumn uşor în braţ.

— Ce-i cu ei?

— Diseară, iar ies împreună. A treia oară, în două săptămâni.

— Şi ce mă priveşte pe mine asta?

Sophia oftă din greu.

— E vulnerabilă. Nu pot spune că nu-l plac, fiindcă aş minţi, deşi n-am prea vrut. Chiar am încurajat-o, când am văzut că îl interesează cât de cât, dar credeam că avea să fie doar o mică aventură.

— Sophia, s-ar putea să te surprindă, dar eu lucrez aici şi crede-mă că nu vreau să discut despre problemele personale ale mamei tale.

Învârti paharul uşor, îl duse la nas şi inhală. Era perfect concentrat.

— N-au făcut sex.

Tyler se strâmbă vizibil, pierzând buchetul vinului.

— Ce naiba, mă Sophia!

— Dacă făceau sex până acum, nu mă alarmam. Ar fi însemnat că e doar o atracţie fizică. Şi cred că a devenit mai mult decât atât. Şi, de fapt, ce ştim noi despre David, altfel decât din punct de vedere profesional? A divorţat, şi nu ştim de ce. Poate să fie un afemeiat, sau un oportunist. Dacă stai să te gândeşti, a început cu curtea imediat după ce tatăl meu…

Tyler mirosi din nou vinul şi notă numerele.

— Ceea ce-ar însemna că nu mama ta, în sine, îl atrăgea.

— Nu asta vreau să spun!

Jignită, Sophia înhăţă un pahar de Merlot, privindu-l încruntată în lumină.

— E frumoasă, inteligentă, fermecătoare şi are tot ce şi-ar dori un bărbat de la o femeie. Nu m-ar deranja dacă mi-ar vorbi. Dar nu spune decât că ea şi David se simt bine unul în compania celuilalt.

— I-auzi, şi chiar o crezi?

— Of, mai taci!

Îşi mirosi vinul, notă calificativele, apoi, sorbind, îl lăsă să stea lângă gingia de jos, atingându-l cu vârful limbii pentru a-i simţi gustul dulce, înainte de a-l trece în lateral şi spre fundul gurii, ca să-i judece aciditatea şi conţinutul tanic.

— E imatur încă.

Tony îl verifică şi el şi-i dădu dreptate.

— Îl mai lăsăm un timp la învechit. Multe lucruri îşi împlinesc destinul dacă le laşi o vreme în pace.

— A, o dăm pe filosofie…!

— Voiai o opinie, sau doar să-ţi dea cineva dreptate?

— Cred că şi una, şi alta, ar fi fost să pretind prea mult.

— Poftim.

Luă paharul următor, ridicându-l în lumină. Dar de uitat, se uita la Sophia.

l-ar fi fost greu să n-o facă. Să n-o privească, să nu se mire. Erau într-o pivniţă rece şi umedă, la lumina focului, printre mirosuri de fum, lemn şi pământ.

Unii ar fi spus că era romantic. Tyler se străduia să nu se numere printre acei oameni.

La fel cum, de-o bună bucată de vreme, se străduia să nu se gândească la ea ca la o persoană, necum ca la o femeie.

În cel mai bun caz, îi era parteneră. O parteneră de care s-ar fi putut lipsi. Iar acum, partenera lui era îngrijorată.

— Fosta lui soţie l-a părăsit, pe el şi copiii.

Privirea ei se ridică spre el.

— L-a părăsit?

— Mda, a tras concluzia că lumea e mare şi are şi ea dreptul s-o exploreze. N-o putea face cu un soţ şi doi copii agăţaţi de ea.

— De unde ştii?

— Maddy îmi spune multe.

Se simţea vinovat că repeta lucrurile pe care le auzise. Fata nu prea vorbea despre viaţa ei de familie, dar spunea destul pentru ca Tyler să-şi facă o opinie.

— Din ce-am înţeles, mama lor nu-i prea caută, iar Cutter a primit postul de-aici ca să-l ducă pe Theo din New York. Avea unele probleme.

— Deci, e un tată bun.

Sophia ştia prea bine ce înseamnă să te părăsească un părinte.

— Nu înseamnă că e şi un bărbat bun pentru mama mea.

— Asta o decide ea, nu? Dacă fiecărui om pe care-l vezi îi cauţi cusururi, e normal să le găseşti.

— Nu caut cusururi.

— Ba exact asta faci.

— Lasă, că la tine nici nu trebuie să caut prea mult, replică ea, cu o voce dulce ca mierea. Se văd cu ochiul liber.

— Norocul nostru.

Sophia se simţi lezată. Iarăşi o făcea să se simtă ieftină – ca tatăl ei. Dornică să-l pedepsească, se apropie.

— Încă n-am ajuns să te cunosc, aşa-i, Tyler? Oare fiindcă te temi să-ţi încerci şansele cu o femeie care se poate gândi la sex la fel ca bărbaţii?

— Nu mă interesează să-mi încerc şansele cu o femeie care se poate gândi la sex la fel ca bărbaţii. În sensul ăsta, am vederi înguste.

— De ce nu-ţi lărgeşti orizonturile? ridică ea faţa, ispititoare. Te provoc.

— Nu mă interesează.

Îl cuprinse cu braţele pe după gât, strângându-le, când Tyler vru să i le desprindă.

— Care dintre noi blufează?

Ochii lui erau aprinşi, feroce. Mirosul Sophiei îl învăluia, îl pătrundea. Buzele ei le atinseră pe ale lui, seducător.

— De ce nu mă deguşti? întrebă, încet.

Era o greşeală, dar n-avea să fie prima. Apucând-o de şolduri, îşi plimbă mâinile peste coastele ei.

— Uită-te la mine, îi ordonă şi-i luă în stăpânire gura pe care i-o oferea.

Era mult mai mult decât îşi imaginase Sophia. Mai mult decât i se oferise vreodată, sau decât acceptase. În secunda următoare, o îndepărtă de el.

— Te joci cu mine, Sophia. Şi nu-mi place. Dar când o să te am în pat, ai să te uiţi la mine la fel cum te-ai uitat acum. Nu va fi doar o aventură, un bărbat oarecare. Voi fi eu, şi-ai s-o ştii clar.

Sophia se simţi străbătută de fiori. Făcu un efort să nu-şi frece braţele pentru a şi-i alunga.

— De ce vorbeşti de parcă ar fi o ameninţare?

— Fiindcă asta e.

Şi, îndepărtându-se de ea, luă următorul pahar de vin şi se apucă de treabă.

CAPITOLUL 13

Claremont studia dosarul Avano.

Îşi petrecea o mare parte din puţinul timp liber studiind date, probe, locul crimei şi rapoartele medico-legale.

Aproape că putea recita declaraţiile şi interogatoriile pe de rost. După opt săptămâni, cei mai mulţi considerau cazul o fundătură. Nu exista niciun suspect viabil, nicio pistă tangibilă, niciun răspuns simplu.

Ceea ce îl irita. Claremont nu credea în crime perfecte, ci în omisiuni. Ce omisese?

— Alex.

Maguire se aşeză pe colţul biroului. Copilul ei cel mai mic avea o lucrare la istorie pentru a doua zi, soţul înfrunta o răceală, iar pentru cină le mai rămăseseră nişte minciunele.

Nimeni nu era mulţumit la ea acasă, dar trebuia să se ducă acolo.

— Du-te-acasă, îi spuse ea.

— Întotdeauna există câte un amănunt care nu se potriveşte, se plânse Claremont.

— Mda, dar nu întotdeauna îl poţi găsi. Cazul Avano rămâne deschis şi se pare că aşa va rămâne, dacă n-avem norocul să ne pice ceva în braţe.

— Nu-mi plac noroacele.

— Mda, mă rog, pentru ele trăim.

— Foloseşte apartamentul fiicei pentru o întâlnire. Nimeni nu-l vede intrând, nimeni nu aude împuşcăturile, nimeni nu vede pe altcineva intrând sau ieşind.

— Fiindcă era în jurul orei trei dimineaţa. Vecinii dormeau şi,

obişnuiţi cu zgomotele oraşului, n-au auzit detunăturile unui pistol de calibrul douăzeci şi cinci.

— O jucărie. Pistol de femei.

— Mă scuzi, îşi bătu Maguire propria armă din dotare, de nouă milimetri.

— Pistol de femei civile, se corectă Claremont, aproape zâmbind. Vin şi brânză, întâlnire nocturnă într-un apartament gol. Îşi înşela soţia, pare-se. Miroase a femeie. Şi s-ar putea ca asta să fie ideea. Poate a fost premeditat să miroasă a femeie.

— Am cercetat şi bărbaţi.

— Poate trebuie să mai cercetăm. Fosta doamnă Avano, spre deosebire de văduva Avano, a fost văzută în compania unui anumit David Cutter.

— Ceea ce mie-mi spune că i-au progresat gusturile la bărbaţi.

— Da, rămâne măritată legal cu un afemeiat nenorocit, aproape treizeci de ani. De ce?

— Ascultă, bărbatul meu nu calcă în strâchini, şi-l iubesc ca o nebună. Da' uneori mă-ntreb de ce rămân măritată legal cu el. E catolică, încheie Maguire cu încă un oftat, ştiind că n-avea să ajungă acasă prea devreme. Catolică italiancă şi practicantă. Nu-i vine uşor să divorţeze.

— A acceptat, când i-a cerut el.

— Nu i-a stat în cale. E altceva.

— Mda, şi ca divorţată catolică, nu se putea remărita, nu? Nici să-şi facă de cap cu altul, cu aprobarea Bisericii.

— Aşa că-l omoară ca să-l dea la o parte din drum? Neverosimil, Alex. În păcato-metrul catolic, omorul e mai grav decât divorţul.

— Sau pune pe altcineva s-o facă în locul ei. Cutter e adus la companie, *peste* capul lui Avano. Era firesc să iasă fricţiuni. Cutter o place pe nevasta înstrăinată a lui Avano.

— L-am trecut pe Cutter prin ciur şi prin dârmon. E curat, lună.

— Poate, sau poate înainte n-a avut motive să-şi mânjească mâinile. Ascultă, am descoperit că Avano avea probleme financiare.

Dacă văduva nu e o actriţă de Oscar, aş zice că asta a fost o surpriză mare şi neplăcută pentru ea. Deci, mergând pe teoria că Avano îşi ţinea pentru el problemele băneşti, şi nu era genul care să stea mult fără distracţii, unde se ducea să le rezolve? Nu la un prieten din lumea bună, continuă Claremont. Nu şi-ar fi putut arăta mutra la următorul bal de binefacere. Se duce la Giambelli, unde a fost scos pe cauţiune, periodic, ani de zile. La fosta soţie, poate.

— Şi, mergând pe aceeaşi teorie, dacă ea acceptă, Cutter se înfurie. Dacă nu, şi Avano face urât, Cutter iar se înfurie. De la o criză de furie până la trei gloanţe trase într-un om, drumul e destul de lung.

Totuşi, se gândea. Era o temă de gândire şi avuseseră al naibii de puţine până atunci.

— Cred că mâine o să stăm la o şuetă cu David Cutter.

— Domnilor detectivi. Cu ce vă pot ajuta?

— Cu câteva minute din timpul dumneavoastră, răspunse Claremont, în timp ce Maguire privea prin cabinet, observând topografia locurilor.

— Exact câteva minute vă pot acorda. Luaţi loc.

Fotolii mari, cu perne de piele, remarcă Maguire. Se întrebă dacă biroul era croit după măsura omului, sau viceversa.

— Cred că e în legătură cu Anthony Avano, începu David. Aţi progresat cu ancheta?

— Cazul e încă deschis, domnule Cutter. Cum aţi descrie relaţia dumneavoastră cu domnul Avano?

— În niciun fel, domnule detectiv Claremont, răspunse simplu David.

— Amândoi eraţi directori în aceeaşi firmă, amândoi lucraţi în clădirea asta.

— Foarte scurt timp. Venisem la Giambelli de nici două săptămâni, când Avano a fost asasinat.

— În două săptămâni, v-aţi format o impresie, interveni Maguire. Aţi avut întâlniri, aţi discutat afaceri.

— Aşa s-ar crede, nu? Dar n-am avut nicio întâlnire cu el şi am discutat o singură dată, la petrecerea dinaintea crimei. Numai atunci l-am văzut la faţă şi credeţi-mă că n-am prea avut timp să discutăm afaceri.

Impresia n-o menţiona, observă Claremont. Dar aveau să ajungă şi acolo.

— De ce nu v-aţi întâlnit cu el?

— Nepotriviri de program, răspunse David pe un ton plat. Avano nu venea la birou, nici nu-mi răspundea la apelurile telefonice.

— Ceea ce trebuie să vă fi iritat.

— Într-adevăr, dădu din cap David spre Maguire. Tocmai de aceea, în cramă, i-am spus clar că-l aşteptam să-şi facă timp pentru mine în orele de program. Evident, asta n-a mai avut când să se întâmple.

— V-aţi întâlnit cu el în afara orelor de program?

— Nu. Domnilor detectivi, nu l-am cunoscut. N-am avut niciun motiv să-mi placă sau să-mi displacă, nici să mă gândesc în mod deosebit la el.

David vorbea calm, aproape indiferent, ca spre sfârşitul unei discuţii plicticoase de afaceri.

— Înţeleg că trebuie să exploraţi toate posibilităţile, dar cred că dacă mă consideraţi suspect de crimă bateţi la o uşă închisă.

— Sunteţi în relaţii cu fosta lui soţie.

Simţi şocul în abdomen, dar chipul îi rămase nepăsător.

— Exact. Fosta lui soţie, care era fostă încă dinainte de a fi fost asasinat, şi când am început să ne întâlnim la nivel personal. Nu cred că am încălcat vreo lege scrisă sau nescrisă.

— Din informaţiile noastre reiese că fosta doamnă Avano nu avea obiceiul să se întâlnească la nivel personal cu bărbaţi, până foarte recent.

— Asta, îi răspunse David lui Maguire, poate fi din cauză că nu cunoscuse un bărbat cu care să-i placă să se întâlnească, până foarte recent. Mă măguleşte acest lucru, dar nu-l găsesc un motiv de crimă.

— Faptul de a fi părăsită pentru o femeie mai tânără este adesea un motiv de crimă, replică Maguire şi-i văzu învăpăierea scurtă din ochi. „Nu doar întâlniri pe plan personal," conchise ea. „Relaţie serioasă."

— Deci, care e ideea? întrebă David. Pilar l-a omorât pentru că dorea altă femeie, sau e lipsită de inimă fiindcă o interesează alt bărbat atât de curând după ce fostul ei soţ a fost asasinat? Cum deformaţi premisa asta în ambele direcţii?

„Furios, dar controlat," îşi spuse Maguire. „Exact genul care poate sorbi calm din vin, în timp ce trage într-un om."

— Nu acuzăm pe nimeni, continuă ea. Încercăm doar să ne formăm o imagine clară.

— Atunci, să vă ajut. Avano avea o viaţă a lui personală de aproape douăzeci de ani. Pilar şi-a trăit-o pe a ei, într-un mod mult mai admirabil. Orice afaceri o fi avut Avano în noaptea aia, erau ale lui şi n-aveau nicio legătură cu ea. În momentul de faţă, relaţiile mele cu domnişoara Giambelli nu vă privesc.

— Presupuneţi că în noaptea aceea Avano a avut probleme de afaceri. De ce?

— Nu presupun nimic.

Ridicându-se în picioare, David îşi înclină capul spre Claremont:

— Las asta în seama dumneavoastră. Eu am o întâlnire.

Claremont rămase pe loc.

— Ştiaţi că domnul Avano avea dificultăţi financiare?

— Finanţele lui Avano nu erau problema mea, nici nu mă interesau.

— Ar fi putut să vă intereseze, dacă erau în legătură cu firma Giambelli. Nu eraţi deloc curios de ce vă evita domnul Avano?

— Fusesem adus din afară. Era firesc să existe duşmănii.

— Vă duşmănea?

— Posibil. N-am apucat să discutăm despre asta.

— Acum, cine pe cine evită? se ridică în picioare Claremont. Aveţi pistol, domnule Cutter?

— Nu, n-am niciun pistol. Am doi copii adolescenţi. În casa mea nu există niciun fel de arme şi nici n-au existat vreodată. În noaptea asasinării lui Avano, eu eram acasă, cu copiii mei.

— Asta se poate verifica.

David strânse pumnii.

— Ar fi ştiut dacă plecam de-acasă.

Nu era de acord ca poliţia să-i interogheze copiii. Nu pentru un nemernic ca Avano.

— Şi asta-i tot ce-am avut de discutat, până-mi consult avocatul.

— E dreptul dumneavoastră.

Maguire se ridică, jucând şi atu-ul pe care-l păstrase.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Cutter. O vom chestiona pe domnişoara Giambelli în legătură cu finanţele fostului ei soţ.

— Cred că văduva lui ştie mai multe.

— Pilar Giambelli a fost măritată cu el mai mult timp, continuă Maguire, şi făcea parte din firma pentru care lucra el.

David îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Ştie mai puţin despre afacerile firmei decât oricare dintre dumneavoastră.

Și, cu gândul la ea, se hotărî.

— În ultimii trei ani, Avano a delapidat sistematic bani de la Giambelli. Căptuşea conturi de cheltuieli, umfla cifrele de vânzări, completa deconturi pentru deplasări nefăcute, sau făcute în interes personal. Niciodată foarte mult la un moment dat, şi şterpelea din surse diverse, ca să nu se observe. În poziţia lui, profesională şi personală, nimeni nu i-ar fi pus vreodată la îndoială cifrele.

Claremont dădu din cap:

— Dumneavoastră, însă, le-aţi pus.

— Le-am pus. Am descoperit câte ceva în ziua petrecerii şi, când am verificat mai complet, am început să disting sistemul. Mi-a fost clar că furase de mai mult timp, sub numele lui propriu, al lui Pilar şi al fiicei lor. Nu se deranja să le falsifice semnăturile pe referate, le

semna el şi atât. În total, peste şase sute de mii, în ultimii trei ani.

— Şi când l-aţi luat l-a întrebări…? se interesă Maguire.

— N-am mai apucat. Aveam de gând, şi cred că mi-am exprimat clar intenţia la petrecere. Am avut impresia că a înţeles că ştiam ceva. Erau probleme de afaceri, doamnă detectiv, şi aveau să se rezolve la nivelul firmei. Le-am raportat problema Terezei Giambelli şi lui Eli MacMillan, a doua zi. Concluzia a fost că trebuia s-o rezolv, să văd ce se putea face pentru ca Avano să returneze banii. Avea să demisioneze din companie. Dacă refuza prevederile, firma Giambelli lua măsurile legale.

— De ce a fost ascunsă această informaţie?

— Din dorinţa bătrânei doamne Giambelli ca nepoata ei să nu fie umilită, dându-se publicităţii comportamentul tatălui ei. Mi s-a cerut să nu spun nimic, decât dacă mă întreba poliţia în mod direct. În acest moment, *La Signora,* Eli MacMillan şi cu mine suntem singurii oameni care ştim. Avano a murit şi nu părea necesar să mai îngroşăm scandalul demascându-l şi ca hoţ, nu numai fustangiu.

— Domnule Cutter, răspunse Claremont. Când e vorba de crimă, orice lucru e necesar.

Don abia închisese uşa în urma celor doi detectivi, când aceasta se deschise din nou. Sophia nici nu se gândise să ciocănească.

— Ce voiau?

Fu nevoit să-şi revină repede, ascunzându-şi furia şi îngrijorarea.

— Suntem în întârziere la întâlnire.

Îşi luă însemnările şi le băgă în servietă, lângă rapoarte, grafice şi memorii.

— David.

Sophia rămase cu spatele rezemat de uşă.

— Puteam să merg după poliţişti şi să-ncerc să obţin răspunsurile pe care nu le-am putut primi de la ei. Speram ca tu să fii mai înţelegător.

— Au avut de pus nişte întrebări, Sophia.

— De ce ţie şi nu mie sau altor oameni din clădirea asta? Abia l-ai cunoscut pe tatăl meu, n-ai lucrat cu el niciodată. Ce le puteai spune?

— Aproape nimic. Îmi pare rău, Sophia, dar trebuie să amânăm. Ne-aşteaptă oamenii.

— David. Ai mai multă încredere în mine. Au venit direct la biroul tău şi au stat aici destul ca să se fi întâmplat ceva. Am dreptul să ştiu.

Un moment, David nu spuse nimic, studiindu-i doar faţa. Da, avea dreptul să ştie, hotărî el.

Ridică receptorul.

— Domnişoara Giambelli şi cu mine vom întârzia câteva minute la întâlnire, îi spuse el asistentei; apoi, arătă cu capul spre un fotoliu. Ia loc.

— Stau în picioare. Poate ai observat, nu sunt hipersensibilă.

— Am observat. Poliţiştii au avut de pus câteva întrebări determinate, în parte, de faptul că mă întâlnesc cu mama ta.

— Înţeleg. Au vreo teorie că voi doi aveaţi o legătură secretă, de durată?

— Sunt convins că examinează toate posibilităţile.

— Îl suspectează pe vreunul dintre voi?

— Aş zice că suspectează pe toată lumea. Face parte din meseria lor. Ai avut grijă să nu comentezi, cel puţin faţă de mine, ce părere ai despre relaţia mea cu mama ta.

— Încă nu m-am hotărât ce părere să am. Când o fac, am să te-anunţ.

— Merge, spuse el, îngăduitor. Eu, unul, ştiu ce părere am, aşa că am să-ţi spun. Ţin foarte mult la Pilar. Nu intenţionez să-i provoc necazuri. Mi-ar părea său să-ţi cauzez ţie, fiindcă te iubeşte şi pentru că şi eu te plac. Dar eram în dilemă între a vă necăji pe amândouă sau a lăsa să-mi fie interogaţi copiii.

La asta, Sophia simţi nevoia să se aşeze. Numai din mândrie rămase în picioare.

— Ce lucru supărător pentru mine le-ai spus poliţiştilor?

Adevărul, reflectă David, era ca un medicament: mai bine să i-l administreze scurt, într-o singură doză.

— Tatăl tău delapida de la firmă de mai mulţi ani. Sumele erau răspândite şi relativ moderate, motiv pentru care nu s-a observat nimic atât de mult timp.

Sophia se albi la faţă, dar nu tresări. Nici chiar când trădarea o lovi în inimă ca un pumn.

— Nu cumva e vreo greşeală? întrebă ea, apoi se grăbi să continue. Nu, sigur că nu e. Tu n-ai face asemenea greşeli.

În cuvintele ei se simţea o undă de amărăciune.

— De când ştii?

— Mi s-a confirmat în ziua petrecerii. Intenţionam să mă întâlnesc cu tatăl tău în zilele următoare, ca să discutăm…

— Ca să-l concediezi, îl întrerupse Sophia.

— Ca să-i cer să demisioneze. La instrucţiunile bunicilor tăi. Le-am raportat delapidarea a doua zi după petrecere. I s-ar fi dat posibilitatea să înapoieze fondurile şi să-şi dea demisia. Pentru tine au făcut-o – şi pentru mama ta, pentru companie, dar în primul rând pentru tine. Îmi pare rău.

— Da, desigur. Acum îţi mulţumesc pentru sinceritate.

— Sophia…

— Te rog, nu… Nu te scuza din nou. N-am să mă prăbuşesc. Ştiam deja că era un hoţ. Văzusem una dintre broşele moştenite ale mamei pe reverul lui Rene. Mie trebuia să-mi revină, aşa că am ştiut că nu mama i-o dăduse.

— Dacă preferi să te duci acasă decât să vii la întâlnire, îţi pot găsi o scuză.

— N-am de gând să lipsesc de la întâlnire.

— Aşteaptă câteva minute…

— Nu. Mi-a răpit deja din timp mai mult decât avea dreptul.

„Da," îşi spuse David, în timp ce ieşeau. „Seamănă foarte mult cu bunica ei."

Când opri maşina în capătul aleii, Sophia închise motorul şi coborî înaintea lui Tyler.

— Ce faci?

— Vin la tine, răspunse ea peste umăr, cu o scurtă licărire în privire.

— De ce?

— Fiindcă n-am chef să mă duc acasă.

Tyler îşi zornăi cheile în mână.

— Am avut o zi grea.

— Nu mai spune!

— Am treburi de făcut.

— Excelent. Exact asta căutam. Fii băiat bun, MacMillan, şi cinsteşte-mă cu un pahar.

Resemnat, Tyler introduse cheia în broască.

— Cinsteşte-te singură. Ştii unde găseşti.

— Elegant până la capăt. Asta-mi place la tine.

Intră şi se îndreptă spre camera mare, cu barul.

— Cu tine, Ty, nu e rost de prefăcătorii şi jocuri. Eşti aşa cum eşti. Grosolan, ursuz, previzibil.

Alese o sticlă la întâmplare. În timp ce o destupa, privi prin jur. Piatră şi lemn – materiale dure, combinate expert într-un decor simplu, cu culori nepretenţioase.

— Uite, casa asta, de pildă. Niciun bibelou, niciun fleac. Aici locuieşte un bărbat, care spune că n-are timp pentru aparenţe. Îl doare-n cur de aparenţe, este, Ty?

— Nu neapărat.

— Ştii, continuă ea, turnând în două pahare, unii oameni trăiesc şi mor conform aparenţelor. Altceva nu contează pentru ei.

— Dacă tot ai de gând să-mi bei vinul şi să-mi ocupi spaţiul, măcar ai putea să-mi spui ce te-a adus în starea asta.

— A, stări am eu multe.

Bău tot paharul, prea repede ca să-i facă plăcere, şi-şi mai turnă unul.

— Sunt o femeie cu multe feţe, Tyler. N-ai văzut nici jumătate din ele.

Apoi veni spre el, încet, legănându-şi şoldurile ca un pistolar cu aluzii sexuale.

— Vrei să vezi mai mult?

— Nu.

— Ei, haide, nu minţi, că mă dezamăgeşti. Fără jocuri şi prefăcătorii, adu-ţi aminte.

Îşi plimbă un deget peste cămaşa lui.

— Chiar vrei să-ţi pui mâinile pe mine şi, din fericire, şi eu vreau.

— Vrei să te-mbeţi şi să ţi-o tragi? Regret, nu se potriveşte cu planurile mele pentru seara asta, replică el, luându-i paharul din mână.

— Ce e? Vrei să-ţi plătesc mai întâi o cină?

Tyler puse paharul pe masă.

— Am o părere prea bună despre mine pentru aşa ceva. Şi – surpriză – şi despre tine.

— Perfect, am să-mi găsesc unul mai puţin mofturos. Făcuse trei paşi spre uşă, când Tyler o apucă de braţ.

— Dă-mi drumul. Ai ratat ocazia.

— Te duc acasă.

— Nu mă duc acasă.

— Ba mergi unde te duc eu.

— Am spus să-mi dai drumul! se răsuci ea. Era pregătită să-l plesnească şi să-l zgârie şi fu mai surprinsă decât el când o podidiră lacrimile.

— Of, căca-m-aş. Bine.

Tyler făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. O luă în braţe şi se aşeză cu ea pe genunchi, într-un fotoliu.

— Zi tot ce ai pe suflet, o să ne simţim amândoi mai bine. În timp ce Sophia plângea, telefonul începu să sune de sub perna canapelei, unde Tyler îl rătăcise ultima oară, iar ceasul vechi de pe consolă bătu ora exactă.

CAPITOLUL 14

— Nu m-ai mai căutat.

Margaret îl găsi pe Tyler în crama MacMillan.

După întoarcerea de la Veneţia, avusese câteva întâlniri de succes. Cariera ei evolua bine şi era sigură că arăta splendid, după două incursiuni la cumpărături atent conturate.

Îşi forma lustrul pe care considerase mereu că i-l conferă unei femei călătoriile internaţionale.

În timp ce se afla în State, urmărea un singur scop: să pună mâna pe Tyler MacMillan.

— Îmi pare rău, am fost ocupat.

Sophia programase o degustare de vinuri pentru seara aceea, pe terenul lui. Deşi nu-l prea bucura, îi înţelegea utilitatea. Şi ştia cât de important era ca toate să fie în ordine.

— Îmi dau seama. M-am uitat peste planurile pentru campania centenară. Ai făcut o treabă extraordinară.

— Sophia a făcut-o.

Margaret îl urmă în camera de degustare.

— Eşti prea modest, Ty. Când vii să arunci o privire la firma din Italia? Vei fi impresionat.

— Am auzit câte ceva. Acum n-am timp.

— Când ai, am să-ţi arăt zona. Te tratez cu nişte făinoase la o trattoria mică şi fantastică. Se serveşte şi vin şi negociez cu nişte hoteluri de prima mână să ne scoată în evidenţă eticheta, la vară.

— Se pare că şi tu ai fost ocupată.

— Îmi place la nebunie. Întâmpin o uşoară rezistenţă, din cauza unor contracte care au fost ale lui Tony Avano şi a stilului lui de

afaceri. Dar le rezolv eu. Poliţia a descoperit ceva nou?

— Din câte-am auzit eu, nu.

Cât de curând avea să se afle despre delapidare? se întrebă Tyler.

Îl smulse din gânduri Maddy, care tocmai intra.

— Ei, uite-o pe savanta nebună.

Încântată în sinea ei, Maddy se strâmbă, ridicând două borcane cu un lichid de culoare închisă:

— Am formula secretă.

— Mă şi sperii, comentă Tyler, înclinând un borcan într-o parte, pentru a privi cum se legăna conţinutul.

— Poate-l încerci diseară la degustare. Să vezi ce spun oamenii.

— Hmmm…

Îşi şi imagina comentariile snobilor după o sorbitură din vinul de bucătărie al lui Maddy. Începu să zâmbească.

— E o idee.

— Nu mă prezinţi prietenei tale?

Lui Margaret îi plăceau copiii, mai ales de la distanţă – dar încerca să mai tragă de timp.

— A, scuze. Margaret Bowers, Maddy Cutter.

— Deci, tu trebuie să fii fetiţa lui David. Azi m-am văzut cu tatăl tău.

— Nu pe bune? replică Maddy jignită că era numită „fetiţă". Şi eu. Pot să stau la degustare? îl întrebă ea pe Tyler, fără să-i mai dea atenţie lui Margaret. Trebuie să scriu o lucrare despre vin, aşa că vreau să observ, chestii…

— Sigur.

Deschise borcanul şi îl mirosi. Ochii îi licăriră de amuzament.

— Pe-asta mi-ar plăcea s-o observ şi eu.

— Ty? Ce faci mâine seară?

— Mâine?

— La cină, continuă Margaret, cu falsă nepăsare. Aş dori să discut multe cu tine, despre acţiunile din Italia.

— Sigur.

Pe moment, mai mult îl interesa vinul lui Maddy. Se duse să ia un pahar din bar.

— La şapte? Am adus cu mine un Merlot delicios.

— Excelent.

Lichidul pe care-l turna în pahar numai delicios nu s-ar fi putut numi.

— Atunci, rămâne pe mâine. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Maddy.

— Mhm.

Când Margaret ieşi, fata pufni scurt.

— Tolomac mai eşti.

— Poftim?

— Se dădea la tine, şi tu, nimic.

— Nu se dădea la mine şi nu se cuvine să vorbeşti aşa.

— Ba se dădea, se aşează Maddy pe un taburet, la bar. Noi, femeile, ne prindem imediat.

— Poate, dar tu încă nu eşti femeie.

— Mi-a venit ciclul.

Tyler, care începuse să bea, fu nevoit să lase paharul jos.

— Te rog.

— E o funcţie biologică. Iar când o fată poate concepe, a devenit, fizic, femeie.

— Bine. Perfect.

Numai de-asemenea discuţii n-avea chef.

— Acum, taci.

Lăsă vinul, aşa cum era, să-i stea pe limbă. Nesofisticat, cel puţin, foarte acid şi exagerat de dulce, graţie zahărului pe care-l adăugase.

Totuşi, reuşise să facă vin într-un castron de bucătărie. Vin rău, dar nu asta conta.

— Ai băut şi tu din ăsta?

— Poate, răspunse Maddy, punând şi al doilea borcan pe bar. Aici e vinul-miracol. Fără aditivi.

Cu curaj, Tyler îşi turnă o înghiţitură, o examină, mirosi, sorbi.

— Interesant. Tulbure, imatur, acru – dar este vin.

— Când termin, îmi citeşti şi mie lucrarea?

— Sigur.

— Bine, fâlfâi ea din gene. Îţi fac cinste cu-o cină.

Doamne, îl călca pe bătătură!

— Faci pe deşteapta.

— În sfârşit! interveni David, intrând. Îmi dă şi mie dreptate cineva.

Se apropie, cuprinzându-şi fiica pe după gât cu un braţ.

— Cinci minute, parcă era vorba…

— Ne-am lungit. Ty a spus că pot să vin la degustare.

— Maddy…

— Te rog. O să pună şi vinul meu.

David aruncă o privire spre pahare.

— Eşti un om curajos, MacMillan.

— Te rog, tată. E în interesul ştiinţei.

— Aşa ai spus şi despre ouăle stricate pe care le ţineai în dormitor. Hai să mergem. Theo ne-aşteaptă cu maşina, o să ne ducă acasă.

— Ne-am văzut moartea cu ochii, declară solemn Maddy.

— Valea. Vin şi eu acum.

O culese de pe scaun, expediind-o cu o pălmuţă la fund.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc că-i dai voie să se-nvârtească pe-aici.

— Nu mă deranjează.

— Aiurea.

— Bine, mă deranjează. Dar nu mă supăr.

— Presupuneam că, dacă te supăra, o expediai. Şi mai observ că te simţi mai bine cu ea decât cu mine. Şi eu te deranjez, iar pentru asta, te superi.

— N-am nevoie de niciun supervizor.

— Într-adevăr, nu ai. Dar compania are nevoie de sânge proaspăt. De cineva din afară. Un om care să poată vedea ansamblul din toate unghiurile şi să vină cu propuneri noi.

— Ai vreo propunere pentru mine, Cutter?

— Prima, ar fi să-ţi scoţi prăjina de sub nas şi băţul din fund, ca să facem cu ele un foc de tabără şi să bem vreo două beri.

Tyler se gândi un moment dacă să fie amuzat sau nemulţumit.

— Dacă le adaugi şi pe ale tale, o să iasă o pălălaie de toată frumuseţea.

— Nu-i rea ideea. O aduc pe Maddy înapoi, mai târziu. Voi veni s-o iau la zece.

— Pot s-o duc eu acasă, şi te scutesc de-un drum.

— Îţi mulţumesc.

David porni spre uşă, apoi se opri.

— Ascultă, să mă anunţi dacă-ncepe… dacă face vreo pasiune pentru tine. Cred că e normal, dar aş prefera s-o previn.

— Nu se pune problema. Îi sunt ca un frate mai mare, un unchi eventual. Dar băiatul tău e căzut în limbă după Sophia.

— Asta mi-a scăpat. Credeam că i-a trecut din prima săptămână. La dracu'!

— Se descurcă ea. La nimic nu se pricepe mai bine decât să se descurce cu masculii speciei. N-o să-l învineţească.

— Ăsta reuşeşte să se învineţească singur.

Cu gândul la Pilar, David se strâmbă.

— Nu-i prea poţi reproşa gusturile, mm?

Îi răspunse cu o privire mată.

— Altul care face pe deşteptul, mormăi el şi ieşi.

Bătaia în uşă o făcu pe Pilar să tresară, apucându-şi peria de păr şi afişând o expresie cât mai firească şi încrezătoare.

— Da? Intră.

Cu un oftat, renunţă la prefăcătorie când o văzu pe Helen.

— Slavă Domnului că eşti tu. Aşa m-am mai săturat să mă tot prefac că-s o femeie din secolul douăzeci şi unu…

— Aşa arăţi. Fabuloasă rochie.

— Pe dedesubt, tremur toată. Mă bucur că aţi venit şi tu şi James

la degustare.

— L-am adus şi pe Linc. Actuala lui iubită lucrează astă-seară.

— Tot interna?

— Mda.

Helen se aşeză pe canapeaua de catifea, ca la ea acasă.

— Încep să cred că are intenții serioase.

— Şi?

— Nu ştiu. E o fată bună, bine crescută.

— Dar el e copilul tău.

— Dar el e copilul meu. Uneori, mi-e dor de băieţelul de altădată, cu genunchii juliţi şi şireturile desfăcute, spuse ea, cu un oftat. Îmbătrânesc. Fetiţa ta cum rezistă?

Pilar lăsă peria jos.

— Ai aflat ce-a făcut Tony.

— Mama ta a găsit de cuviinţă să-mi spună, ca să mă ocup de toate aspectele legale care pot apărea. Îmi pare rău, Pilar.

— Şi mie. N-avea niciun rost… Şi era tipic pentru el. La asta te gândeşti.

— Nu contează la ce mă gândesc eu. Numai să nu te văd începând să te acuzi singură.

— Nu, de data asta nu. Şi niciodată, sper. Dar pentru Sophia e greu, foarte greu.

— O să răzbească ea. Copiii noştri au devenit nişte adulţi puternici şi capabili, Pilar.

— Ştiu. Şi totuşi, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu-i aşa?

— Mda… Şi-acum, stai jos, bătu Helen cu palma în canapea. Trage-ţi respiraţia şi povesteşte-mi despre romantica ta relaţie cu David Cutter.

— Nu e tocmai… ne simţim bine împreună.

— Încă n-aţi ajuns la sex, hmm?

— Helen…

Abandonând, Pilar se aşeză pe canapea.

— Cum aş putea face sex cu el?

— Dacă ai uitat tehnica, se găsesc nişte cărţi foarte bune pe tema asta. Benzi video. Site-uri pe Internet.

Dincolo de ochelari, ochii îi dansau jucăuşi.

— Am să-ţi dau o listă.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Au unele chestii tari de tot.

— Termină, râse Pilar. David e foarte răbdător, dar nici eu nu-s proastă. Vrea sex şi nu se va mulţumi cu mozolelile pe verandă sau…

— Mozoleli? Hai, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

— Să zicem că are o gură foarte creatoare şi, când o foloseşte, îmi amintesc cum eram la douăzeci de ani.

— Aha, îşi făcu Helen vânt cu o mână prin dreptul fetei. Da…

— Dar *nu mai am* douăzeci de ani. Iar trupul meu în niciun caz nu mai are. Cum l-aş putea lăsa să mă vadă goală, Helen? Sânii mei sunt în drum spre Mexic.

— Iubito, ai mei au aterizat în Argentina încă de-acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

— Tocmai asta e. Voi sunteţi împreună de aproape treizeci de ani. Aţi trecut împreună prin toate schimbările. Mai rău, David e mai tânăr decât mine.

— Mai rău? Nu mă pot gândi la ceva mai rău de-atât.

— Încearcă să mă înţelegi. Are patruzeci şi trei de ani. Eu am patruzeci şi opt. E o diferenţă enormă. Un bărbat de vârsta lui se întâlneşte cu femei mai tinere. Adesea mult mai tinere, cu trupuri tari, nefleşcăite.

— Şi cu capul gol pe dinăuntru, adesea, încheie Helen. Pilar, adevărul este că vă întâlniţi. Iar dacă te jenezi aşa de trupul tău, ai grijă ca prima dată când îl răstorni să fie întuneric.

— De mare ajutor îmi mai eşti.

— Da, sunt, fiindcă dacă-l descurajează nişte sâni care nu mai sunt ţanţoşi ca la douăzeci şi doi de ani, atunci nu merită să-ţi pierzi timpul cu el. Decât să te tot întrebi, mai bine află. Vrei să te culci cu

el? Da sau nu? adăugă ea înainte ca Pilar să răspundă. Instinctul, imboldul primordial. Fără alte comentarii.

— Da.

— Atunci, cumpără-ţi o lenjerie incredibilă şi dă-i bice.

Pilar îşi muşcă buza.

— Mi-am şi cumpărat-o.

— Ei fir-aş a dracu'! la hai s-o vedem.

La aproape douăzeci şi patru de ore după degustare, pe Tyler încă îl mai umfla râsul. Două duzini de membri de club cu nasul pe sus cunoscuseră cel mai mare şoc din vieţile lor înguste, cu o mostră din băutura numită de el Vin de Madeline.

— „Nesofisticat, " îşi aminti el, izbucnind din nou în râs, „dar nubil." Iisuse, de unde le-a venit ideea asta? Auzi, „nubil"!

— Încearcă să te stăpâneşti.

Sophia stătea la biroul din vilă, continuând să studieze modelele de reclame alese de Kris.

— Şi ţi-aş fi recunoscătoare să mă previi, data viitoare când te hotărăşti să adaugi un soi misterios în selecţie.

— Candidat înscris în ultimul minut. În numele ştiinţei.

— Degustările sunt în numele tradiţiei, al reputaţiei şi al promovării.

Ridică o clipă privirea şi se lăsă păgubaşă, când îl văzu zâmbindu-i.

— Bine, a fost comic şi vom putea scrie un articol interesant şi vesel pentru buletinul informativ.

— Ţie prin vene numai publicitate îţi circulă?

— Te cred. Spre norocul tuturor, de vreme ce unii membri ar fi foarte ofensaţi dacă n-aş avea atâtea idei.

— Unii membri sunt nişte idioţi încrezuţi şi constipaţi.

— Da, şi aceşti idioţi încrezuți şi constipaţi cumpără mult din vinul nostru şi-l duc la petreceri selecte. Data viitoare când vrei să experimentezi, anunţă-mă şi pe mine.

Luă o fotografie lucioasă şi i-o întinse:

— Cum o găseşti?

Tyler o studie pe blonda cu ochi de căprioară

— Astea se dau cu tot cu număr de telefon?

— La fel mi-am spus şi eu. E prea sexy. I-am spus lui Kris că vreau ceva normal.

Se încruntă, cu privirea în gol.

— Va trebui s-o concediez. Nici măcar nu încearcă să se adapteze la schimbări. Mai rău, ignoră ordinele directe, creându-le neplăceri celorlalţi din echipă.

Oftă.

— Sursele mele mi-au spus că deunăzi a avut o întâlnire cu James Moore de la La Coeur. Mâine trebuie să rezolv problema.

— Aş putea s-o fac eu.

Sophia închise dosarul.

— Chiar eşti foarte drăguţ. Dar trebuie s-o audă de la mine. Te previn că, fără ea, noi ceilalţi vom avea mai mult de lucru. Mai ales întrucât mama mea n-o să facă şi nici nu va încerca să facă munca de jos.

— Fii sigură că asta mă înveseleşte.

— Mă gândeam să-l întreb pe Theo dacă n-ar vrea un post cu jumătate de normă. Ne-ar prinde bine un curier, vreo două după-amieze pe săptămână.

— Excelent. Atunci, o să se poată învârti tot timpul pe-aici, oftând după tine.

— Cu cât stă mai mult în preajma mea, cu atât o să-i treacă mai repede.

— Crezi? murmură Tyler.

— Ăsta ce mai e, un compliment sucit, sau doar stilul tău de a spune că te irit?

— Niciuna, nici alta. Prefer blondele cu ochi somnoroşi şi buze pline.

— Apă oxigenată şi colagen.

— Şi?

— Doamne, mor după bărbaţi!

Se ridică de la birou, îi cuprinse faţa în mâini şi-i trânti un sărut apăsat pe gură.

— Eşti aşa de dulce!

Dintr-o singură smucitură, îi căzu pe genunchi. Peste o clipă, râsul îi amuţi, iar inima începu să-i bată cu putere.

N-o mai sărutase astfel, cu nerăbdare, fierbinţeală şi cu poftă, toate amestecate într-un asalt aproape brutal. Trupul îi tresări o dată – cu surprindere, în defensivă, ca reacţie. Apoi, degetele i se încleştară în părul lui.

Când Tyler o eliberă, îşi muşcă încet buza de jos şi-i văzu ochii urmărind mişcarea.

— De ce-ai făcut-o?

— Aşa mi-a venit.

— Merge. Mai fă-o o dată.

Iniţial, Tyler nu voise – dar acum i se stârnise pofta şi nu se săturase.

— La naiba, de ce nu?

Sub gura lui, buzele ei se arcuiră. Nu cu tot atâta disperare, nu la fel de aspru. Tyler îşi imagina prea bine cum ar fi fost să pătrundă într-însa, în toată acea moliciune caldă. Începu să-i descheie nasturii bluzei. În acelaşi timp, Sophia îl trase pe podea.

— Mai repede… se arcui ea, cu sufletul la gură.

Mai repede. Îşi imagina uşor cum ar fi fost, repede, tare şi furios. O împerechere pe negândite, numai fierbinţeală şi nicio rază de lumină. Asta voia Sophia. Asta voiau amândoi. O ridică, şi iar îi acoperi gura cu a lui.

Uşa cabinetului se deschise.

— Ty, am nevoie de…

Eli se opri ca trăsnit, privindu-şi nepotul şi fata pe care o considera ca o nepoată îmbrăţişaţi pe covor. Roşu în obraji, se împletici înapoi.

— Mă scuzaţi.

Când uşa se trânti, Tyler îşi frecă faţa cu mâinile.

— Aşa, perfect. Absolut perfect.

— Pardon.

La auzul reacţiei ei, Tyler o privi printre degete.

— Pardon?

— Am mintea cam tulbure. De mai mult nu-s în stare. O, Doamne…

Se ridică în capul oaselor, trăgându-şi bluza la loc.

— Nu e tocmai un moment tipic de familie, Iisuse, acum ce facem?

— Nu ştiu. Cred că va trebui să-i vorbesc.

Sophia ridică uşor capul:

— Aş putea-o face eu.

— Tu concediezi angajaţi nesatisfăcători; cu bunicii şocaţi discut eu.

După ce Tyler ieşi grăbit, Sophia se duse la fereastră, încrucişându-şi braţele pe piept. Nu-i mai rămăsese decât să gândească.

Tyler îşi găsi bunicul mergând spre vie, cu Sally după el. Nu-i vorbi, încă nu se hotărâse ce să-i spună. Îşi potrivi doar pasul după al lui, mergând amândoi printre şirurile de viţe.

— Trebuie să fim atenţi la îngheţ, comentă Eli. Vremea caldă a păcălit mugurii.

— Mda, ştiu…

— Sper ca ploaia să nu…

La fel ca fiul lui, Eli scruta lăstarii, căutându-şi cuvintele potrivite.

— Ar fi… ar fi trebuit să bat la uşă.

— Nu, eu ar fi trebuit să…

Trăgând de timp, Tyler se aplecă s-o mângâie pe Sally.

— S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Fir-aş al naibii, Ty. Tu şi Sophia…?

— S-a întâmplat, repetă el. Cred că n-ar fi trebuit, şi cred c-ar trebui să-ţi spun că n-o să se mai repete.

— Nu mă priveşte. Numai că, voi doi… ce dracu', Ty, aţi crescut împreună. Ştiu că nu sunteţi rude de sânge, dar e un şoc, totuşi.

— Pentru toată lumea, îi dădu Tyler dreptate.

Eli mai făcu câţiva paşi.

— O iubeşti?

În sinea lui, Tyler simţi nodurile alunecoase ale vinovăţiei strângându-se.

— Bunicule, nu întotdeauna se pune problema iubirii.

La asta, Eli se opri, întorcându-se spre el.

— O fi echipamentul meu mai bătrân decât al tău, băiete, dar funcţionează la fel. Ştiu că nu se pune problema întotdeauna. Întrebam doar.

— Ne-am aprins, atâta tot. Dacă ţie ţi-e totuna, aş prefera să nu intru într-o asemenea poveste.

— A, mie mi-este totuna. Sunteţi adulţi şi aveţi două minţi sănătoase. Amândoi aţi fost crescuţi cum se cuvine, aşa că vă priveşte ce faceţi. Dar totuşi, data viitoare, încuiaţi naibii uşa.

Era aproape şase când Tyler ajunse acasă. Era istovit, nervos şi iritat pe sine însuşi. Probabil că o bere rece şi un duş fierbinte l-ar fi ajutat să se calmeze. Când dădu să deschidă frigiderul, văzu biletul pe care-l prinsese pe uşă, ca să nu uite:

Cina la M. – 7

— Căcat.

Îşi rezemă fruntea de frigider. Putea ajunge, dacă se dădea peste cap. Numai că n-avea chef. Nu-i ardea să discute afaceri, chiar dacă asta însemna o masă gustoasă şi o companie plăcută. Începu să se uite după telefon, numai pentru a constata că iarăşi îl rătăcise.

Înjurând, deschise frigiderul, cu gândul de a destupa o bere

înainte de a începe să caute. Telefonul era acolo, între o sticlă de corona şi o cutie de lapte.

Avea să se achite faţă de Margaret, îşi spuse, în timp ce-i căuta numărul. S-o invite la cină sau la prânz, oriunde, înainte de a pleca din oraş.

CAPITOLUL 15

Pilar se apropie de uşa din spate a casei de oaspeţi. Era un obicei amical.

Simţea că se împrietenise cu Theo.

Era un tânăr interesant, după ce-l cunoşteai mai bine. Un băiat care avea nevoie de influenţa unei mame.

Bătu scurt la uşa bucătăriei, pregătindu-şi zâmbetul.

Acesta şovăi puţin, când îi deschise David.

Purta o cămașă de lucru şi blugi, iar în mână avea o ceaşcă de cafea.

— Ce bine s-a nimerit, o luă el de mână, trăgând-o înăuntru. Tocmai la tine mă gândeam.

— Nu m-aşteptam să fii acasă.

— Azi, am lucrat aici.

— A, mă rog… N-am văzut maşina, şi…

— Theo şi Maddy şi-au unit forţele contra mea. Motiv pentru care vizita ta a picat perfect.

— Serios? îşi eliberă Pilar mâna, făcându-şi de lucru cu cureaua genţii. Chiar aşa?

— Îmi alungi din minte gândul la toate nenorocirile care-ar putea să li se întâmple. Vrei o cafea?

— Nu, serios, ar fi mai bine să… Am trecut doar să le las nişte lucruri copiilor.

O stânjenea faptul de a fi singură cu el în casă. În tot timpul de când locuia David acolo, reuşise să evite o asemenea eventualitate.

— Pe Maddy o interesează atât de mult procesul preparării vinului, încât m-am gândit că poate i-ar plăcea să citească istoria

vinăriei Giambelli, California.

— Exact ce-i trebuia. O să-ţi mulţumească, iar pe Ty şi pe mine ne va bombarda cu-o droaie de întrebări noi.

— Are o minte activă.

— Mie-mi spui?

— Iar lui Theo i-am adus albumul ăsta. E atât de adâncit în techno-rock, încât m-am gândit că nu i-ar strica să-i încerce puţin şi pe clasici.

— „Sergeant Pepper", comentă David, privind albumul. De unde l-ai scos?

— Când eram ca el, o scoteam din minţi pe maică-mea, ascultându-l.

— Purtai mărgele hippy şi pantaloni cu fundul jos? o tachină el.

— Evident.

— Câte talente ascunse…

O manevră – simplu, era de ajuns doar să se apropie – până o rezemă cu spatele de bufet.

— Mie nu mi-ai adus niciun cadou.

— Nu ştiam că eşti acasă.

— Şi acum, când ştii?

Se apropie şi mai mult, încadrând-o între mâini.

— Ai în geantă ceva şi pentru mine?

— Scuză-mă, încercă ea să râdă, deşi îi era greu când simţea că se sufoca. Data viitoare. Acum trebuie să mă întorc la vinărie. În după-amiaza asta, avem o vizită.

— La cât?

— La patru şi jumătate.

— Mmmm, se uită el la ceasul din bucătărie. Mai avem o oră jumate. Mă-ntreb ce-am putea face în nouăzeci de minute.

— Ţi-aş putea pregăti prânzul.

— Am o idee mai bună.

Şi, cu mâinile pe după talia ei, o întoarse încet spre uşa care dădea înăuntru.

— David.

— Nu e nimeni acasă numai noi, spuse el, muşcând-o uşor de bărbie, de buze, în timp ce o scotea din bucătărie. Ştii la ce mă gândeam, zilele trecute?

— Nu.

Cum ar fi putut? Nu ştia nici ce gândea ea însăşi, în acel moment.

— Că situaţia e încurcată. Iubita mea locuieşte cu maică-sa.

La asta, Pilar râse.

— Iar eu, cu copiii mei. N-am unde să fac toate lucrurile pe care mi le-am imaginat cu tine. Ştii câte mi-am închipuit?

— Am o vagă idee… David, suntem în toiul zilei.

— În toiul zilei, se opri el, la baza scării. Şi e o ocazie nesperată. Detest ocaziile pierdute, tu nu?

— Nu mă aşteptam…

Cuvintele îi fură înăbuşite de gura lui.

— Nu sunt pregătită.

— Iubito, am eu grijă de asta.

Să aibă el grijă?

Putea David aranja ca ea să poarte lenjerie sexy, sau să transforme lumina necruţătoare a zilei în penumbra blândă şi avantajoasă a nopţii?…

Apoi, înţelese că se referea la protecţie, iar gândul o făcu să se simtă ca o proastă şi cam ameţită.

— Nu, n-am vrut să… David, nu mai sunt tânără.

— Nici eu.

La uşa dormitorului, David se retrase cu un pas. Nu mergea s-o împingă înăuntru.

Avea nevoie de cuvinte – şi poate, îşi dădu seama, şi el avea nevoie.

— Pilar, am o mulţime de sentimente complicate pentru tine. Unul care, pentru mine, nu e complicat, este că te doresc. Pe tine, aşa cum eşti.

Nervii începură să-i trepideze, fierbinte.

— David, trebuie să ştii. Tony a fost primul meu bărbat. Şi singurul. A trecut mult de-atunci. Şi sunt… Doamne. Nu mai am exerciţiu.

— Faptul că altul n-a mai existat mă flatează, Pilar.

Îi atinse buzele cu ale lui.

— Mă umileşte.

Şi din nou.

— Mă emoţionează.

A treia oară, îi dărui un sărut care tremura între seducţie şi poruncă.

— Vino în patul meu.

O conduse într-acolo, fascinat de modul cum le băteau inimile în acelaşi ritm.

— Lasă-mă să te ating. Atinge-mă şi tu pe mine.

— Nu pot să respir…

Pilar făcu un efort să tragă aer în piept, în timp ce David îi scotea jacheta.

— Ştiu, sunt încordată, iartă-mă… Nu mă pot relaxa…

— Nu vreau să te relaxezi.

Cu ochii într-ai ei, îi descheie bluza, plimbându-şi uşor degetele peste pielea expusă.

— Nu de data asta. Pune-ţi mâinile pe umerii mei, Pilar. Scoate-ţi pantofii.

Pilar tremura, şi el de asemenea.

Soarele iernii târzii se revărsa albicios prin ferestre. În tăcerea casei, se auzea fiecare respiraţie.

— Ce netedă… caldă… frumoasă…

O făcea să-i creadă cuvintele.

Şi, cel mai minunat lucru, nu se oprea o clipă.

Părea firesc şi splendid să se dăruiască din nou. Oare fericirea venea…

Soarele strălucea şi în San Francisco, dar nu făcea decât să

sporească durerea de cap a Sophiei.

Stătea faţă în faţă cu Kris, la birou. Cel mai rău era că femeia aceea nu se aşteptase.

— Nu vrei să mai lucrezi aici, Kris. Ai dat foarte clar de înţeles.

— Am lucrat în funcţia asta mai bine decât oricine din companie. O ştiu, o ştii şi tu. Şi nu-ţi convine.

— Dimpotrivă, ţi-am respectat întotdeauna munca.

— Aiurea.

Sophia trase aer în piept, ca să se calmeze, impunându-şi să păstreze un ton profesional.

— Ai mult talent, pe care îl admir. Ceea ce nu admir şi nu mai pot tolera este felul cum respingi intenţionat politica firmei şi atitudinea pe care o ai faţă de autoritate.

— Faţă de tine, vrei să spui.

— Nu sunt eu de vină că reprezint autoritatea.

— Pentru că te numeşti Giambelli.

— Indiferent dacă ăsta e motivul sau nu, nu contează şi nici nu te priveşte.

— Dacă Tony mai trăia, nu tu ai fi stat la biroul ăsta. Ci eu.

Sophia îşi înghiţi gustul amar din gură.

— Aşa te-a convins să te culci cu el? spuse ea, cu o undă de amuzament. Promiţându-ţi postul meu? Deştept din partea lui, o prostie din partea ta. Tatăl meu nu conducea compania şi nu avea nicio putere.

— Aţi avut voi grijă de asta. Toate cele trei femei din familia Giambelli.

— Nu, el a avut grijă. Dar asta n-are importanţă. Fapt este că eu sunt şefa acestui departament şi nu mai lucrezi pentru mine. Vei primi pachetul standard de lichidare, inclusiv salariul pe două săptămâni. Vreau să eliberezi biroul până la sfârşitul programului, azi.

Se ridicară amândouă în picioare. Sophia avu impresia că, dacă nu era biroul dintre ei, Kris ar fi ripostat mai mult decât verbal.

— Perfect. Am şi alte oferte. Toată lumea ştie cine e adevăratul factor de creaţie aici.

— Sper ca la La Coeur să primeşti ceea ce meriţi, replică Sophia, făcând-o să rămână cu gura căscată de uimire. Dar te previn să ţii minte clauza de confidenţialitate pe care ai semnat-o când te-ai angajat la firma asta. Dacă transmiţi informaţii despre Giambelli unui concurent, te-aşteaptă un proces.

— Nu e nevoie să transmit nimic. Viitoarea voastră campanie e prost concepută şi răsuflată. E jenant.

— Atunci, nu e un mare noroc că nu vei mai fi asociată cu ea?

Sophia ocoli biroul, pe lângă Kris, aproape sperând ca aceasta s-o lovească. Ajunse la uşă şi o deschise.

— Cred că nu mai e nimic de spus.

— Fără mine, departamentul ăsta o să se scufunde, fiindcă mă vor urma şi alţii. Să vedem unde-o s-ajungeţi, numai tu şi fermierul ăla.

În drum spre uşă, Kris se opri să mai arunce o replică:

— Ce-am mai râs pe seama voastră, Tony şi cu mine.

— Mă mir că mai aveaţi timp pentru conversaţii.

— Mă respecta! se răsti Kris. Ştia cine conducea cu adevărat departamentul. Am avut nişte conversaţii foarte interesante despre tine – curva numărul trei.

Mâna Sophiei i se încleştă pe braţ.

— Deci, tu ai fost. Vandalisme mărunte, scrisori anonime. Ai noroc că nu pun să te aresteze.

— Cheamă poliţia… şi-ncearcă să dovedeşti. Aşa, tot eu am să râd la urmă.

Îşi smulse braţul şi se îndepărtă.

Lăsând uşa deschisă, Sophia reveni direct la birou şi sună la securitate, ca s-o escorteze pe Kris până la ieşirea din clădire.

Departe de a se simţi satisfăcută, îi chemă pe P.J. și Trace. În timp ce aştepta, se plimbă prin birou. În timp ce se plimba, intră Tyler.

— Am văzut-o pe Kris, comentă el, instalându-se comod într-un fotoliu. M-a făcut fermier bătut în cap, ameţit după păsărică. Cred că

tu ai păsărică aia ameţitoare.

— Ca să vezi până unde-o duce mintea. Doamne, ce nervi am! M-a făcut curva numărul trei. Aş vrea să-i arăt ce face o curvă italiancă adevărată, când este provocată. Ne-a mânjit îngerii, mi-a trimis scrisori anonime…

— Hoo, ia stai! Ce scrisori?

— Nimic, îşi agită ea mâna, continuând să se plimbe.

Tyler o apucă de mână, trăgându-i-o în jos.

— Ce scrisori?

— O fotografie, acum câteva luni – mama mea, bunica şi cu mine. Folosise carioca roşie, dar exprimase acelaşi sentiment ca pe îngerii Giambelli.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă plicul mi-era adresat mie, fiindcă m-a enervat şi fiindcă nu voiam să-i dau expeditoarei satisfacţia de a discuta.

— Dacă mai primeşti ceva, vreau să aflu şi eu. E clar?

— Da, perfect, eşti primul la rând.

Prea furioasă ca să stea locului, porni din nou.

— A spus că tatăl meu ar fi ajutat-o să-mi ia postul. Cred că i-o fi promis-o, dar n-avea niciun drept, cum n-avea dreptul nici să ia bijuteriile mamei pentru Rene.

— Îmi pare rău…

— Consideri că se meritau unul pe altul. Şi eu la fel. Tre' să mă calmez, tre' să mă calmez… începu ea să repete, ca o mantră. S-a terminat, e gata, n-ajută la nimic să-mi fac sânge rău. Pentru început, am de vorbit cu P.J. și Trace, şi trebuie să fiu calmă.

— Vrei să plec?

— Nu. Lucrăm mai bine în echipă.

Deschise sertarul biroului şi scoase o aspirină.

— De săptămâni de zile ar fi trebuit s-o concediez. Ai avut dreptate – am greşit.

— Pe-asta trebuie s-o scriu. Îmi dai un creion?

— Gura.

Recunoscătoare că atitudinea lui calmă o liniştea, Sophia respiră adânc, apoi destupă o sticlă de apă.

— Spune-mi de-a dreptul, Ty, ce părere ai despre campania centenară.

— De câte ori să-ţi spun că nu e domeniul meu?

— În calitate de consumator, ce naiba! Ai şi tu o opinie, ca tot omul, nu?

— Halal calm şi stăpânire de sine, comentă el. Găsesc că e inteligentă. Altceva ce mai vrei?

— Ajunge atât.

Sleită, Sophia se aşeză pe colţul biroului. Încercă să rămână calmă.

— Mi-a făcut-o. Şi mă înfurie.

Se uită la ceas.

— Trebuie să rezolv problema asta, după care avem o întâlnire cu Margaret.

Micul junghi de vinovăţie îl făcu pe Tyler să se foiască în fotoliu.

— Aveam întâlnire cu ea aseară; a trebuit s-o amân. Azi, n-am găsit-o.

— Trebuie să vină la şase.

— A, bine…

Pe naiba!

— Pot da un telefon de-aici?

Sophia îi indică aparatul şi ieşi să-i ceară asistentei nişte cafele.

— N-o găsesc, spuse Tyler, când Sophia reveni. În dimineaţa asta a lipsit de la două întâlniri.

— Nu e deloc stilul ei. Hai să mai încercăm acasă, începu Sophia, dar în clipa următoare intrară P.J. și Trace.

— Haideţi. Luaţi loc, le arătă ea fotoliile şi închise uşa. Trebuie să vă anunţ că am fost nevoit-o să dau afară pe Kris.

P.J. Şi Trace schimbară o privire piezişă.

— Ceea ce văd că nu vă surprinde.

Neprimind niciun răspuns, Sophia se hotărî să pună cărţile pe masă.

— Voiam să spun că sper să ştiţi amândoi cât de mult vă preţuiesc, sper că ştiţi cât de importanţi sunteţi pentru departamentul ăsta, pentru companie şi pentru mine personal. Înţeleg că pot fi unele nemulţumiri în legătură cu schimbările din ultimul an şi, dacă aveţi probleme sau comentarii concrete, sunt dispusă să le discutăm.

— Pot să pun şi eu o întrebare? replică Trace.

— Atunci, întrebări.

— Cine-i ia locul lui Kris?

— Nimeni. Prefer ca voi doi să vă împărţiţi sarcinile ei, titlul şi autoritatea. Deci, să continuăm, spuse ea, deschizându-i asistentei, ca să împartă cafelele. Văd că nu numai că nu sunteţi surprinşi, dar nici deosebit de nemulţumiţi sau dezamăgiţi.

— E nepoliticos să vorbim despre cineva concediat recent, spuse P.J., studiindu-şi cafeaua, apoi ridică privirea spre Sophia. Dar… tu nu eşti zilnic la birou. Niciodată n-ai fost, pentru că nu lucrezi aşa. Călătoreşti mult, ai întâlniri în afară. Noi suntem aici.

— Şi?

— P.J. încearcă să spună cât de greu era de lucrat cu Kris, interveni Trace. Îşi închipuia că, în lipsa ta, era şefa, iar noi şi toţi ceilalţi din departament, slugile ei. Începusem să mă cam satur să fiu slugă. Îmi căutam deja alt post.

— Ce naiba, Trace, ai fi putut să vorbeşti cu mine.

— Aveam de gând. Acum, mă rog, problema e rezolvată. Oricum, Sophia, să ştii că încerca să instige oamenii. Un fel de revoltă sindicală, sau aşa ceva. E posibil să fi atras câţiva susţinători. O dată cu ea, poţi pierde câţiva oameni de calitate.

— Bine, voi convoca o şedinţă cu tot personalul, azi după-amiază. Reducem daunele cât putem. Îmi pare rău că am lăsat situaţia să-mi scape de sub control. După ce se liniştesc apele, aş dori nişte recomandări. Oameni despre care consideraţi că merită să fie avansaţi sau să primească noi sarcini. De-acum, sunteţi co-manageri. Voi face actele necesare.

— Mişto, sări P.J. în sus. Am să fac o schiţă, cum vreau să-mi aranjez noul birou.

Se întoarse spre Ty.

— Şi aş mai vrea doar să spun că, dacă eşti tăcut și puternic, asta nu-nseamnă că ai fi ameţit după păsărică. Înseamnă că eşti mai interesant. Kris nu mai putea de ciudă că n-ai încercat să te impui cu forţa, ca să cazi în fund. Tu nu spui nimic, decât când ai ceva de spus. Iar atunci, are sens ce spui.

— Periuţă, mormăi Trace printre dinţi.

— N-am nevoie să perii pe nimeni, tocmai am fost avansată!

Şi fluturându-şi genele, ieşi.

— Îmi place să lucrez aici, adăugă şi Trace. Îmi place să lucrez cu tine. Tare rău mi-ar fi părut dacă treaba ieşea altfel.

Cu aceste cuvinte, plecă şi el, fluierând.

— Te simţi mai bine? o întrebă Tyler.

— Considerabil. Puţin cam furioasă pe mine însămi, pentru că am lăsat lucrurile să ajungă până aici, dar în rest, mult mai bine.

— Perfect. Ce-ar fi să pregăteşti şedinţa aia, iar eu voi încerca să dau de Margaret. Eşti dispusă pentru o cină în oraş, dacă vrea?

— Sigur, dar n-o să se bucure. I s-au aprins călcâiele după tine.

— Ieşi afară.

„Femeile," îşi spuse Tyler, în timp ce căuta numărul de acasă al lui Margaret în Rolodexul Sophiei.

„Şi cică numai bărbaţilor le-ar sta mintea mereu la sex. Doar fiindcă Margaret şi cu mine ne înţelegem bine, am ieşit şi noi o dată sau de două ori, asta nu-nseamnă că…"

Gândurile i se întrerupseră când, la al treilea apel, îi răspunse un bărbat.

— O caut pe Margaret Bowers.

— Cine întreabă?

— Tyler MacMillan.

— Domnule MacMillan.

Urmă o scurtă pauză.

— Aici detectiv Claremont.

— Claremont? Mă scuzaţi, cred că am greşit numărul.

— Nu, nu l-aţi greşit. Sunt în apartamentul domnişoarei Bowers. E moartă.

PARTEA A TREIA

ÎNFLORIREA

Florile sunt minunate; dragostea e ca o floare;
Prietenia e copacul ce le ocroteşte.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

CAPITOLUL 16

Luna martie vuia peste vale, pe aripile unui vânt năprasnic.

Întărea pământul şi zgâlţâia degetele golaşe ale viilor. Ceţurile zorilor erau reci şi tăioase.

Se anunţau griji în legătură cu pierderile şi pagubele, până sosea căldura primăverii.

Se anunţau griji în legătură cu multe.

Sophia se opri mai întâi la vie, unde văzu dezamăgită că Tyler nu umbla printre rânduri, examinând lăstarii în căutare de muguri timpurii.

Ştia că începea perioada grăpatului, dacă vremea o permitea. Grapele cu disc aveau să afâneze şi să aerisească solul, desţelenind pământul întărit şi pisând în el plantele de muştar şi azotul lor.

Dădu să bată la uşă. Nu, se hotărî ea, când ciocăneşti, e prea simplu să ţi se spună să nu intri.

În schimb, deschise uşa şi intră, scoțându-și jacheta.

— Ty?

Îşi aruncă haina pe cuier şi, instinctiv, se îndreptă spre biroul lui.

— Am treabă.

Tyler nu se osteni să ridice privirea.

O văzuse venind prin vie, cotind spre casă. Se gândise chiar să încuie uşa. Dar i se păruse şi meschin, şi inutil.

O cunoştea prea bine ca să creadă că o uşă încuiată ar fi putut-o opri din drum.

Sophia se aşeză în faţa biroului, aşteptând ca tăcerea să se prelungească suficient de iritant pentru ca Tyler să spună ceva.

— Ce?

— Arăţi ca dracu'.

— Mersi.

— Nicio veste de la poliţie?

— Ai tot atâtea şanse să le auzi ca mine.

Destul de adevărat. Iar aşteptarea o făcea să fie nervoasă. Trecuse aproape o săptămână de când fusese găsit trupul lui Margaret. Pe jos, lângă o masă pregătită pentru două persoane, cu o friptură neatinsă pe platou, lumânările arse şi o sticlă goală de Merlot.

Ştia că asta îl rodea pe Tyler. Celălalt tacâm fusese pus pentru el.

— Azi am vorbit cu părinţii ei. O vor duce la Columbus, pentru funeralii. Le e greu. Şi lor, şi ţie…

— Dacă nu contramandam…

— N-ai de unde şti dacă schimbai cu ceva sau nu situaţia.

Se ridică ca să se apropie de el. Oprindu-se în spatele lui, începu să-i maseze umerii.

— Dacă avea o boală de inimă despre care nu ştia nimeni, i se putea face rău oricând.

— Dac-aş fi fost acolo…

— Dacă. Poate.

Impresionată, Sophia îi depuse un sărut pe creştetul capului.

— Ascultă-mă pe mine, cuvintele astea două au să te scoată din minţi.

— Era prea tânără ca să moară de inimă. Şi nu-mi veni mie cu statistici. Poliţia anchetează şi nu dă nicio informaţie. Asta înseamnă ceva. Tu nu te gândeşti. Nu comunică nimic.

— În momentul de faţă, nu înseamnă decât că a fost o moarte neaşteptată, care avea legătură, prin firma Giambelli, cu tatăl meu. E doar un caz de rutină, Ty. Până la proba contrarie, e doar rutină.

— Ai spus că simţea ceva pentru mine.

Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, Sophia şi-ar fi muşcat limba înainte de a arunca acea remarcă neglijentă.

— Voiam doar să te sâcâi.

— Ba nu voiai deloc.

Lăsându-se păgubaş, Tyler închise registrul podgoriei.

— Ştii ce se spune, despre vederea retrospectivă. Eu nu am observat. Nu mă interesa în felul ăla, aşa că n-am vrut să observ.

— Nu e vina ta, iar dacă te-agăți de detaliul ăsta nu rezolvi nimic. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. O plăceam.

Fără să se gândească, îl cuprinse cu braţele pe după umeri, rezemându-şi obrazul pe capul lui.

— Şi eu.

— Vino jos. Am să fac o supă.

— De ce?

— Fiindcă ne va da la amândoi o altă temă de gândire. Şi-n plus, am nişte bârfe noi.

— Nu-mi plac bârfele.

— Păcat.

Îl trase de mână, mulţumită când Tyler se lăsă ridicat în picioare.

— Mama s-a culcat cu David.

— Of, fir-ar să fie, Sophia. De ce-mi spui mie chestii din astea?

Sophia zâmbi uşor, luându-l de braţ.

— Pentru că bârfele astea nu se pot comenta în afara familiei şi nu cred că e un subiect potrivit pe care să-l discut cu *Nonna* la micul dejun.

— Dar e potrivit ca să-l discuţi cu mine la supă.

Pur şi simplu nu putea înţelege mintea femeilor.

— Şi de fapt, de unde ştii?

— Zău aşa, Ty, exclamă ea, în timp ce coborau. În primul rând, o cunosc pe mama şi o singură privire mi-a fost de ajuns. În al doilea rând, i-am văzut împreună ieri, şi se vedea. Clar.

Tyler n-o întrebă cum se vedea. Risca prea mult să i-o spună, şi oricum n-ar fi înţeles.

— Şi ce părere ai?

— Nu ştiu. Parţial, sunt încântată. Bravo ţie, mama! Parţial, stau şi mă gândesc că nu se cade ca mama mea să facă sex. Asta-i partea imatură. Mă mai străduiesc.

Oprindu-se la baza scării, Tyler o întoarse spre el.

— Eşti o fiică bună.

Cu o atingere uşoară a degetului, îi ridică bărbia.

— Şi nici pe departe rea, cum s-ar spune.

— A, pot fi şi rea. Dacă va suferi, David o să afle cât de rea pot să fiu.

— Eu îl ţin şi tu-l jupoi.

— Ne-am înţeles.

În timp ce continua s-o privească, ochii ei se schimbară. Sângele i se puse în mişcare.

— Ty… ridică Sophia o mână spre obrazul lui, în timp ce Tyler se apleca spre ea.

Bătaia în uşă o făcu să exclame:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum naiba ne-alegem întotdeauna momentele? Vreau să ţii minte unde-am rămas. Neapărat să ţii minte.

— Cred că am pus un semn.

Nu mai puţin iritat de întrerupere decât ea, Tyler se duse la uşă şi o deschise smucit. Şi simţi un gol în stomac.

— Domnule MacMillan.

Claremont stătea lângă Maguire, în aerul rece.

— Putem intra?

Intrară în living, unde domnea o atmosferă masculină şi dezordonată. Tyler nu se gândise să aprindă focul, aşa că şemineul era rece. Un ziar, vechi de câteva zile, zăcea pe masa de cafea. Dedesubt se zărea un volum de buzunar. Maguire nu putea distinge titlul.

Claremont îşi scoase carnetul.

— Aţi spus că dumneavoastră şi Margaret Bowers vă întâlneaţi regulat.

— Nu, n-am spus. Am spus doar că am ieşit împreună de câteva ori.

— Asta se interpretează de obicei ca o relaţie.

— Eu n-o interpretez aşa.

— Era vorba să luaţi cina împreună, în seara când a murit.

— Mda.

În expresia şi glasul lui Claremont nu se simţea niciun reproş. Totuşi, îl ustura.

— Cum v-am spus, am fost reţinut aici şi am sunat-o pe la şase. I-am lăsat un mesaj pe robot, spunând că nu puteam veni.

— Ce anume v-a reţinut?

— Munca.

— La vilă?

— Aşa v-am spus data trecută. Rămâne valabil. În esenţă, am pierdut noţiunea timpului şi am uitat despre invitaţie, până am ajuns acasă.

— Aţi sunat-o la şase, deci mai aveaţi o oră. Aţi fi putut ajunge.

Maguire înclină capul.

— Sau, o sunaţi şi-i spuneaţi că mai întârziaţi puţin.

— Aş fi putut. N-am făcut-o. N-aveam chef să merg în oraş. Aveţi vreo problemă?

— Domnişoara Bowers a murit cu masa pusă pentru doi. Asta e o problemă.

— Domnule detectiv Claremont, interveni Sophia, pe un ton binevoitor. Ty vorbeşte vag pentru că, presupun, se teme să nu mă pună într-o situaţie jenantă. În seara aceea, am avut un moment intim, în vilă.

— Sophia.

— Ty, spuse ea, rezonabil, cred că detectivii vor înţelege că nu aveai chef să mergi la San Francisco şi să iei cina cu o femeie, la scurt timp după ce te tăvăliseşi pe covorul din birou cu alta. Ar fi fost nepremeditat şi improvizat, continuă ea, şi foarte nepotrivit. Ne-a întrerupt bunicul lui Tyler, care a intrat în cameră.

Ca să-şi sublinieze spusele, îşi trecu degetele prin părul lui Ty.

— Domnul MacMillan senior putea conforma, dacă găsiţi de cuviinţă să-l întrebaţi. În situaţia asta, cred că e de înţeles că Ty nu

voia să se ducă în oraş, la o cină de afaceri cu Margaret. Dar esenţialul e, dacă nu cumva sunt o proastă, că nu s-a dus, deci nu are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat.

Claremont ascultă cu răbdare, dând din cap, apoi îl privi din nou pe Tyler. Impresia i se confirma. În plus, MacMillan părea încurcat, iar tânăra Giambelli, amuzată.

— Aţi mai luat vreodată cina în apartamentul domnişoarei Bowers?

— Nu. O singură dată, am luat-o de-acasă pentru o tranzacţie de afaceri la Four Seasons. Cam acum un an.

— De ce nu-l întrebaţi de-a dreptul dacă s-a culcat cu ea? propuse Sophia. Ty, tu şi Margaret…

— Nu, o întrerupse el cu o privire bătăioasă, ezitând între jenă şi iritare. Iisuse, Sophia.

Înainte de a apuca să-şi recapete calmul, Sophia îl bătu pe umăr şi preluă:

— Se simţea atrasă de el, iar lui nu-i păsa. Aşa sunt adesea bărbaţii, iar Ty e puţin mai obtuz decât majoritatea în privinţa asta. Eu, una, încerc să mă culc cu el de…

— Ai de gând să încetezi?

Fu nevoit să facă un efort pentru a nu-şi lăsa capul în mâini.

— Ascultaţi, îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Margaret. Era o femeie de treabă. Îmi plăcea. Şi poate, dacă nu contramandam vizita, aş fi putut suna la nouă-unu-unu când a avut criza. Dar nu văd ce importanţă au toate întrebările astea.

— I-aţi dăruit vreodată domnişoarei Bowers o sticlă de vin?

Tyler îşi împinse mâinile prin păr.

— Nu ştiu precis. Probabil. Le dăruiesc multor oameni. Face parte din meserie.

— Vin cu eticheta Giambelli, cea italiană?

— Nu, o folosesc pe-a mea. De ce?

— Domnişoara Bowers a consumat o sticlă aproape întreagă de Merlos Castello di Giambelli în seara când urma să cinaţi cu ea.

Sticla conţinea digitalină.

— Nu înţeleg…

Chiar în timp ce Tyler se îndrepta de spate, Sophia îşi încleştă o mână pe umărul lui.

— A fost… asasinată? întrebă ea. Otrăvită? Margaret a fost… Dacă te duceai acolo… Dacă beai şi tu din vin…

— Este posibil ca, dacă din sticlă ar fi băut mai multe persoane, doza să nu fie mortală, preciză Claremont. Dar domnişoara Bowers a consumat aproape toată sticla. Aveţi idee cum a ajuns digitalina într-o sticlă de Merlot italienesc şi în apartamentul domnişoarei Bowers?

Sophia sări în picioare.

— Trebuie s-o sun pe bunica mea. Dacă s-a umblat la produse, trebuie să luăm măsuri urgente. Am nevoie de toate informaţiile despre acea sticlă. Anul. O copie a etichetei, ca s-o verific.

— Bunica dumneavoastră a fost informată, îi spuse Maguire. Şi autorităţile italiene. Intervenţia asupra produsului e posibilă, dar în acest moment nu avem idee când a obţinut sticla domnişoara Bowers, nici de la cine. Nu putem confirma că n-a adăugat ea însăşi doza în vin.

— Să se sinucidă? Dar e ridicol, se ridică Tyler. Nu era tipul sinucigaş. Când am vorbit cu ea, se simţea excelent, era mulţumită de slujbă, de noile responsabilităţi, de călătorii…

— Aveţi duşmani, domnule MacMillan? Cineva care v-ar fi putut cunoaşte planurile din seara aceea cu domnişoara Bowers?

— Nu. Şi nu sunt eu ţinta. În primul rând, dacă s-a umblat la vin, aş fi ştiut. L-aş fi gustat sau mirosit. E ocupaţia mea.

— Exact, confirmă Maguire.

Sophia simţea că i se zbârlea părul.

— Ty, ai răspuns la destule întrebări. Vom chema un avocat.

— N-am nevoie de niciun afurisit de avocat!

— Îl chemăm pe unchiul James. Chiar acum.

— E dreptul dumneavoastră.

Claremont se ridică în picioare.

— O întrebare pentru dumneavoastră, domnişoară Giambelli. Ştiţi ceva despre relaţia dintre domnişoara Bowers şi tatăl dumneavoastră?

Simţi că-i îngheţa sângele.

— Din câte ştiu, nu aveau niciun fel de relaţii în afara celor profesionale.

— Înţeleg. Ei bine, vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

— Tatăl meu şi Margaret… Dacă a fost ceva între ei, iar morţile lor au vreo legătură…

— Nu te repezi, Sophia.

Tyler îi acoperi un moment mâna cu a lui, apoi schimbă viteza, pentru a coti spre vilă.

Ştia cât era de zguduită. Nu-şi exprimase nici cea mai mică obiecţie când el se aşezase la volanul maşinii ei.

— Dacă s-a umblat la sticlă… Dacă există vreun risc, cel mai mic risc, ca şi alte sticle…

— Nu te repezi, repetă el, oprind maşina. Trebuie să verificăm. Fiecare pas, fiecare detaliu. Nu putem intra în panică. Fiindcă, dacă s-a umblat, asta doreşte cel care-a făcut-o. Panică, haos, scandal.

— Ştiu. Scandalurile sunt sarcina mea. Le pot face faţă. Am să mă gândesc la o declaraţie publică. Dar… tatăl meu şi Margaret, Ty? Dacă a fost ceva la mijloc… *Trebuie* să mă gândesc. Dacă s-a umblat la sticle, ştia şi el? De câte ori pe an călătorea în Italia? De opt ori, de zece, de douăsprezece?

— N-o lua pe calea asta, Sophia.

— De ce? Tu ai luat-o. Crezi că nu-mi dau seama? Tu te-ai gândit, se vor gândi şi alţii. Trebuie să le-o iau înainte. Nu vreau să cred aşa ceva despre el. Pe toate celelalte trebuie să le accept, dar pe-asta nu vreau s-o cred.

— Faci un salt prea mare, şi prea repede. Las-o mai încet. Faptele,

Sophia. Să începem cu faptele.

— Un fapt e că au murit doi oameni.

Simţind că-i tremura mâna, şi-o trase dintr-a lui şi coborî din maşină.

— Margaret a preluat majoritatea contractelor şi responsabilităţilor tatălui meu. Asta înseamnă că aveau o legătură, indiferent dacă a existat sau nu vreo relaţie personală între ei.

— Okay.

Voia să-i ofere ceva, dar se părea că pe ea n-o interesa decât logica.

— Vom examina această legătură şi vom vedea unde ne duce. Mai întâi, ne ocupăm de vin, spuse el, în timp ce porneau pe scară. Pe urmă, de consecinţe.

Familia era adunată în salonul din faţă. David, în picioare lângă fereastră, vorbea la telefon. Tereza, dreaptă ca un soldat, sorbea din cafea. Le indică două fotolii.

— James e pe drum.

Eli se plimba prin faţa focului.

— David tocmai vorbeşte în Italia, ca să înceapă limitarea daunelor.

Sophia se îndreptă spre căruciorul cu cafele.

— Mama… Tata şi Margaret?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Aş fi crezut… Aveam impresia că Rene îl ţinea din scurt.

— Nu tocmai din scurt, spuse încet Sophia. Era încurcat cu una de la sediu.

— Aha… oftă Pilar. Aş vrea să-ţi pot spune, Sophia. Dar pur şi simplu nu ştiu. Îmi pare rău.

— Să fie clar un lucru.

La auzul vocii bunicii sale, Sophia se întoarse.

— Dacă a fost ceva între Tony Avano şi Margaret Bowers, poliţia va specula că oricare dintre noi, cei asociaţi cu ei, putea să fi participat la moartea lor. Suntem o familie. Ne vom susţine unii pe alţii, până se termină totul.

Când David închise telefonul, privi spre el.

— Deci?

— Îi luăm urma, începu David. Vom cere toate sticlele de Merlot din seria aceea. Ar trebui să putem determina, foarte curând, din care butoi a fost scos vinul. Dimineaţă plec.

— Nu, Eli şi cu mine plecăm dimineaţă.

Tereza ridică o mână, strângând-o pe a lui Eli.

— Sarcina asta îmi revine mie. Pe voi vă las să vă ocupaţi de operaţiunea din California. Să nu existe nicio fisură. Tu şi Tyler trebuie să luaţi toate măsurile.

— Paulie şi cu mine putem începe la podgorii, propuse Tyler. David poate cerceta îmbutelierea.

David dădu din cap.

— Vom studia dosarele personale, unul câte unul. Voi cunoaşteţi echipele mai bine decât mine. Cel mai probabil, problema se mărgineşte la Italia, dar trebuie să ne asigurăm şi de California.

Sophia îşi pregătise bloc-notesul pe genunchi.

— Într-o oră voi avea gata comunicatele de presă, în engleză şi italiană.

— Perfect. Deci, facem fiecare ce ştim mai bine.

— Dar nu mişcăm niciun deget până nu discutăm cu James Moore. Nu trebuie să protejăm numai reputaţia companiei, ci şi compania. Sophia, scrie-ţi comunicatele. David te va ajuta la detalii. Apoi, lăsăm totul în seama avocaţilor.

James se uită peste comunicatul propus de Sophia şi dădu din cap.

— Bun, spuse el, scoţându-şi ochelarii de citit. Clar, calm, cu un accent personal. N-aş schimba niciun detaliu, din punct de vedere legal.

— Atunci mă duc să-l finalizez şi să-i dau drumul.

— La-l şi pe Linc cu tine, îi făcu James cu ochiul. E un bun general de campanie.

Aşteptă până ieşiră din cameră.

— Tereza, Eli, mă voi consulta cu avocaţii voştri din Italia. În momentul de faţă, problema trebuie să fie abordată rapid şi decisiv. Voi afla de la poliţie tot ce pot. Dacă nu se confirmă că substanţa chimică a fost introdusă în vin înainte de destuparea sticlei, voi n-aveţi altă grijă decât publicitatea negativă. Dacă se descoperă că firma Giambelli poate fi acuzată de neglijenţă, rezolvăm.

— Nu neglijenţa e grija mea, James. Dacă s-a umblat la vin înainte de destuparea sticlei, n-a fost neglijenţă, ci crimă.

— Asta-i problema poliţiei. Şi, chiar dacă nu vă convine, vă recomand să nu le mai răspundeţi la nicio întrebare decât în prezenţa avocatului. În timp ce poliţia cercetează cazul, noi o vom studia pe Margaret Bowers. Cine era, pe cine cunoştea, ce voia.

— A naibii mizerie, hmm?

Sophia ridică privirea spre Linc.

— Am sentimentul că vom avea mult de lucru ca s-o curăţim.

— Se găsesc mături câte vrei. Îl ai pe tata, care-i cel mai bun.

După ce termină de corectat comunicatul pe computer, Sophia i-l faxă lui P.J.

— E mai bine să se lanseze de la sediul din San Francisco decât de aici. Nu vreau să pară o declaraţie de familie. Aruncă şi tu o privire, să vezi dacă mi-am acoperit bine fundul.

— Sigur. Întotdeauna mi-a plăcut fundul tău.

— Ha, ha.

Se ridică, lăsându-l să se aşeze la birou, şi luă receptorul pentru a vorbi cu P.J.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Sophia, nu ţi-ar strica o mică pauză. Eşti nervoasă. Erai încă dinainte de-a apărea şi rahatul ăsta. Numai muncă, pic de joacă, bla-bla-bla…

— N-am timp de joacă, se răsti ea; apoi, oftă zgomotos. Cred c-am să mă apuc de yoga.

Deschise sertarul şi-şi scoase aspirina, în timp ce P.J. îi răspundea

la telefon.

— Ai primit faxul?

Ascultă, dând din cap.

— Trimite-l imediat şi… Ce? Christoase, când?!… Bine, bine… Transmite comunicatul. Şi trimite-mi informaţia, cuvânt cu cuvânt. Voi pregăti o replică. Nu dai niciun comentariu, numai comunicatul. Vezi să primească toţi şefii de departamente câte un exemplar. Asta-i strategia companiei, până la noi dispoziţii. Ţine-mă la curent.

Închise telefonul, privindu-l pe Linc.

— S-a aflat. A transpirat deja.

CAPITOLUL 17

GIAMBELLI-MACMILLAN, MARELE GIGANT AL INDUSTRIEI VINURILOR, A SUFERIT O NOUĂ CRIZĂ. S-A CONFIRMAT CĂ O STICLĂ DE VIN OTRĂVIT A FOST CAUZA MORŢII LUI MARGARET BOWERS, DIRECTOARE ÎN CADRUL COMPANIEI. POLITIA INVESTIGHEAZĂ CAZUL. SE ANALIZEAZĂ ŞI POSIBILITATEA DE A SE FI INTERVENIT CUMVA ASUPRA CALITĂTII PRODUSULUI, IAR REPREZENTANŢII FIRMEI GIAMBELLI-MACMILLAN RECUPEREAZĂ TOATE STICLELE DE MERLOT CASTELLO DI GIAMBELLI, 1992. DE CÂND A AVUT LOC FUZIUNEA PODGORIILOR GIAMBELLI Şi MACMILLAN, ÎN LUNA DECEMBRIE A ANULUI TRECUT…

Perfect, îşi spuse Jerry, în timp ce urmărea actualităţile. Absolut perfect. Aveau s-o încurce, fireşte. Deja o încurcau. Dar publicul ce auzea?

Giambelli. Moarte. Vin.

Sticlele aveau să fie golite în chiuvetă. Altele aveau să zacă nevândute pe rafturi.

Profiturile firmei La Coeur urmau să zboare până la cer.

Era adevărat că muriseră doi oameni. Dar nu din vina lui. El n-avea nicio legătură – directă. Iar când poliţia îl prindea pe făptaş, daunele suferite de Giambelli aveau să se amplifice şi mai mult.

Urma să aştepte un timp. Să urmărească spectacolul. După care, dacă părea avantajos, se mai putea da un telefon anonim.

Nu la presă, de data asta. Ci la poliţie.

— Digitalina de obţine din degetariţă.

Maddy ştia. Se interesase.

— Poftim?

Distrat, David ridică privirea. Avea pe birou un munte de hârtii. În italiană. Se pricepea mult mai bine să vorbească limba decât s-o citească.

— S-ar putea să fi cultivat degetariţă lângă vie? întrebă Maddy. Cum cresc plantele de muştar, pentru azot. Nu cred, fiindcă ar şti că degetariţa conţine digitalină. Dar poate au greşit. Ar putea fi infectaţi strugurii, dacă plantele ar creşte acolo şi ar fi strivite în sol?

— Nu ştiu. Maddy, n-ai tu grija asta.

— De ce? Şi tu eşti îngrijorat.

— Grijile sunt îndatorirea mea.

— Aş putea să te ajut.

— Iubito, dacă vrei să mă ajuţi, m-ai putea lăsa un pic în pace. Fă-ţi lecţiile.

Fata începu să se îmbufneze. Semn sigur de insultă personală, dar David era prea absorbit ca să observe.

— Mi-am făcut lecţiile.

— Ei, ajută-l pe Theo cu ale lui. Găseşte-ţi ceva de făcut.

— Dar dacă digitalina…

— Maddy! se răsti el, ajuns la capătul răbdării. Asta nu-i o poveste, nicio lucrare pentru şcoală. E o problemă foarte reală şi trebuie s-o rezolv. Du-te şi găseşte-ţi altă ocupaţie.

— Bine.

Fata închise uşa biroului, plecând furioasă. Niciodată nu avea nevoie de ajutorul ei, când era ceva important.

Cu siguranţă că lui Pilar Giambelli nu i-ar fi spus să-şi găsească altă ocupaţie.

Se duse în camera lui Theo.

Băiatul zăcea tolănit pe pat, cu ghitara pe burtă, muzica urlând din boxe şi telefonul la ureche. Din mutra lui tâmpă reieşea că

vorbea cu o fată.

— Tata zice să-ţi faci temele.

— Roiu'.

Îşi încrucişă gleznele.

— Nnţ. Nimica, doar idioata de soră-mea.

Telefonul îl lovi în obraz, când Maddy se aruncă la el. Theo abia reuşi să se dezmeticească, printre şocul de durere, chiţăielile din ureche şi pumnii surorii sale furioase.

— Au! Stai! Ce naiba, Maddy! Te sun eu…

Reuşi să dea drumul telefonului, apărându-şi în ultima clipă organele intime de o lovitură cu genunchiul.

— Ce mama dracu'…?!

După un minut de eforturi, reuşi s-o răstoarne, imobilizând-o pe pat.

— Termină, javră nenorocită. Ce te-a apucat?

— Eu nu-s o *nimica!* se răsti ea, făcând încă o încercare cu genunchiul.

— Nu, eşti doar o nebunica.

Îşi linse colţul gurii, înjurând când recunoscu gustul.

— Mi-ai dat sângele. Când i-oi spune lui tata…

— Nu-i spui nimic. N-ascultă pe nimeni, numai pe ea.

— Pe care ea?

— Ştii bine pe care! Dă-te de pe mine, bou grăsan ce eşti. Nici tu nu eşti mai breaz, behăi cu gagica aia şi n-asculţi pe nimeni.

— Aveam o conversaţie, replică Theo, cu demnitate. Şi dacă mă mai loveşti, să ştii că dau şi eu. Chiar dacă tata mă consemnează pentru asta. Şi-acum, care-i problema?

— Eu n-am nicio problemă. Numai bărbaţii din casa asta, care se fac de râs pentru femeile din vilă, asta-i problema. E dezgustător. Penibil.

Theo îşi aruncă pe spate un smoc de păr cârlionţat, căscând.

— Eşti geloasă, asta e.

— Ba nu-s geloasă!

— Ba eşti. Fiindcă eşti slăbănoagă şi fără piept.

— Prefer să am creieri decât sâni.

— Bravo. Şi nu ştiu de ce faci crize că tata umblă cu Pilar. A mai umblat şi cu alte femei.

— Prost mai eşti, replică ea, cu un dezgust suveran. Nu umblă cu ea, dobitocule. E îndrăgostit până peste cap.

— Fugi de-aci. Ce ştii tu?

— Asta o să schimbe totul. Aşa merge.

Simţea în piept o apăsare cumplită, dar se ridică în picioare.

— Nimic nu va mai fi la fel ca-nainte, şi-i nasol rău!

— Nimic nu mai e la fel ca-nainte. De când a plecat mama.

— E mai *bine* c-a plecat.

O podideau lacrimile dar, decât să le lase să-i curgă în faţa lui, preferă să iasă.

— Mda, murmură Theo. Era, da' n-a rămas aşa…

Sophia stătea la marginea viei. Era păzită împotriva dăunătorilor, bolilor, capriciilor vremii. Orice ameninţare era înfruntată. Nici acum nu era altfel. Avea să ducă acea luptă, în termenii ei.

Zări o mişcare.

— Cine e?

Gândurile i se repeziră spre intrus. Un sabotor. Un ucigaş. Fără ezitare, atacă, pentru a se pomeni cu o fată care i se zbătea în braţe.

— Dă-mi drumul! Am voie să vin aici!

— Iartă-mă, făcu Sophia un pas înapoi. M-ai speriat.

Nu părea speriată, îşi spuse Maddy, ci de speriat.

— Nu fac nimic rău.

— N-am spus că făceai, am spus că m-ai speriat. Cred că toţi suntem cam nervoşi. Ascultă…

Zări luciul lacrimilor pe obrajii fetei.

Întrucât nici ei nu-i plăcea să se discute despre propriile sale accese de plâns, n-o întrebă nimic.

— Am ieşit doar să-mi limpezesc minţile. Acolo se întâmplă prea

multe, spuse, cu o privire spre casă.

— Tata lucrează.

Tonul defensiv al declaraţiei o puse pe Sophia serios pe gânduri.

— Îl apasă presiuni mari, în perioada asta. Bunicii mei pleacă în Italia, mâine dimineaţă. Sunt îngrijorată pentru ei. Nu mai sunt tineri.

Încă prudentă, Maddy îşi potrivi pasul lângă ea.

— Mie nu mi se par bătrâni. Nici decrepiţi, sau aşa ceva…

— Ai dreptate – dar, totuşi… Aş fi vrut să pot merge eu în locul lor, dar au nevoie de mine aici.

Cu buzele tremurându-i, Maddy privi spre luminile casei de oaspeţi. Se părea că nimeni nu avea nevoie de ea. Nicăieri.

— Cel puţin, ai ceva de făcut.

— Mda. Numai de-aş putea să mă hotărăsc cu ce să-ncep. Se întâmplă atâtea…

Când Maddy nu răspunse, Sophia continuă.

— Cred că, într-un fel, suntem în aceeaşi situaţie. Mama mea… Tatăl tău… E cam ciudat.

Maddy ridică din umeri.

— Tre' să mă duc.

— Bine, dar aş vrea să-ţi spun ceva. Ca între femei, ca între fiice, cum vrei. Mama mea a trăit foarte multă vreme fără niciun bărbat, care să ţină la ea. Nu ştiu cum a fost pentru tine, pentru fratele sau tatăl tău. Dar pentru mine, lăsând la o parte ciudăţenia de principiu a situaţiei, e plăcut să văd că şi-a găsit un om cumsecade care o face fericită. Sper că-i acorzi şi tu o şansă.

— Nu contează ce fac eu. Nici ce spun. Sau ce gândesc.

Amărăciune sfidătoare, medită Sophia. Da, şi-o amintea şi pe asta.

— Ba contează. Când cineva ţine la noi, contează ce gândim şi ce facem.

La auzul unor paşi care se apropiau în fugă întoarse capul.

— După câte se pare, cineva ţine la tine.

— Maddy!

Cu sufletul la gură, David îşi luă fiica în braţe, reuşind s-o îmbrăţişeze şi s-o zgâlţâie în acelaşi timp.

— Ce-i cu tine? Nu poţi hoinări aşa, pe întuneric.

— Ieşisem şi eu la o plimbare…

— Care m-a costat un an din viaţă. Dacă vrei să te cerţi cu fratele tău, te poftesc, dar din casă nu mai ieşi fără permisiune. E clar?

— Da, să trăiţi, se strâmbă Maddy, deşi în sinea ei îi făcea plăcere. Mă mir c-ai observat.

— Mai gândeşte-te.

O cuprinse cu braţul pe după gât, cu un gest obişnuit de afecţiune pe care Sophia îl observase, şi-l invidia.

Tatăl ei n-o atinsese niciodată aşa.

— Parţial, eu sunt de vină, îi spuse ea. Am reţinut-o mai mult decât ar fi trebuit. E o placă de rezonanţă extraordinară. Mi-o luau gândurile razna în prea multe direcţii.

— Trebuie să te mai şi odihneşti. Mâine, vei avea nevoie de toate circuitele. Mama ta e liberă?

Nu observă cum se crispă Maddy – însă Sophia, da.

— Cred că da. De ce?

— M-am împotmolit în rapoarte şi memorii, toate scrise în italiană. Aş merge mai repede cu cineva care citeşte mai uşor ca mine.

— Am să-i spun.

Sophia o privi pe Maddy.

— Va dori să ajute.

— Îţi mulţumesc. Acum, duc bagajul ăsta acasă. Ne vedem la şedinţă. La ora opt.

— Voi fi gata. Noapte bună, Maddy.

Îi privi cum se îndepărtau spre casa de oaspeţi, cu umbrele destul de apropiate pentru a se contopi, în lumina lunii.

Îi era greu s-o acuze pe fată că voia ca situaţia să nu se schimbe.

Dar schimbările se întâmplau, totuşi. Era mai bine să le accepte. Sau, şi mai bine, să le iniţieze.

Tyler ţinea radioul şi televizorul închise. Măcar pentru câteva ore.

Lucra la dosare, la registre, la toate documentele care existau. Era hotărât ca porţiunea MacMillan a companiei să fie asigurată.

Ceea ce nu putea controla erau propriile lui întrebări despre Margaret. Accident, sinucidere sau crimă? Nicio variantă nu era prea atrăgătoare. Eliminase sinuciderea. Nu era genul.

Cum nu fusese nici genul lui.

Nu-i plăceau femeile de carieră, cu atitudine şi program clar stabilit. Asemenea femei consumau prea multă energie.

Sophia, de pildă.

Ştia prea bine cât de jalnic şi egoist era un asemenea raţionament, şi conchisese că puţin îi păsa.

Îşi luă haina, se dusa la uşă şi o deschise.

Şi o văzu urcând treptele.

— Nu-mi plac bărbaţii macho, nervoşi, îl anunţă ea, trântind uşa în urma ei.

— Nu-mi plac femeile autoritare, cu aere de şef.

Se repeziră unul la altul. Chiar în timp ce gurile le începeau un asalt reciproc, Sophia se săltă, cuprinzându-l cu picioarele pe după şolduri.

— De data asta, vreau un pat.

Cu respiraţia deja întretăiată, începu să-l tragă de cămaşă.

— Pe podea încercăm mai târziu.

— Te vreau goală, îşi înfipse el dinţii în gâtul ei, pornind în sus pe scară. Unde, nu-mi pasă.

— Doamne, ce gusturi incredibile ai.

Sophia îşi plimbă buzele peste faţa lui, peste gât.

— Aşa de primordiale…

I se opri respiraţia, când Tyler o trânti de perete, în capătul scării.

— E doar sex, corect?

— Mda, bine, cum vrei…

Gura i-o strivi pe a ei. Ţinând-o proptită de perete, începu să-i

tragă pulovărul peste cap.

— N-o să ajungem în pat…

Cu inima bubuindu-i în piept, Sophia abia murmură:

— Bine… Data viitoare…

Era deja umedă şi caldă, când degetele lui o găsiră. Gloria violentă a orgasmului o zgudui, ca o revărsare de aur topit, atât de puternică, atât de binevenită încât avu impresia că se revărsa toată, lipsită de oase, pe podea..

— N-n. Încă nu.

Tyler îi propti spatele de perete şi, captându-i fiorul din mers, continuă s-o excite.

— Vreau să te-aud ţipând. Hai, înapoi, sus!

Nu s-ar fi putut stăpâni. Îl lăsă s-o cucerească, s-o golească, până când mintea i se umplu de o beznă feroce.

Şi, astfel umplută, începu să-l sfâşie, azvârlindu-l dincolo de limitele raţiunii. Îi privi ochii devenind opaci şi ştiu că ea era aceea care-l orbise.

— Acum.

Încă o dată îşi agăţă mâinile în părul lui şi se cutremură.

— Acum, acum, acum…

Când Tyler se afundă în ea, juisă din nou. Brutal.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui umezi de sudoare, în timp ce pistona din şolduri. Iute ca fulgerul. Cu gura contopită cu a ei, Tyler îi înghiţea sunetele lacome. Se hrănea cu ele, în timp ce o activa să-i mai dea. Să mai primească.

Plăcerea îl zgudui, lăsându-l zdrobit, stupefiat.

Reuşi să se ţină de ea în timp ce alunecau amândoi lângă perete.

Prăvălită peste el, cu inima încă galopându-i, Sophia izbucni în râs.

— *Dio*. *Grazie a Dio.* În sfârşit, s-a decantat. Fără fineţe, dar are buchet bogat şi o putere de remanenţă excelentă.

— De fineţe o să ne ocupăm când nu voi fi gata să urlu la lună.

— Nu mă plângeam.

Ca s-o dovedească, îi mângâie uşor pieptul cu buzele.

— Mă simt fabulos. Cel puţin, aşa cred.

— Pot să confirm. Eu te simt incredibil.

Suflă greu.

— Mi-a pierit răsuflarea.

— Nu eşti singurul.

Sophia înălţă capul, studiindu-i faţa.

— Eşti epuizat?

— Nici pe departe.

— Perfect, pentru că nici eu nu sunt.

Îşi schimbă poziţia, încălecându-l.

— Ty?

— Mmmm.

Mâinile lui îi mângâiau deja torsul. Era atât de netedă… Nedetă, mătăsoasă, exotică.

— Cred că trebuie să stabilim nişte reguli.

— Mda.

Avea o aluniţă pe curba şoldului drept. Un fel de semn de punctuaţie sexual.

— Vrei să începem acum?

— Nu.

— Perfect. Nici eu. În pat…? întrebă el, în şoaptă.

Sophia se cabră, cuprinzându-l cu braţele.

— Data viitoare.

CAPITOLUL 18

Era un război, desfăşurat pe mai multe fronturi. Sophia îşi purta luptele pe undele hertziene, prin tipar şi la telefon.

Îşi petrecea orele actualizând comunicate de presă, dând interviuri, liniştind parteneri contractuali.

Şi, în fiecare zi, o lua de la început, înfruntând zvonurile, aluziile şi speculaţiile.

Până la trecerea crizei, se terminase cu timpul petrecut în vie. Acela era câmpul de luptă al lui Tyler.

Când simţea nevoia să se mai destindă, se ducea la fereastră şi privea oamenii lucrând pământul. Avea să fie o recoltă rară, îşi jurase ea.

Nu trebuia decât să supravieţuiască până atunci.

Auzind telefonul, tresări şi-şi înfruntă nevoia cât se poate de reală de a-l ignora.

— Sophia Giambelli.

Peste zece minute, închise şi-şi descărcă furia acumulată, într-un torent năprasnic de înjurături italieneşti.

— Îţi prinde bine? întrebă Pilar, din uşă.

— Nu tocmai.

Sophia îşi apăsă tâmplele cu degetele, întrebându-se cum să se ocupe de următoarea fază a luptei.

— Mă bucur că eşti aici. Intră, stai jos un minut.

— Doar cincisprezece, de fapt. Tocmai am terminat încă o rundă.

Pilar se aşează într-un fotoliu.

— Vin cârduri-cârduri. Mai ales din curiozitate. Şi câţiva reporteri, deşi s-au împuţinat mult, după conferinţa ta de presă.

— Au să se-nmulţească la loc. Tocmai m-a sunat un producător de la „The Larry Mann Show“.

— Larry Mann, strâmbă din nas Pilar. Un gunoi de televiziune. Nu le dai nimic.

— Au deja ceva. Pe Rene.

Neputând sta jos, Sophia plecă de la birou.

— Mâine vor înregistra o emisiune în care ea va dezvălui secrete de familie, cică, spunând „adevărul“ despre moartea tatei. Suntem invitate să participăm. Vor ca tu sau eu, sau amândouă, să venim în emisiune pentru a expune şi varianta noastră.

— Nu ţine, Sophia. Oricât de satisfăcător ar fi să-i întorci palmele în public, nu asta e soluţia. Şi nici emisiunea nu e cea mai potrivită.

— De ce crezi că înjuram?

Luă de pe birou presse-papiers-ul în formă de broască, începând să-l treacă dintr-o mână în alta.

— O vom ignora. Dar, Doamne, cât mi-ar plăcea să mă bat în noroi cu căţeaua aia. A dat interviuri în stânga şi-n dreapta şi se pricepe să facă destul rău. Am vorbit cu mătuşa Helen şi cu unchiul James, ca s-o dăm în judecată.

— Nu e cazul.

— Nu-i putem permite să se folosească de noi, să defăimeze familia.

Sophia se încruntă spre broască. Zâmbetul nătâng al acesteia o înveselea de obicei.

— Nu pot să mă cobor la nivelul ei, ceea ce-i mare păcat. Dar pot riposta pe cale legală.

— Mai întâi ascultă-mă, zise Pilar, aplecându-se înainte. Nu sunt îngăduitoare. Şi nici nu mă manipulează nimeni. Dacă o dăm în judecată, nu facem decât să acordăm mai mult credit calomniilor ei. Ştiu că instinctul te îndeamnă să lupţi, după cum pe mine de obicei mă face să mă retrag, dar de data asta nu facem niciuna, nici alta. Stăm pe loc.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar, în fond, merită să-i răspundem

cu aceeaşi monedă.

— Nu întotdeauna, iubito. Uneori, laşi lucrurile să moară de la sine. Vom acoperi totul cu vin – vin Giambelli bun.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră încet, aşezându-se.

— E bine… dădu ea din cap, privindu-şi mama. E foarte bine. Să stingem flăcările cu vin. Vom da o petrecere. Balul de primăvară, la cravată. De cât timp ai nevoie ca să-l pregăteşti?

Spre lauda ei, Pilar clipi din ochi doar o dată.

— Trei săptămâni.

— Perfect. Scrie lista invitaţilor. Eu le voi vinde câteva ponturi reporterilor. Dacă Rene preferă mocirla, noi optăm pentru eleganţă.

— O petrecere? ridică Tyler glasul, peste huruitul grapelor. Ai auzit vreodată de Nero şi vioara lui?

— Roma nu arde – tocmai asta-i ideea.

Nervoasă, Sophia îl trase la o oarecare distanţă.

— Familia Giambelli îşi ia responsabilităţile în serios, cooperează cu autorităţile, aici şi în Italia. *Merda!* înjură ea, când îi sună telefonul. Stai.

Îl scoase din buzunar.

— Sophia Giambelli. *Si. Va bene…*

Tyler se plimbă în lungul rândului, ascultându-i vocea, ca un fel de muzică străină fascinantă.

Era nebun după ea. Şi, mai devreme sau mai târziu, trebuia să ia o hotărâre.

Sophia vârî telefonul la loc în buzunar, suflându-şi bretonul de pe frunte.

— Ramura italiană de publicitate, îi spuse ea. Câteva detalii de rezolvat. Scuză întreruperea. Deci, unde…

Se întrerupse, privindu-l lung.

— De ce te hlizeşti?

— Poate fiindcă nu mi-e greu să mă uit la tine, chiar şi în *fast-forward*.

— *Fast-forward* e singura viteză care merge acum. Oricum, în legătură cu petrecerea… Trebuie să dăm o declaraţie şi să ne continuăm planurile pentru centenar. Prima gală va avea loc la jumătatea verii. Întrunirea asta mai intimă o organizăm pentru a demonstra unitate, responsabilitate şi încredere. Ne arătăm lustrul, în timp ce Rene scormoneşte prin gunoaie.

— Lustrul…

Tyler studie viile.

— Dacă e vorba să mă lustruiesc, de ce trebuie să mă prostesc în faţa camerelor de televiziune, umblând prin noroi?

— Ca să ilustrezi faptul că în fiecare sticlă pe care o producem intră o muncă grea. Nu face nazuri, MacMillan. Ultimele câteva zile au fost criminale.

— Aş face mai puţine nazuri dacă nu s-ar amesteca străinii.

— Asta mă include şi pe mine?

Tyler îi privi faţa frumoasă.

— Se pare că nu.

— Atunci, de ce n-ai venit să te strecori pe uşile terasei mele, noaptea?

Buzele lui tresăriră.

— Să ştii că m-am gândit.

— Gândeşte-te mai cu spor.

Când Sophia se aplecă spre el, Tyler se retrase cu un pas.

— Ce? Te doare capul?

— Nu. Mă vede lumea. Prefer să nu bat toba că mă culc cu colaboratoarea mea.

— Culcatul cu mine nu are nicio legătură cu afacerile. Dar dacă ţi-e ruşine…

Ridică din umeri, se întoarse şi plecă.

O ajunse din cinci paşi prelungi şi o apucă de braţ.

— Nu mi-e ruşine de nimic. Îmi place doar ca viaţa mea personală să rămână privată…

Smucitura ei nervoasă îl irită suficient pentru a o strânge şi mai

tare, înşfăcând-o şi de celălalt braţ.

— Şi-aşa umblă destule bârfe pe-aici fără să le mai înmulţim şi noi… Of, la dracu'l

O ridică pe vârfuri şi-şi apăsă cu putere gura peste a ei.

— Acum e bine? o întrebă, lăsând-o la loc pe picioare.

— Aproape.

Când îşi trecu mâinile peste pieptul lui, Sophia îl simţi tremurând.

Era un anumit fior, îşi spuse ea, în a şti că eşti depăşit fizic, dar totuşi deţii puterea.

Îşi depuse buzele peste ale lui, sâcâitor, până când mâna lui îi prinse pulovărul la spate, iar ale ei îi înlănţuiră posesiv gâtul.

— Acum, murmură ea, a fost perfect.

— Să laşi descuiate uşile de la terasă.

— Le-am şi lăsat.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Şi eu.

Dar rămaseră unde erau – şi chiar în acel moment, telefonul din buzunar începu să sune din nou.

— Ei, spuse ea cu voce cam nesigură, în timp ce se îndepărta. Runda a doua. Ne vedem mai târziu.

Plecă grăbită, scoţându-şi telefonul.

— Sophia Giambelli. *Nonna,* mă bucur că m-ai găsit. Şi eu te-am căutat, dar…

Se întrerupse, alarmată de tonul bunicii ei, şi se opri la marginea viei. În pofida soarelui, o treceau fiori.

Încă înainte de a închide aparatul, o luă la fugă.

— Ty!

Alarmat, Tyler se răsuci în loc, prinzând-o din zbor.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Au mai găsit încă două sticle contaminate.

— Fir-ar să fie! Mă rog, ne aşteptam. Ştiam că trebuia să fi umblat careva.

— Şi nu numai atât. Poate fi mai rău. *Nonna…* şi Eli…

Se opri, organizându-şi gândurile.

— Era un bătrân, lucrase pentru bunicul lui *Nonna.* A început munca la vie când era copil. A ieşit la pensie, tehnic vorbind, acum un an şi ceva. Iar anul trecut a murit. Avea inima slabă.

— Continuă, îi ceru Tyler, simţind deja oroarea.

— Nepoata lui, cea care l-a găsit, a spus că băuse Merlotul nostru. A vorbit cu bunica mea după ce s-a răspândit vestea. Urmează să-l exhumeze…

— Se numea Bernardo Baptista.

Sophia îşi notase ordonat toate detaliile, dar nu avea nevoie de ele.

— Avea şaptezeci şi trei de ani. A murit, în decembrie, aparent de infarct, după ce luase o masă simplă şi băuse câteva pahare de Merlot Castello di Giambelli, nouăzeci şi doi.

La fel ca Margaret Bowers, îşi spuse David.

— Ai spus că Baptista avea inima slabă.

— Avusese unele probleme cardiace minore şi suferea de o răceală la cap. Frigul mai adaugă un element. Baptista era vestit pentru mirosul lui. Lucrase la vinuri de peste şaizeci de ani. Dar, fiind bolnav, era improbabil să fi simţit ceva. Nepoata lui jură că nu destupase sticla înaintea acelei seri. O văzuse după-amiază, când îl vizitase. O ţinea în vitrină, lângă alte cadouri din partea firmei. Era foarte mândru de asocierea lui cu Giambelli.

— Primise vinul în dar.

— Conform nepoatei lui, da.

— De la cine?

— Nu ştie. I se făcuse o petrecere de pensionare. Am verificat, iar acea sticlă de vin nu era pe lista darurilor de rămas bun. Printre alea primise un Cabernet, un alb şi un spumos. Calitatea întâi. Totuşi, se mai întâmplă ca unui angajat să i se permită să-şi aleagă altceva, sau să primească vin şi de la alţi membri ai companiei.

— Cât de curând vor şti dacă vinul i-a cauzat moartea? întrebă

Pilar, apropiindu-se de birou.

— În câteva zile.

— Vom face tot ce putem ca să dăm de urma vinului, hotărî David. Între timp, continuă ca până acum. Îi voi propune lui *La Signora* şi Eli să angajăm un anchetator din afară.

— Voi pregăti o declaraţie. E mai bine să anunţăm noi noua descoperire şi rolul jucat de Giambelli în recuperarea şi testarea sticlelor de vin.

— Să-mi spui cu ce te pot ajuta, îi ceru Pilar.

— Fă lista aia de invitaţi.

— Iubito, doar nu-ţi mai arde de dat petreceri…

— Dimpotrivă.

Tristeţea la gândul bătrânului pe care şi-l amintea cu afecţiune se transforma în îndârjire.

— Vom schimba doar perspectiva. Ţinem o gală aici, în scopuri de binefacere. Vreau ca oamenii s-o ţină minte. O mie tacâmul. Încasările vor intra în fondul pentru oameni fără casă.

După un moment, David spuse:

— Cu asta, tu eşti experta. E o atitudine delicată dar, după părerea mea, ai un echilibru superior.

— Mulţumesc. Până atunci, vom afecta un dezinteres rece faţă de presa pe care ne-o generează Rene. Va avea consecinţe, pe plan personal. Iar ceea ce e personal pentru Giambelli afectează, evident, afacerile.

Pilar se aşeză într-un separeu discret, în barul de la Four Seasons. Era sigură că, dacă-i menţiona cuiva ce intenţii avea, i s-ar fi spus că făcea o greşeală.

Probabil că aşa era.

Dar n-avea încotro, ar fi trebuit să facă de mult acest lucru. Comandă o apă minerală, pregătită să aştepte.

Rene n-o dezamăgi. Arăta… în formă, odihnită, strălucitoare. De prea multe ori, în trecut, Pilar se simţise inadecvată în comparaţie cu

ea.

Îi era uşor să-şi dea seama cu ce îl atrăsese pe Tony. Rene nu era o păpuşă Bărbie fără nimic în cap, ci o femeie dură, care ştia cum să obţină ceea ce voia.

— Pilar.

— Rene. Îţi mulţumesc că ai venit.

— O, cum aş fi putut rezista?

Rene îşi scoase blana şi se aşeză la masă.

— Pari cam încordată. Un cocktail cu şampanie, îi ceru ea ospătăriţei, fără s-o privească.

Pilar nu mai simţi junghiul în stomac de altă dată.

— Tu, nu. Ai petrecut câteva săptămâni în Europa, anul ăsta. Se vede că ţi-a priit.

— Tony şi cu mine plănuiserăm o vacanţă prelungită. Nu voia să stau acasă şi să mă plictisesc. Asta a fost dintotdeauna sarcina ta.

— Rene, între noi n-a fost niciodată vreo concurenţă. Ieşisem din combinaţie cu mult timp înainte ca tu şi Tony să vă cunoaşteţi.

— N-ai ieşit niciodată din combinaţie. Tu şi familia ta v-aţi ţinut ghearele înfipte în Tony şi aţi avut grijă să nu primească de la Giambelli ceea ce i se cuvenea. Iar acum e mort, şi-mi veţi plăti mie ceea ce-ar fi trebuit să-i plătiţi lui.

Îşi luă paharul în clipa când îi fu adus.

— Credeaţi că vă las să-i târâţi numele în noroi, şi pe-al meu, prin asociere cu el?

— Curios, şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, îşi împreună Pilar mâinile pe masă. Indiferent de altele, Rene, a fost tatăl fiicei mele. N-am vrut niciodată să-i văd numele întinat. Vreau, mai mult decât îţi închipui, să ştiu cine l-a omorât şi de ce.

— Voi aţi făcut-o, într-un fel sau altul. Dându-l afară din companie. În seara aia, n-avea întâlnire cu altă femeie. N-ar fi îndrăznit. Şi îi eram de ajuns, cum tu nu i-ai fost niciodată.

Pilar se gândi s-o menţioneze pe Kris, apoi conchise că nu merita efortul.

— Într-adevăr, nu i-am fost. Nu ştiu cu cine avea întâlnire, sau de ce, dar…

— Am să-ţi spun ce cred eu, o întrerupse Rene. Vă avea la mână. Şi l-aţi omorât. Poate că aţi folosit-o chiar pe borfelina aia, Margaret, şi de-aia a murit şi ea.

Mila lui Pilar fu înlocuită de oboseală.

— E ridicol ce spui, chiar şi pentru tine. Dacă aşa ceva le spui reporterilor, şi ai de gând s-o spui şi la televizor, te expui unor acţiuni legale serioase.

— Te rog, sorbi din nou Rene. Crezi că n-am consultat un avocat, ca să văd ce pot spune şi cum? Am de gând să obţin ceea ce mi se cuvine.

— Serios? Şi dacă suntem nişte criminali cu sânge rece, nu te temi de răzbunare?

Rene privi spre o masă din apropiere, unde stăteau doi bărbaţi, bând apă minerală.

— Bodyguarzi. Zi şi noapte. Nici măcar nu te osteni să mă ameninţi.

— Ţi-ai creat o lume de fantezie şi se pare că-ţi place. Dar, ne pierdem vremea amândouă. Aşa că vom încerca altfel.

Se aplecă spre Rene, surprinzând-o cu lucirea neaşteptată şi foarte rece din ochi.

— Fă ce vrei, spune ce vrei. Până la urmă, tot tu ai să te faci de râs. Şi, deşi e o meschinărie din partea mea, am să mă bucur. Continuă să fii nevasta-trofeu, Rene, îţi vine bine, continuă ea, în timp ce-şi scotea banii din poşetă. La fel cum îţi vin bine şi cerceii ăştia cam ţipători – mult mai bine decât îmi veneau mie, când mi i-a dăruit Tony, la a cincea aniversare a căsătoriei.

Aruncă pe masă o hârtie de douăzeci.

— Consider că ei, şi tot ceea ce ţi-a mai dat dintre lucrurile mele de-a lungul anilor, sunt o plată completă. Altceva nu vei mai primi de la mine, nici de la Giambelli.

Plecă, simţindu-se grozav – şi mai grozav, când aruncă încă o

bancnotă pe masa unde stăteau de veche bodyguarzii lui Rene.

— Fac eu cinste, le spuse şi ieşi, râzând.

— Am dat un spectacol destul de reuşit.

Fierbând, Pilar se plimba pe covorul Aubusson din livingul lui Helen Moore.

— Şi, pe toţi sfinţii, cred că am ieşit în avantaj. Dar eram atât de furioasă. Femeia asta mi-a luat familia în colimator şi, în timp ce ocheşte, poartă afurisiţii mei de cercei.

— Ai actele bijuteriilor, poliţele de asigurare şi aşa mai departe. Putem intenta o acţiune.

— Nu puteam să sufăr cerceii ăia oribili, ridică din umeri Pilar. Tony mi i-a dat în semn de împăcare, după o aventură de-a lui. Am şi nota de plată. La naiba, mi-e greu când mă gândesc de câte ori m-am lăsat păcălită.

Helen îşi turnă două degete de vodkă peste cuburile de gheaţă.

— Ai avut lucruri de spus şi ai aşteptat prea mult până să le spui.

— Asta nu schimbă cu nimic ce-a fost.

— Faţă de ea? Poate că nu. Dar ideea este că a schimbat pentru tine. Oricum, personal aş fi plătit oricât ca să văd spectacolul. Iar acum o să se ducă la talk show-ul ăla sordid, unde riscă să fie luată la rost de diverse spectatoare din studio, ofensate de costumul ei de la casa de modă şi cele zece livre de bijuterii masive. Neveste înşelate cu femei ca ea. Doamne, Pilar, până să se termine, au s-o facă ferfeniţă, şi poţi fi sigură că Larry Mann şi producătorii lui tocmai pe asta contează.

Pilar se opri în loc.

— La asta nu m-am gândit.

— Iubito, Rene Foxx nu e decât una din tartele cu frişcă ale lui Dumnezeu. Te-a lovit în faţă, sigur – ei, şi? E timpul să te ştergi şi să mergi mai departe.

— Ai dreptate. Îmi fac griji pentru familie, pentru Sophia. Chiar dacă e presă de scandal, tot presă e şi o să se facă de râs.

Se simţea ciudat, intrând pe furiş într-o casă unde fusese întotdeauna binevenit. Ciudat şi fascinant.

Avusese uneori momente când îşi imagina cum s-ar fi strecurat în dormitorul Sophiei, pe întuneric. La naiba, care bărbat nu şi-ar fi închipuit aşa ceva?

Vedea lumina luminărilor prin geam. Exotică, senzuală. Răsucirea clanţei în mână, abia auzită, îi răsună în cap ca o trâmbiţă.

Apoi o văzu, ghemuită în fotoliu, frântă de oboseală.

— Of, la naiba, Sophia! Uită-te la tine.

Traversă încet camera şi făcu un lucru pe care rareori avusese ocazia să-l facă.

O studie fără ştirea ei.

Piele fină, cu irizări trandafirii şi aurii.

Gene dese, negre precum cerneala, şi o gură cu buze pline, perfect conturată pentru a se întâlni cu a unui bărbat.

— Eşti o capodoperă, murmură el. Şi te-ai chinuit până ai căzut de pe picioare, aşa-i?

Privi în jur, observând vinul, luminările, patul deja desfăcut.

— Pentru noaptea asta, trebuie să ne mulţumim doar cu intenţia. Hai, fetiţo, şopti, în timp ce-şi strecura braţele pe sub ea. Să te punem în pat.

Sophia se mişcă în somn, cuibărindu-se mai bine.

— Hmmm. Ty.

— Ai ghicit. Poftim, spuse el, culcând-o în pat. Dormi mai departe.

În timp ce o acoperea cu plapuma, ochii ei se deschiseră, nesiguri.

— Ce…? Unde te duci?

— Să fac o plimbare lungă, singur, în noaptea rece.

Amuzat, se aplecă să-i depună un sărut cast pe frunte.

— Urmată de obligatoriul duş rece.

— De ce? Aici e cald şi bine.

— Fetiţo, eşti frântă. Rămâne pe altă dată.

— Nu pleca. Te rog, nu vreau să pleci.

— Am să mă-ntorc.

Se aplecă din nou, hotărât s-o sărute de rămas bun.

Dar buzele ei erau moi şi aveau gust de invitaţie.

Se afundă în ele, şi în ea, în timp ce-l cuprindea cu braţele.

— Nu pleca, repetă Sophia. Fă dragoste cu mine. Va fi ca un vis.

Şi era ca un vis.

Mirosuri, umbre şi oftaturi.

Încet şi tandru, când niciunul dintre ei nu se aşteptase, când niciunul n-ar fi cerut-o.

Iar gingăşia plutea prin el ca lumina stelelor.

CAPITOLUL 19

Ce avea în comun un podgorean de şaptezeci şi trei de ani din Italia cu o directoare comercială de treizeci şi şase de ani din California?

Giambelli, îşi spuse David.

Era singura legătură pe care o putea găsi între ei.

Şi felul cum muriseră.

Expertiza medico-legală confirmase că Bernardo Baptista ingerase o doză periculoasă de digitalină, o dată cu vinul.

Nu putea fi o coincidenţă.

Poliţiştii de pe ambele maluri ale Atlanticului o numeau omucidere, iar arma crimei era vinul Giambelli.

Dar de ce? Care era motivaţia comună între Margaret Bowers şi Bernardo Baptista?

Îl găsi pe Tyler aşezat pe o ladă, sorbind din termos.

— Mă gândeam că s-ar putea să treci.

În semn de invitaţie, lovi cu vârful piciorului în altă ladă.

— La loc.

— Unde ţi-e maistrul?

— L-am trimis acasă, adineaori. N-are niciun rost să pierdem amândoi o noapte de somn.

Adevărul era că lui Tyler îi plăcea să stea singur în vie, cu gândurile lui.

— Facem ce putem, ridică el din umeri, scrutând şirurile pe care sclipirea aspersoarelor le transforma într-o privelişte de basm. Sistemul merge normal.

David se aşeză şi scoase capacul termosului.

— Paulie a preluat veghea la Giambelli. Alarmele de ger s-au declanşat după miezul nopţii. Eram pregătiţi.

— Este firesc, pentru sfârşitul lui martie. Îngheţurile astea durează toată luna aprilie, până în mai. Aici am luat toate măsurile, dacă vrei să dormi.

— Nimeni nu prea are somn, în ultima vreme. Îl cunoşteai pe Baptista?

— Nu tocmai. Bunicul meu l-a cunoscut. *La Signora* suportă greu. Nu că ar arăta-o, continuă el. Nu în afara familiei, şi nici în sânul ei prea mult. Dar e doborâtă. Toţi sunt.

— S-a umblat la produs…

— Nu e numai asta. Cred că Sophia îl simţea ca pe un fel de mascotă. Mi-a spus că-i aducea pe furiş dulciuri. Bietul bătrân.

David se cocoşă, ţinând termosul cu cafea între genunchi.

— M-am tot gândit, încercând să găsesc legătura. O pierdere de timp, probabil, de vreme ce sunt funcţionar de corporaţie, nu detectiv.

Tyler îl privi peste termos.

— Din ce-am văzut până acum, nu-ţi prea pierzi timpul. Şi nici tocmai rău nu eşti, pentru un funcţionar.

Râzând fără chef, David îşi ridică şi el cafeaua. Aburii se amestecau cu ceaţa.

— Din partea ta, ăsta-i cel mai mare compliment.

— Pe bune.

— Mă rog. Din câte-mi dau eu seama, Margaret nu l-a cunoscut niciodată pe Baptista. A murit înainte ca ea să preia contractele lui Avano şi să înceapă deplasările în Italia.

— N-are nicio importanţă, dacă au fost victime alese la întâmplare.

David clătină din cap:

— Are, dacă n-au fost.

— Mda, şi la asta m-am gândit.

Tyler se ridică să-şi întindă picioarele şi porniră amândoi printre

rânduri.

— Amândoi lucrau pentru Giambelli, amândoi cunoşteau familia.

Făcu o pauză.

— Amândoi îl cunoşteau pe Avano.

— Avano a murit înainte ca Margaret să fi destupat sticla. Totuşi, nu ştim de cât timp o avea. Ar fi avut destule motive să vrea s-o elimine.

— Avano era un bou, declară sec Tyler. Nu-l văd ca pe un ucigaş. Prea multă gândire, prea mult efort – ca să nu mai vorbim de curaj.

— Îl plăcea cineva?

— Sophia, ridică din umeri Tyler, dorindu-şi să şi-o poată alunga din minte pentru mai mult de zece minute consecutiv. Cel puţin, încerca. Şi, mda, îl plăceau o droaie, de fapt, şi nu numai femei.

Era pentru prima oară când lui David i se prezenta un portret limpede şi necenzurat al lui Anthony Avano.

— De ce?

— Era un tip de viaţă. Lunecos. Unii, înţelegi, merg înainte doborându-i pe ceilalţi şi nimeni nu se supără. Aşa era şi el.

— *La Signora* l-a ţinut în cadrul firmei.

— Pentru Pilar, pentru Sophia. Pe frontul afacerilor, mă rog, ştia să încheie contracte reuşite.

— Mda, contul lui de cheltuieli arată cât investea în efortul ăsta. Deci, o dată cu apariţia lui Margaret, a pierdut ocazia de a mai mânca şi bea pe cheltuiala firmei Giambelli. Cred că murea de draci. Contra companiei, contra familiei, contra ei.

— Însă stilul lui ar fi fost să încerce s-o reguleze, nu s-o omoare.

Tyler se opri, scoţând aburi pe gură, în timp ce privea rândurile, şir cu şir. Era mai frig. Barometrul lui intern, de fermier, îi spunea că temperatura cobora spre punctul de îngheţ.

— Eu nu sunt funcţionar, dar îmi dau seama că toate problemele astea vor costa compania o droaie. Dacă cineva a vrut să creeze necazuri familiei, a găsit cel mai inventiv şi mai păcătos mod de a o face. Cred că Sophia este destul de inteligentă ca să risipească

neîncrederea asta pe un termen lung.

— Va trebui să fie mai mult decât inteligentă. Să fie genială.

— Este. De-aia e un cui în coasta tuturor.

— Te-ai cam aprins după ea…

Apoi, David îşi expedie cu un gest propriul comentariu.

— Scuză-mă. E prea personal.

— Tocmai mă întrebam dacă te interesează ca funcţionar, ca asociat sau ca amant al maică-sii.

— Eu aveam în vedere ipostaza de prieten.

Tyler se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Okay, şi eu zic la fel.

Spre surprinderea lui David, scoase din buzunar o sticlă metalică şi i-o întinse. Bău, lăsând brandy-ul să-i activeze organismul.

Îşi continuară drumul printre rânduri, în cea mai friguroasă oră dinaintea zorilor, pe când aspersoarele sfârâiau şi viile luceau, argintii, apărate.

Două sute cincizeci de invitaţi, şapte feluri de mâncare, fiecare cu vinul potrivit, un concert în sala de bal şi, la sfârşit, dans.

Fusese o mare ispravă, iar Sophia îi dădea mamei sale nota maximă pentru cum o ajutase să pună la punct fiecare detaliu.

Singurul element iritant al serii era Kristin Drake.

Aici, făcuse o greşeală, decise Sophia.

Îi trimisese o invitaţie lui Jeremy DeMorney, cu un scop foarte precis.

Prezenţa câtorva concurenţi importanţi ilustra spiritul deschis al familiei Giambelli.

Nu-i trecuse prin minte că Jerry avea să-şi aducă drept parteneră o fostă angajată a firmei Giambelli.

— Pari cam stresată, comentă Kris, luând un pahar de şampanie de pe o tavă. Probabil pentru că trebuie să munceşti prea mult ca să ai din ce trăi.

— Te înşeli.

Vocea Sophiei părea gata să înghețe aerul dintre ele.

— Nu muncesc ca să am din ce trăi, ci din dragoste.

— Vorbeşti ca o prinţesă.

Mulţumită de sine însăşi, Kris sorbi din vin.

În ce-o privea pe ea, în seara aceea avea de făcut un singur lucru: s-o provoace pe Sophia.

— Nu aşa-ţi spunea Tony? Prinţesa lui?

— Ba da.

Sophia se încordă, pregătită pentru valul de durere, dar acesta nu veni.

Ceea ce, în sine, era un motiv de tristeţe.

— Nu m-a înţeles niciodată. Şi se pare că nici tu.

— A, ba eu te înţeleg. Şi pe tine, şi familia ta. Aţi intrat la apă. Fără Tony, şi cu fermierul tău la cârmă, firma a luat-o razna. Acum vă grozăviţi cu rochiile de seară şi perlele moştenite, ca să încercaţi să reanimaţi afacerile şi să vă acoperiţi greşelile.

Cu grijă şi deliberare, Sophia îşi puse paharul deoparte şi făcu un pas înainte. Jerry, însă, fu mai rapid, punând o mână pe braţul lui Kris.

— Kris, spuse el, pe un ton prevenitor. Nu se cuvine. Sophia, îmi pare rău.

— N-am făcut nimic ca să te scuzi în numele meu, îşi azvârli Kris părul pe spate. Nu sunt aici în orele de program, ci în timpul meu liber şi personal.

— Nu mă interesează scuzele, replică Sophia. Din partea nici unuia dintre voi. Eşti musafiră în casa mea şi, atâta vreme cât te comporţi ca atare, vei fi tratată ca o musafiră. Dacă mă insulţi aici, pe mine sau pe oricine din familia mea, pun să te dea afară. La fel cum te-am dat afară şi din firmă. Să nu crezi că aş ezita să fac o scenă.

Kris îşi ţuguie buzele într-un fel de sărut batjocoritor.

— Nu-i aşa că ar da bine în presă?

— Provoacă-mă! o repezi Sophia. Pe urmă, vedem noi cine face o publicitate mai bună, mâine. Oricum, Kris, ai să cazi în fund şi s-ar

putea ca noului tău şef să nu-i prea placă, nu-i aşa, Jerry?

— Sophia! Ce superb arăţi! o cuprinse Helen cu un braţ pe după umeri, strângând-o cu putere. Ne scuzaţi, da? continuă ea veselă, în timp ce o trăgea pe Sophia de-acolo. Nu vrei să-ţi stingi luminile ucigaşe din ochi, iubito? Sperii oaspeţii.

— Mi-ar plăcea s-o frig cu ele pe Kris, cu Jerry cu tot.

— Nu merită, scumpo. Hai să mergem la toaletă, până te calmezi. Aminteşte-ţi că ai organizat un spectacol extraordinar. A făcut impresie.

— Prea puţin, pentru prea mult.

— Sophia, tremuri.

— Sunt doar furioasă, atâta. Şi speriată, recunoscu ea, când se strecură într-o toaletă pentru doamne, cu Helen. Mătuşă Helen, am băgat bani în balul ăsta. Bani cu care, în situaţia de-acum, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Iar Kris se învârteşte ca o cioară care miroase un cadavru proaspăt.

— Nu e decât una pe care-a lăsat-o Tony, nu merită nici energia, nici timpul tău.

— Ştie cum gândesc. Cum lucrez. Trebuia să găsesc o cale de a o ţine în firmă, de-a o controla.

— Termină. Nu te poţi învinui singură din cauza ei. Oricine poate vedea că e bolnavă de invidie. Ştiu că situaţia e cam şubredă, dar astă seară am vorbit cu destui oameni care sunt alături de tine din tot sufletul şi se arată şocaţi de ceea ce s-a întâmplat.

— Da, şi unii dintre ei chiar pot fi convinşi să-şi pună şi banii acolo unde le stau sentimentele. Dar sunt mai mulţi, mult mai mulţi care n-au s-o facă. Ospătarii mi-au raportat că un număr de invitaţi evită vinul sau, înainte de a-l bea, îi observă pe alţii. E îngrozitor. Iar pe *Nonna* o costă atât de mult. Încep să observ şi mă îngrijorează.

— Sophia, când o companie face afaceri de o sută de ani, e firesc să mai apară şi crize. Nu e decât una dintre ele.

— Dar niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva. Pierdem clienţi, mătuşă Helen. Circulă deja glume, le-ai auzit şi tu. Ai probleme cu

nevasta? Nu căuta avocatul, dă-i o sticlă de Giambelli.

— Iubito, şi eu sunt avocat, iar pe seama noastră se fac bancuri de secole. Pui prea mult la inimă.

O bătu pe spate şi-şi privi propria faţă în oglindă. Zâmbetul încurajator dispăruse, înlocuit de îngrijorare.

Se bucura că privilegiul relaţiei avocat-client cu Tereza o împiedica să sporească temerile fetei.

În acea dimineaţă, toate documentele financiare ale firmei fuseseră puse sub sechestru.

Sophia îşi retuşă rujul, pudra, şi-şi îndreptă umerii. Nimeni n-avea să-i observe teama sau disperarea.

Când reveni între oaspeţi, strălucea, iradia numai lumină, iar râsul îi era cald şi nepăsător.

Ajunse tocmai la timp pentru a surprinde o ceartă între Don şi Gina.

Traversă grăbită sala de bal.

— Nu aici, interveni ea, luându-i de braţe, cu un gest aparent afectuos. Nu e nevoie să mai alimentăm şi noi moara bârfelor.

— Cum îţi permiţi să-mi spui mie cum să mă port? se răsti Gina, încercând să-şi smulgă braţul. Tu, fiica unui gigolo, dintr-o familie fără onoare!

— Ia seama, Gina, ia seama. Familia asta îţi dă să mănânci. Hai să mergem afară.

— Ba du-te tu dracului! o îmbrânci Gina cu putere, spre Don. Tu şi toţi ai tăi! continuă ea cu voce ascuţită, făcând câteva capete să se întoarcă.

Sophia reuşi s-o tragă spre uşa sălii de bal, înainte de a se elibera.

— Dacă faci o scenă, îi spuse ea, te va costa la fel de mult ca pe noi. Şi copiii tăi se numesc Giambelli. Nu uita.

Buza Ginei tremura, dar vorbi totuşi mai încet.

— Tu să n-o uiţi. Să nu uitaţi niciunul dintre voi. Ceea ce fac, pentru ei fac.

— Don. Ce naiba, du-te după ea, calmeaz-o.

— Nu pot. Nu vrea s-asculte.

Don trecu în spatele uşilor şi-şi scoase batista, ca să se şteargă de sudoare.

— Iar e însărcinată.

— A…

Ezitând între uşurare şi nemulţumire, Sophia îl bătu pe braţ.

— Felicitări.

— Nu voiam încă un copil. Şi ştia. Ne-am certat pe tema asta. Şi pe urmă, mi-a spus-o chiar astă-seară, în timp ce ne îmbrăcam, copiii urlau şi mie-mi pocnea capul. Vrea să fiu în culmea fericirii, şi când vede că nu sunt, se repede la mine.

— Îmi pare rău. Crede-mă că-mi pare rău, dar impresiile din seara asta sunt vitale. Indiferent dacă eşti sau nu fericit, trebuie s-o dregi. E gravidă, vulnerabilă, şi i-au luat-o hormonii razna. În plus, nu singură a ajuns în starea asta. Du-te la ea.

— Nu pot. Acum nu mai vorbeşte cu mine. Am reuşit să scap cinci minute de pisălogelile ei şi m-am strecurat să dau un telefon. Am sunat la… la o femeie.

— A, perfect.

Sophia nici nu se mai osteni să înjure.

— De-a dreptul perfect.

— Nu ştiam că m-a urmărit. Nu ştiam că a auzit. A aşteptat să mă întorc, şi-a început să mă acuze. Iar acum, nu mai vorbeşte cu mine.

— Mă rog, amândoi aţi ştiut să alegeţi momentul.

— Te rog, ştiu ce am de făcut şi-o voi face. Promite-mi că nu-i spui lui *Zia* Tereza.

— Crezi c-aş alerga imediat la *Nonna,* ca o pârâcioasă?

— Sophia, nu la asta m-am referit.

Uşurat, o luă de mâini.

— Am s-o dreg eu, îţi promit. Acum, numai dacă ai putea să te duci după Gina, s-o convingi să fie cuminte, să aibă răbdare. Să nu facă vreo prostie. Cu toată ancheta asta, sunt într-o tensiune

îngrozitoare. Sunt plin de spaimă.

— Nu de tine e vorba, Donato, îşi trase Sophia mâinile. Ci de Giambelli. Voi face tot ce pot cu Gina. Pentru prima oară o înţeleg. Iar tu, ai să îndrepţi totul. O laşi pe femeia aia în pace şi te ocupi de căsnicia şi de copiii tăi.

— O iubesc. Sophia, tu înţelegi ce înseamnă să fii îndrăgostit.

— Înţeleg că ai trei copii şi încă unul pe drum. Răspunzi de familia ta, Donato. Te vei purta ca un bărbat, altfel voi avea personal grijă să plăteşti. *Capisce?*

— Mi-ai promis că nu-i spui lui *La Signora.* Am avut încredere în tine.

— *La Signora* nu e singura femeie din familia Giambelli care ştie cum să se ocupe de mincinoşi şi laşi. *Cacasotto.*

Don se albi la faţă.

— Eşti prea aspră.

— Pune-mă la încercare, şi-ai să vezi tu cât de aspră pot să fiu. Şi-acum, fii deştept. Du-te înapoi şi zâmbeşte. Anunţă-ţi mătuşa că vei mai aduce încă un Giambelli pe lume. Şi nu te mai apropia de mine până nu voi suporta să te văd din nou înaintea ochilor.

Ieşi pe terasă, gândindu-se că probabil Gina ieşise să-şi descarce furia afară. Muzica orchestrei plutea în noapte.

Auzind un sunet din spatele ei, dădu să se întoarcă.

— Gina?

Un brânci puternic o aruncă pe spate. Tocurile îi alunecară pe dalele terasei. Din cădere, zări o mişcare neclară. Iar când se lovi cu capul de balustradă, nu mai văzu decât o explozie de lumină.

CAPITOLUL 20

Tyler se hotărâse să-şi încheie seara dansând cu Tereza. Îi simţea mâna rece şi uscată, într-a lui.

— Cum de nu eşti extenuată? o întrebă.

— Voi fi, după plecarea ultimului oaspete.

Pe deasupra capului ei, scrută sala. Plecau prea mulţi oameni şi era deja trecut de miezul nopţii.

— Am putea începe să-i expediem.

— Eşti de o eleganţă fără cusur. Asta-mi place la tine.

Când Tyler îi zâmbi, îl studie cu grijă.

— Nimic din toate astea nu înseamnă mare lucru pentru tine.

— Ba cum să nu. Viile…

— Nu viile, Tyler, arătă ea spre uşile terasei, spre lumini, spre orchestră. Astea, hainele elegante, conversaţiile inepte, toată poleiala…

— Nu înseamnă absolut nimic.

— Dar ai venit, pentru bunicul tău.

— Pentru bunicul şi pentru dumneata, *La Signora.* Pentru… familie. Dacă nu conta, anul trecut, când mi-ai reorganizat viaţa, aş fi spălat putina.

— Încă nu m-ai iertat pentru asta, chicoti ea.

— Nu tocmai.

Dar îi ridică mâna şi, cu un gest galant, o sărută pe degete.

— Dacă plecai, aş fi găsit eu o cale de a te aduce înapoi. Te făceam să-ţi pară rău şi te-aş fi adus înapoi. Aici e nevoie de tine. Am să-ţi spun un lucru, pentru că bunicul tău n-o să ţi-l spună.

— E bolnav?

Tyler ratã un pas, întorcând capul sã-l caute pe Eli prin mulţime.

— Uitã-te la mine. La mine, repetã ea, intens şi încet. Prefer sã nu ştie despre ce vorbim.

— A consultat un medic? Ce-i cu el?

— Este bolnav – dar în suflet. L-a sunat tatãl tãu.

— Ce voia? Bani?

— Nu, ştie cã nu va mai primi bani.

Ar fi preferat sã pãstreze secretul. Detesta sã treacã poverile în spinarea altora. Dar tânãrul avea dreptul sã ştie. Dreptul sã se apere, chiar şi împotriva alor lui.

— E indignat. Problemele recente, scandalurile, îi încurcã programul şi-i cauzeazã, susţine el, dificultãţi considerabile. Se pare cã poliţiştii au pus întrebãri şi despre el. Şi dã vina pe Eli.

— N-o sã-l mai sune. Am eu grijã.

— Ştiu. Eşti un bãiat bun, Tyler.

Tyler coborî din nou privirea spre ea, cu un zâmbet forţat.

— Serios?

— Da, destul de bun. Nu te-aş fi încãrcat şi cu povara asta, dar Eli are inima slabã.

— Eu nu am… inima slabã.

— Destul de blândã. Mã bazez enorm pe tine.

Vãzându-i surpriza de pe faţã, continuã:

— Asta te miră sau te sperie?

— Amândouã, poate.

— Adaptează-te.

Era un ordin, rostit încet, în timp ce se retrãgea de lângã el.

— Acum eşti liber. Du-te, caut-o pe Sophia şi ademeneşte-o undeva.

— Nu se lasã uşor ademenitã.

— Cred cã te descurci cu ea. Nu-s mulţi care sã poatã. N-am mai vãzut-o de-un timp. Gãseşte-o şi ia-i mintea de la treabã, câteva ore mãcar.

Sophia nu era în sala de bal, nici pe terasă. Tyler evită să întrebe oamenii dacă o văzuseră, pentru a nu arăta ca un fraier care-şi caută iubita.

Într-o cameră de recepţie îi găsi pe soţii Moore, împreună cu Linc şi partenera lui.

— Ty, vino-aici. La un trabuc.

— Nu, mulţumesc. *La Signora* mi-a cerut s-o găsesc pe Sophia.

— N-am mai văzut-o, de câtva timp. Ia uite cât e ceasul! sări Linc în picioare, trăgând-o şi pe Andrea după el. Zău că trebuie să mergem.

— O fi coborât la parter, Ty, presupuse Helen. Ca să se odihnească sau să-şi mai tragă sufletul.

— Mda, poate. Mă duc să mă uit.

Pe scară, se întâlni cu Pilar.

— Mama ta se întreabă unde-o fi Sophia.

— Nu e sus? Nici eu n-am văzut-o, de, ăă, cel puţin o jumătate de oră. Încercam să vorbesc cu Gina, prin uşa camerei. S-a încuiat înăuntru. Se pare că a avut o ceartă cu Don. Aruncă peste tot cu lucruri, plânge isteric şi, bineînţeles, a trezit copiii. Orăcăie cu toţii.

— Mulţumesc. Voi avea grijă să evit partea aia a casei.

— De ce nu te uiţi în camera ei? Am reuşit să aflu de la Gina că Sophia a încercat să-i împace. Poate că e acolo, ca să se calmeze. David e în sala de bal?

— Nu l-am văzut. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

Ciocăni uşor şi întredeschise uşa. În cameră era întuneric şi frig. Clătinând din cap, porni spre uşile terasei, ca să le închidă.

— O să-ţi îngheţe funduleţul ăla delicios aici, Sophia, murmură el, şi auzi un geamăt scăzut.

Nedumerit, ieşi, pentru a o vedea în lumina ce ieşea din sala de bal. Zăcea pe terasă, rezemată într-un colţ, încercând să se ridice. Sări spre ea şi se lăsă în genunchi.

— Uşurel, fetiţo. Ce-ai păţit? Ţi-a venit rău?

— Nu ştiu… Am… Ty…?

— Mda, eu. Iisuse, eşti rece ca gheaţa. Haide, să mergem în casă.

— N-am nimic. Sunt doar cam ameţită. Stai să mă dezmeticesc…

— Înăuntru. Te-ai lovit, Soph. Îţi curge sânge.

— Îmi…

Îşi atinse cu degetele locul dureros de pe frunte, apoi privi orbeşte spre pata roşie.

— … curge sânge, îngăimă ea, închizând din nou ochii.

— Nu, nu, se grăbi Tyler s-o strângă mai tare în braţe. N-ai să-mi leşini. Uite ce păţeşti, dacă umbli pe tocuri din astea. Nu ştiu cum reuşesc că meargă femeile cu ele fără să-şi frângă gleznele.

Continuă să vorbească, pentru a se calma amândoi, în timp ce o culca pe pat şi se întorcea să închidă uşile terasei.

— Ty… îl apucă ea de mână, în timp ce o învelea; mintea începea să i se limpezească. N-am căzut. M-a împins cineva.

— Te-a împins? Aprind lampa, ca să văd unde te-ai lovit.

Sophia întoarse capul din direcţia luminii orbitoare.

— Stai cuminte. Nu te mişca.

Mâinile îi erau blânde, în timp ce pe dinăuntru i se înteţea furia. Rana de la cap era urâtă, o julitură care se umfla deja. Şi braţul îi era zgâriat, sub umăr.

— Îţi scot rochia.

— Regret, frumosule. Mă doare capul.

Mulţumit de încercarea ei de a glumi, Tyler o trase spre el, căutând un fermoar, nasturi, capse… ceva.

— Iubito, cum naiba se scoate chestia asta?

— Sub braţul stâng. E un fermoar mic, şi pe urmă, o tragi cu totul de pe mine.

Cineva avea să plătească scump pentru urmele pe care i le lăsase. Dar asta trebuia să mai aştepte.

— Nu-i chiar atât de grav, vezi? comentă el, ajutând-o să se ridice. Se pare că ai căzut pe dreapta, ai o mică vânătaie aici, pe şold, şi te-ai zgâriat la genunchi şi umăr. Cel mai rău a avut de suferit capul, aşa că ai avut noroc, dacă stăm să ne gândim.

— Ai un mod foarte amuzant de a-mi spune că sunt tare de cap. Ty, n-am căzut. Am fost împinsă.

— Ştiu. Ajungem şi-acolo, după ce te spăl.

— Dacă tot de duci în baie, adu-mi şi aspirina.

— Cred că n-ar trebui să iei nimic, înainte de a ajunge la spital.

— Nu mă duc la spital numai pentru câteva julituri şi cucuie.

Auzi apa curând în lavaboul din baie.

— Dacă încerci să mă sileşti, am să plâng şi-am să mă port ca o muiere, şi te vei simţi îngrozitor. Crede-mă, sunt gata să fac pe cineva să se simtă îngrozitor, iar tu eşti cel mai la îndemână.

Tyler reveni cu bolul din sticlă de Murano, unul dintre cele mai bune prosoape, deja ud leoarcă, şi un pahar cu apă.

— Ce-ai făcut cu potpourri-ul care era în vasul ăsta?

— Nu-ţi face griji pentru el. Hai, să ne jucăm de-a nenea doctorul.

— Aspirină. Te implor.

Scoase flaconul din buzunar şi scutură din el două pastile.

— Te rog, nu fi zgârcit. Vreau patru.

O lăsă să le înghită, apoi începu să-i spele rana de la cap.

— Cine te-a împins?

— Nu ştiu. Ieşisem s-o caut pe Gina. Se certase cu Don.

— Mda, am auzit.

— N-am găsit-o şi am intrat aici. Voiam să stau câteva clipe singură, la aer, aşa că am ieşit pe terasă. Am auzit un zgomot în spatele meu şi am dat să mă întorc. Pe urmă, m-am pomenit că alunecam – nu-mi puteam găsi echilibrul. Şi mi s-a rupt filmul. Cât de rău arăt la faţă?

— La faţă n-ai nimic. Dar vei avea un cucui aici, chiar sub păr. Rănile nu sunt adânci, însă destul de întinse. N-ai observat nimic la cine te-a împins? Bărbat, femeie…?

— Nu. S-a întâmplat cât ai clipi, şi era întuneric. Cred că s-ar putea să fi fost Gina, sau chiar Don. Amândoi erau furioşi pe mine. Aşa păţeşti când te bagi la mijloc.

— Dacă a fost vreunul dintre ei, o să arate mult mai rău decât tine,

până să termin.

Mica tresărire a inimii o făcu să se simtă prost. Şi o ajută mult să-şi calmeze nervii.

— Eroul meu. Dar nu ştiu dacă a fost unul dintre ei. Putea foarte bine să fie cineva care a venit să-şi bage nasul prin camera mea, după care mi-a dat un brânci ca să nu-l prind.

— Vom arunca o privire, să vedem dacă s-a umblat la ceva. Ține-ti respirația.

— Ce?

— Ține-ți respirația, repetă el şi, în clipa când îi aplică apa oxigenată pe care o adusese în celălalt buzunar, îi văzu faţa schimonosindu-se de durere.

— *Festa di cazzo! Coglioni! Mostro!*

— Acu' un minut, eram un erou. Îți trece imediat. Hai să ne ocupăm şi de celelalte.

— *Va via.*

— Ai avea ceva împotrivă să mă înjuri în engleză?

— Am spus să te cari. Nu mă mai atinge.

— Haide, fii curajoasă. Pe urmă, îți dau o acadea.

Trase pătura la o parte şi îi tră rapid şi nemilos celelalte jolituri.

— Acum am să le ung cu smacul ăsta, scoase el un tub de alifie dezinfectantă. Şi le bandajez. Cu vederea cum stai?

Sophia gâfâia, după efortul de a-l împiedica s-o mai oblojească, iar el n-avea nici pe dracu'.

Murea de ciudă.

— Te văd destul de bine, sadicule. Văd că-ți face plăcere.

— Sigur, are şi unele beneficii colaterale. Înşiră-i pe primii cinci preşedinţi ai Statelor Unite.

— Sneezy, Dopey, Moe, Karry şi Curly.

Christoase, era de mirare că se îndrăgostise de ea?

— Eşti cam pe-aproape. Probabil că n-ai suferit o comoţie. Aşa, fetiţo, îi sărută el cu blândeţe buzele bosumflate. Am terminat.

— Vreau acadeaua.

— Te cred.

Dar nu făcu decât să se aplece, îmbrăţişând-o.

— M-ai speriat, murmură, cu buzele lipite de obrazul ei. M-ai speriat de moarte, Sophia.

Auzindu-l, inima ei făcu acelaşi mic salt.

— Acum e-n regulă. De fapt, nu eşti chiar atât de ticălos.

— Te mai doare?

— Nu.

— Cum se zice „mincinos“ în italiană?

— Nu contează. Mă simt mai bine când mă ţii în braţe. Îţi mulţumesc.

— E pe gratis. Unde-ţi ţii sclipiciurile?

— Bijuteriile? Imitaţiile sunt în dulapul de bijuterii, iar veritabilele, în seif. Crezi c-am surprins un hoţ?

— Putem afla destul de uşor.

Tyler se ridică să aprindă şi restul luminilor.

Văzură în acelaşi timp. În pofida durerii stăruitoare, Sophia sări imediat din pat. Cu tot atâta furie câtă groază, citi mesajul mâzgălit cu roşu pe oglindă.

CURVA 3

— Kris. La naiba, ăsta-i stilul ei. Dacă-şi închipuie c-am s-o las să scape cu…

Se întrerupse, când groaza îi birui toate celelalte simţăminte.

— Numărul trei. Mama. *Nonna.*

— Ia ceva pe tine, îi ordonă Tyler. Şi încuie uşile. Mă duc să verific.

— Ba nu te duci nicăieri.

Sophia pornise deja spre debara.

— Verificăm împreună. Pe mine nu mă împinge nimeni de colo-colo cum îi vine. Nimeni.

Găsiră mesaje similare pe oglinzile din camerele lui Pilar şi Tyler. Dar n-o găsiră nicăieri pe Kristin Drake.

— Trebuie să fie ceva de făcut.

Sophia ştergea cu furie literele de pe oglindă. Poliţia locală răspunsese la apel, consemnase toate declaraţiile, examinase actele de vandalism.

Şi nu-i spuseseră nicio noutate. Cineva intrase în fiecare cameră, lăsase câte un mesaj urât scris cu ruj pe oglindă, iar pe ea o trântise pe terasă.

— În noaptea asta nu mai putem face nimic, o luă Tyler de încheietura mâinii, trăgându-i-o din dreptul oglinzii. Lasă c-o şterg eu.

— Mie mi-a fost adresată.

— Poliţiştii au s-o interogheze, Sophia.

— Şi precis o să le spună c-a intrat aici, a mâzgălit mesajul ăsta de amor şi mi-a dat una-n cap.

Scoase un sunet de frustrare, apoi strânse din dinţi.

— Nu contează. N-o fi putând dovedi poliţia că ea a făcut asta, dar eu ştiu că aşa a fost. Şi, mai devreme sau mai târziu, o să plătească.

— Iar eu am să stau în colţul roşu, cu prosopul. Până atunci, du-te la culcare.

— Nu pot să dorm.

— Încearcă, replică Tyler, luând-o de mână, pentru a o duce spre pat.

Sophia stătu un moment nemişcată, uimită când Tyler nu schiţă niciun gest de a o atinge, a o seduce, a o poseda.

— Ty?

— Hmmm?

— Când mă ţii în braţe, nu mă mai doare aşa de tare.

— Bine. Dormi.

Şi, cu capul pe umărul lui, reuşi să adoarmă.

Claremont se întinse în scaun, în timp ce Maguire citea raportul despre incident.

— Deci, ce părere ai?

— Cea mai tânără domnişoară Giambelli e lovită în cap. Toate trei primesc un mesaj neplăcut, mânjit pe oglindă. La prima vedere? continuă ea, aruncând hârtiile la loc pe birou. Pare o farsă. Femeiască.

— Şi la a doua vedere?

— Sophia Giambelli n-a fost rănită grav, dar dacă era bunica ei, putea fi mult mai serios. Oasele bătrâne se rup mai uşor. Iar după declaraţiile martorilor, reiese că a zăcut în frig cel puţin cincisprezece, douăzeci de minute. Foarte neplăcut. Putea dura mult mai mult, dacă amicul nostru nu pornea s-o caute. Deci, avem o farsă răutăcioasă şi o persoană care face tot ce poate ca să-i provoace.

— Iar din declaraţia tinerei domnişoare Giambelli reiese că numita Kristin Drake corespundă descrierii.

— A negat vehement. Nimeni n-o poate plasa în acea parte a casei, pe tot parcursul serii. Şi nu există nici amprente.

— Sophia Giambelli minte? Se înşală?

— N-aş crede, îşi ţuguie buzele Maguire. N-are niciun rost să mintă şi nu mi-a lăsat impresia unei femei care să facă ceva fără rost. Şi mai e şi prudentă. N-ar acuza pe nimeni dacă n-ar fi sigură. Acea Drake s-a răzbunat pe ea. Nimic mai simplu. Sau mult mai complicat.

— Mă sâcâie. Dacă avem pe cineva care şi-a dat osteneala să contamineze vinul, cineva dispus să omoare, de ce s-ar deranja cu ceva atât de meschin ca un mesaj pe-o oglindă?

— Nu ştim dacă e sau nu aceeaşi persoană.

Una ducea la alta. Aşa vedea Claremont lucrurile.

— Ipotetic, veriga de legătură e o vendetă contra familiei Giambelli.

— Atunci, ca să-i lovească. Va să zică, daţi o ditamai petrecerea?

Vreţi să vă prefaceţi că totul revine la normal? Ei, atunci încasaţi-o pe-asta!

— Poate. Drake e o verigă de legătură. A lucrat pentru companie, a avut o aventură cu Avano. Dacă e destul de ofticată ca să provoace scandal la petrecere, putea şi să tragă câteva gloanţe într-un amant.

— Fost amant, conform declaraţiei ei.

Maguire se încruntă.

— Sincer, colega, calea asta era înfundată încă dinainte şi nu văd atacul ăsta pe furiş incriminând-o pentru asasinarea lui Avano. Sunt stiluri diferite.

— Totuşi, e interesant, nu? Familia Giambelli merge înainte ani de zile, decenii, fără să aibă niciun necaz. Şi-n ultimele câteva luni, au numai necazuri. Foarte interesant.

Tyler se plimba pe-afară, cu telefonul în mână. Casa i se părea prea mică, în timp ce vorbea cu tatăl lui. Când vorbea cu tatăl lui, toată California părea prea mică.

Deşi în acel moment nu prea vorbea, ci doar asculta obişnuitele lamentaţii.

Le lăsa să-i intre pe-o ureche şi să-i iasă pe cealaltă. Clubul de ţară era plin de bârfe şi bancuri macabre pe seama lui. Actuala lui soţie – Tyler pierduse socoteala doamnelor MacMillan care se succedaseră de-a lungul timpului – fusese umilită la băi. Invitaţiile aşteptate la diverse petreceri mondene nu sosiseră.

— Ai terminat?

Tyler nu aşteptă răspunsul tatălui său.

— Fiindcă, uite cum o să fie. Dacă ai vreo nemulţumire, mie mi-o spui. O dată să-l mai hărţuieşti pe bunicul, şi fac tot ce-mi permite legea ca să revoc contul din care trăieşti de treizeci de ani încoace.

— N-ai niciun drept să…

— Nu, *tu* nu ai niciun drept. Nicio zi n-ai lucrat pentru firma asta. Până va fi gata să se dea la o parte, Eli MacMillan o conduce. Iar când se va da la o parte, am s-o preiau eu. Crede-mă, nu voi avea la

fel de multă răbdare câtă a avut el. Dacă-l mai necăjeşti o singură dată, vom avea mai mult decât o conversaţie telefonică pe tema asta.

— Mă ameninţi? Plănuieşti să trimiţi şi la mine pe cineva, ca la Tony Avano?

— Nu, ştiu eu cum să te lovesc unde te doare. Voi avea grijă ca toate credit cardurile tale principale să fie anulate. Ţine minte, acum nu mai ai de-a face c-un bătrân. Nu te pune cu mine.

Apăsă pe buton, furios, apoi o zări pe Sophia, într-o margine a curţii.

— Iartă-mă. N-am vrut să trag cu urechea.

Se apropie de el şi-i cuprinse faţa în mâini.

— Îmi pare rău.

— Nicio brânză. Doar o conversaţie cu scumpul meu tată.

Dezgustat, aruncă telefonul pe masa de grădină.

— Care-i problema?

— Am auzit buletinul meteo, au spus că la noapte va fi îngheţ. Mă întrebam dacă n-ai chef de companie.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singur.

Îi ridică bretonul, studiindu-i rana în curs de vindecare.

— Foarte atractiv.

— Astea întotdeauna arată mai rău după câteva zile. Dar nu mă mai simt înţepenită dimineaţa când mă scol. Ty… spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic. Am rezolvat-o.

— Da, da, tu rezolvi orice. Şi eu. Enervanţi mai suntem.

Îl strânse de umeri.

— Ţi-am spus unde mă durea. Acum, spune-mi şi tu mie.

— Taică-meu… îl sâcâie pe bunicul în legătură cu presa proastă şi toate problemele cu poliţia. Cică-l deranjează de la lecţiile de tenis, sau nu ştiu ce. I-am spus să înceteze.

— Şi o va face?

— Dacă nu, vorbesc cu Helen să-i facem nişte găuri în contul din bancă. Asta o să-i închidă gura destul de repede. Nenorocitul.

Nenorocitul n-a muncit o zi în viaţa lui – mai rău, nici măcar nu s-a străduit să arate un dram de recunoştinţă pentru tot ce-a primit. Nu face decât să ia, să ia şi iar să ia, iar când dă de-un hop, începe să se smiorcăie. Nici nu mă mir că se înţelegea aşa de bine cu taică-tău.

Îşi dădu seama ce spusese şi înjură:

— Fir-aş al dracu', Sophia. Iartă-mă.

— Nu, nu-ţi cere iertare. Ai dreptate.

Aceasta era o nouă legătură între ei, pe care până acum n-o observaseră. Poate că era timpul s-o facă.

— Ty, te-ai gândit vreodată ce noroc avem, noi doi, că anumite gene au sărit peste o generaţie? Semeni aşa de mult cu Eli…

Îi răsfiră părul cu degetele. Ajunsese să-i placă modul cum îi putea face firele roşcate să strălucească.

— Eşti un tip dur, spuse ea, atingându-i obrazul cu buzele. Tare ca piatra. Nu te laşi afectat de golul dintre tine şi Eli.

Calmându-se, Tyler îşi rezemă uşor fruntea de a ei.

— Niciodată n-am avut nevoie de el – de tatăl meu.

„Nu aşa cum ai avut tu nevoie de al tău", adăugă, în gând.

— Nu l-am dorit niciodată.

— Iar eu am avut nevoie de al meu şi l-am dorit prea mult timp. Şi de-ăsta am ajuns să fim ceea ce suntem. Şi îmi place cum suntem.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că nu eşti tocmai de lepădat, o mângâie el pe braţe; apoi se aplecă, sărutându-i creştetul capului. Îţi mulţumesc. Nu m-ar deranja să-mi ţină cineva de urât, la noapte.

— Aduc eu cafeaua.

CAPITOLUL 21

Viile erau acoperite de muguri mici, înfloriţi, desfăcându-se pe măsură ce zilele tot mai lungi îi scăldau în lumina soarelui.

Pământul era desţelenit, plin de făgăduiala noilor plantări. Frunzele copacilor stăteau strânse ca nişte pumni de verde crud, iar ici şi colo încolţeau din pământ lăstari tineri şi curajoşi.

În păduri, cuiburile erau grele de ouă, iar raţele îşi păzeau bobocii abia ieşiţi din găoace care înotau pe râu.

Luna aprilie, îşi spunea Tereza, însemna renaştere. Şi muncă. Şi speranţă că iarna trecuse în sfârşit.

— Gâştele canadiene sunt pe cale să iasă din ouă, îi spuse Eli, în timp ce-şi făceau plimbarea de dimineaţă prin ceaţa liniştită.

Tereza dădu din cap.

Şi tatăl ei folosise acelaşi barometru natural pentru a judeca momentul recoltei de peste an.

— Va fi un an bun. A plouat mult în timpul iernii.

— Mai avem vreo două săptămâni grija îngheţului. Dar cred că am ales bine momentul noilor plantări.,

Aleseseră soiuri de prima calitate – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc.

Şi, consultându-se cu Tyler, făcuseră acelaşi lucru şi pe pământurile podgoriei MacMillan.

— În cinci ani, poate patru, le vom vedea rodind.

— Vom fi împreună de un sfert de secol, Eli, când ceea ce plantăm acum se va întoarce la noi.

— Tereza.

O luă de umeri, întorcând-o cu faţa spre el, iar bătrâna simţi un

fior de îngrijorare.

— Asta-i ultima mea recoltă.

— Eli…

— N-am să mor, o încurajă el, plimbându-şi mâinile în lungul braţelor ei. Vreau să mă retrag. Mă gândesc serios la asta, de când am fost amândoi în Italia. Ne-am lăsat rădăcinile să se înfigă prea adânc, aici şi acolo, continuă, arătând spre via MacMillan, şi la *castello.* Hai să facem această ultimă plantare, noi doi, şi să-i lăsăm pe copiii noştri să culeagă roadele. E timpul.

— Am discutat despre asta. Am spus că peste vreo cinci ani ne dăm la o parte. Treptat.

— Ştiu. Dar ultimele câteva luni mi-au reamintit cât de repede se poate sfârşi o viaţă, chiar şi un mod de viaţă. Există locuri pe care vreau să le văd înainte de a-mi fi sosit sorocul. Sunt obosit, Tereza, să-mi trăiesc viaţa după cerinţele fiecărui sezon.

— Viaţa mea, toată, a fost totuna cu Giambelli.

Tereza se îndepărtă de el, atingând un mugur alb, delicat.

— Cum i-aş putea întoarce spatele acum, când suferă? Eli, cum le-aş putea da în primire copiilor noştri un lucru atins de mană?

— Foarte simplu, pentru că avem încredere în ei. Credem în ei, Şi-au meritat şansa, Tereza.

— Nici nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Gândeşte-te. Mai e timp destul până la recoltă. Mi-am spus, nu vreau să-i las lui Ty ceea ce i se cuvine, ce merită, prin testament. Vreau să-i dăruiesc moştenirea cât sunt în viaţă. Anul ăsta au murit destui oameni.

Privi peste boboci, spre noile plantări.

— E timpul să lăsăm lucrurile să crească.

Tereza se întoarse spre el. Un bărbat înalt, înăsprit de vremuri, de soare şi vânt, cu un câine bătrân şi credincios alături.

— Nu ştiu dacă-ţi pot da ceea ce-mi ceri. Dar am să mă gândesc.

Pilar era sigură de un lucru: nimeni nu avea ce să reproşeze

gătitului ei. De mult nu mai pregătise personal o cină în familie.

De suficient timp pentru a fi încântată de complimentele vesele dintre îmbucături şi cererile de repetate a porţiilor.

Theo vorbise aproape numai el, în timp ce sora lui observa, digera şi, ocazional, strecura câte o întrebare cu tâlc. Râse din toată inima când David folosi o metaforă din sport pentru a-şi ilustra o opinie, iar ea şi Maddy se amuzară împreună de mentalitatea bărbătească.

— Tata a jucat baseball, în colegiu, îi spuse Maddy.

— Serios? Încă un talent ascuns. Erai bun?

— Excelent. Bază întâi.

— Mda, şi era aşa de-ngrijorat de media loviturilor de bâtă, încât cu fetele niciodată n-a trecut de baza-ntâi, pufni Theo, ferindu-se apoi cu uşurinţă de palma lui David.

— Multe mai ştii. Era o fugă spre casă…

Se întrerupse.

— Pe-asta, oricum aş juca-o, am probleme. Aşa că, în schimb, am să spun doar că a fost o cină uluitoare. Din partea mea şi-a mâncăilor ăstora doi ai mei, îţi mulţumesc.

— N-veţi pentru ce, dar în numele celor doi mâncăi ai tăi, îţi atrag atenţia că tu ai luat caimacul.

— Am un metabolism intens, declară el, în timp ce Pilar se ridica de la masă.

— Aşa spun toţi.

— A, nu.

Îi acoperi mâna cu a lui, înainte de a apuca să strângă farfuriile.

— Regula casei. Cine găteşte nu spală vasele.

— Înţeleg. Ei, e o regulă pe care pot s-o respect.

Ridică farfuria şi i-o oferi:

— Distracţie plăcută.

— Încă o regulă a casei, spuse el, peste hohotul de râs al lui Theo. Tata are dreptul să delege sarcini. Theo şi Maddy vor fi încântaţi să spele vasele.

— Nici nu mă mir, oftă fata. Şi tu ce faci?

— Eu voi plăti masa asta excelentă, invitând-o pe maestra culinară la o plimbare.

Ca să verifice reacţiile copiilor, se aplecă spre Pilar şi o sărută cu căldură.

— Îţi convine?

— Nu mă pot plânge…

Îl urmă afară din casă, savurând răcoarea serii de primăvară.

— N-am prea avut mult timp să stăm împreună în ultima vreme.

— Era şi greu. Se întâmplă atâtea…

Mulţumită, îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Ştiu că m-am învârtit prea mult în jurul Sophiei. N-am încotro. Când mă gândesc cum a fost atacată, chiar la noi în casă… Când ştiu că cineva a intrat şi-a ieşit din camera ei, şi dintr-a mea, şi a mamei… M-am surprins noaptea, în pat, ascultând după zgomotele, ceea ce n-am mai făcut niciodată.

— Mă uit în unele nopţi pe fereastră şi văd aprinsă lumina la tine. Aş vrea să-ţi spun să nu-ţi faci griji, dar ştiu că, până se rezolvă totul, îţi vei face. Cu toţii ne vom face.

— Dacă te-ajută cu ceva, mă simt mai bine când mă uit pe fereastră şi văd şi lumina de la tine aprinsă.

— Pilar.

— Ce e?

— Au apărut unele probleme în Italia. Nişte nepotriviri de cifre care au ieşit la iveală în timpul reviziei contabile. S-ar putea să trebuiască să mă duc acolo pentru câteva zile. Şi nu-mi convine să plec acum.

Privirea îi trecu pe lângă ea, spre casa cu luminile aprinse la ferestrele bucătăriei.

— Copiii pot sta la vilă în lipsa ta. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta.

— Ştiu. Dar nici pe tine nu-mi place să te las singură. Vino cu mine.

— O, David…

Gândul îi produse un val de emoţie. Primăvara italiană, nopţile îmbălsămate, un iubit…

Cât de minunat era că viaţa ei luase această întorsătură, că erau posibile asemenea lucruri.

— M-ar face mare plăcere, dar nu se poate. N-o pot părăsi pe mama tocmai acum. Iar tu ai rezolva mai uşor şi mai repede tot ce ai de făcut, ştiind că sunt aici, cu copiii tăi.

— Trebuie neapărat să fii practică?

— N-aş vrea să fiu, răspunse ea încet. Aş vrea să spun da, să fug cu tine…

Se răsuci spre el:

— Când toate astea se vor termina, propune-mi-o din nou.

— De ce să nu ţi-o propun acum? Când toate se vor termina, vino cu mine la Veneţia.

— Da, îşi aruncă Pilar braţele pe după gâtul lui. Te iubesc, David.

David încremeni.

— Ce-ai spus?

— Că te iubesc. Iartă-mă, e prea mult, prea repede, dar n-am ce face. Şi nu vreau să fac nimic altceva.

— Nu ţi-am cerut explicaţii, ci doar să repeţi.

O smuci spre el, o ridică şi o învârti în cerc.

— Deci, calculasem greşit. După toate socotelile mele, mai aveau să treacă încă două luni cel puţin, până te puteam face să te îndrăgosteşti de mine.

Buzele lui începură să-i cutreiere faţa, cu patimă.

— Mi-a fost greu, continuă. Pentru că eu te iubeam deja. Ar fi trebuit să ştiu că n-aveai să mă laşi să sufăr prea multă vreme.

Pilar îşi lipi obrazul de al lui. Putea să iubească. Şi să fie iubită. Îi creştea inima de bucurie.

— Ce-ai spus?

— Dă-mi voie să parafrazez.

O îndepărtă din nou, ca s-o privească.

— Te iubesc, Pilar. O singură privire dacă-ţi arunc. Una singură, şi

încep să cred în teoria celei de-a doua şanse.

Apoi o strânse iar la piept, sărutând-o, de astă dată tandru.

— Eşti a mea.

CAPITOLUL 22

Veneţia era o femeie, *la bella donna,* purtându-şi cu eleganţă vârsta, senzuală în curbele-i lichide, misterioasă în umbrele ei.

Lumina albicioasă a soarelui o învăluia, pierzându-se în venele ei sinuoase, la cotiturile secrete.

Era un oraş cu o inimă vicleană şi feminină, al cărei puls bătea în apele întunecate ale canalelor.

Faptul de a-şi aminti că fusese clădită pe baze comerciale nu-i ridica lui David moralul.

Nu-l împiedica să-şi dorească să se fi putut plimba cu Pilar pe străzile acelea străvechi, cumpărându-i cine ştie ce flecuşteţ pe seama căruia ar fi făcut apoi haz ani de zile.

Contabilul turuia monoton în italiană.

David îşi reaminti că nu fusese trimis la Veneţia ca să viseze cu ochii deschişi, ci pentru a rezolva o problemă.

— *Scusi,* ridică el o mână, dând încă o pagină a raportului gros de-un deget. Mă întreb dacă am putea să mai revedem partea asta.

Vorbea rar, împiedicându-se intenţionat.

— Vreau să fiu sigur că am înţeles clar.

Aşa cum sperase, tactica lui îşi făcu efectul asupra bunelor maniere italiene.

Cifrele îi fură explicate din nou, cu răbdare.

— Numerele, spuse italianul, trecând înţelegător la limba engleză, nu se potrivesc.

— Da, văd. Nu se potrivesc la un număr de cheltuieli departamentale. Acest lucru mă miră, *signore,* dar şi mai mirat sunt de activităţile atribuite contului Cardianili. Comenzi, transporturi,

salarii, cheltuieli – toate, înregistrate foarte clar.

— *Si.* În acea parte nu există nicio… cum se spune? Discrepanţă. Cifrele sunt corecte.

— Aşa se pare. Din păcate, nu există niciun cont Cardianili. Giambelli nu are niciun client cu acest nume. În Roma, la adresa consemnată în dosare, nu există niciun antrepozit pe numele Cardianili. Dacă nu există clientul, şi nici antrepozitul, unde credeţi că au fost trimise, în ultimii trei ani, aceste comenzi?

Contabilul clipi din ochi, după ochelarii cu rame metalice.

— Nu pot spune. Este o greşeală, desigur.

— Desigur. E o greşeală.

Şi bănuia cine o făcuse.

Se răsuci în scaun, adresându-se avocatului.

— *Signore,* aţi avut timp să studiaţi documentele pe care vi le-am dat ieri?

— Da.

— Şi care este numele directorului de cont însărcinat cu acest contract?

— E înscris ca Anthony Avano.

— Iar referatele, bonurile de decontare, corespondenţa legată de cont, sunt semnate de Anthony Avano?

— Da. Până în luna decembrie a anului trecut, această semnătură apare pe foarte multe hârtii. În continuare, apare semnătura lui Margaret Bowers.

— Va trebui să verificăm autenticitatea acestor semnături.

— Înţeleg.

— Şi semnătura celui care a aprobat şi comandat transporturile, cheltuielile şi plăţile din cont. Donato Giambelli.

— *Signore* Cutter, voi da semnăturile la verificat, voi studia problema din punct de vedere legal şi vă voi face recomandări cu privire la situaţia în care vă aflaţi şi măsurile pe care le aveţi de luat. Voi face toate aceste lucruri, adăugă avocatul, când voi avea permisiunea de la *Signora* Giambelli personal. E o problemă delicată.

— Îmi dau seama, motiv pentru care Donato Giambelli nu a fost informat despre această întâlnire. Am încredere în discreţia dumneavoastră, *signori.* Familia Giambelli nu-şi mai doreşte încă un scandal public, nici ca firmă, nici ca familie. Dacă mă aşteptaţi un moment, vă rog, ca să vorbesc cu *La Signora*, în California, şi să-i relatez ceea ce tocmai am discutat.

— Vă caută *signore* Giambelli, *signore* Cutter.

— Mulţumesc. Spuneţi-i că-l primesc imediat.

Să transpire puţin, hotărî David.

Dacă şi aici veştile circulau la fel de rapid ca în majoritatea companiilor, Don ştia deja că avusese loc o întâlnire. Contabili, avocaţi, întrebări, dosare. Şi era îngrijorat.

Dacă era deştept, avea la îndemână o explicaţie rezonabilă. Răspunsuri pregătite, un ţap ispăşitor.

Cea mai inspirată reacţie ar fi fost furia, indignarea. Şi ar fi contat din greu pe loialitatea familiei, ca să-l scoată la liman.

Don se duse personal la uşă şi o deschise, pentru a-l vedea pe Donato învârtindu-se prin antecameră.

— Don, îţi mulţumesc că ai venit. Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi.

— Părea ceva important, aşa că mi-am făcut timp.

Intrând, Donato scrută rapid încăperea. Când văzu că era goală, se mai relaxă.

— Ei, cu ce te pot ajuta?

Să începem, îşi spuse David, aşezându-se la birou.

— Mi-ai putea explica despre contul Cardianili.

Don se albi la faţă. Aruncând priviri într-o parte şi-n alta, îşi forţă un zâmbet nedumerit.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, confirmă binevoitor David. De-asta îţi cer să-mi explici.

— Ei, haide, David. Îi acorzi prea mult credit memoriei mele. Nu

mai ţin minte fiecare cont, fiecare detaliu. Dacă-mi laşi puţin timp ca să adun dosarele şi informaţiile…

— A, le am deja aici, bătu David cu un deget în raportul de pe birou.

„Nu e prea isteţ", conchise el. „E surprins. Şi nepregătit."

— Semnătura ta apare pe mai multe bonuri de decontare, corespondenţă şi alte hârtii privitoare la acest cont.

— Semnătura mea apare pe multe documente contabile.

Don începea să asude – vizibil.

— Nu mi le pot aminti pe toate.

— Ăsta ar trebui să iasă în evidenţă. Întrucât nu există. Nu există niciun cont Cardianili, Donato. S-au generat considerabil de multe hârtii pentru el, au intrat în joc o mulţime de bani. Referate, cheltuieli – dar niciun contract. Niciun om cu numele de…

Făcu o pauză, deschizând dosarul, pentru a scoate o filă cu antetul firmei Giambelli.

— … Giorgio Cardianili, cu care pari să fi corespondat de mai multe ori în ultimii ani. Omul nu există, nici antrepozitul cu adresa în Roma unde au fost trimise mai multe transporturi de vin. Antrepozitul, unde ai călătorit tu în interes de afaceri de două ori în ultimele opt luni, pe banii firmei, nu e acolo. Cum explici asta?

— Nu înţeleg, sări Donato în picioare, dar nu părea scandalizat; era speriat de-a binelea. De ce anume mă acuzi?

— Pe moment, de nimic. Îţi cer să-mi explici acest dosar.

— N-am nicio explicaţie. Nu cunosc dosarul, şi nici contractul.

— Atunci, cum de apare în el semnătura ta? Cum de contul tău de cheltuieli a fost taxat cu peste zece milioane de lire, în legătură cu acest contract?

— E o greşeală…

Donato îşi umezi buzele. Smulse foaia cu antet din dosar.

— Un fals. Cineva se foloseşte de mine ca să fure bani de la *La Signora*, de la familia mea. *Mia famiglia,* spuse el, bătându-se peste inimă cu o mână care tremura. Voi începe imediat cercetările.

„Nu, nu e deloc deştept“, decise David. „Nici pe departe.“

— Ai patruzeci şi opt de ore.

— Cum îţi permiţi? Cum îndrăzneşti să-mi dai un asemenea ultimatum, când cineva îmi jefuieşte familia?

— Ultimatumul, cum îl numeşti tu, provine de la *La Signora.* Aşteaptă explicaţiile tale peste două zile. Între timp, toate activităţile acestui cont vor fi îngheţate. Peste două zile, toate hârtiile pe care le-a generat problema asta vor fi predate poliţiei.

— Poliţiei?

Don se făcu alb la faţă. Începu să vorbească strident, ascuţit:

— Dar e ridicol! E clar că e o problemă internă. N-avem nevoie de investigaţii din afară, de publicitate…

— *La Signora* vrea rezultate. Cu orice preţ.

Întrerupându-se, Don făcu un efort să gândească, să găsească o frânghie de care să se agaţe.

— Cu Tony Avano ca director de cont, e uşor să găsim sursa problemei.

— Într-adevăr. Numai că nu l-am identificat pe Avano ca şef al contului.

— Evident, am presupus…

Se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Un cont major…

— N-aş zice despre Cardianili că e major. Ia-ţi cele două zile, îi spuse calm David. Şi urmează-mi sfatul. Gândeşte-te la soţia şi copiii tăi. *La Signora* va arăta mai multă compasiune, dacă eşti alături de familie.

— Nu-mi vorbi despre familie. Nici despre poziţia mea. Toată viaţa am lucrat la Giambelli. *Sunt* un Giambelli. Şi voi mai fi mult timp după ce tu ai să pleci. Dă-mi dosarul.

— Poţi să-l iei…

Neluându-i în seamă mâna întinsă poruncitor, David închise dosarul.

— … Peste patruzeci şi opt de ore.

David se mira că Donato Giambelli fusese atât de nepregătit. De *neştiutor.*

Nu şi nevinovat, îşi spuse el, în timp ce traversa Piaţa San Marco.

Donato îşi vârâse mâinile în rahat pân-la coate. Dar nu el organizase escrocheria. Avano, poate.

Foarte posibil, deşi suma delapidată sub numele lui era o nimica toată pe lângă cât umflase Donato.

Dar Avano era mort de patru luni.

Vizita în Italia risca să se prelungească, tocmai când dorea mai mult să se întoarcă acasă.

Comandă un pahar de vin, se uită la ceas şi îşi scoase telefonul celular.

— Maria? Aici David Cutter. Pilar poate veni?

— Un moment, domnule Cutter.

Ultima oară când fuseseră împreună, făcuseră dragoste în maşina lui, la marginea viei.

Ca doi adolescenţi ameţiţi. Atât de dornici, de disperaţi să se atingă…

Amintirea îi stârnea un dor dureros.

— David?

Faptul că vorbea cam cu sufletul la gură îl făcu să zâmbească. Se grăbise.

— Sunt în Piaţa San Marco, spuse el, ridicând paharul de vin şi sorbind. Beau un Chianti interesant şi mă gândesc la tine.

— E şi muzică?

— O mică orchestră, vizavi, cântând melodii americane. Cam strică momentul.

— Deloc! Nu şi pentru mine.

— Ce fac copiii?

— Bine. De fapt, cred că Maddy şi cu mine suntem pe cale să ne împrietenim – cu prudenţă. Theo s-a despărţit de fata cu care se întâlnea.

— Julie?

— Julie a fost astă iarnă, David. Carrie. A jurat să se lase de fete şi să-şi dedice viaţa muzicii.

— Am trecut şi eu prin asta. S-ar putea să dureze… o zi.

— Am să te-anunţ. Pe-acolo cum merg lucrurile?

— Acum, că te aud, mai bine. Le spui copiilor că-i sun diseară? Pe la şase, ora voastră.

— Bine. Cred că nu ştii când vii acasă?

— Încă nu. Sunt unele complicaţii. Mi-e dor de tine, Pilar.

— Şi mie mi-e dor de tine. Îmi faci o favoare?

— E ca şi făcută.

— Mai stai un timp, bea-ţi vinul, ascultă muzica şi uită-te cum se schimbă lumina. Am să mă gândesc la tine.

— Şi eu la tine. Pa.

Respirând nesigur, puse paharul pe masă. Aruncă lângă el câteva lire şi se ridică.

De ce-ar mai fi pierdut vremea? Ce loc era mai potrivit decât Veneţia, ca să cumpere un inel pentru femeia iubită? Când se întoarse, şi prima vitrină pe care o văzu fu a unei bijuterii, David consideră că era un semn.

Inelul avea cinci pietre, dispuse în formă de inimă. Cinci pietre, îşi spuse el, apropiindu-se.

Câte una pentru fiecare dintre ei şi copiii lor.

Îşi imagină că albastrul era safir, roşul rubin, iar verdele smarald.

De piatra vânătă şi cea aurie nu era sigur.

Dar ce conta? Arăta perfect.

Peste o jumătate de oră ieşi, cu inelul în buzunar, având gravată data când îl cumpărase.

Fără să se grăbească, David lăsă tensiunea de peste zi să se dizolve, în timp ce absorbea înserarea la Veneţia.

Trecu peste un pod, pornind prin întunericul unei străzi întortocheate.

Ridică privirea, când dintr-o fereastră de deasupra lui se revărsă lumina, şi zâmbi văzând o femeie tânără care începea să strângă rufele întinse la uscat.

Avea părul negru, revărsat în jurul umerilor.

Cânta, cu o voce frumoasă şi veselă, răsunând pe strada pustie.

Momentul i se întipări în memorie.

Don se opri şi se întoarse, cu gândul de a o saluta. Şi, făcând această mişcare, îşi salvă propria viaţă.

Simţi durerea, o arsură neaşteptată în umăr.

Auzi, vag, un fel de explozie înfundată, în aceeaşi clipă în care faţa femeii devenea neclară.

Apoi începu să cadă, încet, la nesfârşit, într-o zarvă de ţipete şi paşi, până rămase fără cunoştinţă, plin de sânge, pe caldarâmul rece al străzii veneţiene.

— Aţi avut noroc, domnule Cutter.

David încercă să privească faţa omului.

Medicamentele pe care i le dăduseră medicii erau pesemne cele mai puternice.

Nu simţea nici durere, dar nici altceva.

— Mi-e greu să vă dau dreptate. Regret, v-am uitat numele.

— DeMarco. Locotenent DeMarco. Medicul spune că aveţi nevoie de odihnă, desigur. Dar am câteva întrebări să vă pun. Poate, dacă-mi spuneţi ce vă mai amintiţi…?

Îşi amintea o femeie drăguţă care strângea rufele şi felul cum se reflectau luminile pe apă şi pe pietre.

— Mă plimbam, începu el. Inelul lui Pilar… Tocmai cumpărasem un inel.

— E la mine. Calmaţi-vă. Am la mine inelul, portofelul dumneavoastră, ceasul. Sunt în siguranţă.

DeMarco era bondoc şi cam chel.

Compensa cu o mustaţă neagră şi stufoasă care-i acoperea buza de sus.

Vorbea într-o engleză precisă şi corectă.

— Am văzut o femeie la fereastră… îşi aduna rufele. Era o imagine pitorească. M-am oprit s-o privesc. În clipa următoare, am fost lovit. Am simţit…

Încet, ridică o mână la umăr.

— Cred că am fost împuşcat.

— Aţi mai fost împuşcat vreodată?

— Nu, se strâmbă el. Probabil am leşinat.

— N-aţi văzut cine a tras?

— N-am văzut decât caldarâmul repezindu-se spre mine.

— De ce credeţi că ar fi vrut cineva să vă împuşte, domnule Cutter?

— Nu ştiu. În scop de jaf, cred…

— Totuşi, nu vi s-au luat bunurile de valoare. Cu ce treabă la Veneţia?

— A… sunt director de operaţiuni la Giambelli-MacMillan. Aveam nişte întâlniri.

— Aha. Lucraţi pentru *La Signora.*

— Într-adevăr.

— Înţeleg bine că *La Signora* are nişte probleme în America…?

— Da, dar nu văd ce legătură au cu tâlhărirea mea la Veneţia. Trebuie să le telefonez copiilor mei.

— Da, da, se aranjează. Cunoaşteţi pe cineva la Veneţia care v-ar putea dori răul, domnule Cutter?

— Nu.

Imediat ce răspunse, se gândi la Donato.

— Nu, repetă el. Nu cunosc pe nimeni care m-ar împuşca pe stradă. Aţi spus că aveţi lucrurile mele, domnule locotenent. Inelul pe care l-am cumpărat, portofelul, ceasul… şi servieta…

— Nu s-a găsit nicio servietă.

DeMarco se rezemă de spătar.

Femeia care fusese martoră a atentatului spusese că victima avea o servietă.

— Ce conţinea servieta?

— Hârtii de la birou, răspunse David. Doar hârţoage.

Era dificil, îşi spuse Tereza, să facă faţă atât de multor lovituri. Sub un asediu atât de constant, spiritul începe să se îndoaie.

Ţinându-şi spinarea cât putea de dreaptă, intră în salonul de familie, împreună cu Eli.

Ştia că cei doi copii erau acolo, aşteptând telefonul de la tatăl lor.

Maddy stătea tolănită pe canapea, cu nasul într-o carte, iar Theo zdrăngănea la pian.

Pilar ridică privirea de pe broderie.

Văzând expresia de pe faţa mamei sale, simţi că-i îngheţa inima.

Ghergheful îi alunecă din mâini, în timp ce se ridica încet în picioare.

— Mama…?

— Stai jos, te rog. Theo, îi făcu ea un semn băiatului, ca să tacă. Maddy. Mai întâi, trebuie să vă spun că tatăl vostru e bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maddy, ridicându-se de pe canapea. A păţit ceva. De-asta n-a sunat. Nu întârzie niciodată cu telefoanele.

— A fost rănit, dar acum e bine. E la spital.

— Un accident?

Pilar se apropie, punând o mână pe umărul lui Maddy. Fata i-o strânse cu putere.

— Nu, nu un accident. A fost împuşcat.

— Împuşcat?

Theo se ridică de la pian. Groaza îi aducea în gură un gust amar, de fiere.

— Nu se poate, e o greşeală. Cine să-l împuşte pe tata?

— A fost dus imediat la spital, continuă Tereza. Am vorbit cu medicul. Nu e nimic grav.

— Ascultaţi-mă, interveni Eli, luându-i pe cei doi copii de câte o mână. Nu v-am spune că e bine, dacă n-ar fi aşa. Ştiu că sunteţi speriaţi şi îngrijoraţi, cum suntem şi noi. Dar doctorul a spus foarte

clar. Tatăl vostru e un om sănătos şi în putere. Îşi va reveni complet.

— Vreau să vină acasă…

Buza lui Maddy tremura.

— Vreau să vină acasă acum.

— Va veni acasă imediat ce-l externează din spital, îi răspunse Tereza. Voi face toate aranjamentele necesare. Tatăl tău te iubeşte, Madeline?

— Sigur că da!

— Ştii ce îngrijorat e pentru tine în clipa asta? Pentru tine şi fratele tău, iar îngrijorarea îl împiedică să se odihnească, să se vindece. Are nevoie să fiţi puternici.

Când sună telefonul, Maddy se repezi să răspundă:

— Alo? Alo! Tăticule!

Din ochi îi şiroiau lacrimi, tremura din creştet până-n tălpi. Totuşi, când Theo vru să-i ia receptorul, îl plesni peste mână.

— E okay…

Vocea i se frânse şi o privi pe Tereza.

— Da, e okay, repetă ea, ştergându-se cu mâna la nas. Aşa că, ia auzi: ai să păstrezi glonţul?

În timp ce asculta glasul tatălui ei, o văzu pe *La Signora* dând din cap aprobator.

— Mda, Theo e şi el aici, trage de mine. Pot să-i dau una? Prea târziu, i-am şi dat-o. Mda, poftim, ţi-l dau.

Îi dădu receptorul fratelui ei.

— Eşti o tânără puternică, o lăudă Tereza. Tatăl tău poate fi foarte mândru.

— Să vină acasă, okay? Vreau doar să vină acasă.

Se refugie în braţele lui Pilar, pentru a putea plânge în voie.

CAPITOLUL 23

O durea capul ca o rană deschisă, dar asta era nimic pe lângă durerea din inimă. Nu le luă în seamă şi-şi ocupă locul la birou.

Trecând peste obiecţiile lui Eli şi Pilar, Tereza le permisese copiilor să asiste la acea întrunire de urgenţă. Aveau dreptul să ştie de ce credea că fusese atacat tatăl lor.

— Am vorbit cu David, începu ea, zâmbindu-le celor doi copii. Înainte de a veni medicul, să-l oblige să se odihnească.

— Semn bun, se aşeză Sophia lângă Theo; părea atât de tânăr, atât de lipsit de apărare. Când sunt răniţi, bărbaţii parc-ar fi nişte copii mici. Numai despre asta vorbesc.

— Fugi d-aci. Suntem, cum se zice… stoici.

Theo se străduia, dar tot simţea junghiuri în stomac.

— Oricum, continuă Tereza, cu aprobarea medicului, va veni acasă în câteva zile. Între timp, poliţia anchetează incidentul. Am vorbit şi cu omul însărcinat cu investigaţiile.

Îi cercetase şi dosarul, rapid şi necruţător. DeMarco era un poliţist bun.

— Au existat câţiva martori. Au o descriere, deşi nu prea clară, a agresorului. Nu ştiu dacă-l vor găsi, nici dacă asta are vreo importanţă deosebită.

— Cum puteţi spune asta?!? se smuci Maddy în fotoliu. A tras în tatăl meu.

Aprobându-i reacţia, Tereza i se adresă ca unei persoane de-o seamă cu ea.

— O spun pentru că bănuiesc că a fost angajat s-o facă. Ca să ia nişte hârtii aflate în posesia tatălui tău. Un act de auto-apărare

dezorientat şi vrednic de tot dispreţul. În mai multe contracte au apărut… discrepanţe. Azi a devenit clar, prin eforturile lui David, că nepotul meu deturna bani din firmă, într-un cont-fantomă.

— Donato…

Sophia simţi un junghi ascuţit în inimă.

— Te fura?

— Ne fura.

Tereza acceptase deja această realitate.

— S-a întâlnit cu David, la cererea mea, azi după-amiază, şi şi-a dat seama că în curând i se vor descoperi faptele. Asta a fost reacţia lui. Familia mea v-a făcut să suferiţi, le spuse ea lui Theo şi Maddy. Sunt şefa familiei şi răspund pentru această suferinţă.

— Tata lucrează pentru dumneavoastră. Îşi face meseria.

Continuând să simtă goluri în stomac, Theo strânse din dinţi.

— Ticălosul ăla e de vină, nu dumneavoastră. L-au închis?

— Încă nu. Mai întâi, trebuie să-l găsească.

Vocea ei era plină de dispreţ.

— Şi-a părăsit soţia şi copiii şi a fugit. Îţi dau cuvântul meu că va fi găsit; şi pedepsit. Am eu grijă.

— Va avea nevoie de bani, interveni Tyler. De resurse.

— Trebuie să se ducă cineva la Veneţia ca să lămurească situaţia, se ridică Sophia. Plec în seara asta.

— Nu permit ca şi altcineva dintr-ai mei să fie în pericol…

— *Nonna,* dacă Donato se folosea de un contract ca să delapideze fonduri, l-a ajutat cineva. Tatăl meu. E sânge din sângele meu, continuă ea în italiană, la fel ca şi dintr-al tău. Şi onoarea mea e în joc, alături de a ta. Nu-mi poţi refuza dreptul de a îndrepta lucrurile.

Trase aer în piept şi reluă în engleză:

— Astă seară plec.

— Pe naiba, se încruntă Tyler. Astă seară plecăm.

— N-am nevoie de doică.

— Mhm, sigur.

Ridicând ochii, îi aruncă o privire tăioasă ca oţelul.

— Miza e egală pentru amândoi, Giambelli. Te duci tu, mă duc şi eu. Voi verifica viile, crama, îi spuse el Terezei. Dacă e ceva în neregulă pe-acolo, am să observ. Urma hârtiilor o las în seama hârţogăresei.

Vasăzică aşa, îşi spuse Tereza, privind spre Eli. Următoarea etapă a ciclului. Trecem greutăţile în spinarea tinerilor.

— De acord, spuse ea, fără să ia în seamă pufnetul şuierător al Sophiei. Mama ta va fi mai puţin îngrijorată, dacă nu eşti singură.

— Nu, răspândesc doar îngrijorarea mea pentru două persoane. Cu Gina şi copiii ei ce e?

— Li se va asigura tot necesarul. Nu cred în plata pentru păcatele părinţilor.

Tereza se întoarse spre Sophia, susţinându-i privirea.

— Cred în copil.

Primul lucru pe care-l făcu David când fu externat din spital – mai bine zis, când se externă singur – fu să cumpere flori.

Nu-i era uşor să ducă ditamai buchetele, trei la număr, pe străzile aglomerate ale Veneţiei, cu un braţ susţinut într-o eşarfă, dar reuşi.

Până la urmă, reuşi să găsească locul unde fusese împuşcat.

Ridică privirea.

Deşi azi nu mai erau rufe întinse la uscat, fereastra stătea deschisă.

Nu se aştepta s-o găsească acasă, intenţiona să lase florile pe prag sau să găsească un vecin binevoitor. Dar uşa se deschise de cum ajunse pe palier.

— *Signorina.*

— *Si?*

Îl privi nedumerită, apoi faţa ei drăguţă se lumină.

— *Signore! Come sta? Oh, oh, che bellezza!*

Luă florile, făcându-i semn să intre.

— Azi dimineaţă am sunat la spital, continuă ea rapid, în italiană. Au spus că vă odihniţi. Am fost aşa de speriată. Nu-mi venea să cred că se poate întâmpla aşa ceva, chiar în faţa… O! se bătu ea cu palma

peste frunte. Eşti american, continuă în engleză, cu atenţie. *Scusami.* Scuze. Nu am engleză bun.

— Vorbesc italiana. Voiam să vă mulţumesc.

— Mie? Eu n-am făcut nimic. Vă rog, intraţi, şedeţi. Sunteţi foarte palid.

— Aţi fost aici.

Privi prin apartament. Mic, simplu, cu accente drăguţe.

— Dacă nu eraţi, şi dacă nu mă uitam în sus pentru că vă strângeaţi rufele şi arătaţi atât de frumos, acum s-ar putea să nu mai fi stat de vorbă. *Signorina,* îi luă el mâna, ducând-o la buze. *Mille grazie.*

— *Prego.*

Tânăra înclină capul.

— O poveste romantică. Să vă fac o cafea.

— Nu vă deranjaţi.

— Vă rog, dacă v-am salvat viaţa, trebuie să am grijă de dumneavoastră.

Şi duse florile la bucătărie.

— Ăăă… începu David, unul dintre motivele pentru care mă plimbam atât de târziu e că, înainte de cină, cumpărasem ceva. Un inel de logodnă pentru femeia pe care o iubesc.

— Aha…

Oftând, tânăra lăsă florile pe bufet. Îl mai privi o dată, lung.

— Ghinionul meu. Norocul ei. Dar tot am să vă fac o cafea.

— Nu mi-ar strica. *Signorina,* nu vă cunosc numele.

— Elana.

— Elana, sper să nu mă înţelegi greşit. Cred că eşti a doua femeie din lume ca frumuseţe.

Elana râse, începând să pună florile într-o vază.

— Da, e foarte norocoasă.

Când ajunse la uşa camerei, David era frânt de oboseală şi de durere.

Hotărâse să nu plece spre casă în seara aceea.

Avea noroc dacă-l mai ţineau puterile cât să se dezbrace şi să se culce, necum să-şi mai facă şi bagajele.

În timp ce se chinuia să bage cu mâna stângă cheia în broască, uşa se deschise brusc.

— Aici erai! îşi propti Sophia mâinile în şolduri. Ţi-ai pierdut minţile? Ieşi singur din spital, umbli de capul tău prin Veneţia… Uită-te la tine, eşti palid ca moartea. Cretini mai sunteți voi, bărbaţii…

— Mulţumesc, mulţumesc mult. Pot să intru? E, totuşi, camera mea.

— Ty te caută peste tot, îl ajută ea să intre, prinzându-l de braţul nevătămat.

— Nici chiar în Italia nu-s în stare să facă mâncare comestibilă în spitale, se aşeză David pe un scaun. Poţi să mori de foame. Şi-n plus, n-aşteptam pe nimeni, aşa de repede. Ce-aţi făcut, v-aţi teleportat aici?

— Am plecat aseară.

Destupă un flacon şi-i dădu o pastilă.

— Asta ce e?

— Contra durerii. Ai plecat din spital fără reţetă.

— Droguri. Mi-ai adus droguri. Hai să ne căsătorim!

— Nişte cretini, repetă ea, scoţând o sticlă de apă din frigider. David, unde-ai *fost?*

— Să-i duc flori unei femei frumoase.

Se rezemă de spătar, întinzând mâna după sticlă, dar Sophia o retrase.

— Ai fost la o femeie?

— Am băut o cafea cu femeia care mi-a salvat viaţa.

Pe gânduri, Sophia îşi înclină capul.

— Cred că e-n regulă. Cum arată?

— I-am spus că e a doua femeie din lume ca frumuseţe, dar aş zbura-o imediat pe locul trei, dacă mi-ai da odată apa aia afurisită.

Nu mă fă să mestec pastila asta, te implor.

Sophia îi dădu sticla, apoi se lăsă pe vine în faţa lui.

— David, îmi pare-aşa de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Mda, şi mie. Copiii sunt okay, da?

— Sunt bine. S-au cam speriat, dar şi-au revenit destul ca Theo să-nceapă să găsească foarte interesant faptul că ai fost împuşcat… Iar Maddy vrea să studieze glonţul.

— Asta-i fetiţa mea!

— Sunt nişte copii extraordinari.

— Şi Pilar? Sper că nu e prea răscolită…

— Cum să nu fie! Dar o să-şi revină când ajungi acasă.

— Şi cum să-mi împachetez lucrurile cu-o singură mână?

— Nicio grijă. Ţi le împachetez eu.

— Serios? Îţi mulţumesc.

— Nicio problemă. Hai, în pat cu tine…! O, iartă-mă! exclamă ea, când David scoase un ţipăt.

— Nu, nu braţul e problema. Cutia… E-n buzunar, şi m-am lăsat pe ea.

Dădu s-o scoată, dar Sophia fu mai rapidă.

— Cumpărăm suveniruri, va să zică…

O deschise şi făcu ochii mari.

— O, Doamne.

— Cred că este cazul să-ţi spun. L-am cumpărat pentru mama ta. O voi cere în căsătorie.

Săltându-se într-un cot, încercă s-o privească, dar căzu la loc.

— Ai vreo obiecţie?

— S-ar putea să am, având în vedere că acum cinci minute m-ai cerut în căsătorie pe mine, canalie cu două feţe.

Cu ochii cam înlăcrimaţi, Sophia se aşează pe marginea patului.

— E minunat, David. O să-i placă la nebunie.

— E tot ce mi-am dorit vreodată. Frumoasa mea Pilar. Voi avea mare grijă de ea.

— Ştiu că vei avea. Anul n-a ajuns nici la jumătate, continuă ea,

încet. Toate merg aşa de repede. Dar unele, unele merg în direcţia potrivită.

Se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Hai, acum închide puţin ochii, tăticule.

Dormi două ore şi, când se trezi, se simţea ca un om care fusese împuşcat.

Dar care scăpase cu bine. Acum, stând în capul oaselor şi primind supă, trase concluzia că putea începe să gândească din nou.

— Ţi-a revenit culoarea în obraji, îi spuse Sophia.

— Şi mintea la cap. Mă pui şi pe mine la curent?

— Pot să-ţi spun atâta cât ştiu. Îl caută pe Donato, nu numai poliţia ci şi un detectiv particular angajat de bunicii mei. Au interogat-o pe Gina. Am auzit că e isterică şi susţine că nu ştie nimic. O cred. Dacă ştia ceva, iar Don o lăsa de izbelişte cu copiii, s-ar fi repezit să-l înfunde. N-au putut-o identifica pe amanta lui. Dacă o iubeşte, aşa cum mi-a spus, cred c-a luat-o să-i ţină de urât.

— Cam nasol pentru Gina.

— Mda… se îndepărtă Sophia de masă, sătulă să mai tot simuleze că mânca. Ştii, îmi cam plăcea Don. Pe Gina n-o suportam, iar de progeniturile ei, ce să mai vorbesc. Iar acum a părăsit-o un soţ adulter, hoţ, probabil şi ucigaş. Şi… fir-ar să fie, nu simt nimic pentru ea. Pur şi simplu nu pot.

— Nu e imposibil ca ea să-l fi tapat de bani, silindu-l să bage mâna în conturi.

— Chiar dacă a făcut-o, Don răspunde de faptele lui. Oricum, nu asta e problema. Pur şi simplu n-o suport. Nu pot şi gata. Sunt îngrozitoare.

Luă o bucată de pâine, începând să ronţăie în timp ce se plimba prin cameră.

— Se presupune că Don îşi ascunsese nişte fonduri sustrase de la firmă. Destul ca să-i ajungă o vreme, cred, dar sinceră să fiu, nu e atât de deştept încât să se dea la fund.

— De acord. L-a ajutat cineva.

— Tatăl meu.

— Până la un punct, continuă David, privind-o. Şi, după moartea lui, poate Margaret. Contribuţia lor, dacă a existat, a fost minimă. Insuficientă ca să mă convingă că vreunul din ei a jucat un rol principal.

Sophia se opri.

— Crezi că s-a folosit altcineva de ei?

— Cred că s-ar putea ca tatăl tău să fi închis doar ochii. Cât despre Margaret, ea de-abia începea să se orienteze.

— După care a fost omorâtă, completă încet Sophia. Tatăl meu a fost omorât şi el. Toate se pot înscrie într-un ciclu. Oarecum.

— Posibil. Totuşi, Don nu are mintea destul de limpede pentru a fi organizat o manevră care să le scape contabililor de la Giambelli ani de zile. El era cârtiţa, omul cu relaţiile. Planurile însă le-a făcut altcineva. Poate amanta lui, adăugă el, ridicând din umeri.

— Poate. Au să-l găsească. Pe vreo insulă tropicală, făcând plajă sau plutind cu faţa în jos alături. Până-l caută, noi să revedem ceea ce ştim.

Se aşeză din nou la masă.

— Donato putea să fi umblat la vin sau să plătească pe cineva ca s-o facă.

— Ştiu.

— Nu pot să înţeleg motivul. Din răzbunare? De ce să prejudicieze reputaţia şi securitatea financiară a firmei care-l hrănea?

— Şi de ce-a furat hârtiile?

— Nu ştiu, David. Poate că nu mai gândea raţional. Şi-o fi închipuit că, dacă tu mureai, el lua dosarele şi cu asta se termina totul. Până una alta, avem de înfruntat încă un coşmar de *public relations.*

Îl treceau năduşelile ca pe-un porc. Uşile terasei erau larg deschise, iar aerul răcoros care se înălţa de pe Lacul Como adia în

cameră. Asta nu-i oprea transpiraţia. I-o făcea doar rece ca gheaţa.

Aşteptase ca femeia să adoarmă, după care se strecurase în salonul alăturat. Nu fusese în stare de nimic, dar ea îl înţelesese. Cum şi-ar fi putut menţine un bărbat erecţia, într-o asemenea situaţie?

Crezuse că fusese abil. Foarte abil. Până când văzuse buletinul de ştiri. Propriul lui chip, la televizor. Era recunoscător că nu-l văzuse şi ea. O putea ţine uşor la adăpost de ziare şi televiziune.

Dar nu puteau rămâne acolo. Cineva avea să-l vadă, să-l recunoască.

Avea nevoie de ajutor şi nu cunoştea decât o singură sursă.

Cu mâinile tremurându-i îngrozitor, formă numărul din New York.

— Donato la telefon.

— Mă aşteptam.

Jerry se uită la ceas, calculând.

— Ai fost foarte ocupat, Don.

— Ăştia cred că eu l-am împuşcat pe David Cutter.

— Da, ştiu. La ce te-ai fi aşteptat?

— N-am fost… N-am făcut-o eu.

Nu-şi mai găsea cuvintele în engleză.

— *Dio.* Mi-ai spus să plec din Veneţia imediat, când te-am anunţat ce zicea Cutter. Şi am plecat. Nici măcar pe-acasă n-am mai trecut. Pot s-o dovedesc, şopti el, disperat. Pot dovedi că nu eram la Veneţia când a fost împuşcat.

— Serios? Nu văd la ce ţi-ar folosi, Don. Se spune că ai angajat un ucigaş.

— Am angajat un… adică, cum? Ăştia zic c-am angajat pe cineva ca să-l împuşte? Ce rost avea? Era prea târziu. Chiar tu ai spus.

— Uite cum văd eu lucrurile…

Mergea din ce în ce mai bine, îşi spuse Jerry. Mai bine şi mai frumos decât îşi imaginase vreodată.

— Ai omorât doi oameni, probabil trei, cu Avano. David Cutter,

continuă el, amuzat de bolboroseala bâlbâită a lui Donato. Ce mai contează unul în plus sau în minus? Ai încurcat-o-n stil mare, amice.

— Am nevoie de ajutor. Trebuie să ies din ţară. Am bani, dar nu-mi ajung. Îmi trebuie un… un… un paşaport. Un nume nou, o schimbare de fizionomie.

— Toate astea sună foarte rezonabil, Don, dar de ce mi le spui mie?

— Mi le poţi aranja.

— Îmi supraestimezi posibilităţile şi interesul faţă de tine. Hai să considerăm conversaţia asta o încheiere a asocierii noastre de afaceri.

— Nu-mi poţi face asta. Dacă pic eu, pici şi tu.

— A, n-aş crede. Între noi doi nu se poate stabili nicio legătură.. Am avut eu grijă. De fapt, când închid telefonul, am de gând să sun la poliţie şi să le spun că m-ai căutat, iar eu am încercat să te conving să te predai. Nu le va fi greu să-ţi dea de urmă, după convorbirea asta. Te-am avertizat cinstit, având în vedere relaţiile noastre anterioare. Eu în locul tău aş întinde-o, şi cât mai repede.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat… Tu ai fost cu ideea.

— Aşa sunt eu, plin de idei.

Senin, Jerry îşi examină manichiura.

— Dar, dacă observi, eu n-am omorât pe nimeni. Fii deştept, Don, dacă te duce mintea. Fugi.

Închise, după care îşi turnă un pahar de vin şi-şi aprinse şi un trabuc, ca să-i cadă mai bine. Apoi, ridică receptorul şi formă numărul poliţiei.

CAPITOLUL 24

Cu un amestec de uşurare şi regret, David privea Veneţia rămânând în urmă.

— N-aveai niciun motiv să te scoli din pat şi să te ţii după mine până la aeroport, îi spuse el lui Tyler, în timp ce vaporaşul îşi croia drum prin traficul nautic de dimineaţă. N-am nevoie de doică.

— Mda, toată lumea spune asta, în ultima vreme.

Tyler sorbi din cafea, cocoşându-şi umerii în aerul umed şi răcoros.

— Începe să mă enerveze.

— Ştiu să mă urc şi singur în avion.

— Aşa ne-am înţeles: eu te urc aici, ei te iau în primire acolo. Asta-i viaţa.

David îl privi mai atent. Tyler era neras, cu o expresie posomorâtă. Din cine ştie ce motiv, acest lucru îl învioră.

— Ai avut o noapte grea?

— Era loc şi de mai bine.

— Ai să te poţi întoarce uşor înapoi? Stai cam prost cu italiana…

— Pupă-mă-n cur.

David râse, schimbându-şi uşor poziţia umărului.

— Aşa, acum mă simt mai bine. Îţi face greutăţi Sophia?

— De douăzeci de ani îmi face greutăţi. M-am obişnuit.

— Dacă-ţi dau un sfat, ai să m-arunci peste bord? Nu uita, sunt rănit.

— Când e vorba de Sophia, n-am nevoie de sfaturi.

Împotriva propriei voinţe, îl privi mohorât.

— Ce sfat?

— Ţine-o tot aşa. Cred că nimeni n-a mai bruftuluit-o vreodată. Cel puţin, niciun bărbat. Dacă nu te omoară pentru asta, e a ta.

— Mulţumesc, da' poate că n-o vreau.

David se rezemă de spătar, savurând traversarea.

— Da, da, chicoti el. Mie-mi spui?

Pilar le deschise uşa poliţiştilor. Cel puţin de data asta, îi aşteptase.

— Domnule detectiv Claremont, doamnă detectiv Maguire, vă mulţumesc că aţi venit. Ştiu că sunteţi ocupaţi, aşa că vă sunt recunoscătoare că v-aţi deranjat.

Pregătise deja cafele şi biscuiţi şi îi servi de cum se aşezară. Claremont şi Maguire schimbare o privire, pe la spatele ei, după care Maguire ridică din umeri.

— Ce-am putea face pentru dumneavoastră, domnişoară Giambelli?

— Să mă liniştiţi, sper. Ceea ce, ştiu, nu e datoria dumneavoastră.

— Ce anume v-ar interesa? o întrebă Claremont.

— Ştiu că departamentul dumneavoastră ţine legătura cu autorităţile italiene.

Pilar se aşeză, dar nu se atinse de cafea.

— După cum probabil ştiţi deja, mama mea are o anumită influenţă pe-acolo. Locotenentul DeMarco ne-a dat toate informaţiile posibile. Ştiu că vărul meu a vorbit ieri cu Jeremy DeMorney, iar Jerry a informat poliţia din New York despre telefon. Era destul de îngrijorat pentru a-l suna pe tatăl meu vitreg ca să-l anunţe personal.

— Dacă sunteţi atât de bine informată, nu ştiu ce v-am mai putea spune noi.

— Domnule detectiv Claremont, aceasta e familia mea.

Pilar lăsă declaraţia să-şi facă efectul.

— Ştiu că, în cele din urmă, autorităţile au putut localiza telefonul dat de Don în zona Lacului Como. Mai ştiu şi că plecase, când au venit să-l reţină. Vă întreb de ce, după părerea dumneavoastră, l-a

asasinat vărul meu pe so… pe Anthony Avano.

— Domnişoară, puse Maguire cafeaua deoparte. Datoria noastră nu e să emitem speculaţii. Noi culegem probe.

— Ţinem legătura de luni de zile. Mi-aţi cercetat viaţa, până în cele mai personale amănunte. Înţeleg că natura meseriei dumneavoastră presupune o anumită distanţare profesională, dar v-aş solicita puţină înţelegere. Este posibil ca Donato încă să mai fie în Italia. Fiica mea e şi ea în Italia, doamnă detectiv Maguire. Un om la care ţin foarte mult a fost cât pe ce să fie omorât. Altul, cu care am fost căsătorită treizeci de ani, a şi murit. Singurul meu copil e la şase mii de mile depărtare. Vă rog, nu mă lăsaţi fără niciun ajutor.

— Domnişoară Giambelli…

— Alex, îl întrerupse Maguire. Îmi pare rău, Pilar, dar nu-ţi pot spune ceea ce vrei să auzi. Pur şi simplu nu ştiu răspunsul. Îl cunoşti pe vărul tău mai bine decât mine. Spune-mi tu.

— Zile întregi, nici nu m-am gândit la altceva, începu Pilar. Aş vrea să pot spune că eram apropiaţi, că-i înţeleg mintea şi sufletul. Dar nu reuşesc. Acum o săptămână, aş fi spus: „A, Donato… Poate fi un nătărău, dar e bun din fire.“ Acum nu mai încape nicio îndoială că e un hoţ, că el şi omul cu care am fost căsătorită furau în cârdăşie de la femeia care le asigura existenţa.

Îşi luă cafeaua, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Au furat de la mine. De la fiica mea. Însă chiar şi aşa, chiar şi ştiind asta, când încerc să mi-l imaginez omorând un om pe care-l cunoştea de atâţia ani, nu reuşesc. Nu pot pune pistolul în mâna lui Don. Nu ştiu dacă fiindcă aşa este, sau numai pentru că nu suport eu ideea.

— Eşti îngrijorată să nu-i facă ceva fiicei tale. N-ar avea niciun motiv.

— Dacă a făcut toate acele lucruri, înseamnă că există motive suficiente!

David stătea pe canapeaua din living, bând ceai. Maddy, aşezată

la picioare, îşi ţinea capul rezemat de genunchii lui, jucându-se cu colierul pe care i-l adusese de la Veneţia. Nu era o jucărie, ci o bijuterie adevărată. Theo avea pe nas ochelarii de soare de la casa de modă şi, din când în când, se admira în oglindă.

— Ei, acum, că te-ai instalat, eu trebuie să mă duc.

Pilar se aplecă peste spătarul canapelei, sărutându-l.

— Bine ai venit acasă.

O fi fost el handicapat, dar braţul sănătos îi era destul de rapid. O apucă imediat de mână.

— Unde te grăbeşti?

— Ai avut o zi grea. O să vă ducem dorul, în casa asta, le spuse ea lui Theo şi Maddy. Sper să mai veniţi.

Maddy îşi frecă obrazul de genunchiul lui David, cu ochii spre faţa lui Pilar.

— Tată, n-ai adus de la Veneţia niciun cadou pentru domnişoara Giambelli?

— De fapt…

— Ei, acum m-am liniştit, îl strânse Pilar de umărul nevătămat. Mi-l dai mâine. Acum trebuie să te odihneşti.

— M-am odihnit şase mii de mile. Şi nu mai suport încă un ceai. Vrei să duci tava la bucătărie şi să mă laşi un minut singur cu copiii?

— Sigur. Mâine îţi dau un telefon, să văd cum te mai simţi.

— Nu fugi, o preveni el, în timp ce începea să strângă ceștile. Aşteaptă-mă.

Îşi schimbă poziţia pe canapea, încercând să-şi găsească cuvintele, în timp ce Pilar ieşea cu tava.

— Ascultaţi… Theo, vrei să stai jos un minut?

Theo se trânti pe canapea.

— Putem să aruncăm o privire la decapotabile? E aşa de marfă să goneşti cu capota jos. Gagicile mor după treaba asta.

— Of, Theo, se răsuci Maddy spre el. Nu poţi obţine o decapotabilă dacă-i spui c-ai s-o foloseşti la agăţat fete. Oricum, taci din gură şi lasă-l să ne spună că vrea s-o ceară în căsătorie pe

domnişoara Giambelli.

Zâmbetul lui David păli.

— De unde naiba ştii? întrebă el. Mai că mă sperii.

— Gândesc logic, atâta. Asta voiai să ne spui, nu?

— Voiam să discutăm. Acum mai are vreun rost s-o facem?

— Bravo, tată, îi dădu Theo o palmă zdravănă pe spate. Mişto treaba.

— Mulţumesc, Theo. Maddy?

— Când ai o familie, trebuie să rămâi alături de ea. Uneori, oamenii nu…

— Maddy…

— Mhm, dădu ea din cap. O să rămână, fiindcă aşa vrea. Poate că e mai bine.

Peste doar câteva minute, David o conducea pe Pilar spre casă, pe la marginea viei. Luna începea să se înalţe pe cer.

— Serios, David, ştiu drumul spre casă, şi nu trebuie să ieşi pe frigul ăsta.

— Am nevoie de aer, de mişcare şi de câteva minute cu tine.

— Maddy şi Theo au mai multă nevoie de tine.

— Dar tu?

Pilar îşi înlănţui degetele printre ale lui.

— Mă simt mult mai liniştită. N-am vrut să-mi pierd controlul, la aeroport.

— Vrei să ştii adevărul? Mi-a plăcut. Prinde bine la orgoliu, ca o femeie să plângă pentru un bărbat.

Ridică la buze cele două mâini unite, sărutându-i degetele, în timp ce ajungeau pe cărarea din grădină.

— Îţi mai aminteşti prima noapte? Aici ne-am întâlnit. Erai superbă! Şi furioasă. Vorbeai singură.

Se opri, îmbrăţişând-o încet.

— În noaptea aceea, am vrut să te ating. Acum, pot s-o fac.

Îşi plimbă degetele pe obrazul ei.

— Te iubesc, Pilar.

— David. Şi eu te iubesc.

— Te-am sunat din San Marco, am vorbit cu tine în timp ce cânta muzica şi scădea lumina. Mai ţii mine?

— Sigur că da. În seara când ai fost…

— Şşt, îi acoperi el buzele cu un deget. Am închis şi am rămas gândindu-mă la tine. Şi am ştiut.

Scoase cutia din buzunar.

Pilar făcu un pas înapoi. Simţi o greutate pe piept şi o cuprinse panica.

— David, aşteaptă…

— Nu mă descuraja. Nu fi raţională, nu fi rezonabilă. Mărită-te cu mine şi gata.

După un moment de efort, râse încurcat.

— Nu reuşesc s-o deschid. Dă-mi o mână de ajutor…

Lumina stelelor îi lucea în păr, argintiu strălucitor pe fondul auriu-închis. Ochii îi erau limpezi, plini de iubire şi veselie. Cu respiraţia întretăiată, Pilar simţi un miros slab de iasomie şi trandafiri timpurii. Totul era perfect; atât de perfect, încât o înspăimânta.

— David, am mai trecut amândoi prin asta, ştim că nu întotdeauna reuşeşte. Ai doi copii care au suferit deja.

— N-am mai trecut prin asta împreună şi ştim amândoi că, pentru a reuşi, e nevoie de doi oameni care s-o dorească. Nu-i vei face pe copiii mei să sufere, pentru că, aşa cum a spus fiica mea cea stranie şi minunată, nu vei rămâne cu noi din datorie, ci din dorinţă. Ceea ce e mult mai bine.

O parte din povară i se ridică de pe inimă.

— A spus ea asta?

— Da. Theo, fiind laconic ca orice bărbat, a spus doar că-i mişto treaba.

Lui Pilar i se împăienjeneau ochii, dar îşi înghiţi lacrimile. Era momentul să vadă desluşit.

— Zi-i că-i cumperi o maşină, şi va spune tot ce vrei să auzi.

— Acum vezi de ce te iubesc? L-ai şi descifrat.

— David, am aproape cincizeci de ani.

David nu făcu decât să zâmbească.

— Şi?

— Şi…

Deodată, se simţi prost.

— Cred că trebuia doar s-o mai spun o dată.

— Bine, deci eşti bătrână. M-am prins.

— Nu mult mai bătrână decât…

De astă dată se întrerupse, pufnind, când David râse.

— Nu mai pot gândi limpede.

— Atunci, s-o luăm aşa. Indiferent ce scrie în certificatul de naştere, indiferent de ce-ai făcut sau n-ai făcut până acum, te iubesc. Vreau să-mi trăiesc restul vieţii cu tine, să avem aceeaşi familie. Aşa că ajută-mă odată să deschid nenorocita asta de cutie.

— O deschid eu.

Se aştepta ca degetele să-i tremure, dar erau sigure. Apăsarea din piept dispăruse.

— E minunat…

Numără pietrele şi înţelese ce simbolizau.

— E perfect.

David luă inelul din cutie şi i-l puse pe deget.

— La fel mă gândeam şi eu.

Când Pilar intră în casă, Eli pregătea ceaiul, în bucătărie.

— Ce face David?

— Bine, cred. Mai bine decât mă aşteptam.

Îşi trecu degetul peste inel, care-i dădea o senzaţie atât de nouă şi de firească, pe deget.

— Are nevoie doar de odihnă.

— N-avem cu toţii? oftă Eli. Mama ta s-a dus în birou. Îmi fac griji pentru ea, Pilar. Azi, abia dacă a mâncat.

— Îi duc un ceai.

Îşi trecu o mână peste spatele lui.

— O s-o scoatem la capăt, Eli.

— Ştiu, dar încep să mă întreb care va fi preţul. E o femeie mândră. Iar ceea ce se întâmplă îi răneşte mândria.

Grijile lui Eli o rodeau şi pe Pilar, în timp ce urca spre cabinetul mamei sale, cu tava. Îi trecu prin minte că era pentru a doua oară în seara aceea când îi ducea ceai cuiva care probabil nu-l dorea.

Totuşi, era un gest menit să calmeze, şi avea să-şi dea toată silinţa.

Uşa era deschisă, iar Tereza stătea la birou. Avea în faţă un registru deschis.

— Mama, intră Pilar. Aş vrea să nu te mai chinuieşti aşa. Ne faci de râs pe toţi.

— N-am poftă de ceai, Pilar, nici de companie.

— Ei bine, eu am.

Puse tava pe masă şi începu să toarne.

— David arată remarcabil de bine. Mâine, vei vedea cu ochii tăi.

— Mi-e ruşine că unul dintre-ai noştri a fost în stare de aşa ceva.

— Şi, desigur, numai tu eşti de vină. Ca întotdeauna.

— Dacă nu eu, cine?

— Cel care a tras în el. Şi eu mă gândeam, îmi îngăduiam să mă gândesc, că eram vinovată pentru toate lucrurile ruşinoase pe care le făcea Tony.

— Voi nu eraţi rude de sânge.

— Nu, îl alesesem eu, ceea ce era şi mai rău. Dar nu răspundeam pentru ceea ce făcea. Dacă am fost responsabilă cu ceva, e pentru că i-am permis ceea ce mi-a făcut *mie,* şi Sophiei.

Aduse ceaşca la birou.

— Giambelli înseamnă mai mult decât vin.

— Ha. Crezi că e nevoie să mi-o spună cineva?

— Cred că e nevoie să ţi se spună acum. Cred că e nevoie să ţi se aducă aminte tot ce s-a făcut, atâţia ani. Milioanele de dolari pe care i-a dat familia pentru opere de caritate. Nenumăratele familii care

şi-au câştigat existenţa cu ajutorul companiei. Muncitorii, podgorenii, distribuitorii, funcţionarii… Fiecare depinde de noi, iar noi ce facem, mama?

Se aşează pe marginea biroului, observând satisfăcută că reuşise să-i capteze atenţia.

— Muncim, ne facem griji şi mizăm pe vreme în fiecare sezon. Ne străduim şi nu ne pierdem credinţa. Asta nu s-a schimbat. Şi niciodată nu se va schimba.

— Am fost nedreaptă cu el, Pilar? Cu Donato?

— Te mai întrebi? Acum înţeleg de ce e îngrijorat Eli. Dacă-ţi spun adevărul, ai să mă crezi?

Obosită, Tereza se ridică de la birou, pornind spre fereastră. În întuneric, nu putea distinge viile.

— Tu nu minţi niciodată. De ce nu te-aş crede?

— Poţi fi aspră. Uneori, eşti de-a dreptul înspăimântătoare. Când eram mică, te vedeam umblând prin vie şi mi se părea că erai un general din cărţile de istorie. Pe urmă te opreai, studiai o viţă, vorbeai cu un muncitor. Întotdeauna le ştiai numele.

— Un bun general îşi cunoaşte trupele.

— Nu, mama, majoritatea nu şi le cunosc. Soldaţii nu sunt decât nişte pioni fără nume. Aşa trebuie să fie, pentru ca generalul să-i poată trimite în luptă, necruţător. Tu le-ai ştiut întotdeauna numele, fiindcă pentru tine conta cine erau. Sophia le ştie şi ea. Ăsta-i darul pe care l-a primit de la tine.

— Doamne, cât mă linişteşti.

— Sper. N-ai fost niciodată nedreaptă. Nici cu Donato, nici cu altcineva. Şi nu eşti răspunzătoare pentru lăcomia, cruzimea sau egoismul celor care nu văd decât nişte pioni fără feţe.

— Pilar.

Tereza îşi rezemă fruntea de geam, cu un gest de oboseală atât de rar pentru ea, încât Pilar se ridică repede şi se apropie.

— *Signore* Baptista. Mă urmăreşte gândul.

— Mama. El nu te-ar învinui niciodată… Nici mort n-ar acuza-o

pe *La Signora.* Şi cred că ar fi dezamăgit de tine, dacă ar şti că te acuzi singură.

— Sper să ai dreptate. Poate că am să beau totuşi ceaiul.

Se întoarse, atingând-o pe obraz.

— Ai o inimă bună şi puternică. Am ştiut-o. Dintotdeauna. Dar ai şi o viziune mai limpede decât credeam.

— Mai largă, cred. Am avut nevoie de mult timp pentru a-mi face curaj să-mi scot ochelarii de cal. Şi mi-a schimbat viaţa.

— În bine. Mă voi gândi la ce ai spus.

Dădu să se aşeze, apoi văzu lucirea pietrelor pe degetul lui Pilar. Mâna i se repezi într-acolo, apucând-o strâns.

— Şi asta ce mai e?

— Un inel.

— Văd şi eu că e un inel, replică sec Tereza. Dar nu cred că l-ai cumpărat în locul celui pe care-l purtaseşi cândva.

— Nu, nu eu l-am cumpărat. Şi nu e un înlocuitor. Ţi se răceşte ceaiul.

— Nu-l aveai când ai plecat să-l iei pe David de la aeroport.

— Observ că nu ţi-a slăbit deloc vederea, nici chiar când cazi pe gânduri. În regulă. Voiam să-i spun Sophiei mai întâi, dar… Mama, David m-a cerut de soţie. Am răspuns da.

— Înţeleg.

— Atâta tot? Altceva nu mai ai de spus?

— N-am terminat.

Tereza trase mâna lui Pilar sub lampa de pe birou, examinând inelul, pietrele.

Şi ea recunoştea simbolurile. Şi preţuia asemenea lucruri.

— Ţi-a dăruit o familie pe care s-o porţi pe deget.

— Da. Familia lui şi a mea. A noastră.

— E greu pentru o femeie cu o inimă ca a ta să refuze un asemenea gest.

— Mi-ai spus ce părere ai despre un lucru din inima mea. Acum, îţi voi spune şi eu ţie. Odată, un bărbat te-a cerut de nevastă. Ai

primit. A! ridică ea un deget, înainte ca Pilar să răspundă. Pe-atunci, erai doar o fetişcană. Acum eşti femeie şi ai ales un bărbat mai bun. *Cara.*

Îi cuprinse faţa în mâini, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Mă bucur pentru tine. Şi-acum, am o întrebare să-ţi pun.

— Pune-o.

— De ce l-ai trimis acasă, şi pe urmă mi-ai adus ceaiul? De ce nu l-ai adus pe el aici, ca să-mi ceară binecuvântarea, mie şi lui Eli, şi să bem şampanie, aşa cum se cuvine? Lasă… alungă ea răspunsul. Cheamă-l acum. Cheamă-i pe toţi.

— Mama. E obosit, nu se simte bine.

— Nu chiar atât de obosit şi se simte bine ca să-ţi fi ciufulit părul şi să-ţi şteargă rujul cu sărutări. Cheamă-l, ordonă ea, pe un ton care nu mai admitea nicio replică. Trebuie să procedăm cum se cuvine, ca în familie. Vom merge jos, desfacem vinul cel mai bun şi o sunăm pe Sophia, la *castello.* Îmi plac copiii lui, adăugă ea, întorcându-se spre birou, unde închise registrul şi îl puse la loc. Fata va primi perlele mamei mele, jar băiatul, butonii de argint ai tatălui meu.

— Îţi mulţumesc, mama.

— Mi-ai dat – tuturor ne-ai dat – un motiv de sărbătorire. Spune-le să se grăbească, mai ordonă ea şi ieşi, dreaptă şi zveltă, strigând după Maria să aducă vinul.

PARTEA A PATRA

RODUL

Cine cumpără o clipă de voie bună c-un vaiet de-o săptămână?
Sau vinde veşnicia pentru-o jucărie?
Pentr-un dulce bob de strugur, cine vinul îl distruge?

WILLIAM SHAKESPEARE

CAPITOLUL 25

Locotenentul DeMarco îşi mângâia mustaţa cu un deget.

— Vă mulţumesc că aţi venit, *signorina.* Informaţiile pe care mi le-aţi adus, dumneavoastră şi *Signore* MacMillan, sunt interesante. Le vom verifica.

— Ce înseamnă asta, „le vom verifica"? V-am spus că vărul meu se ducea la *castello* pentru relaţii cu amanta, pentru întâlniri clandestine cu un concurent şi pentru discuţii cu o angajată pe care am concediat-o personal.

— Nimic din toate acestea nu e ilegal, îşi desfăcu DeMarco mâinile. Sunt interesante, suspecte chiar, motiv pentru care le voi cerceta. Oricum, întâlnirile nu puteau fi tocmai clandestine, din moment ce mulţi angajaţi de la *castello* şi podgorii ştiau despre ele.

— Nu cunoşteau identitatea lui Jeremy DeMorney, nici legătura dintre el şi La Coeur, spuse Tyler, acoperind mâna Sophiei cu a lui. De unde rezultă că DeMorney era implicat în sabotajul care s-a soldat cu câteva victime omeneşti. E posibil să fie implicaţi şi alţii de la La Coeur sau cel puţin să fie informaţi.

Întrucât nu-i putea da mâna la o parte, Sophia strânse pumnul.

— Jerry e strănepotul actualului preşedinte al firmei La Coeur. E un om ambiţios şi inteligent, care-i purta pică tatălui meu. Şi, foarte probabil, familiei. Toate părţile din piaţă pierdute de Giambelli în timpul acestor crize au fost profitabile pentru La Coeur.

DeMarco o ascultă cu răbdare.

— Şi nu mă îndoiesc că, atunci când li se vor prezenta informaţiile, autorităţile vor dori să-l interogheze pe acest Jeremy DeMorney. Evident, fiind cetăţean american, cu reşedinţa la New

York, eu n-o pot face. Acum principala mea grijă e găsirea lui Donato Giambelli.

— Care vă scapă aproape o săptămână, sublinie Sophia.

— Ieri am aflat identitatea tovarăşei lui de drum sau poate ar trebui să spun a femeii care presupunem că îl însoţeşte. Credit cardul lui *signorina* Chezzo prezintă câteva cheltuieli substanţiale. Chiar în acest moment aştept şi alte informaţii.

— Evident că a folosit credit cardul ei, replică nervoasă Sophia. E el idiot, dar prost nu e. Are destulă minte ca să-şi acopere urmele şi să plece cât mai repede din Italia. În Elveţia, cred. A vorbit cu Jerry din districtul Como. Până la graniţă sunt doar câteva minute. Grănicerii de-acolo abia dacă se uită la paşaport.

— Ştim, iar autorităţile elveţiene ne ajută. Nu e decât o chestiune de timp.

— Timpul costă scump. Familia mea a suferit luni de zile pe plan personal, emoţional şi financiar. Până nu e prins şi interogat Donato, până nu ne asigurăm că nu se mai plănuieşte niciun sabotaj, nu putem avea linişte.

— Vă înţeleg, *signorina.*

— Tatăl meu a murit. Vreau să ştiu cine l-a ucis şi de ce. Chiar de-ar trebui să-l vânez eu însămi pe Donato, de-ar trebui să mă lupt personal cu Jeremy DeMorney şi să înfrunt întreaga organizaţie La Coeur pentru a afla aceste răspunsuri, credeţi-mă c-o voi face.

— Nu aveţi suficientă răbdare.

— Dimpotrivă, am avut remarcabil de multă răbdare, declară ea, ridicându-se. Acum, am nevoie de rezultate.

DeMarco ridică un deget, în momentul când sună telefonul. În timp ce asculta, expresia i se schimbă uşor. Când termină, îşi împreună mâinile.

— Iată şi rezultatele. Poliţia elveţiană tocmai l-a reţinut pe vărul dumneavoastră.

Fusese ridicat dintr-o mică staţiune cuibărită în munţi, la nord de

Chur, lângă graniţa cu Austria. Nu urmărea decât să se îndepărteze cât mai mult de Italia – dar, în timp ce privea spre nord, Donato uitase să se uite unde punea piciorul. Amanta lui nu era atât de neghioabă pe cât o credea, şi nici pe departe atât de loială. Văzuse un buletin de ştiri la televizor şi-i găsise banii ascunşi în geanta de călătorie.

Luase banii, îşi cumpărase bilet de avion şi dăduse un telefon anonim. Iar acum Donato era într-o celulă din Elveţia, deplângându-şi soarta şi blestemând toate femeile din lume.

În timp ce era dus la vorbitor, îşi netezi părul. Nu conta cine venise, atâta vreme cât era ascultat. Când o văzu pe Sophia, moralul i se ridică brusc. Sângele apă nu se face, îşi spuse el.

— Sophia! *Grazie a Dio!*

Şi se repezi pe scaun, bâjbâind cu telefonul. Sophia îl lăsă să turuie, să-şi descarce panica, rugăminţile, disperarea. Şi, cu cât o lungea, cu atât se îngroşa zidul din jurul inimii ei.

— *Stai zitto.*

Ordinul ei îl făcu să tacă. Probabil îşi dăduse seama că-şi reprezenta bunica şi avea o expresie rece, necruţătoare.

— Nu mă interesează scuzele, Donato. N-am venit să-ţi ascult balivernele jalnice, cum că totul e o greşeală îngrozitoare. Să nu-mi ceri ajutorul. Ei voi pune întrebările, iar tu vei răspunde. Pe urmă, hotărâm ce e de făcut. E clar?

— Sophia, trebuie să asculţi…

— Ba nu trebuie deloc. L-ai omorât pe tatăl meu?

— Nu. *În nome di Dio!* Doar nu poţi crede asta.

— În situaţia care s-a creat, mi-e foarte uşor s-o cred. Ai prădat familia.

Donato începu să nege, iar Sophia lăsă telefonul jos şi se ridică. În panică, Donato bătu cu palma în geam, ţipând. Când gardienii se apropiară, Sophia le făcu semn să-l lase în pace şi luă din nou telefonul.

— Ce voiai să spui?

— Da. Am furat. Am greşit, am fost un prost. Gina mă scoate din minţi. Mă tot pisează să-i mai dau. Mai vrea copii, mai vrea bani, de toate mai vrea. Am luat bani. Ce conta? mi-am spus. Te rog, Sophia, *cara,* doar n-o să-i laşi să mă ţină în închisoare numai pentru nişte amărâţi de bani.

— Nu? Ba cred că da. Bunica mea, poate, nu. Dar nu era vorba numai de bani. Ai umblat şi la vin. Ai omorât un bătrân nevinovat. Pentru bani, Don? Cât valora Baptista pentru tine?

— A fost o confuzie, un accident. Jur. Trebuia doar să i se facă puţin rău. Ştia… Văzuse… Am făcut o greşeală.

— Ce ştia, Donato? Ce văzuse?

— În vie. Amanta mea. Ne dezaproba şi i-ar fi putut spune lui *Zia* Tereza.

— Dacă mai continui să mă iei drept proastă, plec şi te las să putrezeşti aici. Vreau să aud adevărul, Don. Tot.

— A fost o greşeală, îţi jur. Am fost indus în eroare.

Disperat, îşi smuci gulerul.

— Urma să fiu plătit, înţelegi, şi aveam nevoie de bani. Dacă firma avea probleme, dacă se făcea presă proastă, dacă urmau procese, aş fi fost plătit mai mult. Baptista a văzut… cu cine vorbisem. Sophia, te rog. Eram furios, foarte furios. Am muncit aşa de greu. *La Signora* nu m-a preţuit niciodată. Orice om are mândria lui. Voiam să mă preţuiască.

— Şi soluţia era să-i ataci reputaţia, să omori un bătrân nevinovat?

— Prima oară a fost un accident. Şi era vorba de reputaţia companiei…

— E una şi aceeaşi. Nu-mi spune că nu ştii.

— M-am gândit că, dacă se creează probleme, ajut să se rezolve şi-o să vadă…

— Şi eşti plătit din două surse. Cu *signore* Baptista n-a mers. Nu s-a îmbolnăvit, a murit de-a binelea. Şi l-au îngropat crezând că-i cedase inima. După care, aproape imediat, *La Signora* a reorganizat compania.

— Da, da, şi m-a răsplătit cumva pentru toţi anii cât am muncit?

Indignat sincer, bătu cu pumnul în masă.

— A avansat o americancă, să mă ia pe mine la întrebări!

— Aşa că ai omorât-o pe Margaret şi ai încercat să-l omori şi pe David.

— Nu, pe Margaret nu. Un accident. Eram disperat. Se uita la contracte, la referate. Trebuia… voiam… doar s-o mai întârzii, un timp. De unde era să ştiu că avea să bea atât de mult vin. Un pahar, cel mult două, ar fi îmbolnăvit-o doar.

— Ce nesimţire din partea ei, să-ţi dea planurile peste cap. Ai trimis pe piaţă sticle cu vin otrăvit. Ai pus în pericol vieţi omeneşti.

— N-am avut încotro. N-am avut. Trebuie să mă crezi.

— Tatăl meu ştia? Despre vin? Că se umblase la el?

— Nu. Nu, pentru Tony era doar un joc. Afacerile erau jocul lui. Nu ştia despre contul-fantomă, pentru că nu s-a ostenit niciodată să se uite. Nu-l cunoştea pe Baptista, cum nu cunoştea, pe nimeni care lucra în vie. Nu era viaţa lui, Sophia, era viaţa mea.

Sophia stătu câteva clipe pe gânduri. Tatăl ei fusese un om slab, dar nu participase la crime, nici la sabotaje. Era măcar o mică mângâiere.

— L-ai adus pe DeMorney la *castello,* la cramă. Ai primit bani de la el? Te-a plătit ca să-ţi trădezi propria familie.

— Ascultă-mă, coborî el vocea până la şoaptă. Fereşte-te de DeMorney. E un om periculos. Trebuie să mă crezi. Indiferent ce-am făcut eu, trebuie să mă crezi că n-am vrut să ţi se întâmple niciun rău. El nu se va da înapoi de la nimic.

Când Sophia ieşi de la vorbitor, Tyler observă că părea epuizată. Stinsă. Înainte de a-i spune ceva, ea îi atinse mâna.

— Încă nu mă întreba nimic. Voi aranja o conferinţă prin telefon, din avion, ca să le spun pe toate o dată.

— Bine. Atunci, să încercăm aşa.

O cuprinse în braţe, strângând-o cu putere.

— Mulţumesc. Te descurci câteva zile fără lucrurile pe care ţi le-ai luat la *castello*? Vor fi împachetate şi expediate. Trebuie să mergem acasă, Ty. Am nevoie să fiu acasă.

— E cea mai bună veste de câteva zile încoace.

— Îl crezi?

Tyler o aşteptase să spună totul. Acum, Sophia se plimba prin salonul avionului, sorbind a treia ceaşcă de cafea.

— Cred că e un om prost, cu un spirit slab şi egoist. Cred că s-a convins că moartea lui *signore* Baptista şi cea a lui Margaret au fost doar două accidente nefericite. S-a lăsat folosit pentru bani şi, din amor propriu, de un om incomparabil mai deştept. Acum îi pare rău, dar cel mai rău îi pare că a fost prins. Cred însă, sunt convinsă, că se teme de Jerry. Nu cred că Don l-a omorât pe tatăl meu. Şi nici că el a încercat să-l omoare pe David.

— Te gândeşti la DeMorney.

— Cine altul? Numai că nu va fi deloc uşor s-o dovedim.

Tyler se ridică şi-i luă cafeaua din mână.

— Las-o mai moale, un timp.

— Nu pot. Cine altul ar putea fi? Am observat că nu erai de acord cu mine, când am vorbit.

— Încă nu sunt sigur ce să cred. Nu văd de ce ar fi avut tatăl tău o întâlnire cu Jerry, la tine în apartament, nici de ce, după atâta timp şi atâtea planuri, Jerry l-ar fi omorât. De ce să rişte, de ce să se complice. Nu-mi sună verosimil. Dar eu nu-s poliţist, şi nici tu nu eşti.

— Va trebui să-l interogheze. Fie şi pe baza declaraţiilor unuia ca Donato, tot va trebui. O să se fofileze…

Se opri, trăgând aer în piept.

— Facem escală la New York, pentru realimentare.

— Trei ţări într-o singură zi.

— Bun venit în lumea mea.

— Nu vei scoate nimic de la el, Sophia.

— Voi avea măcar şansa să-l scuip în faţă.
— Mda, e şi asta ceva.
Iar el ar fi avut satisfacţia de a o privi.
— Ştii cum să dai de el? Oraşul e mare.
— Relaţiile sunt punctul meu forte.

CAPITOLUL 26

Jerry dăduse şi el câteva telefoane. De la telefoane publice. Nu-l considera pe Donato o problemă prea mare, mai mult un detaliu incomod. Îşi jucase rolul, terminase cu el. Fu mai mult amuzat decât nemulţumit, când paznicul din hol îl anunţă că avea vizitatori. Pregătit să se distreze, spuse să le dea drumul, apoi se întoarse spre femeia de lângă el:

— Avem musafiri. O veche prietenă de-a ta.

— Jerry, în seara asta avem de muncit pe brânci două ore, îşi destinse Kris picioarele, pe canapea. Cine e?

— Fosta ta şefă. Ce-ar fi să desfacem o sticlă de Pouilly- Fuiss? Din nouăzeci şi şase.

— Sophia! sări Kris în picioare. Ce caută aici?

— Vom afla, răspunse el, când se auzi soneria. Fii cuminte, bine? Adu vinul.

Porni spre uşă.

— Ce surpriză plăcută! N-aveam idee că eşti în oraş.

Se aplecă s-o sărute pe obraz. Sophia fu promptă, dar Tyler se mişcă mai repede. Mâna lui se propti cu putere în pieptul lui Jerry..

— Să nu facem pe proştii, murmură el.

— Scuze, se retrase Jerry, ridicând ambele mâini. Nu ştiam că situaţia dintre voi s-a schimbat. Intraţi. Tocmai destupam un vin. O cunoaşteţi amândoi pe Kris.

— Da. Ce drăguţ, comentă Sophia. De vin ne vom lipsi, mulţumim. Nu stăm mult. Se pare că te bucuri de toate favorurile noului tău patron, Kris.

— Prefer stilul noului şef decât al şefei vechi.

— Sunt sigură că eşti mult mai prietenoasă cu asociaţii.

— Domnişoarelor, vă rog, interveni Jerry, închizând uşa. Aici suntem între profesionişti. Ştim că experţii se mută mereu de la o firmă la alta. Asta-i viaţa în afaceri. Sper că n-ai venit ca să mă certi că ţi-am suflat-o. La urma urmei, şi Giambelli l-a sedus pe cel mai bun specialist al nostru, anul trecut. Apropo, ce mai face David? Am auzit că a avut o mică problemă la Veneţia, recent.

— O duce bine. Spre norocul lui Kris, politica firmei Giambelli nu include tentativele de asasinare a foştilor angajaţi.

— Dar se pare că nu e o politică destul de puternică împotriva războaielor interne. Am fost şocat să aud despre Donato, se aşează Jerry pe un braţ al canapelei.

— N-avem microfoane la noi, DeMorney, zise Tyler, punându-i Sophiei o mână pe braţ. Aşa că poţi termina cu circul. I-am făcut lui Don o vizită. A avut câteva lucruri interesante de spus despre tine. Cred că poliţia nu va întârzia prea mult după noi.

— Serios?

Fusese rapid, îşi spuse Jerry, dar se părea că nu tocmai destul de rapid.

— Am prea multă încredere în sistemul nostru ca să cred că poliţia va acorda credit elucubraţiilor unui individ care şi-a jefuit propria familie. E o perioadă dificilă pentru tine, Sophia, se ridică el din nou. Dacă pot face ceva…

— Poţi să te duci dracului, dar nu sunt sigură c-o să te primească. Trebuia să fiţi mai atenţi – amândoi, adăugă ea, dând din cap spre Kris. Aţi fost la *castello,* în cramă, în fabrica de îmbuteliere…

— Nu e ilegal, ridică Jerry din umeri. De fapt, se şi obişnuieşte ca firmele concurente să-şi facă asemenea vizite. În fond, am fost invitaţi. Şi tu, ca şi oricare al membru al familiei tale, sunteţi oricând bineveniţi la La Coeur.

— L-ai folosit pe Donato.

— Vinovat, îşi desfăcu Jerry mâinile. Dar, din nou, n-a fost nimic ilegal. El m-a abordat. Mă tem că era nemulţumit la Giambelli, de o

bună bucată de vreme. Am discutat despre posibilitatea de a veni la La Coeur.

— I-ai spus să contamineze vinul. L-ai învăţat cum s-o facă.

— Asta e ridicol şi jignitor. Ai grijă, Sophia. Înţeleg că eşti tulburată, dar soluţia nu e să arunci asupra mea problemele familiei tale.

— Uite cum a fost…

Tyler își petrecuse timpul zborului analizând totul.

Se aşeză, comod.

— Ai vrut că cauzezi necazuri, necazuri mari. Avano se culcase cu nevastă-ta. Oricărui bărbat îi e greu să înghită aşa ceva, chiar dacă individul le răstoarnă pe toate femeile care-i ies în cale.

— Nevastă-mea nu te priveşte, MacMillan.

— Dar era a ta, şi Avano la fel. Afurisiţii de Giambelli îi dăduseră ticălosului frâu liber. Acum, trebuia să existe o cale de a apuca frâul ăla, ca să-i spânzuri pe toţi. Poate ştiai despre delapidările lui Avano, poate nu. Dar ştiai destul despre Don. Şi el îşi înşela soţia, şi era în termeni destul de buni cu Avano. Don e un tip prietenos. Nu ţi-era greu să te apropii de el şi să insinuezi că La Coeur l-ar fi vrut în echipă. Mai mulţi bani, mai multă putere. Ai mizat pe nemulţumirile lui, pe nevoile şi orgoliul lui. Ai aflat despre contul-fantomă, aşa că acum îl aveai la mână.

— Bâjbâi, MacMillan, iar bâjbâielile mă plictisesc.

— Lasă că imediat devine mai interesant. Avano o umflă pe subalterna directă a Sophiei. Îi plimbă momeala pe la nas, iar tu începi să obţii o mulţime de informaţii confidenţiale. Ţi-a oferit bani, Kris? Sau doar un cabinet pe colţ, cu placă mare şi lucioasă de alamă?

— Nu ştiu ce vrei să spui…

Totuşi, Kris se îndepărtă de Jerry, grăbită şi prudentă.

— Relaţiile mele cu Tony n-au avut nicio legătură cu funcţia de la La Coeur.

— S-o crezi tu, replică nepăsător Tyler. Între timp, DeMorney, tu

ai continuat să-l joci pe degete pe Don, să-l înfunzi mai adânc. Tot mai adânc. Avea nişte probleme băneşti – cine nare? I-ai împrumutat o mică sumă – prieteneşte. Şi l-ai ademenit cu transferul la La Coeur. Ce se mai putea pune la bătaie? Informaţii secrete? Nu erau de-ajuns.

— Compania mea n-are nevoie de informaţii secrete.

— Nu e compania ta.

Când văzu fulgerul de furie în ochii lui Jerry, Tyler înclină capul.

— Ai vrea tu să fie. I-ai spus lui Don să contamineze vinul, doar câteva sticle, l-ai arătat cum să facă, pentru ca pe urmă să apară ca un erou. La fel cum şi tu aveai să fii un erou la La Coeur, fiind pregătit să intervii în momentul când firma Giambelli primea lovitura.

— Jalnic.

Pe sub costumul croit impecabil, pe Jerry începeau să-l treacă sudorile.

— Nimeni n-o să-ţi creadă povestea asta de adormit copiii.

— A, poliţia s-ar putea să se distreze destul de bine. Hai s-o terminăm, propuse Tyler. Don încurcă borcanele şi bătrânul moare. Pe tine nu te deranjează cu nimic. Acum, îl apucaseşi pe Don de ceafă. Dacă vorbeşte, intră pentru crimă. Între timp, Giambelli merge mai departe, Avano e bine mersi, iar unul dintr-ai tăi trece în tabăra duşmană.

— Am reuşit să ne vedem de treabă şi fără ajutorul lui David Cutter.

Încercă să toarne vinul, chipurile nepăsător, dar observă că-i tremura mâna.

— Şi mi-ai răpit destul timp.

— Sunt aproape gata. Deschiseseşi deja un al doilea front, curtând una dintre minţile de la promovare, alimentându-i frustrările şi invidiile. Când începea criza, cum aveai să te asiguri, sectorul de public relations de la Giambelli urma să fie dezechilibrat.

— Eu n-am avut nicio legătură, interveni Kris, luându-şi servieta, pentru a începe să-şi îndese hârtiile înăuntru. Nu ştiu nimic despre

ce vorbiţi.

— Poate că nu. Stilul tău e mai degrabă înjunghiatul pe la spate.

— Nu mă interesează ce credeţi sau ce aveţi de spus. Eu plec de-aici.

Şi se repezi pe uşă afară, trântind-o în urma ei.

— Din partea ăsteia, n-aş conta pe prea multă loialitate, comentă Tyler. Ai subestimat-o pe Sophia, DeMorney, la fel cum pe tine te-ai supraestimat. Ai obţinut criza, ai vărsat sânge, dar nu ţi-a fost de-ajuns. Voiai mai mult, şi tocmai asta o să te sugrume. Atacul asupra lui Cutter a fost o prostie. Juridicul avea toate copiile după acte, iar Don ştia.

Kris nu-l îngrijora pe Jerry. Putea fi sacrificată, ca orice pion, la nevoie.

— E clar că Donato a intrat în panică. Un om care a omorât o dată nu-şi face scrupule.

— Exact. Don al nostru îşi închipuie că n-a omorât pe nimeni. Vinul i-a omorât. Iar el era prea ocupat să fugă, ca să-şi mai facă griji şi pentru David. Mă întreb cine te-a informat despre întâlnirea de la Veneţia şi graba lui Don de a scoate bani din contul lui privat. Poliţia va studia şi partea asta, şi pentru început se va face legătura cu tine. Vei avea de răspuns la multe întrebări şi, nu peste mult, îţi va începe şi ţie coşmarul de public relations. La Coeur o să te elimine, amice, la fel cum se taie un lăstar mănat.

Tyler se ridică în picioare.

— Îţi închipui că te-ai acoperit pe toate părţile. Nimeni nu e-n stare de aşa ceva. Iar când Don o să cadă, te va trage şi pe tine după el. Personal, îmi va plăcea să văd cum te duci la fund pentru a treia oară. De Avano nu-mi prea păsa. Era un egoist, incapabil să aprecieze ceea ce avea. Don intră în aceeaşi categorie, la un nivel puţin mai ridicat. Dar tu, tu eşti un laş fără coaie care plăteşte oamenii să facă treburile murdare pentru care tu n-ai curaj. Nici nu mă mir că nevastă-ta şi-a căutat în altă parte un taur de montă în locul unui bou.

Rămase pe loc, cu mâinile pe lângă trup, în clipa când Jerry se repezi la el. Şi primi pumnul în falcă fără nicio mişcare de a-l bloca. Îl lăsă pe Jerry chiar să-l trântească de uşă.

— Ai văzut? o întrebă el calm pe Sophia. M-a lovit, iar acum pune mâinile pe mine. Îi voi cere politicos să înceteze. Ai auzit, DeMorney? Te rog frumos să te opreşti.

— Te fut!

Jerry strânse din nou pumnul şi i l-ar fi trântit în burtă, dacă nu se oprea la un centimetru distanţă. Mâna fiindu-i strivită dintr-o dată, durerea ce-l fulgeră prin braţ l-a doborât instantaneu în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— N-ar strica să-ţi faci o radiografie la mâna asta, îi spuse Tyler, dându-i un mic brânci, care-l trânti la podea, strâns ghem de durere. Cred c-am auzit un os trosnind. Gata, Sophia?

— Ăă… da.

Cam buimacă, Sophia îl lăsă pe Tyler s-o conducă afară, spre lift. Abia acolo începu să respire din nou.

— Aş vrea să-ţi spun un lucru.

— Ascult.

— Nu te-am întrerupt şi nu am pus nicio întrebare. Nu am simţit nevoia să-mi arăt muşchii, continuă ea, în timp ce colţurile gurii lui Tyler tresăreau. Nici nu ţi-am dovedit că pot şi eu să mă descurc. Doar atâta voiam să precizez.

— Am înţeles. Tu ai specialitatea ta, eu o am pe a mea. Şi acum, hai să mergem acasă.

CAPITOLUL 27

— Şi-atunci… continuă Sophia, luând din lasagna rămasă, în timp ce familia stătea adunată în bucătăria vilei, Ty l-a apucat de mână – nici n-am apucat să văd. A fost ca fulgerul. Mâna asta mare, acoperind complet mâna manichiurată a lui Jerry. Şi deodată – mai luă o gură de vin – Jerry s-a albit la faţă, i s-au dat ochii peste cap şi a căzut, nu ştiu, a căzut îndoindu-se ca un acordeon, în jos. Şi ăsta, aici de faţă, nici măcar nu transpirase. Eu am holbat ochii, iar Ty i-a sugerat să-şi facă o radiografie, că parcă a auzit un os trosnind.

— Doamne sfinte, murmură Pilar, turnându-şi vin. Chiar aşa?

— Mmm…

Sophia înghiţi. Era lihnită de foame.

— Am auzit şi eu, ca atunci când calci pe-o crenguţă. Îngrozitor, zău. Şi am plecat. Trebuie să spun… Eli, ţi s-a golit paharul. Trebuie să spun că a fost aşa de fascinant. Da, fascinant, nu mi-e ruşine să spun că, în avion, am sărit pe el.

— Iisuse, Sophia!

— Taci şi mănâncă.

— Atunci, nu te-ai ruşinat deloc, îi aminti ea. Mai avem gelato?

— Îl aduc eu.

Pilar se ridică de la masă, apoi se opri să-l sărute pe Tyler în creştet.

— Eşti un băiat bun.

— Nici nu ţi-a lăsat semn unde te-a lovit.

— Dacă are labe de puţoi… replică Tyler pe negândite, apoi se strâmbă. Scuzele mele, *La Signora.*

— E şi cazul. Nu aprob asemenea limbaj, la masa mea. Dar, cum

îţi sunt îndatorată, voi trece cu vederea.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ştiu.

Îi apucă mâna, strângându-i-o cu putere.

— Tocmai de asta-ţi sunt datoare. Cineva din familia mea ne-a trădat, pe mine şi pe ai mei. Zile în şir, lucrul ăsta m-a făcut să simt un gol în suflet, să mă îndoiesc de mine însămi. În seara asta, mă uit şi-o văd pe fiica fiicei mele, şi pe băiatul pe care mi l-a adus odată Eli. Iar golul s-a astupat la loc. Nu regret nimic, nu mi-e ruşine de nimic. Orice s-ar întâmpla, mergem înainte. Avem de planificat o nuntă, adăugă ea, zâmbind.

Ridică paharul:

— *Per famiglia.*

Sophia dormi buştean şi se trezi devreme. La şase dimineaţa, era închisă în biroul ei, stilizând un comunicat de presă şi dând telefoane personale la principalii clienţi din Europa. Pe la şapte, trecuse Atlanticul, până pe Coasta de Est. Avu mare grijă să nu menţioneze numele lui Jerry şi să nu acuze un concurent de practici oneroase. Dar lăsă implicaţiile să prindă rădăcini.

La opt, consideră că era destul de târziu pentru a le telefona soţilor Moore, acasă.

— Mătuşă Helen, scuză-mă că sun aşa de devreme.

— Nu-i deloc devreme. Într-un sfert de oră ies pe uşă. Eşti tot la Veneţia?

— Nu, sunt acasă şi am nevoie de o opinie legală. În mai multe privinţe, de fapt. Unele implică legislaţia internaţională.

— Corporatistă sau penală?

— Ambele. Ştii, Donato a fost reţinut. Azi va fi extrădat în Italia. N-o să se opună. A implicat, deocamdată doar la modul personal, faţă de mine, pe cineva din America, un concurent. Respectivul era cel puţin informat despre delapidare şi contaminarea vinului şi, după toate probabilităţile, nu numai atât. Asta nu înseamnă

conspiraţie? Poate fi inculpat? Margaret a murit aici, în State, aşa că…

— Stai, stai. Mă iei prea repede, Sophia. Legea e o roată care se învârteşte încet. Mai întâi, că te iei după ce ţi-a spus Don. Nu e prea credibil, în momentul de faţă.

— Va fi mai credibil, promise ea. Vreau doar o părere.

— Nu sunt expertă în dreptul internaţional. La o adică, nu sunt nici avocat de drept penal. Trebuie să discuţi cu James, şi ţi-l dau imediat. Dar am să-ţi spun ceva, ca prietenă. Problema asta ţine de poliţie şi de sistem. Nu fă nimic, şi ai mare grijă ce spui şi ce publici. Nu fă nicio declaraţie fără să ne consulţi pe mine, James sau Linc.

— Am scris comunicatele de presă. Ţi le faxez.

— Neapărat. Acum, vorbeşte cu James. Şi nu fă nimic.

Sophia îşi muşcă buza. Se întrebă ce-ar fi spus aşa-zisa ei mătuşă, judecătoarea, despre vizita pe care ea şi Tyler i-o făcuseră lui Jerry.

Pe la jumătatea dimineţii, David stătea în vie, destul de panicat, pentru că fiul lui de şaptesprezece ani tocmai plecase la şcoală la volanul unei maşini decapotabile la mâna a doua.

— N-ai nicio hârtie de-mpins? îl întrebă Tyler.

— Ba p-a mă-tii.

— În cazul ăsta, nu-ţi propun să te duci la cramă ca să verifici vinul tras luna asta. Pentru început, vom testa Merlotul nouăzeci şi trei.

— Eu degust vinul, tu deguşti caftul.

— Diviziunea muncii. Şi-n plus, nici n-a fost cine ştie ce caft.

— Pilar zicea că l-ai lăsat lat cu-o singură mână.

David îşi pipăi umărul rănit.

— Şi mie mi-a rămas tot numai una, deşi sadicul de fizioterapeut zice că voi avea din nou două, cât ai bate din palme. Vreau să-i dau şi eu una.

Porni printre rânduri, pentru a-şi mai calma nervii.

— Ani de zile am lucrat pentru japiţa asta. Am stat cu el la

şedinţe, la masă, la şedinţe strategice până noaptea târziu. Când La Coeur a obţinut exclusivitatea pentru liniile aeriene Allied, am sărbătorit împreună. Învinsesem firma Giambelli şi mă felicitam pentru asta. Iar acum, îmi dau seama că am învins fiindcă el fura secrete. Don i-a vândut licitaţia înainte de a avea loc.

— Aşa fac unii afaceri.

— Eu nu.

Tonul lui îl făcu pe Tyler să se oprească. Cumva, în ultimele câteva luni, se împrieteniseră. Suficient pentru a-i înţelege sentimentele de vinovăţie şi frustrare.

— Nimeni nu spune asta, David. Nimeni n-o crede.

— Nu. Dar îmi amintesc cât de mult doream contractul ăla.

— Mai ai de gând să te pedepseşti singur mult? Fiindcă am de recuperat din urmă, din moment ce-a trebuit să mă duc în Italia ca să-ţi şterg sângele de pe străzi. Glonţul ăla încasat de tine mi-a încurcat îngrozitor programul.

David se întoarse spre el.

— Pe-acelaşi ton ai vorbit şi când i-ai propus lăbarului de DeMorney să-şi facă radiografia?

— Probabil. E tonul pe care-l folosesc când mă enervează cineva cu prostia.

În ochii lui David licări prima scânteie de umor.

— Pentru asta ai merita să-ţi dau una, dar eşti mai mare decât mine.

— Şi mai tânăr.

— A, dacă stau să mă gândesc, aş putea să te pun la pământ, da' acum te iert, că tocmai vine Sophia încoace. Nu i-ar plăcea să-şi vadă viitorul tată vitreg dându-ţi un şut în fund.

— Visează înainte.

— Mă duc să-mi înec amarul în cramă.

Tyler porni în direcţia opusă, spre Sophia.

— Iar ai întârziat.

— Am avut alte priorităţi. David unde se duce? Voiam să-l întreb

cum se simte.

— Spre binele tău, nu-l întreba. E în etapa nervoasă a convalescenţei. Ce priorităţi?

— Am căptuşit nişte conturi şubrede, am manipulat presa, am consultat avocaţii. Încă o zi plicticoasă pentru moştenitoarea vinurilor. Aici cum merge?

— Nopţile au fost răcoroase şi umede. S-a format mucegai. Facem a doua pulverizare cu sulf imediat după ce leagă rodul. Nu-mi fac griji.

— Bine. Mâine, am să-mi fac timp pentru vie, iar tu ai să-ţi faci pentru promovare. Revenim la munca de echipă. Şi-acum, zi, de ce nu m-ai sărutat de bun venit?

— Fiindcă lucrez. Iar azi avem testare în beci. Pe urmă, trebuie să mutăm la mine lucrurile tale.

— N-am spus că…

— Dar, dacă tot eşti aici…

Se aplecă spre ea şi o sărută.

— Trebuie să discutăm, începu ea, după care scoase din buzunar telefonul care începuse să sune. Cât mai curând, adăugă. Sophia Giambelli. *Chi? Şi, va bene.*

Îndepărtă telefonul de ureche.

— De la biroul locotenentului DeMarco. Don a fost transferat azi în custodia lui.

Reîncepu să vorbească:

— *Şi, buon giorno. Ma che… scuzi? No, no.*

Deodată, se lăsă să se aşeze pe pământ, ca şi cum i s-ar fi tăiat picioarele.

— *Come!* îngăimă ea.

Agăţându-se de mâna lui Tyler, scutură din cap.

— *Donato.*

Ridică spre el o privire stupefiată.

— E' *morto.*

Tyler nu avea nevoie de traducere. Îi luă telefonul din mână şi,

prezentându-se, întrebă cum murise Donato Giambelli.

— Atac de cord. Încă n-avea patruzeci de ani.

Sophia se învârtea încoace şi-ncolo.

— Eu am făcut-o. L-am forţat, după care m-am dus la Jerry şi l-am forţat şi pe el. La fel de bine puteam să-i prind lui Don o ţintă pe spate.

— N-ai făcut-o singură, îi aminti Tyler. Eu sunt cel care l-am aţâţat pe DeMorney.

— *Basta,* ordonă Tereza, dar fără aprindere. Dacă se descoperă că Donato a murit din cauza drogurilor, dacă a fost asasinat în timp ce se afla în custodia poliţiei, nimeni dintre voi nu e vinovat. Singur a hotărât să facă ceea ce l-a dus acolo, iar poliţia era obligată să-l reţină şi să-l protejeze. Nu permit ca vina să fie aruncată asupra familiei mele.

— *Nonna,* eu mă duc în Italia, să reprezint familia la înmormântare.

— Nu pleci nicăieri, se apropie momentul să-mi iei locul. Am nevoie de tine aici. Mergem noi, Eli şi cu mine, aşa se cade. Am să-i aduc aici pe Francesca, Gina şi copii, dacă vor. Iar dacă vor, să ne apere Dumnezeu, încheie ea, ridicându-se în picioare.

Sophia studia cabinetul lui Linc. Nimeni nu l-ar fi putut acuza pe tatăl lui de favoritisme. Încăperea era doar puţin mai mare decât o boxă, aglomerată, fără ferestre şi plină cu dosare şi tomuri de drept. Sub munţii de hârtii părea să se ascundă un birou.

— Bine ai venit în bârlogul meu, îi spuse Linc, în timp ce-i elibera un scaun.

— Cel mai bine e că, atunci când porneşti de la zero, mai jos de-atât n-ai unde să cazi.

— Te-ai asigurat bine, începu el. Am mai umblat şi eu la comunicatul de presă, ca să-mi merit onorariul.

Îi întinse hârtiile revăzute.

— Înţeleg că eşti purtătoare de cuvânt pentru Giambelli-MacMillan.

— Cel puţin, atâta timp cât *Nonna* şi Eli sunt în Italia. Mama nu e instruită pentru aşa ceva.

— David? Ty?

— Le voi da şi lor câte un exemplar, pentru orice eventualitate.

— Îmi pare rău pentru Don.

— Şi mie, coborî Sophia privirea spre comunicat, dar fără să-l vadă. Azi are loc înmormântarea. Mă tot gândesc la ultima ocazie când am vorbit cu el, cât de speriat era. Ştiu ce-a făcut şi nu pot să-l iert pentru asta. Dar nu pot nici să uit cum m-am purtat cu el.

— Nu-ţi poţi găsi nicio vină, Sophia. Era răspunzător pentru moartea a doi oameni.

— Accidente, zicea el. Ştiu ce-a făcut, Linc. Dar pentru el cine era răspunzător?

— Ceea ce ne aduce înapoi la DeMorney. Va trebui să ai mare grijă. Să nu-i incluzi numele în declaraţii. Nu amesteca firma La Coeur.

— Mhmm… murmură Sophia, studiindu-şi manichiura. S-a aflat că poliţia îl chestionează în legătură cu contaminarea, cu contul fraudulos, chiar şi cu asasinarea tatălui meu. Nu-mi dau seama cum pune presa mâna pe toate informaţiile astea.

— Şmecheră mai eşti, Sophia.

— Vorbeşti ca prieten, sau ca avocat?

— Ambele. Ai numai grijă. Nu trebuie ca scurgerile de informaţii să fie asociate cu tine. Iar dacă eşti întrebată despre DeMorney, mergi pe nu comentez.

— Am comentarii destule.

— Iar cele la care te gândeşti îţi pot aduce pe cap un proces. Lasă sistemul să-şi urmeze calea, oricât de întortocheată, până la capăt. Dacă DeMorney a fost implicat, n-ai nicio dovadă. Dă-mi voie să fiu avocat. Dacă a fost implicat, tot o să iasă la iveală. Oricum, cuvântul lui Don nu e suficient.

— El a tras sforile. Sunt sigură, iar pentru mine atâta lucru e suficient. Au murit oameni – şi de ce? Fiindcă el a vrut o parte mai mare din piaţă? Pentru numele lui Dumnezeu!

— Au fost omorâţi oameni pentru şi mai puţin. Va fi greu să-l legăm de spionajul corporatist, delapidări, contaminarea produselor şi, cu atât mai puţin, omucidere.

— El a provocat totul, iar presa o să se repeadă la subiectul savuros cu nevastă-sa şi tatăl meu. O să-l umilească public. Ne va urî cu atât mai mult. Am simţit-o când l-am văzut, la New York. Nu e vorba numai de afaceri, e şi ceva foarte personal la mijloc. Linc, ne-ai văzut noua reclamă?

— Cea cu perechea pe verandă? Apus de soare pe lac, vin şi romantism. Foarte elegantă.

— Îţi mulţumesc. Echipa mea i-a dedicat mult timp şi efort.

Scoase o fotografie dintr-o mapă.

— Uite ce-am primit ieri.

Linc recunoscu reclama, deşi fotografia reprezenta o copie modificată pe computer.

Capul femeii era căzut pe spate, cu gura căscată într-un urlet.

Pe verandă zăcea un pahar răsturnat, din care vinul se vărsa devenind din alb, roşu.

Textul spunea:

E TIMPUL SĂ MORI

— Iisuse, Sophia. Ce scârboşenie. Unde-i plicul?

— La mine. Fără expeditor, evident. Ştampila poştei din San Francisco. Iniţial, m-am gândit la Kristin Drake. E stilul ei. Dar n-aş crede.

Acum putea studia reclama denaturată fără să se cutremure.

— Cred că s-a dat la fund, ca să se ferească de consecinţe. Nu ştiu dacă Jerry a venit pe Coasta de Vest, dar pe-asta el a făcut-o.

— Trebuie s-o ducem la poliţie.

— Am predat originalul azi dimineaţă. Asta-i o copie. Am impresia că o consideră doar o farsă inofensivă.

Se ridică în picioare.

— Vreau să se ocupe de ea detectivul angajat de voi. Şi să nu spui nimic nimănui.

— Cu prima parte sunt de acord, dar a doua mi se pare o prostie.

— Nu-i absolut nicio prostie. Mama mea îşi pregăteşte deja nunta. *Nonna* şi Eli au destule pe cap. La fel, Ty şi David. Şi-n plus, mi-a parvenit mie. Personal. Vreau s-o rezolv tot personal.

— Nici chiar tu nu poţi avea întotdeauna ceea ce vrei. Asta-i o ameninţare.

— Poate. Şi, crede-mă, am de gând să fiu foarte atentă. Deci, rămâne între noi, Linc.

Îi luă mâna şi o strânse.

— Contez pe tine.

Nu era deloc simplu. Aveau de ales pălării, pantofi, bijuterii, poşete, până şi lenjerie intimă.

Se întunecase când porniră spre nord, cu maşina plină de sacoşe şi cutii, fără să mai pună la socoteală şi rochiile, îşi zise Maddy, cu uimire. Alea trebuiau să fie modificate, ajustate şi aranjate.

Dar se alesese cu o grămadă de haine noi, pantofii, nişte cercei marfă de tot, pe care şi-i şi pusese la urechi. Îi stăteau excelent, la noua tunsoare.

— Bărbaţii, spunea Sophia, la volan, se consideră nişte vânători. Dar nu sunt. Se hotărăsc să urmărească un urs grizzly şi la altceva nu se mai gândesc – aşa că le scapă toate prăzile mai mici. Femeile, însă, pot urmări ursul, dar înainte, sau chiar în timp ce-l vânează, doboară şi restul prăzilor.

— În plus, bărbaţii împuşcă primul urs mare pe care-l văd, interveni Maddy, de pe bancheta din spate. Nu ţin seama de toată lumea urşilor grizzly.

— Exact, bătu Sophia cu degetele în volan. Mama, fata asta are

reale posibilităţi.

— De acord. Dar nu-mi asum răspunderea pentru pantofii ăştia ai ei cu tălpi de-un cot. Tu i-ai aprobat.

— Sunt ca lumea. Excentrici.

— Mhm, ridică piciorul Maddy, încântată. Iar tălpile au doar patru degete.

— Nu-nţeleg de ce ţii morţiş să te-mpiedici în ele.

Sophia o privi pe Maddy în oglindă.

— Apucături de-ale mamelor. Moare dacă nu spune chestia asta. Să fi văzut ce mutră a făcut când mi-am perforat ombilicul.

— Ţi-ai găurit buricul?

Fascinată, Maddy vru să-şi descheie centura de siguranţă.

— Pot să văd şi eu?

— L-am lăsat să se-nchidă la loc. Regret, zâmbi ea, când Maddy se rezemă din nou, decepţionată. Mă irita.

— Când vei avea optsprezece ani, sublinie Pilar. Aşa că, până la vârsta aia, nici să nu te gândeşti.

— Şi-asta-i tot o apucătură de-a mamelor?

— Te cred. Dar aş zice că în privinţa părului aveţi dreptate amândouă. Arată nemaipomenit.

— Deci, când tata o să facă gât, îl calmezi tu, da?

— Ei, am să…

Se întrerupse, când maşina scrâşni la o curbă.

— Sophia, cu riscul de-a da încă o replică de-a mamelor, mergi mai încet.

— Strângeţi-vă centurile.

Mâinile Sophiei se strânseră pe volan, cu înverşunare.

— S-a-ntâmplat ceva cu frânele.

O, Doamne.

Instinctiv, Pilar se întoarse spre Maddy.

— Ai centura încheiată?

— Mda, se agăţă fata de braţul banchetei, în timp ce maşina trecea de încă o curbă. Sunt okay. Trage frâna de mână.

— Mama, trage-o tu. Eu am nevoie de ambele mâini la volan.

Maşina ţipă din nou, derapând la următoarea cotitură.

— Am tras-o complet.

Şi nu încetinea.

— Dacă am opri motorul?

— Se blochează volanul, răspunse Maddy, înghiţindu-şi nodul din gât.

De sub roţi săreau pietricele, în timp ce Sophia încerca să menţină maşina pe şosea.

— Dă telefon de la al meu, la nouă-unu-unu.

Aruncă o privire spre cadran. Rezervorul era pe jumătate plin. Nicio şansă din partea aia.

— Schimbă vitezele! strigă Maddy, din spate. Încearcă să reduci viteza.

— Mama, când îţi spun eu, bagă într-a treia. O să ne smucească său, aşa că ţineţi-vă bine. Dar s-ar putea să meargă. Eu nu pot da drumul volanului.

— Sunt gata. O să fie bine…

— Okay. Aşteaptă…

Apăsă regulatorul, iar maşina păru să accelereze şi mai mult.

— Acum!

Urmă o smucitură. Năprasnică. Maddy nu-şi putu stăpâni ţipătul.

— Într-a doua! ordonă Sophia, cotind în ultima clipă de pe acostament. Acum.

Maşina se zgudui, o aruncă înainte, din nou înapoi.

— Am mai încetinit. Bine gândit, Maddy.

— Urmează o pantă, în jos, cu alte curbe.

Vocea Sophiei era rece ca gheaţa.

— Deci, vom lua din nou viteză. Mă descurc eu. După ce-am trecut, vine un urcuş, care ar trebui să ne oprească. Ia-mi telefonul, mama, pentru siguranţă. Şi ţineţi-vă.

Nu se uita la vitezometru. Ochii îi erau nedezlipiţi de şosea, anticipând în minte fiecare cotitură. Străbătuse drumul acela de

nenumărate ori. Farurile spintecau bezna, fulgerând peste maşinile de pe contrasens. Auzi claxoane furioase, când trecu peste banda continuă.

— Încă puţin, încă puţin…

Smuci de volan la stânga, apoi la dreapta. Îi aluneca în palmele năclăite de sudoare.

— În prima, mama. Bagă-n prima.

Urmă un zgomot asurzitor, un zgâlţâit cutremurător. Sophia avu senzaţia că un pumn enorm izbise caroseria maşinii. Ceva scrâşni, apoi zăngăni. În timp ce viteza scădea, trase pe marginea drumului.

Când se opriră, nimeni nu scoase o vorbă. O maşină trecu pe alături, apoi încă una.

— Toată lumea e bine? întrebă Pilar, încercând să-şi descheie centura, pentru a constata că-i amorţiseră degetele.

— Mda, îşi şterse Maddy lacrimile de pe obraji. Okay. Cred că putem coborî.

— N-ar strica. Sophia, fetiţo?

— Mda. Haideţi naibii afară.

Reuşi să coboare, ocolind maşina înainte de a i se tăia picioarele. Rezemându-se cu mâinile de capotă, făcu un efort să-şi recapete, respiraţia şi nu reuşi decât să gâfâie.

— Hai c-ai conclus marfă, o consolă Maddy.

— Mhm, mersi.

— Gata, fetiţo. Gata.

Pilar o întoarse spre ea, strângând-o în braţe, când începu să tremure. Întinse o mână şi spre Maddy.

— Şi tu, fetiţo.

Fata se înghesui între ele, lăsându-se în voia lacrimilor.

CAPITOLUL 28

Aproape orbit de groază şi uşurare, David se repezi afară din casă. Chiar în timp ce maşina poliţiei frâna, o smulse pe Maddy afară, luând-o în braţe ca pe un copil.

— Eşti bine, îşi apăsă el buzele pe obrajii şi părul ei. Eşti bine, repetă, de zeci de ori, în timp ce fata se strângea la pieptul lui.

— N-am nimic. Sophia a condus ca unul din ăia pe care-i vedeţi tu şi Theo, la curse. A fost foarte marfă.

— Foarte marfă. Mhm.

Mai calm, David rămase cu faţa îngropată în adâncitura gâtului ei, în timp ce Theo, cam încurcat, o bătea pe spate.

— Pariez c-a fost o cursă, trăsnet, îşi înghiţi el, bărbăteşte, nodul din gât. O duc eu în casă, tată. Ai să-ţi paradeşti braţul.

Neputând vorbi, David clătină doar din cap.

— E-n regulă, tată, insistă Maddy. Acum toată lumea e bine. Pot să merg şi singură pe picioare. Ne-a cam apucat tremuriciul pe urmă, da' ne-a trecut.

— Ce ţi-ai făcut la păr? întrebă David.

— L-am dat jos, aproape pe tot. Cum mă găseşti?

— Arăţi mai matură. La nalba, Maddy, aş prefera să nu creşti aşa de repede.

Oftă, apăsându-şi buzele pe creştetul capului ei.

— Mai stai puţin, da?

— Sigur.

— Te iubesc atât de mult. Ţi-aş fi recunoscător să nu mă mai sperii aşa, prea curând.

— Nici n-am de gând. Aşteaptă numai să vezi ce rochie mi-am

luat. Merge cu părul.

— Excelent. Hai, scoate prada.

— Stai şi tu, da? o întrebă Maddy pe Pilar.

— Da, dacă vreţi…

— Da, vreau.

Întrucât Theo luase genţile, Maddy îl urmă, bocănind cu pantofii cei noi. Deja se simţea obosită încălţată cu ei.

— O, David, îmi pare atât de rău.

— Nu spune nimic. Lasă-mă doar să mă uit la tine.

Îi cuprinse faţa în mâini. Avea pielea rece şi ochii imenşi, plini de îngrijorare. Dar era cu el, era nevătămată.

— Doar să mă uit.

— N-am nimic.

O strânse la piept.

— Sophia?

— E bine şi ea.

Firul prea întins care o ţinuse dreaptă cedă în sfârşit, iar Pilar îşi îngropă faţa în umărul lui.

— O, Doamne, David… Copiii noştri… în viaţa mea nu mi-a mai fost aşa de frică, şi-n tot timpul ăla, fetele erau… au fost uluitoare. N-am vrut s-o las pe Sophia acolo, cu poliţia, dar n-o puteam lăsa nici pe Maddy să vină acasă singură, aşa că…

— Ty e pe drum deja.

Pilar trase aer în piept, întretăiat.

— Mă aşteptam. Atunci, e-n regulă.

— Hai în casă. Să-mi povesteşti totul.

Tyler turnă în cadă o jumătate de tub de gel pentru duş, pe care-l avea de la Crăciun. Mirosea a brad, dar făcea spumă. Fixă pe poliţă două lumânări. Din motive de neînţeles pentru el, femeilor le plăcea să facă baie la lumina luminărilor. Îi turnă un pahar de vin, îl puse pe marginea căzii şi făcu un pas înapoi şi tocmai se întreba ce-ar mai fi fost de făcut, când Sophia intră în baie.

Oftatul ei enorm îl anunţă că făcuse totul.

— MacMillan, te iubesc.

— Mda, ştiu, mi-ai mai spus.

— Nu, nu, în clipa asta – chiar în clipa asta. Nimeni nu te-a iubit şi nu te va iubi vreodată mai mult. Destul ca să te las să intri cu mine.

Într-o cadă plină cu bulbuci? Nu prea credea.

— De data asta mă lipsesc. Dezechiparea şi treci în apă.

— Romantic nesuferit ce eşti. O jumătate de oră aici şi-am să mă simt din nou om.

O lăsă singură şi se duse să-i ia lucrurile. După părerea lui, dacă-i deşerta cumpărăturile în dormitor, i-ar fi fost mai greu să fugă. Era prima etapă a mutării la el în casă.

Îi luă poşeta, servieta, patru – Iisuse Christoase – patru sacoşe pline, şi le duse în cameră.

— Ce-oi fi cumpărat aici, lespezi de granit?

Le aruncă pe pat, iar servieta se rostogoli în partea cealaltă, revărsându-şi conţinutul.

De ce avea nevoie de atâtea hârţoage? Resemnat, începu să le adune.

Găsi comunicatele de presă, cu însemnările adăugate pe ele. Citi versiunea în engleză şi o găsi solidă, convingătoare şi inteligentă.

Nici nu se aştepta la altceva.

Apoi, găsi reclama modificată.

Cu reclama şi plicul în mâini, deschise uşa băii.

— Ce naiba-i asta?

Sophia aproape că adormise. Clipind din ochi, primul lucru pe care îl văzu fu chipul lui furios. Al doilea, hârtiile pe care le avea în mână.

— Ce-ai căutat în servieta mea?

— Lasă asta. De unde o ai?

— De la poştă.

— De când?

O ezitare, scurtă dar suficientă pentru a-i da de înţeles că Sophia

căuta un subterfugiu.

— Nu-ţi pierde vremea, Sophia. Când ai primit-o?

— Ieri.

— Şi mie aveai de gând să mi-o arăţi… când?

— Peste câteva zile. Ascultă, te superi dacă te rog să mă laşi să termin, înainte de a discuta?

— Peste câteva zile?

— Da, voiam să mă gândesc şi am dus-o la poliţie. Şi lui Linc, azi, ca să-i cer părerea. Mă descurc şi singură, Ty.

— Mda…

O privi cum stătea scufundată până la bărbie în spumă, cu faţa marcată de oboseală.

— Te descurci, Sophia, ba bine că nu. Cred că uitasem.

— Ty…

Când Tyler ieşi, Sophia lovi cu pumnul apa înspumată.

— La stai puţin!

Sări din cadă şi se înfăşură cu un prosop.

O luă la fugă după el, lăsând în urma ei o dâră de apă şi clăbuci, când auzi uşa din spate trântindu-se.

Strângându-şi mai bine prosopul pe trup, alergă afară.

— Tyler! Stai naibii o clipă! Unde crezi că te duci?

— Nu vreau să vii lângă mine acum. Du-te înapoi în casă. Eşti udă şi aproape goală.

— Mă duc înapoi când vii şi tu. Până atunci, putem discuta şi aici. Eşti furios fiindcă n-am venit în fugă la tine când am primit porcăria aia. Ei bine, îmi pare rău, dar am procedat cum am considerat eu că era mai bine.

— Parţial, ai dreptate. Ai făcut ce credeai tu că era mai bine, dar nu-ţi pare rău. Mă mir că te-ai deranjat să mă suni astă seară, numai fiindcă cineva a încercat să te omoare.

— Ty, nu-i acelaşi lucru. Asta-i doar o poză nenorocită. N-aveam de gând s-o las să mă tulbure, şi nici pe tine sau pe altcineva.

— *Tu* n-aveai de gând s-o laşi. Poftim. Muncă de echipă, vezi să

nu.

Începuse să strige, lucru atât de rar pentru el încât Sophia nu putu decât să-l privească, uimită.

— Numai tu hotărăşti ce permiţi şi când şi cum. Toţi trebuie să-ţi respecte planurile şi programele. Ei bine, Sophia, mă doare-n cur. Am încălcat regula. Fir-ar să fie, te iubesc.

O săltă pe vârfuri, cu mâinile aspre pe pielea ei fină.

— Sau suntem egali, sau nu suntem nimic. Ai înţeles? Nimic.

Înfuriat pe amândoi, o lăsă la loc pe picioare.

— Şi-acum, du-te-năuntru şi îmbracă-te. Te duc acasă.

— Te rog, nu. Te rog, insistă ea, atingându-i braţul când Tyler dădu să treacă pe-alături. Te rog ca pe Dumnezeu, nu pleca…

Îi revenise tremurul, dar nu mai avea nicio legătură cu frica de moarte. Era ceva mult mai îngrozitor.

— Iartă-mă. Îmi pare atât de rău că, nefăcând un lucru care credeam că te-ar îngrijora, te-am rănit. Sunt obişnuită să-mi port singură de grijă, să iau singură toate hotărârile.

— Ei bine, nu mai merge aşa. Dacă nu poţi accepta asta, ne pierdem timpul.

— Ai dreptate. Şi mă sperii, fiindcă înţeleg că e atât de important încât să te facă să mă părăseşti. Nu vreau să se întâmple asta. Am greşit. Am vrut să procedez în felul meu şi am greşit. Ţipă la mine, înjură-mă, dar nu mă alunga.

Ca de obicei, enervarea ajunsese la punctul culminant, îi trecuse şi îl lăsase nemulţumit de sine însuşi.

— Ţi-e frig. Hai în casă.

— Stai…

Glasul lui fusese atât de distant, de categoric… îi provoca un gol în stomac.

— Ascultă-mă doar.

Îl apucă de braţ, înfigându-şi degetele în carnea lui.

— Ascult.

— Când am primit-o, m-am înfuriat. Nu mă puteam gândi decât

că ticălosul ăsta, pentru că ştiu că e Jerry, se foloseşte de munca mea proprie ca să mă hărţuiască. Am crezut că pot s-o rezolv singură, ca să te scutesc şi de alte griji. Iar acum îmi dau seama că, dacă nu făceai acelaşi lucru, m-aş fi simţit la fel de jignită şi de furioasă ca tine.

Vocea i se întretăie.

— Te iubesc. Poate că ăsta-i singurul lucru cu care nu ştiu ce să fac. Nu încă. Dă-mi o şansă să descopăr. Îţi cer să nu mă părăseşti. Numai asta n-aş suporta. Să am nevoie de cineva, să-l iubesc şi să-l văd că pleacă.

— Eu nu sunt tatăl tău, o apucă Tyler cu o mână de sub bărbie; îi văzu lacrimile lucind în ochi şi încercarea vitejească de a şi le stăpâni.

— Faptul că mă ai alături, că-ţi iau o parte din povară de pe umeri, nu înseamnă că eşti slabă. Nu te înjoseşte cu nimic, Sophia. Ne-am înţeles?

— Cred că da…

Buzele i se arcuiră. Tyler simplifica atât de bine lucrurile. Nu trebuia decât să-l lase.

— Hai că până acum a fost o noapte…

— Să mergem în casă şi s-o terminăm.

O cuprinse cu un braţ, conducând-o înapoi.

Cu deliberare, îşi spuse Sophia, stând aşezată în livingul lui Tyler. La maşină se umblase cu deliberare, la fel ca la vin. O parte din ea o ştiuse, dar acum, primind confirmarea, o treceau din nou fiorii.

— Da, folosesc adesea maşina asta. De obicei circul cu a mea, dar are numai două locuri. Fuseserăm toate trei la San Francisco, să facem cumpărături pentru nunta mamei mele. Aveam nevoie de maşina mare.

— Cine vă cunoştea planurile? o întrebă Maguire.

— Mai mulţi oameni, cred. Familia. Şi familia judecătoarei Moore, cu care aveam întâlnire.

— Stabilită dinainte?

— Nu. Am trecut pe la Lincoln Moore înainte de a ne întâlni cu toţii să luăm masa.

— Unde v-aţi oprit ultima oară pentru mai mult timp? se interesă Claremont.

— La Moose's, în Washington Square, când am mâncat de cină. Am stat cam o oră şi jumătate. De la şapte până spre opt treizeci. De-acolo, am pornit spre casă.

— Aveţi idee, domnişoară Giambelli, cine ar dori să vă facă vreun rău?

— Da, îl privi ea pe Claremont drept în ochi. Jeremy DeMorney. E implicat în contaminarea produsului, în delapidare, în toate problemele de anul ăsta ale familiei mele. Cred că el e responsabil de tot, că s-a folosit de vărul meu şi de cine i-a mai venit la îndemână. Şi, cum i-am şi spus-o personal, nu cred că e prea mulţumit de mine în momentul de faţă.

— Domnul DeMorney a fost chestionat.

— Şi nu mă îndoiesc că a avut răspunsuri la toate. El e vinovatul.

— Aţi văzut reclama pe care i-a trimis-o, se ridică Tyler în picioare nervos. Era o ameninţare şi s-a ţinut de cuvânt.

— Nu putem dovedi că DeMorney a trimis reclama. Ni s-a confirmat că era la New York, când a fost expediat pachetul de la Chicago.

— Atunci, a pus pe cineva s-o trimită. Găsiţi o cale ca s-o dovediţi, se răsti Tyler. E datoria voastră.

— Cred că el l-a omorât pe tatăl meu, reluă Sophia, cu voce calmă. Cred că ura lui la adresa tatălui meu e cauza tuturor celor întâmplate.

— Dacă vă referiţi la presupusa aventură dintre Avano şi fosta doamnă DeMorney, a trecut cam mult timp ca să se răzbune.

— Ba n-a trecut deloc, luă cuvântul Maddy. Nu şi dacă vrei să mergi până la capăt, să te răzbuni pe toţi.

Claremont o îndemnă din privire să continue.

— Dacă se lua de tatăl Sophiei imediat după divorţ, toţi s-ar fi

prins că avea draci. De pildă eu, dacă vreau să-i plătesc o poliţă lui Theo, stau cuminte, aştept, mă gândesc cum să fac. Şi pe urmă, când acţionez, nimeni nu se aşteaptă şi nu înţelege ce se întâmplă.

Dădu din cap:

— Aşa e mai ştiinţific şi mult mai satisfăcător.

— Puştoaica asta e un geniu, comentă Tyler.

— O mâncare mai gustoasă servită rece, medită Claremont, la întoarcere. Se potriveşte cu stilul lui DeMorney. E un tip calm, sofisticat, erudit. Are bani, prestigiu, gusturi impecabile. Mi-l pot închipui aşteptând, făcând planuri, trăgând sfori. Dar nu mi-l imaginez riscându-şi poziţia numai pentru o căsătorie ratată. Tu ce-ai face, dacă bărbatul tău te-ar înşela?

— A, i-aş trage-un şut în cur, pe urmă aş lua pielea de pe el la divorţ şi aş face tot ce pot să-i transform restul vieţii într-un iad, inclusiv ace înfipte-n gâtul şi boaşele unei păpuşi cu chipul lui. Dar eu nu-s nici sofisticată, nici erudită.

— Şi se mai întreabă câteodată lumea de ce nu mă însor, comentă Claremont, deschizându-şi carnetul. Sau să mai vorbim o dată cu Kristin Drake.

Era iritant s-o viziteze poliţia la locul de muncă. Oamenii aveau să comenteze, să-şi dea cu presupusul, să râdă pe înfundate… Kris nu detesta nimic mai mult decât s-o bârfească lumea pe la spate. Şi, după părerea ei, numai Sophia era de vină.

— Dacă vreţi să-mi ştiţi opinia, problemele cu care se confruntă Giambelli anul ăsta au fost cauzate de faptul că pe Sophia o interesează mai mult propriile ei ambiţii decât firma sau oamenii care lucrează pentru ea.

— Iar egocentrismul ei, după cum susţineţi, a dus la nu mai puţin de patru victime omeneşti, un atentat cu armă de foc şi un accident care ar fi putut să fie fatal pentru ea însăşi, mama ei şi o fată.

Kris îşi amintea bine turbarea rece de pe chipul lui Jerry, când Sophia şi fermierul ei îl încolţiseră, la New York.

Nu era problema ei. N-o privea.

— E clar că a scos pe cineva din sărite.

— În afară de dumneavoastră, domnişoară Drake? întrebă binevoitoare Maguire.

— Nu e niciun secret că am plecat de la Giambelli în termeni nu chiar amicali, iar cauza a fost Sophia. N-o plac şi mă nemulţumeşte faptul că a fost adusă peste capul meu, când era clar că aveam mai multă vechime şi experienţă. Şi intenţionez s-o fac să plătească, pe piaţă..

— Cât timp v-au făcut curte DeMorney şi La Coeur, în perioada când încă mai primeaţi un salariu de la Giambelli?

— Nicio lege nu interzice analizarea altor oferte în timp ce lucrezi la o firmă.

— Cât timp?

Kris ridică din umeri.

— M-au abordat prima oară în toamna trecută.

— Jeremy DeMorney?

— Da. Mi-a sugerat că firma La Coeur s-ar bucura să mă ia în echipă. Mi-a făcut o ofertă şi am stat un timp s-o analizez.

— Ce anume v-a făcut să vă hotărâţi?

— Mi-am dat seama că, după cum stăteau lucrurile, nu aveam să mai fiu mulţumită la Giambelli.

— Şi totuşi, aţi mai rămas acolo câteva luni de zile. În acea perioadă, aţi menţinut legătura cu DeMorney.

— Nu e nicio lege care să…

— Domnişoară Drake, o întrerupse Claremont. Noi investigăm nişte crime. Aţi simplifica mult procesul dacă ne-aţi ajuta să ne formăm o imagine clară. Şi noi vă uşurăm situaţia, punându-vă întrebări aici, unde vă simţiţi comod, în loc de a vă duce la secţie, într-o atmosferă mai puţin plăcută. Dumneavoastră şi DeMorney aţi păstrat legătura în acea perioadă?

— Şi dacă am păstrat-o?

— Cu acele ocazii, i-aţi dat lui DeMorney informaţii confidenţiale

despre Giambelli – practici de afaceri, campanii promoţionale, informaţii personale pe care le puteaţi obţine în legătură cu membrii familiei?

Palmele lui Kris începură să se umezească.

— Vreau să chem un avocat.

— E privilegiul dumneavoastră. Puteţi răspunde la întrebare, ajutându-ne, eventual confirmând unele practici neetice de afaceri pe care nu ne interesează să le folosim împotriva dumneavoastră. Sau puteţi să vă ţineţi tare, cu riscul de a sfârşi acuzată de complicitate la crimă.

— Nu ştiu nimic de nicio crimă! Nimic nu ştiu despre asta! Iar dacă Jerry… Iisuse. Iisuse Christoase!

Începea să transpire. De câte ori revăzuse scenariul pe care-l expusese Tyler în apartamentul lui Jerry? Cât de des se întrebase dacă ceea ce spusese el era, măcar în parte, adevărat?

— Nu ştiu despre nicio crimă sau contaminare de produse. Da, i-am dat lui Jerry unele… informaţii. Despre planurile măreţe ale Sophiei pentru centenar, despre programare. Poate m-o fi întrebat şi unele detalii personale, dar nu erau decât bârfe. Dacă avea vreo legătură cu Tony…

Se întrerupse, iar în ochi îi luciră lacrimi.

— Nu mă aştept să mă credeţi. Şi nici nu-mi pasă. Dar Tony a însemnat ceva pentru mine. Poate că, la început, mă întâlneam cu el doar ca să-i mai dau o palmă Sophiei, dar pe urmă situaţia s-a schimbat.

— V-a durut când s-a însurat cu Rene Foxx? întrebă Maguire, cu falsă compasiune.

— M-a iritat, strânse Kris buzele. Nu voiam să mă mărit cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Dar îmi plăcea compania lui, era bun la pat şi-mi admira talentele profesionale. Nu mă interesau banii lui. Rene nu e decât o târfă care scormoneşte după aur.

— Aşa i-aţi spus şi când aţi telefonat la ea acasă, în decembrie, declară Maguire.

— Poate. Nu-mi pare rău că spun ce gândesc. De-aici şi până la a omorî pe cineva e cale lungă. Relaţia mea cu Jerry a fost corectă, profesională. Dacă el a avut ceva cu Tony, sau cu ceilalți, îl priveşte. Eu nu i-am fost complice. Nu-mi plac jocurile astea.

— Halal jocuri, comentă Maguire, aşezându-se la volan. „L-am omorât fiindcă mi-a tăiat faţa pe şosea“ şi mai multe nu.

— Drake tremură toată de frică. Presupune că DeMorney a aranjat totuşi şi urmează să-i vină ei rândul.

— Mare parşiv mai e.

— Mda. Hai să-l mai strângem puţin cu uşa. Cu cât sunt mai parşivi, cu atât trebuie să-i strângi mai tare.

CAPITOLUL 29

N-avea să mai permită. Cu siguranţă, idioţii de poliţişti erau în solda lui Giambelli. Nu avea nicio îndoială. Fireşte că nu puteau dovedi nimic. Dar muşchiul de pe obrazul lui Jerry palpita, în timp ce în minte i se strecura îndoiala. Nu, era sigur. Absolut sigur. Fusese foarte, foarte atent. Dar nu asta conta.

Familia Giambelli îl mai umilise o dată public. Aventura lui Avano cu soţia lui îl făcuse de râs, îl silise să-şi schimbe viaţa, stilul. Doar nu putuse rămâne căsătorit cu târfa aia infidelă – mai ales când ştia lumea. Îl costase postul şi prestigiul în cadrul firmei. În opinia stră-unchiului său, un om care-şi pierdea nevasta în favoarea unui concurent putea pierde şi clienţi pentru acel concurent. Iar Jerry, considerat întotdeauna moştenitorul companiei La Coeur, primise o lovitură dureroasă.

Planificată ani de zile şi executată cu mare artă, răzbunarea lui tăiase familia Giambelli până la os, o spintecase ca un scalpel. Dizgraţie, neîncredere, toate provocate de ai lor înşişi. Perfecţiune. Acum cine primise lovitura? Şi, cu toate planificările lui, cu toate etapele lui atent pregătite, acum întorceau totul împotriva sa. Ştiau că era mai puternic şi încercau să-l tragă la fund. N-avea să le-o permită. Credeau că tolera ca propriii lui asociaţi să intre la bănuieli despre el – un DeMorney? Numai ideea îi făcea să tremure de furie.

Propria lui familie îl interogase. Îl *interogase* despre practicile de afaceri. Ipocriţii. Nu-i deranja să le crească piaţa – dar, la primul semn că putea fi un mic val pe apă, se şi pregătiseră să-l scoată ţap ispăşitor. Nici de ei n-avea nevoie. Nu intenţiona să aştepte până-i cereau demisia, dacă îndrăzneau. Stătea bine cu banii. Poate că

sosise timpul să-şi ia o pauză. O vacanţă prelungită, o schimbare completă de decor.

Avea să plece în Europa, unde numai reputaţia lui în sine putea să-i asigure viitorul la orice companie alegea. Când era gata să lucreze din nou. Când era pregătit să le plătească celor din familia La Coeur trădarea.

Dar, înainte de a-şi reface din nou viaţa, trebuia să-şi termine treaba. Pe plan personal, de data asta. Ce credea MacMillan, că n-avea curaj să apese singur pe trăgaci?

Femeile din familia Giambelli aveau să plătească scump pentru că-l umiliseră.

Sophia îşi deschidea e-mail-ul profesional. Ar fi preferat să răspundă personal la rapoarte, memorii şi întrebări, în biroul ei din San Francisco. Dar legea era clară: nu se ducea în oraş neînsoţită – punct. Iar Tyler refuza să plece din vie. Nu se terminase smulgerea buruienilor şi se produsese o uşoară infestare cu păduchi-de-frunză. Nu exista sezon fără infestări, însă se cunoşteau poveşti despre recolte întregi devastate astfel.

Accesă încă un e-mail şi clică pe fişierul ataşat, ca să-l deschidă. Când văzu imaginea pe display, inima i se opri un moment, apoi o luă la goană. Era o copie după următoarea reclamă, cea programată pentru luna august.

Un picnic de familie, câţiva oameni la o masă lungă de lemn, plină cu mâncare şi sticle de vin. Sophia alesese imaginea câtorva generaţii, un amestec de feţe, expresii şi mişcare. Dar trei dintre chipurile modelelor fuseseră modificate subtil.

Sophia îşi studie bunica, mama, pe ea însăşi. Avea înfiptă în piept, ca un pumnal, o sticlă de vin.

Inscripția spunea:

TE PAŞTE MOARTEA
PE TINE ŞI AI TĂI

— Canalie, canalie…!

Apăsă pe o tastă, pentru a printa imaginea, apoi salvă fişierul şi îl închise. N-avea să se lase zguduită. Şi nici să-şi lase familia ameninţată. Urma să se ocupe de el.

Când Sophia se aplecă lângă el, în vie, Tyler îşi continuă lucrul, cu aceeaşi plăcere.

— Ce este, fetiţo?

— Am primit încă un mesaj, tot o reclamă modificată. A venit prin e-mail, ataşat la un fişier.

Când mâna lui Tyler se încordă, Sophia îşi înlănţui degetele printre ale lui.

— Am şi verificat. A fost trimis de la adresa de e-mail a lui P.J. Ea nu mi-a expediat azi nicio corespondenţă. Cineva i-a folosit computerul sau avea parola. Putea fi trimis de oriunde.

— Unde-i acum?

— În casă, l-am imprimat şi l-am închis într-un sertar. Îl voi trimite la poliţie, dar voiam să-ţi spun mai întâi.

Tyler rămase pe loc. Deasupra, un nor acoperea parţial soarele, filtrând lumina.

— Uite ce vreau eu. Vreau să-l prind şi să-i jupoi pielea de pe oase cu un cuţit tocit. Până în ziua aia fericită, îţi cer să-mi promiţi ceva.

— Dacă pot.

— Nu, Sophia, fără niciun dacă. Nu pleci nicăieri de una singură. Nici măcar de la vilă până aici. Vorbesc serios.

— Înţeleg cât de îngrijorat eşti, dar…

— Nu poţi să înţelegi, pentru că nu e rezonabil. Nu se poate descrie. Ştii la ce mă refer.

— Din fericire pentru tine, ştiu.

— Perfect. Hai să-ţi împachetezi lucrurile.

— Nu mă mut la tine.

— De ce naiba nu te muţi? îşi răvăşi el părul cu mâinile, enervat.

Oricum stai acolo juma' din timp. Şi nu-mi veni cu scuza aia ridicolă că e nevoie de tine în casă la pregătirile pentru nuntă.

— Nu e o scuză ridicolă, e un motiv real. Real şi poate la fel de ridicol. Nu vreau să locuiesc cu tine.

— De ce? Spune-mi numai atât.

— Poate sunt de modă veche.

— Eşti pe dracu'!

— Nu cred că e cazul să locuim împreună, continuă ea. Cred că e cazul să ne căsătorim.

— Asta-i altă…

Cu întârziere, cuvintele ei îşi făcură efectul, amuţindu-l.

— Exact, şi după ce ţi-am spus asta, trebuie să mă duc acasă şi să anunţ poliţia.

— Ştii, într-o zi chiar ai să mă laşi să înţeleg un proces în stilul şi-n ritmul meu. Dar, de vreme ce acum nu e cazul, poate mă ceri de bărbat într-un mod mai tradiţional.

— Vrei să-ţi cer mâna? Perfect. Te însori cu mine?

— Sigur. În noiembrie ar fi ideal.

O cuprinse de coate, ridicând-o de la pământ.

— Atunci voiam să te cer eu pe tine – dar trebuie tu să fii întotdeauna prima. Mă gândeam să ne căsătorim, să ne facem luna de miere şi să ne-ntoarcem acasă înainte de a începe tăiatul.

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc… *Culo.*

— E valabil şi pentru tine, iubito.

O sărută apăsat, apoi o lăsă din nou jos.

— Aşteaptă-mă să termin viţa asta, şi mergem să anunţăm poliția. Şi familia.

— Ty?

— Mmm?

— Numai fiindcă eu te-am cerut pe tine nu înseamnă că nu vreau inel.

— Bine, bine, o să-ţi iau şi inel.

— Eu îl aleg.

— Ba nu-l alegi deloc.

— De ce să nu-l aleg? Doar eu am să-l port!

— Şi mutra ţi-o porţi tot timpul, dar nici pe-aia nu ţi-ai ales-o tu.

Oftând, Sophia îngenunche lângă el.

— N-are absolut niciun sens…

Totuşi, îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Când am venit aici, eram speriată şi furioasă. Acum, sunt speriată, furioasă şi fericită. Mă simt mai bine. Mult mai bine.

— Aceştia suntem, declară Tereza, ridicând paharul. Cei care am hotărât să fim.

Luau cina în aer liber, la fel ca în reclamă. O hotărâre intenţionată, îşi spuse în gând Sophia. Bunica ei prefera să stea dreaptă în faţa unei ameninţări şi să-i tragă un şut în boaşe, la nevoie.

— Când avem probleme, continuă Tereza, ne unim. Familia. Prietenii. Anul ăsta ne-a adus necazuri, schimbări şi suferinţe. Dar ne-a adus şi bucurii. Peste câteva săptămâni, Eli şi cu mine vom avea încă un fiu, şi câţiva nepoţi noi. Între timp, suntem ameninţaţi. M-am gândit temeinic ce se poate face. James? Care e opinia ta legală?

James lăsă jos furculiţa, adunându-şi gândurile.

— Deşi probele indică implicarea lui DeMorney, poate chiar şi participarea lui directă, în planul de delapidare şi contaminare a vinului, nu există nicio dovadă concludentă. Nu avem suficiente date pentru a-l convinge pe procurorul districtual în aceste privinţe, nici referitor la moartea lui Tony Avano. Şi s-a confirmat că era la New York când a fost sabotată maşina Sophiei.

— A plătit pe cineva… începu David.

— Nu te contrazic, dar până când poliţia nu obţine dovezile, nu se poate face nimic. Sfatul meu e să nu vă amestecaţi şi să lăsaţi sistemul să funcţioneze.

— Nu vreau să te jignesc nici pe tine şi nici sistemul, unchiule James, interveni Sophia, dar până acum n-a prea funcţionat. Donato a fost asasinat în timp ce se afla în custodia sistemului. Iar David a

fost împuşcat pe o stradă publică.

— Astea sunt problemele poliţiei italiene, Sophia, şi nu fac decât să ne lege şi mai strâns de mâini.

— O hăituieşte pe Sophia cu reclamele alea, îşi împinse Tyler farfuria la o parte. De ce nu se poate dovedi că de la el sunt?

— Aş vrea să pot răspunde. Individul nu e prost, şi nici neglijent.

— S-a hotărât să ne ruineze, spuse calm Tereza. N-a reuşit. Ne-a păgubit, da, ne-a cauzat pierderi. Dar va plăti. Azi i s-a cerut să demisioneze de la La Coeur. Am plăcerea să cred că a fost rodul discuţiilor lui Eli şi ale mele cu anumiţi membri ai consiliului lor de administraţie, precum şi al discuţiilor lui David cu câţiva directori importanţi.

Sorbi din vin, savurându-i buchetul.

— Am auzit că n-a primit deloc bine vestea. Voi folosi toată influenţa de care dispun ca să mă asigur că nu va primi de lucru la niciun producător de vinuri cu reputaţie. Pe plan profesional, e terminat.

— Nu e de-ajuns… începu Sophia,

— Poate fi chiar prea mult, o corectă Helen. Dacă e atât de periculos pe cât crezi, situaţia asta îl va împinge într-un colţ, unde se va simţi şi mai obligat să riposteze. Ca avocată, ca prietenă, îţi cer… vă cer tuturor să-l lăsaţi în pace. Tereza, fiica ta urmează să se căsătorească. E o ocazie de sărbătoare, de a merge înainte, nu de a vă gândi la răzbunare.

— Apropo de sărbătoriri, spuse Tyler, şi eu am să mă însor cu Sophia.

— Ce naiba, Ty! Ţi-am spus doar…

— Taci, o întrerupse ei, pe un ton atât de firesc încât Sophia amuţi pe dată. Ea m-a cerut, dar mi-a plăcut ideea.

— O, Sophia! sări Pilar de la masă, repezindu-se să-şi îmbrăţişeze fiica.

— N-am vrut decât să aştept până după nunta voastră, ca să vă spun, dar gură-mare ăsta nu-i în stare să tacă.

— Şi partea asta a fost tot ideea ei, confirmă Tyler, ocolind masa.

O luă de mână, scoase un inel din buzunar şi-i puse pe deget diamantul simplu, cu tăietură spectaculoasă.

— Cu asta, am pecetluit târgul.

— De ce nu poţi doar să… E minunat!

— A fost al bunicii mele. De la MacMillan, pentru Giambelli, îi ridică mâna şi o sărută.

— De la Giambelli la MacMillan. Merge.

Sophia oftă.

— Nu pot să te sufăr când ai dreptate.

Răzbunarea, conchise Jerry, crea tovărăşii de pat mai ciudate chiar şi decât politica. Nu că ar fi ajuns deja în pat – dar nici mult nu mai avea.

Rene era incomparabil mai accesibilă decât se aşteptase.

— Îţi mulţumesc că mă asculţi, spuse el, luându-i mâna. Mă temeam să nu crezi toate zvonurile alea veninoase pe care le răspândesc Giambelli.

— Pe-ăştia nu i-aş crede nici dacă ar spune că soarele răsare la est, se aşeză Rene mai comod pe canapea. Pe lângă ura la adresa familiei Giambelli, o anima mirosul omului cu bani. Ai ei erau pe terminate.

— Don mi-a oferit informaţii confidenţiale. Le-am folosit. Fireşte, Giambelli nu suportă asta, nu admit ca oamenii să ştie că i-au trădat chiar ai lor. Dar eu n-am făcut decât să iau ce mi s-a oferit. Nu le-am pus pistolul la tâmplă.

Se întrerupse şi îi strânse mâna.

— Iisuse, Rene, iartă-mă. Ce prostie am spus.

— Nu-i nimic. Dacă Tony nu mă minţea, dacă nu mă înşela cu curviştina aia care lucra pentru Sophia, ar mai fi trăit şi azi.

— Kristin Drake.

Jerry făcu o pauză de efect, ducându-şi mâna la frunte.

— Înainte s-o angajez, n-am ştiut de ea şi Tony. Ideea că ar fi putut avea vreo legătură cu moartea lui…

— Dacă avea, ar fi rămas angajata lor.

Putea exista o femeie mai perfectă? Nu-şi dorea decât să-i fi venit cu luni în urmă ideea de a o folosi pe Rene.

— Mi-au distrus reputaţia. Cred că parţial am contribuit şi eu. Nu trebuia să-mi doresc să câştig atât de mult.

— Câştigul e singurul care contează.

Jerry îi zâmbi.

— Iar eu sunt un om care detestă să piardă.

— Înţeleg, spuse ea, punându-i o mână peste inimă, cu un gest care putea fi considerat de compasiune – sau altfel; făcu un efort să-şi umple ochii de lacrimi. Şi eu îi urăsc.

— Rene, se apropie el încet. Poate găsim o cale de a le-o plăti. Pentru amândoi.

Mai târziu, în timp ce Rene zăcea goală cu capul pe umărul lui, Jerry zâmbi în întuneric. Văduva lui Tony avea să-i deschidă drumul drept până-n inima familiei Giambelli. Iar el avea să le-o smulgă din piept.

Avea să fie distractiv. Rene se echipă cu mare grijă pentru rolul pe care-l avea de jucat. Taior închis la culoare, conservator, machiaj redus la minimum. Pregătise totul cu Jerry, ce să spună, cum să se poarte. O pusese să repete de nenumărate ori. Individul era cam prea exigent pentru gusturile ei, dar bănuia că putea să-l schimbe. Dacă-l ţinea atâta timp.

Deocamdată, era util, distractiv şi o ajuta să-şi atingă scopul. Şi, la fel ca majoritatea, o subestima. Nu-şi dădea seama că ştia că şi *el* o considera pe ea utilă, distractivă şi doar o simplă cale de a-şi atinge scopul.

Dar Rene Foxx nu era proasta nimănui. Şi cu atât mai puţin a vreunui bărbat.

Jeremy DeMorney era mânjit până la nodul cravatei sale Herms. Dacă nu-i venea ideea cu contaminarea produselor, Rene ar fi început să se îmbrace de la solduri. Bine le-o mai trăsese împuţiţilor

de Giambelli. Din partea ei, un om isteţ şi destul de şiret ca să facă o asemenea figură era exact ceea ce căuta.

Conchise că, intrând în divizia de omucideri cu caseta în mâini făcea primul pas spre un viitor foarte lucrativ.

— Îi caut pe detectivii Claremont sau Maguire, începu ea, apoi îl zări pe Claremont ridicându-se de la birou. A, domnule detectiv. Trebuie să vă vorbesc. Imediat, e ceva foarte urgent…

— Mai încet, doamnă Avano, o luă Claremont de braţ. Beţi o cafea?

— O, n-aş putea. N-am dormit toată noaptea.

Concentrată asupra rolului, nu observă semnalul rapid spre colega lui.

— Vom vorbi în camera de cafea. Spuneţi-mi ce vă tulbură.

— Da, am… Doamnă detectiv Maguire, ce bine că sunteţi şi dumneavoastră aici!

Puse caseta pe masă, împingând-o în mijloc ca pentru a fi cât mai departe de ea, şi se aşeză.

— Umblam prin lucrurile lui Tony, şi am găsit cutia asta pe raftul de sus al debaralei. Nu ştiam ce conţinea. În caseta lui de bijuterii era o cheie. Ţin minte că am mai văzut-o, dar nu ştiusem de unde era – asta e. Era de la cutie. Deschideţi-o. Vă rog. Eu nu vreau să mai văd ce e înăuntru.

După ce Claremont deschise caseta şi începu să răsfoiască hârtiile, Rene continuă:

— Acte. Registre sau cum se numesc, pentru contul acela fals deschis de familia Giambelli. Înseamnă că Tony ştia. Şi de-asta l-au omorât. Se vede că aduna dovezi. Încerca să pună lucrurile în ordine şi… a plătit cu viaţa.

Claremont se uită la contracte şi corespondenţă, dându-i foile şi lui Maguire.

— Credeţi că soţul dumneavoastră a fost asasinat pentru aceste hârtii.

— Da, da!

Ce, era idiot? se întrebă ea, nervoasă.

— Mă tem că s-ar putea să am şi eu o parte din vină. Mă tem de ceea ce mi s-ar putea întâmpla. Ştiu că mă urmăreşte cineva, continuă, mai încet. Sună paranoic, ştiu, dar sunt sigură. Am plecat de-acasă pe furiş, ca să vin aici. Cred că au angajat pe cineva să mă urmărească.

— Cine să fi făcut asta?

— Familia Giambelli! îl apucă ea pe Claremont de mână. Se întreabă dacă mai ţin minte, dar eu n-am ştiut nimic, până n-am găsit asta. Şi dacă află, au să mă omoare.

— Ce n-aţi ştiut?

— Că Sophia l-a omorât pe Tony al meu.

Îşi acoperi gura cu mâna, sacrificându-și fardul în favoarea lacrimilor.

— E o acuzaţie gravă, se ridică Maguire să aducă nişte şerveţele. Ce vă determină s-o faceţi?

Lui Rene i se întretăie respiraţia, şi luă şerveţelele cu o mână tremurătoare.

— Când le-am găsit, mi-am amintit. Venisem acasă. E mult de-atunci un an. Sophia era acolo. Se certa cu Tony, la etaj. Ea era furioasă, iar el încerca s-o calmeze. Nu m-au auzit intrând. Îi spunea că trebuie să lase în pace contul Cardianili. Să-l lase în pace şi cu asta să se termine totul. Dacă făcea ceva cu registrele, avea să plătească. I-a spus foarte clar: „Dacă nu le laşi în pace, te omor.“ Atunci am ieşit din bucătărie, fiindcă mă înfuriasem. În acelaşi timp, a apărut şi ea pe scară. M-a văzut, a spus ceva urât în italiană şi a ieşit.

Expiră cutremurat, îşi trase nasul delicat.

— Când l-am întrebat pe Tony, mi-am dat seama că era zguduit, dar el a spus că nu erau decât probleme de afaceri. N-am crezut că Sophia vorbise serios. Dar a făcut-o. Tony ştia că era implicată în delapidare, şi pentru asta l-a omorât.

— Deci, îşi înclină Maguire scaunul pe spate, când ea şi colegul ei

rămaseră singuri. Înghiţi vreo vorbă din ce-a spus?

— Pentru cineva care n-a dormit toată noaptea, părea destul de sprintenă. Pentru cineva îngrozit şi terorizat, n-a uitat să-şi asorteze pantofii cu poşeta şi să-şi îndrepte dunga la ciorapi.

— Eşti un adevărat poliţist al modei, colega. Nicio şansă să fi găsit hârtiile abia acum. A doua zi, după moartea lui, i-a scotocit prin toate sertarele, dulapurile şi ungherele să pună mâna pe toţi banii.

— Maguire, am impresia că n-o prea placi pe văduva Avano.

— Nu-mi plac oamenii care mă cred proastă. Întrebare: dacă a avut hârtiile tot timpul, de ce le-a predat abia acum? Iar dacă nu le-a avut, cine i le-a dat?

— DeMorney e în San Francisco, îşi împreună Claremont vârfurile degetelor. Mă-ntreb de când se cunosc.

— Un lucru e sigur, amândoi au o ură de moarte pe Giambelli, iar asta vrea s-o-nfunde pe Sophia – şi vrea rău.

— Destul de rău ca să dea o declaraţie falsă la poliţie.

— Pe dracu', s-a distrat copios. Şi e destul de deşteaptă ca să nu fi spus nimic cu care s-o putem acuza. Nu putem dovedi dacă şi când a găsit hârtiile. Iar scena cu cearta e credibilă, fiind foarte posibil ca Sophia să se fi certat cu tatăl ei la un moment dat, în ultimul an. Nici cu aia n-o putem înfunda, chiar dacă am vrea să ne dăm osteneala.

— N-avea niciun sens să se mărite cu Avano şi a doua zi să-l omoare. Aici e ceva ce nu se leagă. Nu avea nimic de câştigat, iar pe ea o interesează să obţină cât mai mult.

— Dacă tot ai adus vorba, s-ar putea să coacă o mică răzbunare. Asta urmăreşte acum.

— Mda, şi DeMorney la fel.

Claremont se ridică.

— Hai să vedem cât de strâns îi putem lega unul de altul.

CAPITOLUL 30

Rene se aşează pe canapea, lângă Jerry, şi luă cupa cu şampanie.

— Azi la salon am auzit nişte informaţii foarte interesante.

— Şi care să fie alea?

— Am să-ţi spun.

Îşi trecu vârful unui deget peste cămaşa lui.

— Dar o să te coste.

— Serios? îi luă el mâna, ridicând-o s-o muşte uşor de încheietură.

— A, e drăguţ, dar vreau ceva puţin mai altfel. Hai să ieşim, iubitule. Sunt aşa de sătulă să stau în casă. Du-mă la un club cu lume, muzică şi porcărele.

— Iubito, ştii cât mi-ar plăcea. Dar încă nu este indicat să fim văzuţi împreună în public. Nu este încă timpul.

Rene îşi bosumflă buzele, cuibărindu-se lângă el.

— O să mergem undeva unde nu ne cunoaşte nimeni. Şi chiar dacă ne cunosc, Tony a murit de luni de zile. Nimeni nu-mi poate pretinde să ţin doliu la nesfârşit.

Din informaţiile lui, Rene nu ţinuse doliu nicio săptămână.

— Încă puţin doar. Am să mă achit faţă de tine. Când terminăm aici cu tot şi toate, mergem la Paris. Ei, ce-ai aflat azi?

— Ca să folosesc vocabularul târfei ăleia de Kris, curva numărul trei dă o mică petrecere pentru curva numărul doi, vineri seară – în ajunul nunţii. Numai între femei. Pregăteşte afurisitul de salon din vilă – tratamente faciale, corporale, masaje, tot tacâmul.

— Şi bărbaţii ce-au să facă, în timp ce femeile se lustruiesc?

— Se uită la filme porno şi fac laba, cred. Au să-şi ţină bairamul burlacilor, la MacMillan. Mirele şi mireasa n-au voie să facă prostii

în noaptea dinaintea nunţii. Ipocriţii.

— Interesant.

Şi era exact ocazia pe care o aşteptase.

— Vom şti unde e fiecare. Şi nici nu putea să pice mai bine momentul, în noaptea dinaintea fericitului eveniment. Rene, eşti o comoară.

— N-am nevoie să fiu o comoară. Vreau numai să am comori.

— Peste o săptămână, vom fi la Paris şi-o să am eu grijă. Dar, mai întâi, avem o întâlnire vineri seara, la Villa Giambelli.

Voia să fie totul perfect, o noapte de neuitat, pentru ani şi ani. O planificase, o organizase, pusese la punct toate detaliile. În douăzeci şi patru de ore, mama ei avea să se îmbrace pentru nuntă, dar în ultima ei seară de femeie necăsătorită urma să se lăfăiască într-o lume a femeilor.

— Când vom avea produsele noastre, poate să le vindem un timp direct la saloanele de tratament, spuse Maddy, mirosind uleiurile aranjate pe masa de masaj. Să fie exclusive, cum ar veni, ca să moară lumea după ele.

— Eşti o fată deşteaptă, Maddy. Dar în seara asta nu discutăm afaceri. Seara asta e pentru ritualurile femeieşti. Suntem domnişoare de onoare.

— O să vorbim despre sex?

— Normal. Doar n-o să facem schimb de reţete. A, uite-o pe femeia momentului.

— Sophia.

Înfăşurată în prosopul lung şi alb, Pilar dădu ocol piscinei.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai dat atâta osteneală.

— Am încercat un decor de baie romană. Chiar îţi place?

— E miraculos. Mă simt ca o regină.

— La sfârşit, ai să te simţi ca o zeiţă. Unde-s celelalte? Pierdem timpul de răsfăţ.

— Sus. Mă duc să le chem.

— Ba nu te duci nicăieri. Maddy, toarnă-i mamei un vin. Nu va mişca niciun deget, decât ca să ia câte o fragă cu ciocolată. Chem eu pe toată lumea.

— Ce vrei să iei? o întrebă Maddy.

— Numai apă deocamdată, iubito, mulţumesc. E o seară minunată.

Se duse spre uşile deschise, râzând uşor.

— Mese de masaj în curte! Numai Sophia era în stare.

— Nu mi-am mai făcut niciodată un masaj.

— Mmm. O să-ţi placă.

În timp ce vorbea, Pilar îşi trecu absentă o mână peste părul lui Maddy. Gestul o făcu să ofteze.

— Ce e?

— Nimic, îi dădu Maddy paharul. Cred că… abia aştept.

— Cacealma, mormăi David, pe lângă trabucul pe care-l strângea în dinţi, încercând să-l intimideze pe Eli cu privirea.

— Zău? Pune banii, fiule, şi plusează.

— Hai, tată, îl încurajă Theo, care ţinea şi el în dinţi un trabuc – neaprins – şi se simţea ca un bărbat. Cine nu riscă, nu câştigă.

David aruncă în vas câteva jetoane.

— Cip. Arată-le.

— Trei decăraşi… începu Eli şi îi văzu ochii începând să lucească…De strajă lângă două gagicuţe.

— Jagardea nenorocită!

— Un scoţian nu merge la cacealma când e vorba de bani, fiule, greblă Eli jetoanele, jubilând.

— Ăsta m-a scalpat de-atâtea ori, încât nu mai joc cărţi cu el fără cască, gesticulă James cu paharul. Ai să-nveţi.

Când auziră bătaia în uşă, Linc ridică privirea:

— Cineva a comandat o stripteuză, este? Ştiam eu că nu mă lăsaţi cu buzele umflate.

— A venit pizza! sări Theo în picioare.

— Iar pizza? Theo, doar nu mai vrei pizza!

— Ba cum să nu vreau! strigă el peste umăr. Ty a zis că pot.

— Am zis că poţi s-o comanzi pentru mine. Pe ultima ai ras-o tu, toată.

Linc îi aruncă lui Tyler o privire de milă.

— Şi nu puteai aranja s-o aducă o stripteuză?

— Li s-au terminat. Azi e convenţia apostolică.

— Se leagă. Mă rog, sper că măcar pepperoni mai aveau.

— Dumnezeule, Sophia, a fost o idee genială.

— Mulţumesc, mătuşă Helen.

Stăteau una lângă alta, cu măștile purificatoare verzi şi groase pe feţe.

— Am vrut ca mama să se relaxeze şi să se simtă ca o femeie.

— Cu siguranţă. Le văd acolo pe Tereza şi Maddy, îşi fac pedichiura şi se ceartă.

— Mmmm, murmură Sophia. Nu se înţeleg cu privire la numele produselor cosmetice pe care încă nu le avem. Nu ştiu dacă Maddy sau ideea e cauza, dar i-a ridicat enorm moralul lui *Nonna.*

— Mă bucur să aud. Eram îngrijorată, de când am vorbit ultima oară. Ideea ca Rene să facă din Tony un erou, în afacerea Cardianili… mă ia cu fiori.

Sophia se încordă, apoi făcu un efort să se relaxeze la loc.

— A fost o prostie. Ideea lui DeMorney, şi una din primele lui idei cu adevărat tâmpite. Începe să cedeze.

— S-ar putea. Dar a cauzat din nou valuri.

Ridică o mână.

— Şi mai mult n-am să spun. În seara asta, lăsă problemele în pace. Unde-i Pilar?

— În Sala B – cunoscută şi ca baia de la parter. Facial complet. Trebuie să aibă un duş aproape.

— Fabulos. Eu urmez.

— Şampanie?

— Maria, se ridică puţin Sophia. Nu trebuie să serveşti. Eşti invitată.

— Mi s-a uscat manichiura. Urmează pedichiura. Îmi aduci şampania atunci.

— Ne-am înţeles.

Maria aruncă o privire spre Pilar, care tocmai intra, relaxată.

— În seara asta, ai făcut-o pe mama ta fericită. Acum, totul o să fie bine.

— E clar că te pricepi să distrezi o femeie.

Jerry îşi trecu o mână peste fundul pantalonilor strâmţi ai lui Rene.

— Şi încă n-ai văzut nimic. O să fie o noapte de neuitat. Pentru toată lumea.

Mergeau prin vie. Făcuseră drum lung pe jos de la maşină, iar sacul părea tot mai greu cu fiecare pas. Totuşi, faptul că făcea treaba cu mâna lui, pentru prima dată, era fascinant. Nu simţea numai mulţumirea amuzată pe care o cunoscuse cu alte ocazii, ci şi o emoţie profundă, personală.

Iar dacă ceva se încurca, avea s-o sacrifice pe Rene. Însă n-avea de gând să încurce nimic. Cunoştea locurile. Cu ajutorul lui Don, al lui Kris şi al propriilor lui observaţii, descoperise sistemul de alarmă şi ştia cum să-l evite. Nu avea nevoie decât de răbdare şi atenţie. Şi ambiţia care-l purta înainte.

— Stai pe-aproape.

— Stau. Nu vreau să-ţi tai cheful, dar aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine c-o să reuşim.

— Acum, nu mai stăm pe gânduri. Ştiu ce am de făcut, şi cum. Au să năvălească afară ca furnicile la picnic.

Imaginea o fascina.

— Nu mă interesează decât să nu fiu prinsă.

— Fă ce-ţi spun eu şi n-ai să fii. După ce ies toţi, noi intrăm, punem pachetul în camera Sophiei şi ne-am topit. Peste cinci minute,

suntem în maşină. Sunăm la poliţie de la un telefon public, le dăm anonim pontul şi, până să ştie cineva ceva, suntem la tine, destupând şampania.

— Baba o să-i mituiască pe poliţişti. N-o să-şi lase comoara de nepoată în puşcărie.

— Poate. Nu contează, noi încercăm. Vor fi ruinaţi. Mai devreme sau mai târziu, tot găseşti picătura potrivită, aia care varsă paharul. Nu asta voiai?

Ceva din glasul lui îi străbătu şira spinării cu un fior, dar dădu din cap.

— Ba da, exact asta voiam.

Când ajunse la cramă, Jerry scoase cheile. Don avusese atâta minte să facă duplicate după ele.

— Când terminăm, pe-astea le-aruncăm în golf.

Introduse prima cheie în broască.

— După noaptea asta, nimeni nu va mai avea nevoie de ele.

Întinsa pe masa de masaj, Sophia privea stelele.

— Mama, sunt obsedată oare?

— Da.

— Şi e rău?

Pilar întoarse privirea spre ea, de la marginea curţii.

— Nu. Iritant, uneori, dar nu rău.

— Pierd din vedere ansamblul pentru că mă fură detaliile?

— Rareori. De ce întrebi?

— Mă întrebam ce-aş schimba la mine, dac-aş putea. Dacă ar trebui.

— Eu n-aş schimba nimic.

— Fiindcă sunt perfectă? întrebă ea, cu un zâmbet.

— Nu, fiindcă eşti a mea. E vorba de Ty?

— Nu, de mine e vorba. Până… în fine, nici nu-s sigură când anume, dar până nu demult, eram sigură că înţelesesem totul. Ştiam ce voiam şi cum să obţin.

— Şi nu mai eşti sigură?

— A, ba mai sunt. Încă mai ştiu ce vreau şi cum să fac ca să capăt. Dar lucrurile pe care le vreau s-au schimbat sub ochii mei. Mă întrebam dacă nu cumva au fost aici tot timpul, iar eu nu le-am observat. Aş… Lasă-ne cinci minute, îi ceru ea terapeutei.

Când rămase singură cu Pilar se ridică, strângându-şi cearşaful la piept.

— Te rog, nu te supăra.

— Nu mă supăr.

— Până nu demult, încă mai voiam ca tu şi tata să vă împăcaţi. O doream fiindcă nu ştiam cum să doresc altceva, cred. Fiindcă simţeam că, dacă v-aţi fi împăcat, el ar fi fost ceea ce aveam eu nevoie să fie. Nu ce aveai tu nevoie, sau ce era el, ci ce aveam *eu* nevoie. Ăsta era detaliul care mă tot obseda, şi am pierdut din vedere ansamblul. Dacă aş putea, asta aş schimba-o.

— Eu nu. I-ai fi fost o fiică bună, dacă te lăsa. Ai vrut să fii, ai avut nevoie să fii. Nu, n-aş schimba asta.

— Mulţumesc.

O luă de mână, răsucindu-i-o să vadă cât era ceasul.

— A trecut de miezul nopţii. Casă de piatră, mama!

Îi ridică mâna la obraz, apoi dădu să se culce la loc.

— Da', ce-i asta…? Pare să… O! Crama! Arde crama! Maria! Maria, sună la nouă-unu-unu! A luat crama foc!

Sări de pe masă, înhăţându-şi din fugă halatul.

Aşa cum prevăzuse Jerry, năvăleau cu toţii din casă. Voci ridicate, paşi alergând. Din întunericul grădinii, Jerry număra siluetele înfăşurate în halate albe care fugeau pe cărare şi prin vie.

— Au intrat, au ieşit, îi şopti el lui Rene. Floare la ureche. Ia-o tu înainte.

Rene îi spusese unde era camera Sophiei, dar Jerry voia ca ea să intre prima. Era posibil să fi greşit. Susţinea că nu intrase decât o dată, însă tot ştia mai mult decât el. Urcă treptele terasei în urma ei,

privind peste umăr. Vedea văpaia portocalie profilată pe cerul nopţii. O privelişte încântătoare. Lumina formele care se grăbeau într-acolo ca nişte molii speriate.

Aveau s-o stingă, desigur, dar nu destul de repede. Era nevoie de timp până să-şi dea seama că sistemul de aspersoare fusese scos din funcţiune, să-şi adune minţile, să se uite neputincioşi cum explodau sticlele preţioase, cum se distrugeau echipamentele, cum se făcea scrum dracului toată tradiţia.

— Jerry, pentru numele lui Dumnezeu! şuieră la el Rene, de pe terasă. N-avem timp să admirăm peisajul.

— Oricând e timp pentru un moment de plăcere, iubito. Eşti sigură că e camera ei?

— Da, sunt sigură.

— Atunci e bine.

Deschise uşile şi intră. Inspiră satisfăcut mirosul, chiar în clipa când Sophia năvăli pe uşa din partea opusă şi aprinse lampa. Lumina neaşteptată îl orbi, şocul îi încremeni mintea. Până să-şi revină, se pomeni luptându-se cu o femeie ca o pisică turbată.

Sophia se repezi la el, catapultată de furie. În momentul când îşi înfipse dinţii în el, şi îl auzi urlând, fiorul feroce izbucni prin ea ca lava unui vulcan. Jerry lovi, nimerind-o în obraz, dar ea nici nu simţi durerea. Unghiile proaspăt manichiurate îl zgâriară pe obraz, lăsând dâre roşii, ca urmele unei greble.

Fără alt gând decât să se elibereze, o aruncă într-o parte, nimerind peste Rene, care zbiera. Inadmisibil. Praful se alesese de planurile lui. De neiertat. În timp ce Sophia se aduna pe picioare, gata să sară din nou, în mână îi apăru pistolul, iar degetul transpirat se potrivi pe trăgaci.

Fu gata să apese, când trupul ei nervos se opri brusc, iar din ochi furia i se risipi, înlocuită de spaimă. În sfârşit, îşi spuse Jerry, faţă în faţă. Şi voia mai mult decât să scape. Voia să i se dea satisfacţie.

— Ia te uită. Interesant. Ar fi trebuit să fugi cu ceilalţi, Sophia. Dar poate că aşa a vrut soarta, să sfârşeşti ca nemernicul de taică-tău. Cu

un glonţ în inimă.

— Jerry, trebuie să plecăm de-aici, se ridică Rene în picioare, privind fix pistolul. Dumnezeule! Ce faci? Nu poţi s-o împuşti.

— Nu?

— Şi de ce nu, mă rog?

— Este o nebunie. Crimă cu sânge rece. Nu mă amestec în crime. Eu m-am dus. Dă-mi cheile maşinii. Dă-mi naibii cheile!

— Taci din gură-n pizdele mă-tii.

O spusese rece şi, cu un gest aproape absent, îi trânti patul pistolului în cap. Când Rene căzu ca un lemn, nici n-o privi, rămânând cu ochii spre Sophia.

— Era o pacoste, aici putem fi de acord. Dar mi-a fost de folos. Şi a ieşit perfect. Îţi dai seama cum a fost, Sophia. Rene a pus focul. Acum câteva zile s-a dus la poliţie, încercând să-i convingă că tu ţi-ai omorât tatăl. Iar în seara asta a venit aici, a dat foc cramei şi a intrat în cameră ca să strecoare probe contra ta. Tu ai surprins-o, v-aţi încăierat şi pistolul s-a descărcat. Pistolul cu care a fost împușcat David Cutter, adăugă el. Am cerut să mi-l trimită. Tu eşti moartă, ea intră la ocnă. Muc şi sfârc.

— De ce?

— Fiindcă nimănui nu-i merge cu mine. Voi, ai lui Giambelli, aţi crezut că puteţi avea totul. Acum, rămâneţi fără nimic. *Ciao, bella.*

— *Vai a farti fottere.*

Sophia ar fi vrut să închidă ochii, să-şi amintească o rugăciune, o imagine pe care s-o ia cu ea. Dar rămase cu ei deschişi. Aşteptă. Când auzi detunătura, se clătină înapoi.

Şi văzu sângele începând să curgă prin mica gaură din cămaşa lui Jerry. Pe chipul acestuia se înregistră şocul, după care al doilea foc îl aruncă într-o parte, la podea. În uşă, Helen coborî pistolul lângă trup.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Mătuşă Helen.

Picioarele i se înmuiară. Sophia se împletici spre pat şi se aşeză.

— Voia să mă omoare.

— Ştiu.

Helen intră încet, aşezându-se lângă ea.

— Venisem să-ţi spun că au venit bărbaţii. Am văzut…

— Voia să mă omoare. La fel cum l-a omorât şi pe tata.

— Nu, iubito. Nu el l-a omorât pe tatăl tău. Eu am făcut-o. Eu, repetă ea, lăsând pistolul să cadă pe jos. Îmi pare rău.

— Nu se poate! E o nebunie…

— Cu pistolul ăsta am tras. A fost al tatălui meu. N-a fost înregistrat niciodată. Nu ştiu de ce l-am luat la mine în noaptea aia. Nu cred că plănuisem să-l omor. Nici… nici nu mai gândeam. Îmi cerea bani. Iar. Nu se mai termina odată.

— Ce tot vorbeşti? o apucă Sophia de umeri; simţea miros de sânge şi praf de puşcă. Ce spui?

— Linc. Se folosea de Linc împotriva mea. Linc, să mă ierte Dumnezeu… Linc e fiul lui Tony.

— Totul e sub control! Au…

Pilar năvăli pe uşile terasei şi se opri în loc.

— O, Doamne sfinte! Sophia!

— Nu, stai! sări Sophia în picioare. Nu intra. Nu atinge nimic.

Respira greu, abia gâfâind, dar gândea cu repeziciune.

— Mătuşă Helen, vino cu mine. Vino imediat. Nu putem rămâne aici.

— O să-l distrugă pe James şi pe Linc. I-am ruinat pe toţi.

Grăbită, Sophia o scoase pe terasă.

— Spune-ne. Repede, nu avem mult timp.

— Eu l-am omorât pe Tony. Pilar, te-am trădat. Şi pe mine m-am trădat. Am trădat tot ceea în ce credeam.

— Nu se poate. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici?

— Mi-a salvat viaţa, răspunse Sophia. Jerry voia să mă omoare, cu pistolul cu care a fost împuşcat şi David. Trimisese după el, îl păstra

ca amintire. Helen, ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

— Voia bani. Ani de zile mă tot contactase când avea nevoie de bani. M-am culcat cu el…

Începu să plângă în tăcere.

— Cu ani în urmă. Eram aşa de tineri. James şi cu mine aveam probleme. Eram atât de furioasă pe el, de zăpăcită… Ne despărţiserăm câteva săptămâni.

— Îmi amintesc, murmură Pilar.

— Şi l-am întâlnit pe Tony. Era aşa de înţelegător. Nici voi nu vă înţelegeaţi bine. Dar, n-am nicio scuză. S-a întâmplat. Pe urmă, am fost atât de dezgustată de mine însămi. Şi am descoperit că eram gravidă. Aşa că am făcut a doua greşeală, la fel de hidoasă, şi i-am spus lui Tony. Parcă i-aş fi spus că m-am hotărât să-mi schimb coafura. Puţin i-a păsat. Doar nu era să plătească el pentru o slăbiciune de-o noapte, nu? Aşa că am plătit eu…

Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

— Şi am tot plătit…

— Linc e copilul lui Tony, repetă Pilar.

— E al lui James, o privi rugător Helen. În toate privinţele, cu o singură excepţie. Nu ştie, niciunul din ei nu ştie. Am făcut tot ce-am putut ca să mă achit pentru noaptea aia. Faţă de James, de Linc… Doamne, Pilar, şi faţă de tine. Şi i-am dat bani, de fiecare dată când mi-a cerut. Nici nu mai ştiu câţi s-au adunat, de-a lungul anilor.

— Şi nu i-ai mai putut da, continuă Pilar.

— În noaptea petrecerii, mi-a spus că trebuia să ne întâlnim. Am refuzat. Era prima oară când îl refuzam. S-a înfuriat, iar asta m-a speriat. M-a ameninţat că, dacă nu acceptam, avea să intre şi să le spună tuturor, atunci pe loc, lui James, lui Linc, ţie… De-atunci, am purtat pistolul la mine peste tot. Tot timpul.

— Puteai să-l arunci, spuse încet Pilar.

— Cum aş fi putut? Dacă era arestat cineva dintre voi? Atunci aş fi avut nevoie de el, ca să dovedesc că eu fusesem. Iar acum… Trebuie să le spun lui James şi Linc, înainte de a vorbi cu poliţia.

Ciclurile, îşi spuse Sophia. Uneori, trebuia să fie oprite.

— Dacă nu foloseai astă seară acelaşi pistol ca să-mi salvezi viaţa, n-ar mai fi fost nevoie să le spui nimic.

— Te iubesc, răspunse simplu Helen.

— Ştiu. Şi ascultă ce s-a întâmplat aici astă seară. Fii atentă la mine, o apucă ea de umeri. Ai intrat şi l-ai văzut pe Jerry ameninţându-mă cu arma. Adusese cu el ambele pistoale – ca să le planteze în camera mea şi să mă implice. Ne-am luptat, iar celălalt pistol, cel cu care a fost omorât tatăl meu, a căzut lângă uşă. Tu l-ai luat şi ai tras înainte ca Jerry să tragă în mine.

— Sophia.

— Aşa s-a întâmplat, îi luă ea mâna, strângând-o cu putere. Nu-i aşa, mama?

— Da. Exact aşa s-a întâmplat. Mi-ai salvat copilul. Crezi că eu nu l-aş salva pe al tău?

— Jerry a murit, adăugă Sophia. A ucis, a ameninţat, a distrus, şi totul numai din cauza egoismului tatălui meu. Totul se sfârşeşte aici.

Se aplecă şi o sărută pe Helen pe obraz.

— Îţi mulţumesc. Pentru toată viaţa.

În aceeaşi noapte, Sophia stătea în bucătărie, bând ceai cu brandy. Îşi depusese declaraţia şi stătuse lângă Helen în timp ce şi-o prezenta pe a ei.

— *Nonna,* luă ea mâna bunicii sale. Oare am procedat bine?

— Din dragoste ai făcut-o. Uneori, asta contează mai mult. A fost o dovadă de mare curaj din partea ta, Sophia. Sunt mândră de tine.

Tereza se aşeză, oftând.

— Helen a luat o viaţă, şi a dăruit alta în schimb. Cu asta, cercul se închide. Mâine, fiica mea se mărită, şi în casa asta va domni din nou fericirea. Şi, în curând, începe recolta – rodul. Încă un sezon se sfârşeşte. Următorul va fi al vostru, îi spuse ea Sophiei. Al tău şi al lui Tyler. Viaţa voastră, moştenirile voastre. Eli şi cu mine ne retragem la întâi ianuarie.

— *Nonna!*

— Făcliile sunt făcute pentru a fi duse mai departe. Ia-o pe cea pe care ți-o dau eu în primire.

— O iau. Îţi mulţumesc, *Nonna.*

— Acum, e târziu. Mireasa trebuie să doarmă, şi eu la fel.

Se ridică în picioare, lăsându-şi ceaiul neatins.

— Omul tău s-a întors la cramă. Voi n-aveţi nevoie de aşa de mult somn.

Adevărat, îşi spuse Sophia, în timp ce alerga prin vie, spre cramă. Avea atât de multă energie, încât nici nu credea să mai adoarmă vreodată. Tyler aprinsese luminile, iar vechea clădire stătea cocoşată în penumbră. Prin ferestre se vedeau urme de fum, dar continua să stea în picioare.

În timp ce Sophia se apropia în fugă, Tyler ieşi pe uşa spartă. Şi o prinse în braţe, ridicând-o la câteva palme în aer.

— Ai venit, Sophia. M-am gândit că aveai nevoie de câtva timp cu mama ta, şi urma să vin după tine.

— Am ajuns eu prima. Ţine-mă aşa, bine? Ţine-mă şi-atât.

— Poţi fi sigură.

Îşi îndesă obrazul în părul ei.

— Doamne, Doamne, când mă gândesc…

— Nu de gândi, Ty. Nu te gândi, îl întrerupse ea, sărutându-l.

— N-am să te mai pot scăpa din vedere, cred, zece, cincisprezece ani.

— Îmi convine de minune.

— Vom reclădi crama, ne vom reclădi vieţile. Giambelli-MacMillan va reveni, mai puternică şi mai bună ca oricând. Asta vreau.

— Cu atât mai bine, pentru că şi eu o doresc. Hai acasă, Sophia.

Îi luă mâna într-a lui şi porniră, lăsând în urmă ruinele şi cicatricele. La răsărit, cerul se lumina de ziuă. Soarele avea să răsară curând, peste un început nou şi minunat.